Premiul Christian Book Award
al Evangelical Christian Publishers Association, SUA

CHARLES MARTIN

CÂND GREIERII PLÂNG

UN ROMAN AL INIMII

„Sudul Americii a dat naștere unora dintre cei mai talentați romancieri ai epocii, iar în acest caz este vorba despre Charles Martin și romanul său, *Când greierii plâng*..."
—www.bookbrowse.com

APRECIERI

„...personaje fermecătoare şi schimbări de situaţie care te fac să o citeşti pe nerăsuflate."

—O carte *Southern Living* din selecţia lunii aprilie, 2006

„În [romanul] *Când greierii plâng*, Martin relatează o povestire captivantă care îl poartă pe cititor prin complicata lume a chirurgiei cardiovasculare, dar într-o manieră uşor de înţeles. Dincolo însă de aspectele fizicului, Martin demonstrează că aspectele legate de inimă sunt totodată aspecte referitoare la credinţă, iertare şi caracter."

—www.christianretailing.com

„Charles Martin demonstrează că este un maestru de înaltă clasă. Dublaţi abilităţile de narator ale lui Nicholas Sparks, adăugaţi frânturi de Michael Crichton şi Don J. Snyder, şi îl veţi obţine pe Charles Martin."

—Paula Parker, www.lifeway.com

„Una din cele mai bune cărţi care mi s-a cerut a le recenza, şi cu siguranţă cea mai reuşită din acest an!"

—bestfiction.tripod.com

„Martin a creat personaje foarte sofisticate, un dialog natural şi o naraţiune plină de măiestrie."

—Christian Book Previews.com

„Sudul Americii a dat naştere unuia dintre cei mai talentaţi romancieri ai noştri, iar în acest caz este vorba despre Charles Martin şi romanul său, *Când greierii plâng...*"

—www.bookviews.com

„*Când greierii plâng* este o poveste frumoasă, lirică, precum şi un carusel al sentimentelor. Dacă îţi plac povestirile placide şi lipsite de neprevăzut, aceasta cu siguranţă nu este o carte pentru tine. E cea mai

bună carte pe care am citit-o într-o vară întreagă. Şi o voi reciti, chiar şi doar pentru pasajele ei descriptive."

—novelspot.net

„Dacă doriţi să citiţi o singură carte în acest an, ei bine, iat-o."

—Coffee Time Romance

„Aceasta este o poveste care merge la inimă... o lectură fantastică şi una pe care o recomand călduros."

—www.bestsellersworld.com

„Cum nu mai citisem nicio altă carte a lui Charles Martin înainte, am fost cu totul nepregătit pentru acest roman. *Când greierii plâng* este una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată, şi chiar şi acum, la câteva zile după ce am terminat-o de lecturat, încă nu reuşesc să mă adun pe deplin, impresionat de această poveste care m-a dat peste cap. Trebuie să-i avertizez pe cititori, totuşi, dacă sunteţi în căutarea unei povestiri oarecare, fără multă acţiune, nu o alegeţi pe aceasta. Dar dacă doriţi o poveste care fără doar şi poate vă va copleşi, atunci aceasta este cartea pe care o căutaţi."

—www.romancejunkies.com

„Stilul literar al lui Charles Martin este înzestrat, binecuvântat şi pătrunzător. Proza sa reuşeşte să prindă esenţa povestirii [*Când greierii plâng*] cu frumuseţe şi sensibilitate. Abia aştept să citesc şi alte cărţi scrise de dânsul, până acum şi de aici înainte."

—onceuponaromance.net

CÂND GREIERII PLÂNG

Un Roman al Inimii

CHARLES MARTIN

Traducere din limba engleză
de ARIANA ROŞIU

KERIGMA
Oradea, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN, CHARLES

Când greierii plâng / Charles Martin
Traducere din engleză de Ariana Roşiu - Oradea: Kerigma, 2010
ISBN 978-973-8960-26-8

I. Roşiu, Ariana (trad.)

821.111-31

Originally published in the U.S.A. under the title: WHEN CRICKETS CRY
Copyright © 2006 by Charles Martin
All Rights Reserved.
This Licensed Work published under license.

Editare, tehnoredactare, copertă: Cornel Ţicărat

© KERIGMA, 2009, pentru prezenta versiune românească.

Editura KERIGMA
O.P. 2 - C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel.: (0359) 800174
E-mail: office@kerigma.ro
Web: www.kerigma.ro

ISBN 978-973-8960-26-8

PENTRU STEVE ŞI ELAINE

Prolog

M-am lăsat pe uşa din plasă cu arcuri, am întredeschis-o şi am alungat două păsări-colibri care se certau pe mâncarea din dispozitivul special. Sunetul aripilor lor se stinse printre crengile de corn de deasupra şi exact acela a fost momentul în care m-a întâmpinat dimineaţa, cu fascicule de *Sunkist*[1] ce brăzdau, fisurat, linia orizontului. Câteva clipe mai devreme, Dumnezeu zugrăvise cerul cu o mixtură de negru şi bleumarin, după care îl pătase cu rotocoale răsucite de bumbac şi pulverizase răzleţ fire de auriu, mai mari şi mai mici. Mi-am înclinat puţin capul, încercând să sfredelesc cu privirea, ca apoi să mă hotărăsc – cerul arăta ca o uriaşă tejghea din granit, întoarsă cu capul în jos, încadrând întreaga boltă. Poate că Dumnezeu era pe undeva pe-aicea, jos, bându-Şi cafeaua. Singura diferenţă era că El nu era nevoit să citească scrisoarea din mâna mea. Pentru că-i cunoştea dinainte conţinutul.

Ceva mai jos de mine, râul Tallulah se întindea fără niciun avertisment, continuu, înspre Lacul Burton, o perdea translucidă, nemişcată de verde, nemânjită de prorele ambarcaţiunilor de lux şi de jet-ski-uri care aveau să-i brăzdeze suprafaţa şi să-i arcuiască o mulţime de cute spre mal de la 7:01 am. În câteva clipe, Dumnezeu avea să trimită soarele în sus şi spre vest, de unde avea să strălucească fierbinte, iar spre prânz, lumina-i orbitoare reflectată de apă avea să fie chinuitoare şi plină de viaţă.

Am coborât de pe terasa din spate a casei, strângând scrisoarea în mână, şi mi-am croit drum, desculţ, pe treptele din piatră ce coborau la

---

[1] *Sunkist* – brand de băutură răcoritoare de culoare intens portocalie, cu gust de portocală şi lămâie, lansată în 1978 (n.tr.)

doc. Am păşit de-a lungul digului, simţind răcoarea umedă a negurii escaladându-mi picioarele şi faţa, şi am suit treptele ce duceau spre terasa de sus a casei de pe chei. M-am prelins în hamac şi mi-am întors faţa spre lac, înspre miazăzi, scrutând zarea pe deasupra genunchiului stâng. Mi-am trecut degetul prin inelul mic de alamă legat la capătul unei frânghii scurte şi am tras uşor, începând să mă legăn.

Dacă Dumnezeu era şi El aici, jos, şi-Şi bea cafeaua, probabil că ajunsese deja la a doua cană, pentru că deja lustruise cerul cu *Windex*[2]. Doar fasciculele mai persistau.

Emma îmi spusese odată că unii oameni îşi petrec toată viaţa încercând să fugă de Dumnezeu, dorind probabil să ajungă undeva unde El nu fusese încă. Când spunea asta, îşi scutura capul şi zâmbea, întrebându-se de ce oare. Problema e, spunea ea, că oamenii aceştia îşi petrec toată viaţa într-o continuă căutare şi goană, iar când ajung la destinaţie, constată că El trecuse deja pe-acolo.

Ascultam liniştea, dar ştiam că nu avea să dureze. Într-o oră, lacul avea să răbufnească de râsetele copiilor cocoţaţi pe camere de cauciuc, de adolescenţi pe schiuri nautice şi de pensionari în bărci de la ponton, înlocuind gâştele canadiene şi plăticile care urmau dâra de fărâmituri de *Wonder Bread*[3] aruncate dis-de-dimineaţă de un inhitor de păsări, şi care acum se împrăştia pe toată suprafaţa apei precum o cărare din cărămizi galbene. Până după-amiază, pe sutele de docuri ce intrau în interiorul lacului, o mulţime de grătare pe cărbuni aveau să ardă la foc mocnit, emanând miros de hot-dog, burgeri, stridii afumate şi cârnaţi picanţi. Iar în curţile şi aleile ce dădeau toate spre lac ca un bol uriaş de salată, oameni de toate vârstele aveau să se arunce pe *Slip'n Slide*[4]-urile lor, vor încerca să-şi arunce inelele pe tije pe sub copaci, vor sorbi

---

[2]*Windex* – marcă a unui produs pentru curăţat geamurile şi alte suprafeţe de lucru, foarte cunoscută în Statele Unite şi Canada (n.tr.)

[3]*Wonder Bread* – cunoscut brand american de pâine albă (n.tr.)

[4]*Slip'n Slide* – o jucărie reprezentată de o folie lungă din plastic subţire, flancată de două tuburi perforate. Acestea se ataşează unei surse de apă, care udă suprafaţa foliei, care astfel devine foarte alunecoasă, iar utilizatorii alunecă pe suprafaţa plasticului, de-a lungul foliei, precum pe un tobogan cu apă (n.tr.)

unte-un *julep*[5] cu mentă sau vreo *margarita*[6] pe malul apei şi aveau să-şi bălăngăne picioarele de la etajul al doilea al barăcilor în care-şi ţineau bărcile. Până la 9:00 p.m., aproape fiecare dintre proprietarii caselor de pe malul lacului aveau să-şi fi lansat ceasul anualei umbrele de vacarm sonic, iluminând lacul într-o ploaie de flash-uri de roşu, albastru şi verde. Părinţi cu privirile aţintite în sus; copii chicotind şi gângurind; câini lătrând şi smucindu-se în lanţ, pisici alergând să-şi caute o ascunzătoare; veterani depănând amintiri; şi îndrăgostiţi ţinându-se de mână, alunecând în tăcere în golfuleţe, înotând despuiaţi, la adăpostul apei. Voci în simfonia libertăţii.

Era Ziua Independenţei.

Spre deosebire de tot restul oraşului Clayton din Georgia, eu nu aveam nici artificii, nici hot-dog şi niciun fel de plan să dau foc cerului. Docul meu era cufundat în tăcere şi întuneric, grătarul – rece şi negru de funingine şi cenuşă de demult şi pânze de păianjen. Mie libertatea îmi părea departe. Ca o mireasmă pe care o cunoscusem cândva, dar pe care între timp n-o mai puteam defini. Pentru că dacă aş fi putut, aş fi dormit toată ziua, ca un Rip van Winkle[7] modern, aş fi deschis ochii a doua zi şi aş fi întors încă o filă în calendar. Dar somnul, precum libertatea, mă vizita arareori, şi niciodată pe bune. De cele mai multe ori, scurte moţăieli. În cel mai bun caz două-trei ore.

Zăceam în hamac, eu şi cafeaua mea, şi amintirile îngălbenite de vreme. Mi-am aşezat, uşor, cana pe piept şi am luat în mână plicul mototolit, nedeschis. În spatele meu, negura se ridica uşor de pe suprafaţa apei şi se răsucea în fuioare miniaturale ce torceau încet, ca nişte fantome ce

---

[5] *Julep* – băutură din whisky sau coniac şi zahăr, cu gheaţă, ornată cu frunze de mentă (n.tr.)

[6] *margarita* – cocktail din tequila, suc de lămâie şi lichior de portocale (n.tr.)

[7] Rip van Wrinkle, personaj al unei nuvele scrise de autorul american Washington Irving la începutul secolului XIX, a cărei idee centrală o reprezintă faptul că personajul principal, iubit de toţi, mai puţin de soţie, pleacă de acasă într-o zi, adoarme în mod miraculos într-o pădure, pentru a se trezi douăzeci de ani mai târziu. A fi un „Rip van Wrinkle" este, prin urmare, sinonim cu a te trezi brusc într-un context complet schimbat, necunoscut datorită absenţei fizice sau psihice a persoanei (n.tr.)

se prinseseră într-un dans, spre înalt, printre crengi încovoiate de corn şi aripi de păsări colibri, dispărând la vreo zece metri în aer.

Scrisul ei aşternut pe plic îmi transmitea când să citesc scrisoarea din interior. Dacă aş fi ascultat-o, aş fi făcut-o acum doi ani de zile. Dar nu o făcusem şi nu aveam s-o fac nici astăzi. Poate că nu eram în stare. Ultimele cuvinte sunt greu de auzit când ştii negreşit că sunt cât se poate de ultime. Iar eu ştiam negreşit. Patru comemorări veniseră şi trecuseră, iar eu continuam să mă aflu în acest loc de nicăieri. Chiar şi greierii tăceau.

Mi-am aşternut mâna peste scrisoare, netezind-o pe pieptul meu, întinzând colţurile plicului precum nişte aripioare de hârtie împrejurul coastelor mele. Ce surogat amar.

Pe-aici, oamenii s-au aşezat în balansoare, sorb câte-un *julep* cu mentă şi discută pătimaş despre care ar fi cel mai bun moment al zilei pe care să-l petreci lângă lac. Când se crapă de ziuă, umbrele îţi cad înainte, se întind spre a atinge ziua ce stă să înceapă. La amiază, stai drept pe umbra ta, prins oarecum între ceea ce a fost şi ceea ce va să vină. La apus, umbrele se preling în urma ta şi acoperă urmele paşilor tăi. Din câte ştiu, oamenii care aleg apusul au de obicei ceva de ascuns.

Capitolul 1

Era mică pentru vârsta ei. Probabil şase ani, poate chiar şapte, dar arăta mai degrabă de patru sau cinci. O inimă de băieţoi într-un trup de păpuşă de porţelan. Îmbrăcată într-o rochiţă scurtă, galbenă, cu şosete galbene, o pereche de pantofi *Mary Jane*[1] albi şi o pălărie de paie legată cu o panglică galbenă ce-i atârna până la mijloc. Era palidă şi slăbuţă şi nu mai contenea cu săritul, un fel de amestec între Eloise şi Tigger[2]. Stătea în centrul oraşului, la colţul de nord-vest al intersecţiei dintre Main şi Savannah, strigând cât o ţineau puterile: „Limonaaaaaaadă! Limonaaaaaadă, la cinzeci de cenţi!" Se uită de-a lungul trotuarului, privindu-i insistent pe trecători, dar cum nimeni nu se opri să cumpere, îşi întinse gâtul, se înălţă cât putu pe vârfuri şi-şi făcu mâinile căuş la gură. „Limonaaaadă! Limonaaaaadă, la cin'zeci de cenţi!"

Taraba cu limonadă, mare şi uzată, părea încropită în grabă. Patru piloni şi o jumătate de placă din tablă de 2 cm formau tejgheaua. Două grinzi de cinci pe zece cm şi înalte de 1,80 m stăteau ridicate în spete, de ele fiind prinsă cealaltă jumătate a plăcii din tablă în partea de jos, iar sus reprezentau pilonii între care era întins un banner. Cineva vopsise toată construcţia cu spray galben, iar bannerul trâmbiţa cu litere mari de tipar LIMONADĂ – 50 CENŢI – AL DOILEA PAHAR GRATIS. Elementul central nu-l reprezenta nici tejgheaua, nici bannerul,

---

[1]*Mary Jane* – termen american (cândva marcă înregistrată) pentru un model de pantofi sau sandale cu toc jos, închişi în faţă şi în spate, cu o baretă petrecută pe după gleznă şi prinsă cu o cataramă (n.tr.)

[2]Personaje într-o poveste îndrăgită de copii, având-l ca personaj principal pe Winnie the Pooh (Ursuleţul Winnie) (n.tr.)

nici termosul galben în formă de iglu, în care se afla limonada, şi nici chiar fetiţa însăşi, ci recipientul din plastic transparent de dedesubt. Era o canistră de douăzeci de litri de apă, amplasată în faţă, la mijloc – propria ei fântână fermecată în care parcă tot oraşul îşi aruncase bancnotele mici şi totodată dorinţele tainice.

M-am oprit şi am urmărit o bătrânică traversând Main Street, ascunsă sub o umbrelă de soare dantelată şi aruncând două monede de 25 de cenţi în cana melaminată de pe tejghea.

— Mulţumesc, Annie, şopti ea în timp ce luă paharul supraplin din mâinile întinse ale fetiţei.

— Cu plăcere, domnişoară Blakely. Ce umbrelă frumoasă aveţi!

Un vânt uşor se făcu simţit de-a lungul trotuarului, învolburând panglicile galbene ce până adineaori se odihniseră pe spatele fetiţei, preluând ecoul vocii ei şi ducându-l la vale.

Domnişoara Blakely îşi supse dinţii şi întrebă:

— Te simţi mai bine, copilă?

Fetiţa îşi ridică ochii, privind-o de sub borul pălăriei.

— Da, doamnă, şi-ncă cum!

Domnişoara Blakely goli paharul, iar fetiţa îşi îndreptă din nou atenţia spre trotuar. „Limonaaaaaadă! Limonaaaaadă, la cin'zeci de cenţi!" Dialectul ei sudic era parcă supărător de melodios, moale şi iritant. Se prelingea prin vocea aceea de fetiţă şi atrăgea atenţia ca nişte artificii de 4 iulie.[3]

N-aş putea spune cu siguranţă, dar după ce domnişoara Blakely şi-a pus paharul jos şi a salutat-o pe micuţă cu o mişcare a capului, a lăsat să-i cadă parcă o bancnotă ce părea a fi de douăzeci de dolari în recipientul acela transparent de la picioarele ei.

Ei, asta da limonadă.

Iar fata era o adevărată maşină de făcut bani peşin. În canistra aceea era un teanc gros de bancnote, şi totuşi nimeni nu părea să-şi facă griji că banii ar putea face picioare, şi fetiţa – chiar şi mai puţin decât cei lalţi. Dincolo de bannerul cu limonada, nu exista niciun afiş sau vreo notă explicativă. Evident nu era necesar. Era o chestie ca într-un orăşel

[3]Ziua Independenţei Americii (n.tr.)

de provincie. Pur şi simplu toţi ştiau despre ce e vorba. Adică toţi, în afară de mine.

CEVA MAI DEVREME ÎN DIMINEAŢA ACELEI ZILE, EU ŞI CHARLIE – VECINUL meu de peste lac şi totodată fostul meu cumnat – ne-am apucat să şlefuim partea de sus şi puntea din mahon a unei Greavette[4] din 1947, când ni s-a terminat şmirghelul de 220[5] şi lacul special pentru punte. Am dat cu banul, eu am pierdut, aşa că m-am dus cu maşina în oraş, în timp ce Charlie a rămas să pescuiască pe docul din spate, şi să fluiere după fetele în bikini care ţipau de pe jet-ski-urile multicolore ce zburau pe suprafaţa apei pe dinaintea lui. Charlie nu prea umblă cu maşina, dar competitiv cum e, a insistat să dăm cu banul. Eu am pierdut.

Excursia de azi era diferită din cauza momentului zilei în care o întreprindeam. Doar arareori vin dimineaţa în oraş, mai ales când trotuarele sunt pline de atâţia oameni, croindu-şi drum spre locul de muncă şi spre casă. Să fiu sincer, nu prea vin în oraş de fel. Îl ocolesc şi merg în oraşele vecine, şi schimb magazinele alimentare şi cele cu articole de fierărie tot la câteva luni. Sunt un venetic sadea.

Iar când vin aici, o fac de obicei după-amiaza, cu cincisprezece minute înainte de ora închiderii, îmbrăcat ca unul de-al locului, în pantaloni din doc decolorat şi o şapcă de baseball de la vreo firmă de aparatură de calitate sau de echipamente agricole. Parchez în spate, îmi trag şapca pe ochi, îmi ridic gulerul hainei şi-mi bag ochii în pământ. Mă strecor înăuntru, iau ce-mi trebuie şi mă strecor iarăşi afară, perfect camuflat în mediul din jur, şi dispărând pe după stivele de scânduri de parchet. Charlie numeşte asta shopping-pe-furiş. Eu îi spun mod de viaţă.

Mike Hammermill, un fabricant pensionar din Macon, ne-a angajat pe mine şi pe Charlie să-i renovăm Greavette-ul din 1947 pentru a zecea ediţie a show ului anual *Lake Burton Antique and Classic Boat* de luna următoare. Avea să fie a treia lucrare a noastră în tot atâţia ani, şi dacă aveam de gând să-i devansăm pe băieţii de la Blue Ridge Boat Werks, aveam nevoie de şmirghel. Lucram la Greavette-ul acela de aproape

---

[4]Marcă de ambarcaţiuni, în acest caz un exemplar de lux (n.tr.)

[5]Grad al rugozităţii, măsurat prin numărul de asperităţi per inch^2 (circa 6,5 cm^2); în acest caz, un şmirghel mediu ca fineţe (n.tr.)

zece luni şi eram aproape gata, dar tot mai aveam de luat legătura cu cei de la Velvet Drive[6] şi de aplicat opt straturi de lac special la exterior şi pe punte înainte ca barca să fie bună de lăsat la apă.

CURIOS ŞI CU GÂTUL USCAT, AM TRECUT STRADA ŞI AM ARUNCAT CINCIZECI de cenţi în cană. Fetiţa îşi înfipse degetul micuţ în ciocul termosului, încheieturile degetelor i se albiră şi mâna începu să-i tremure şi-mi umpîn un pahar de limonadă proaspătă, plină de pulpă de lămâie şi zahăr.

— Mulţumesc, am zis.

— Mă numesc Annie, spuse ea, şi-şi petrecu un picior după celălalt, făcând o reverenţă ca o floare-a-soarelui şi ridicându-şi privirea de sub borurile pălăriei, căutându mi ochii. Annie Stephens.

Mi-am trecut paharul în cealaltă mână, mi-am lipit călcâiele între ele şi am spus:

— Mulţumesc că mă ajuţi; Ce ger! Sunt sloi.[7]

Ea râse.

— Aţi inventat chestia asta?

— Nu, am scuturat eu din cap. Un tip pe care-l chema Shakespeare a inventat-o, într-o poveste numită *Hamlet*.

În copilărie, în timp ce majoritatea prietenilor mei se nitau la *The Waltons* sau la *Hawaii Five-O*[8], eu îmi petreceam cea mai mare parte a timpului citind. Şi nici acum nu am televizor. O grămadă de scriitori răposaţi îmi hrănesc mintea cu şoaptele lor mereu prezente.

Mi-am ridicat puţin şapca şi i-am întins mâna.

— Reese. Mă numesc Reese.

Soarele îmi bătea din spate, iar umbra se întindea pe toată lăţimea trotuarului, protejându-i fetei ochii de soarele de ora unsprezece care suia tot mai sus pe cer, tot mai fierbinte.

---

[6]*Velvet Drive* – firmă americană producătoare de transmisii, cu tradiţie în domeniul nauticii (n.tr.)

[7]În original, cuvintele rostite de Francisco în scena 1 a actului întâi din *Hamlet*, de W. Shakespeare (n.tr.).

[8]Numele a două seriale de televiziune americane, care au fost difuzate pe micul ecran în anii '70 (n.tr.)

Rămase o clipă pe gânduri.

— Reese e un nume bun.

Un bărbat trecu grăbit pe trotuar, cărând două sacoşe cu cumpărături, aşa că ea se întoarse şi ţipă cât să o audă şi cei de la trei străzi depărtare, „Limonaaaadă!"

El dădu din cap şi spuse:

— 'Neaţa Annie. Mă întorc într-o clipă.

Ea se întoarse din nou spre mine.

— Acesta e domnul Potter. Lucrează mai încolo. Îi place limonada cu zahăr mult, dar nu e ca alţii dintre clienţii mei. Unora le trebuie mai mult zahăr decât altora pentru că ei sunt prea acri.

Râse de propria glumă.

Eşti aici în fiecare zi? am întrebat-o printre înghiţituri. Un lucru pe care l-am învăţat la şcoală, cândva în nopţile acelea lungi, a fost că dacă pui suficiente întrebări cumsecade, genul de întrebări care zgândăresc puţin problema, dar fără a o aborda direct, oamenii îţi oferă de obicei ceea ce doreşti. Să ştii ce să întrebi şi când să întrebi şi, mai important decât orice, cum să o faci, este egal cu a începe o conversaţie destul de bunicică de purtat la patul de spital al cuiva.

— 'n-afară de duminică, atunci când Cici merge să-şi ia momeală vie de la *Butch's Bait Shop*. În celelalte zile, lucrează acolo înăuntru.

Arătă spre magazinul de fierărie unde o femeie cu părul de culoarea fânului stătea întoarsă cu spatele, îndărătul unei case de marcat, degetele alergându-i pe taste, înregistrând comanda cuiva. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ne vedea, pentru că avea deasupra tejghelei, pe peretele dinaintea ei, o oglindă pătrată de un metru, care-i permitea să vadă tot ce se petrecea la taraba lui Annie.

— Cici?

Ea zâmbi şi arătă din nou cu degetul.

— Cici e mătuşa mea. Ea şi mama au fost surori, dar mama nu şi-ar fi vârât niciodată mâna într-o grămadă de târâtoare de noapte sau de viermi.

Annie observă că paharul meu era gol, mi-l umplu a doua oară şi continuă.

— Deci, sunt aici în majoritatea dimineţilor, până la prânz. Apoi mă

duc la etaj, mă uit puţin la televizor şi dorm de amiază. Dar tu? Ce lucrezi?

I-am servit varianta obişnuită, care era şi adevărată şi mai puţin adevărată. În timp ce gura mea spunea „Lucrez cu bărcile", mintea mea îşi luă zborul şi-şi spuse: *Dar inima mi-o voi purta de mânecă-aninată, stăncuţele s-o ciugulească; nu sunt ceea ce sunt.*[9]

Ochii i se îngustară şi privi undeva pe deasupra capului meu. Respiraţia îi era puţin greoaie, uşor încărcată de secreţii, marcată de o tuse persistentă, pe care şi-o ascundea, şi-o reţinea. În timp ce vorbea, porni repede îndărăt, controlând conturul trotuarului cu picioarele, şi se aşeză pe scaunul pliant aflat în spatele tarabei ei. Îşi încrucişă braţele şi luă câteva guri de aer profunde, în timp ce panglicile îi dansau în vântul ce adia pe trotuar.

I am urmărit mişcările pieptului, ridicându-se şi coborând la loc. Vârful cicatricii, mărginită de un rând de orificii, de la agrafele folosite la încheierea operaţiilor, mai recentă de un an, se ridica cu mai bine de doi centimetri peste deschizătura în V a rochiţei ei şi se oprea puţin sub medalionul cu medicamente care-i atârna la gât agăţat de un lănţişor. Nu trebuia să-mi spună ce conţinea.

Am atins cu vârful piciorului stâng recipientul cel mare din plastic.

— Ăsta pentru ce-i?

Ea se lovi uşor pe piept, dezvelind alţi doi centimetri ai cicatricii. Oamenii îşi vedeau de drumul lor pe trotuar, dar ea obosise şi nu-i mai ardea de vorbit. Un domn cărunt, îmbrăcat la costum, ieşi din biroul agenţiei imobiliare ce se afla la cinci case depărtare, urcă zorit dealul, apucă un pahar, apăsă ciocul termosului şi spuse:

— 'Neaţa Annie, şi lăsă să-i cadă un dolar în cană şi un altul în recipientul din plastic de la picioarele mele.

— Bună ziua, domnule Oscar, spuse ea pe jumătate şoptit. Vă mulţumesc. Pe mâine.

El o lovi uşor peste genunchi.

— Pe mâine, drăguţă.

Ea se uită la mine şi-l urmări continuându-şi drumul la deal.

— La toţi le spune *drăguţă*.

---

[9]Citat din *Othello*, de William Shakespeare, actul 1, scena 1 (n.tr.)

Îmi pusesem cei cincizeci de cenţi în cană, dar când nu s-a uitat, am strecurat o bancnotă de douăzeci de dolari.

În ultimii optsprezece ani, poate chiar mai mult, purtam câteva lucruri în buzunare sau agăţate de curea. O brichetă *Zippo* din alamă, cu toate că n-am fumat niciodată, două bricege cu lamă îngustă, un săculeţ cu ace de diferite mărimi şi mai multe tipuri de aţă, şi o lanternă *Surefire*. Acum câţiva ani, mai adăugasem ceva.

Ea arătă cu capul spre lanterna mea.

— George, şerifol de-aici, are o lanternă care seamănă mult cu aia. Şi am văzut odată una într-o salvare. Eşti sigur că nu eşti poliţist sau medic pe salvare?

Am dat din cap.

— Sigur.

Câteva uşi mai încolo, dr. Sal Coben ieşi din cabinetul său şi începu să coboare trotuarul, târşâindu-şi picioarele. Sal este un personaj important în Clayton, cunoscut şi îndrăgit de toţi. Are deja spre şaptezeci şi cinci de ani, şi era pediatru de când îşi începuse cariera de medic, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Din micul său cabinet cu două camere, Sal îi văzuse pe majoritatea localnicilor din Clayton crescând de la vârsta de nou-născut până la cea de adult şi chiar mai apoi. Jachetă din tweed, o vestă asortată, o cravată pe care o cumpărase în urmă cu treizeci de ani, o mustaţă stufoasă, sprâncene stufoase, cu părul ieşindu-i din nas şi urechi, perciuni prelungi, urechi impunătoare şi lulea. Şi întotdeauna are bomboane în buzunar.

Sal se apropie târşâindu-şi picioarele de Annie, îşi lăsă puţin pe spate pălăria de tweed şi îşi trecu luleaua în mâna stângă când ea-i întinse un pahar. Ei îi făcu cu ochiul, pe mine mă salută înclinându-şi capul şi sorbi limonada cu înghiţituri mici. Când termină de băut, se întoarse într-o parte. Annie îşi vârî mâna în buzunarul hainei sale, scoase o bomboană mentolată şi zâmbi. O apucă cu ambele mâini şi chicoti de parcă ar fi găsit o comoară nemaipomenită.

El îşi duse degetul la pălărie, îşi agăţă luleaua de buza de jos şi se îndreptă spre Cadillacul său antic, parcat lângă trotuar. Înainte să deschidă portiera, mă fixă cu privirea.

— Ne vedem vineri?

Am dat afirmativ din cap şi am zâmbit.

— Îi simt savoarea de pe-acum, spuse el, lingându-se pe buze şi scuturându-şi capul.

— Şi eu.

Şi chiar o simţeam.

Arătă cu luleaua spre mine şi spuse:

— Auzi, ţine-mi şi mie loc dacă ajungi primul.

Am dat din cap, iar Sal porni maşina ca un bătrân o luă drept prin mijlocul drumului, fără să-l zorească nimeni.

— Îl cunoşti pe dr. Cohen? întrebă Annie.

— Mda.

Mă gândii un minut, încercând să o pun cât mai bine în cuvinte.

— Am... fost un fel de parteneri într-o afacere cu cheeseburgeri.

— O, spuse ea, dând din cap atotştiutoare. Te referi la *The Well*.

Am dat şi eu din cap.

— De fiecare dată când mă duc pe la el, fie vorbeşte despre vinerea trecută, fie despre cea următoare. Dr. Cohen adoră cheeseburgerii.

— Şi nu-i singurul.

— Doctorul meu nu mă lasă să mănânc aşa ceva.

Nu eram de acord, dar nu i-am spus-o şi ei. Cel puţin nu direct.

— Trebuie să fii cel puţin criminal să le interzici copiilor să mănânce un cheeseburger.

Ea-mi zâmbi.

— Păi exact asta i-am spus şi eu.

În timp ce-mi beam limonada, ea mă privea fără pic de nerăbdare sau îngrijorare. Cumva ştiam, în ciuda mormanului de bani de la picioarele mele, că şi dacă nu i-aş fi dat miciun penny, ea tot ar fi continuat să-mi toarne limonadă până când fie mă îngălbeneam de tot, fie mă înecam definitiv. Problema era că mă înecasem cu mult timp înainte ca ea să-mi toarne limonadă. Poate că speranţa lui Annie se afla cuibărită în recipientul acela de plastic şi aveam sentimentul că credinţa ei în Dumnezeu ar fi putut muta din loc şi Everestul, şi chiar să oprească soarele pe cer, dar fără o inimă nouă, avea să moară înainte să ajungă la vârsta pubertăţii.

Ochii ei mă măsurară o dată din cap până-n picioare, apoi şi-i coborî la loc.

— Cât de mare eşti? mă întrebă ea.

— La înălţime sau greutate? am întrebat-o.

Ea-şi ridică mâna streaşină la ochi.

— Înălţime.

— Şase picioare.[10]

— Şi câţi ani ai?

— Ani de om sau de câine?

Râse.

— De câine.

M-am gândit puţin.

— Două sute cin'zeci şi nouă.

Ea mă măsură din priviri.

— Şi ce greutate ai?

— La englezi sau în kilograme?

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— La englezi.

— Înainte de micul dejun sau după cină?

Reuşii s-o pun în încurcătură, aşa că se scărpină în vârful capului, privi spre mine apoi spre trotuar şi dădu din cap.

— Înainte de micul dejun.

— O sută şaptezeci şi patru de pfunzi.[11]

Mă privi încă o clipă.

— Ce număr porţi la pantofi?

— La europeni sau la americani?

Strânse din buze şi se strădui să-şi ascundă din nou zâmbetul; apoi îşi proţăpi palmele în şolduri.

— La americani.

— Unsprezece.[12]

Se uită la picioarele mele, parcă întrebându-se dacă îi spuneam adevărul. Apoi îşi netezi rochia, îşi îndreptă spatele şi-şi scoase pieptul înainte.

---

[10]1,83m (n.tr.)

[11]79 kg (n.tr.)

[12]aproximativ 46 european (n.tr.)

— Ei bine, eu am şapte ani, am patruzeci şi cinci de pfunzi[13]. Port mărimea 6[14] şi am trei picioare şi zece ţoli în înălţime[15].

Din nou, mintea mea susură: *O inimă de tigru ascunsă sub chip de femeie.*

— Şi? am întrebat eu.

— Eşti mai mare ca mine.

Am râs.

— Doar cu puţin.

— Dar...

Îşi ridică degetul în aer de parcă ar fi verificat direcţia din care bate vântul.

— Dacă o să primesc o inimă nouă, doctorul meu mi-a spus că s-ar putea să mai cresc puţin.

Am dat încet din cap.

— Ai toate şansele.

— Şi ştii ce-aş face cu asta?

— Cu inima sau cu cei câţiva ţoli în plus?

Rămase puţin îngândurată.

— Cu amândouă.

— Ce?

— M-aş face misionară ca mami şi ca tati.

Gândul unui purtător de organ transplantat hoinărind prin junglele fierbinţi ale Africii, la sute de mile distanţă atât de un regim regulat de administrare a medicamentelor, de îngrijirile medicale preventive, cât şi de orice persoană suficient de competentă pentru a le furniza pe ambele, reprezenta o imposibilitate pe care o cunoşteam prea bine pentru a putea spera sau crede în ea.

— Probabil că ar fi foarte mândri de tine.

Mă privi cu ochii întredeschişi.

— Sunt în rai.

N-am spus nimic o clipă, apoi am făcut o nouă încercare:

---

[13]20 kg (n.tr.)

[14]aproximativ 34 european (n.tr.)

[15]1,26m (n.tr.)

— Ei bine, sunt convins că le e dor de tine.

Îşi vârî degetul mare în ciocul termosului şi începu să-mi umple din nou paharul.

— O, şi mie mi-e dor de ei, dar o să-i întâlnesc din nou.

Îmi întinse paharul, apoi îşi ridică ambele braţe în aer, semănând cu o balanţă ce încerca să-şi găsească echilibrul.

— Peste vreo optzeci-nouăzeci de ani.

Am băut şi am calculat din nou imposibilitatea celor spuse de ea.

Îşi ridică din nou privirea spre mine, curiozitatea scurgându-i-se printre ridurile fine din colţul ochilor.

— Ce vrei să te faci când o să fii mare?

Îmi sorbii ultima gură de limonadă şi privii în jos spre ea.

— Faci asta cu toţi clienţii tăi?

Îşi prinse mâinile la spate şi, fără să-şi dea seama, îşi lipi călcâiele, ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*.

— Ce anume?

— Să pui atâtea întrebări.

— Ăăă.. cred că da.

M-am aplecat mai mult spre ea, apropiindu-mi ochii de ai ei.

— Draga mea, noi suntem făuritorii muzicii şi tot noi cei care ne visăm visele.

— Din nou domnul Shakespeare?

— Nu. Willy Wonka.[16]

Râse încântată.

— Ei bine, am spus, mulţumesc, Annie Stephens.

Făcu din nou o reverenţă şi spuse:

— La revedere, domnule Reese. Te rog să mai vii pe-aici.

— Voi veni.

Am trecut strada şi am ales cheia cu care să-mi descui Suburbanul.[17] Cu cheia în mână, privii prin paravânt, amintindu-mi de toţi ceilalţi ca

---

[16]Willy Wonka este personajul romanului *Charlie and the Chocolate Factory* scris de Roald Dahl, precum şi a continuării acestuia, *Charlie and the Great Glass Elevator* (n.tr.).

[17]*Suburban* – variantă de automobil, *Chevrolet Suburban*, un model sport, de altfel marca cea mai veche de automobil aflat încă în producţie (n.tr.)

ea şi de speranţa pe care o nutrea fiecare, o speranţă pe care nicio putere a iadului sau a pământului n-ar fi putut-o răpune vreodată.

Şi tocmai acolo mi-am amintit că fusesem cândva bun la ceva şi că existase o vreme când cunoscusem dragostea. Gândul reverberă în mine: *Am ajuns ca apa care se scurge, şi toate oasele Mi se despart; Mi s-a făcut inima ca ceara şi se topeşte înăuntrul Meu.*

O rafală puternică de vânt coborî dintre dealuri, dinspre răsărit, măturând Savannah Street. Alergă rapid prin faţa clădirilor vechi din cărămidă, sui trotuarul, stârnind moriştile şi clopoţeii de vânt, şi prin dreptul standului lui Annie, unde îi luă pe sus cana din melamină şi-i împrăştie aproape zece dolari mărunţi şi bancnote pe toată strada. Ea sări din scaunul pliant şi începu să alerge după bancnotele de hârtie până în intersecţie.

Eu am văzut-o prea târziu, iar ea nu apucă s-o vadă deloc.

O maşină de distribuit pâinea ce trecea prin dreptul meu, coborând pe South Main, a prins verde la semafor şi a accelerat, aruncând un nor de gaz de eşapament alb în spate. Am auzit radioul din maşină emiţând muzică *country* şi l-am văzut pe şofer îndesându-şi un pateu în gură în timp ce vira în intersecţie şi-şi duse mâna la ochi, pentru a nu fi orbit de soare. Apoi probabil că a zărit galbenul rochiei lui Annie. A călcat brutal frâna, a deblocat roţile din spate şi a început să se rotească, deplasându-se într-o parte. Cu cât camioneta se apleca tot mai mult pe o parte, cu atât roţile i se ridicau tot mai sus pe asfalt.

Annie se întoarse cu faţa spre direcţia de unde venea zgomotul şi înlemni. Banii îi căzură din mână şi se risipiră pe stradă ca nişte fiuturi monarh, şi nu-şi mai putu controla vezica urinară. Nu reuşi să scoată nici cel mai mic piuit, pentru că nodul din gât îi strivi orice sunet.

Şoferul ţipă:

— O, Doamne Isuse, Annie!

Trase de volan cât putu de tare şi se izbi cu bara din spate a camionetei de aripa din faţă dreapta a unei Honda Accord. Camioneta devie din Honda chiar înainte ca partea laterală să o lovească pe Annie drept în piept. Zgomotul produs de trupul ei izbindu-se de partea laterală goală a acelei camionete sună ca o lovitură înfundată.

Reuşi să-şi ridice o mână, amortizând în cea mai mare parte lovitura,

şi începu să se rostogolească înspre înapoi, ca o minge galbenă de *bowling*, pălăria zburându-i într-o direcţie, iar picioarele şi corpul în cealaltă. Se opri cu o bufnitură de cealaltă parte a străzii sub o furgonetă Ford, cu antebraţul stâng frânt în două ca o scobitoare. Ultimele unduiri ale brizei aceleia ce bătuse dinspre răsărit reuşiră să prindă marginea de jos a rochiei ei şi i-o ridică, aşternându-i-o peste faţă. Zăcea nemişcată, cu capul la vale, iar rochia ei cea galbenă era acum pătată cu roşu.

Am ajuns primul la ea, urmat repede de femeia din spatele casei de marcat, care era înnebunită şi ţipa necontrolat. În două secunde, se strânse o mulţime de oameni.

Ochii lui Annie erau închişi, trupul moale, iar pielea translucidă şi albă. Limba i se prăbuşise înapoi în faringe şi o îneca, făcând ca faţa să-i devină tot mai albăstruie, iar trupul tot mai asemănător cu o coală albă de hârtie. Fără să ştiu dacă coloana vertebrală îi fusese vătămată, i-am ţinut gâtul imobilizat şi mi-am folosit batista pentru a-i trage limba înainte, eliberându-i căile respiratorii şi permiţând plămânilor ei să se umple din nou cu aer. Ştiam că şi cea mai mică mişcare a gâtului ei risca lezarea suplimentară a măduvei, dacă avea vreo leziune la acest nivel, dar trebuia să-i eliberez căile aeriene. Dacă nu este aer, nu este nici viaţă. Date fiind alternativele, am ales.

Cum toracele lui Annie se ridica şi se lăsa în jos regulat, i-am verificat pulsul la artera carotidă, şi cu cealaltă mână mi-am scos lanterna şi i-am verificat pupilele. În timp ce-i observam ochii, mi-am fixat lanterna între dinţi şi mi-am desprins de la piept aparatul de monitorizare cardiacă *Polar*[18] şi i-am aplicat transmiţătorul pe piept. Pulsul afişat pe ecranul ceasului meu sări imediat de la 62 la 156. Am căutat punctul şocului apexian, apoi am percutat aria cardiacă folosindu-mi ambele mâini şi am descoperit ceea ce intuiam deja – inima îi era cu aproape 50 de procente mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Femeia de la casa de marcat mă văzu punându-mi ambele mâini pe pieptul prepuber al lui Annie şi îmi trase o palmă cu toată puterea peste faţă.

---

[18]Aparat de înregistrare a activităţii cardiace pe o perioadă de maximum 24 de ore, cu posibilitatea înregistrării acesteia (n.tr.)

— Ia-ţi mâinile de pe ea, pervers nenorocit ce eşti!

N-am avut timp să-i explic, aşa că am fixat transmiţătorul pe poziţie şi am continuat să monitorizez ochii lui Annie. Doamna Registratoare văzu pupilele lui Annie şi limba ei umflată şi se lăsă jos lângă ea. Smulse lănţişorul aurit de la gâtul fetei, vărsând conţinutul mărunt al cutiuţei de medicamente pe abdomenul lui Annie şi zvârlind ceva strălucitor, poate din aur, sub camionetă, în praful de pe marginea şanţului. Apucă două pastile şi se întinse să le pună sub limba lui Annie. Ţinându-mi o mână sub gâtul lui Annie şi ochii aţintiţi asupra ei, am prins-o pe femeie de mână, mi-am încleştat degetele peste ale ei şi i-am spus calm:

— Dacă îi pui astea în gură, o omori.

Ochii femeii scăpărară, iar panica i se intensifică, umflându-i venele de la gât. Era puternică şi aproape că reuşi să-şi smulgă mâna dintr-a mea, dar eu izbutii s-o ţin strâns, continuând să o supraveghez pe Annie.

- I-aţi mâna de pe mine. Tu o s-o omori!

Se uită în jur, prin mulţimea ce se strânsese în jurul nostru.

— O omoară! O s-o omoare pe Annie!

Doi bărbaţi în salopete uzate şi cu şepci purtând însemnele *John Deere*, care până atunci mâncaseră ceva la cafenea, păşiră spre mine.

— Domnule, fă bine şi ia-ţi mâinile de pe fetiţa aceea. Nui o cunoaştem pe Annie, dar pe tine nu.

Unul dintre ei era cel puţin de două ori cât mine şi nu aveam timp de vorbit, dar eu eram singurul care ştiam asta. Ţinând-o cu putere pe femeie de mână, m-am întors şi l-am lovit pe cel mai masiv dintre cei doi drept în burtă, la care el se ridică uşor pe vârfuri, ca apoi să se prăbuşească în genunchi.

Cel de-al doilea mă apucă de umăr cu laba lui imensă şi spuse:

— Măi omule, ăla e frate-meu şi n-ar fi trebuit să te iei de el.

Cu mâna liberă, l-am lovit cât am putut de tare drept în plex, ceea ce nu era o ţintă prea uşoară, la care căzu şi el, icnind şi împrăştiindu-şi pe trotuar tot micul dejun pe care-l mâncase.

M-am întors spre femeie, care continua să zbiere şi să ceară ajutorul celor adunaţi.

— O s-o omoare! Annie moare! Pentru Dumnezeu!

Lucrurile degenerau din ce în ce mai mult. Cu cealaltă mână a mea l-am deschis pumnul cu forţa, dar nu am făcut nicio mişcare spre a lua pastilele. Am privit-o în ochi şi am spus calm:

— Dă-i o jumătate – dintr-una.

Ea m-a privit derutată, incapabilă să proceseze cele auzite.

Cel mai mare dintre fraţi reuşise cumva să se ridice în genunchi şi era pe cale să pună mâna pe mine, când l-am lovit din nou cu toată puterea în abdomen, dar nu suficient de tare pentru a-i fractura vreo coastă.

Femeia privi spre Annie şi spre cei doi tractorişti de la picioarele mele. Faţa ei îmi spunea că orice i-aş fi spus eu, nu echivala cu ceea ce citise sau i se spusese în trecut.

- Dar..., începu ea.

Am dat din cap, liniştind-o.

— Să începem cu jumătate şi apoi o monitorizăm. Dacă pui atât de multă nitroglicerină sub limba copilei, tensiunea i se va prăbuşi atât de mult că nu vom mai reuşi să o ridicăm la loc.

I-am eliberat mâna.

– Dă-i o jumătate.

Femeia muşcă jumătate din pastilă, scuipând-o pe cealaltă de parc-ar fi fost vârful unui proiectil de muschetă, şi o puse sub limba lui Annie. Fetiţa era conştientă, avea dificultăţi în a-şi concentra ochii într-o direcţie anume, iar braţul îi atârna de parcă ar fi fost al unei marionete. În jurul meu se petreceau o mulţime de lucruri – oameni, claxoane şi o sirenă undeva în fundal – dar eu eram concentrat pe alte trei lucruri: puls, pupile şi căi respiratorii.

Nitroglicerina se dizolvase şi nu trecu mult până când obrajii lui Annie începură să prindă din nou culoare – rezultatul vaselor dilatate, al creşterii fluxului sangvin şi al oxigenului ajuns la extremităţi.

Femeia spuse încetişor:

— Annie? Annie?

O bătu uşor pe mână.

— Nu te da bătută, scumpo. Vin ajutoare. Nu te lăsa. Vin. Îi aud deja că se apropie.

Annie dădu din cap şi încercă să zâmbească. Pulsul i se mai accelerase puţin, dar continua să fie destul de neregulat.

În timp ce sirena se auzea tot mai aproape, am calculat rapid cât de mult le lua să ajungă, să o diagnosticheze şi să o stabilizeze, iar apoi să o transporte. Asta însemna că Annie avea să ajungă cam în douăsprezece minute la urgenţă.

În timp ce Annie clipea şi privea la cei strânşi în jurul ei, i-am spus din nou registratoarei:

— Şi-acum, cealaltă jumătate.

Annie îşi deschise gura, iar femeia îi puse cealaltă jumătate sub limbă. După ce se dizolvă şi aceasta, mi-am scos propriul recipient cu medicamente, l-am golit şi i-am întins o tabletă de aspirină în doză mică.

— Acum asta.

Ea făcu întocmai. Mi-am desprins capătul cu brăţară al monitorului meu de frecvenţă cardiacă şi l-am ataşat la încheietura mâinii lui Annie. Chiar şi la ultima gaură a curelei, tot prea mare îi era.

În timp ce sunetul sirenelor se auzea tot mai aproape, am privit-o pe femeia din faţa mea şi i-am arătat ceasul şi transmiţătorul de pe pieptul lui Annie.

— Astea două sunt împreună. Înregistrează ceea ce se întâmplă cu inima ei. Doctorul de la urgenţe, dacă se pricepe cât de cât, va şti ce să facă cu asta.

Ea dădu din cap şi îi îndepărtă părul transpirat şi murdar de pe frunte, aranjându-l după urechi.

Zece secunde mai târziu ajungeau şi paramedicii, sărind lângă mine. Văzându-mă în controlul celor ce se petreceau, mă priviră mai întâi pe mine.

Iar eu n-am pierdut timpul.

— Traumatism acut de torace stâng, căi respiratorii liibere, respiraţie spontană de 37. Crepitaţii palpatorii, sugerând emfizem subcutanat, suspiciune de pneumotorax parţial stâng.

Cel mai tânăr dintre urgentişti mă privi cu o expresie derutată pe faţă.

I-ar eu i-am explicat:

— Cred că i-a cedat un plămân.

El dădu din cap, iar eu am continuat.

— Frecvență cardiacă 155, dar neregulată. Scurtă pierdere a conștienței, acum scor Glasgow 12.[19]

El mă întrerupse.

— A avut noroc.

Am continuat.

— A primit două doze de 0,2 nitro sublingual, la cinci minute distanță.

Am arătat spre cicatricea ei de la mijlocul sternului.

— Post-op pe cord deschis. Posibil în ultimele douăsprezece luni. Și - mi-am privit ceasul – monitor polar pentru ritmul cardiac, aplicat și în funcțiune de șapte minute.

El dădu din cap, preluă cazul și îi montă fetei o mască de oxigen deasupra gurii.

În spatele meu, gemenii tractoriști ședeau cu ochii mari și gurile căscate. Se pare că se lămuriseră în ceea ce mă privea, pentru că nu făcură nicio încercare să mă tragă deoparte. Și asta era bine. Pentru că aveam senzația că dacă ar fi dorit cu adevărat s-o facă, ar fi reușit. Surpriza fusese atuul meu, iar acum nu-l mai aveam.

Medicul monitoriza pupilele lui Annie, îi spuse să respire normal și începu să-i aplice manșeta de la tensiometru în jurul începsului drept, în timp ce cel de-al doilea paramedic se întoarse cu un guler rigid și o targă. Două minute mai târziu, atenți să nu agraveze starea brațului ei, îi puseră o perfuzie IV cu ser pentru a-i crește tensiunea arterială, au suit-o în ambulanță, au așezat-o pe Mătușa Cici lângă ea, și au pornit spre spitalul Rabun County. În timp ce închideau ușile, mătușa lui Annie îi mângâia acesteia părul, șoptindu-i ceva la ureche.

În timp ce strada se goli și poliția îl interoga pe șoferul camionetei, localnicii se răsfirară pe trotuare, cu mâinile în buzunare, scuturându-și capul și arătând mereu spre intersecție și spre direcția din care bătuse vântul.

---

[19]Scor Glasgow – scală de evaluare a comei sau a tulburării stării de conștiență, care evaluează răspunsul ochilor, răspunsul motor și verbal; un scor Glasgow sever este atunci când valoarea lui scade sub 8 (n.tr.).

M-am întors spre cei doi vlăjgani din spatele meu şi i-am întins mâna celui dintâi, să-l ajut să se ridice.

— Fără supărare?

Cel mai mare dintre ei mă apucă de mână şi mă străduii să-l ajut să se ridice.

Arătă înspre ambulanţă.

— Credeam c-o să-i faci vreun rău în' Annie.

Urmării cu privirea ambulanţa care tocmai dispărea după colţ. Am spus mai mult pentru mine:

— Nu, domnule. Departe de mine.

L-am ajutat şi pe celălalt să se ridice-n picioare, iar cei doi se depărtară scuturând din cap, aranjându-şi şepcile şi ajustându-şi cataramele la salopete.

În spatele meu, un domn mai în vârstă, cu o pălărie cu boruri largi şi o salopetă Carhartt[20], şi ai cărui bocanci miroseau a motorină, murmură:

— Când o să aibă liniştе fetiţa asta?

Scuipă cu precizie, un jet bine ţintit de lichid drept în şanţ.

— Din toţi oamenii din oraşul ăsta, de ce tocmai ea? Viaţa astă nu e dreaptă. Nu-i dreaptă deloc.

Scuipă încă o dată, murdărind caldarâmul, şi se depărtă.

Când mulţimea se risipi, m-am furişat după curbă, am găsit obiectul pe care-l căutam şi l-am lăsat să-mi alunece în buzunar. Era uzat şi avea ceva imprimat pe partea din spate. Sunetul sirenei dispăruse cu totul în depărtare, iar în aer persista miros de scorţişoară, plăcintă de piersici, grătar şi gaz de eşapament diesel. Şi poate un iz de iasomie. În timp ce eu mă depărtam cu maşina, în faţa recipientului transparent din plastic se formase o coadă de oameni tăcuţi care-şi lăsau bancnotele să cadă în el în drumul lor spre serviciu.

---

[20]Carhartt – Carhartt, Inc. este o companie care produce haine de lucru, uniforme, halate etc (n.tr.).

Capitolul 2

Nouă luni au trecut până am găsit cheia. O pusesem pe fundul unei lăzi de lemn pe care o aveam de când fusesem mic, sub un exemplar uzat şi prăfuit din Tennyson[1]. Denuimirea băncii era înscrisă pe partea laterală a lanţului de care era prinsă cheia, precum şi numărul casetei.

M-am dus la bancă împreună cu Charlie. Trezorierul l-a chemat pe administrator, care mi-a verificat datele de identificare, după care ne-a condus într-o încăpere mică, în care nu se găseau decât o masă şi patru scaune şi se făcu nevăzut. Reveni însă repede cu o faţă tern㠚i cu nişte hârtii pe care a trebuit să le semnez. Ceea ce am şi făcut, după care dispăru din nou, reapărând câteva clipe mai târziu cu o cutie mică, încuiată. A plecat, trăgând draperiile în urma lui, în timp ce Charlie şedea tăcut, cu mâinile sprijinite pe genunchi, spatele drept, aşteptând răbdător. Am introdus cheia şi am întors-o în lăcaş. Clicul îl făcu pe Charlie să-şi întoarcă brusc capul Am deschis capacul, iar în interior se găseau trei scrisori, toate fiindu-mi adresate. Scrisul era inconfundabil.

Pe prima scrisoare scria *A se deschide acum*. Cea de-a doua spunea *După un an*. Iar cea de-a treia, *După doi ani*. Am luat-o pe prima în mână, mi-am trecut degetul pe sub colţul lipit al plicului şi am scos din ea două coli de hârtie. Prima dintre ele era o copie a documentului care stabilea beneficiarul unei poliţe de asigurare pe viaţă în valoare de 100 000 $ pe care o încheiase tatăl Emmei pe numele ei, pe când era mică. Evident că o încheiase înainte ca cineva să ştie ceva despre starea ei, şi

[1]Tennyson - Alfred Tennyson (6 august 1809 – 6 octombrie 1892), unul dintre cei mai cunoscuţi poeţi englezi (n.tr.)

niciunul dintre ei nu-mi spusese niciodată nimic despre ea. Cea de-a doua coală era o scrisoare. M-am aşezat pe scaunul de lângă Charlie şi am început. *Reese, dacă citeşti aceste rânduri, atunci înseamnă că n-a ţinut. Înseamnă că eu nu mai sunt, iar tu eşti singur...*

Ochii mi se împăienjeniră, faţa mi se împietri şi mă prăbuşii ca un castel din cărţi de joc. Charlie şi un gardian mai bătrân m-au scos afară din clădirea băncii şi m-au aşezat pe o bancă în parc, unde m-am ghemuit în poziţie fetală şi am rămas aşa, tremurând, mai bine de-o oră.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, am terminat de citit scrisoarea. Apoi am citit-o din nou şi din nou. Faptul că ştiam că o scrisese anticipat îmi stătea ca un bolovan în stomac. În încheierea scrisorii, ea scrisese următoarele: *Reese, nu păstra scriscarea asta. Te cunosc, nu îţi trăi viaţa în felul ăsta. Elibereaz-o. Las-o să fie cuprinsă de o blândă adiere şi-apoi purtată de ea precum făcea Uiise de atâtea ori pe vremea când eram copii.*

Mi-am închis ochii şi i-am putut simţi palma fragilă, aproape translucidă pe faţă, dorind să mă întărească – tărie în pofida slăbiciunii.

Ascultător, am trasat şi am tăiat o placă subţire din lemn de pin, am găurit-o şi am înfipt în ea catargul – tija dintr-o sticlă de balsam de păr – am împăturit scrisoarea, am prins-o de catarg pentru a forma o velă, am lipit o lumânare mică de scândura din lemn de stejar de sub scrisoare, şi am turnat în jurul ei gaz pentru încărcat brichete. Am aprins lumânarea şi i-am dat drumul pe cursul lin, dar larg al râului Tallulah. A plutit vreo cincizeci de metri, apoi o sută şi, când în cele din urmă lumânarea a ars de tot, a aprins combustibilul care băltise în jurul ei şi, în final, toată ambarcaţiunea lui foc. Flacăra sui un metru şi jumătate sau doi în aer, o dâră subţire de cenuşă şi fum alb urcă tot mai sus, iar apoi micul vaporaş se întoarse, se înclină într-o parte şi se făcu nevăzut în adâncuri, îngropat de bulbuci, coborând aproape 35 de metri, oprindu-se în străvechiul oraş scufundat al Burtonului, pe fundul lacului.

Am numărat zilele până la prima comemorare, m-am trezit înainte de răsăritul soarelui şi am zburat în jos, pe doc, unde am deschis rapid plicul, mi-am cufundat faţa în scrisoare şi am tras adânc aer în piept. Am devorat fiecare cuvinţel, fiecare iz al parfumului ei. Mi-am imagi-

nat micile contracţii generate de felul în care gura ei articula şi forma cuvintele, înclinarea gâtului ei, invitaţia din spatele ochilor ei. Îi puteam auzi vocea, apoi şoaptele, chiar acolo, sub briza care adia peste lac.

Dragă Reese,

Azi dimineaţă, înainte să te trezeşti tu, stăteam şi citeam. Cuvintele mi-au adus aminte. Am vrut să te trezesc, însă dormeai atât de adânc. Te-am privit cum respiri, ţi-am ascultat inima, am simţit-o pe-a mea, pentru a zecea mia oară, încercând să prind ritmul inimii tale. Mereu atât de constant, atât de puternic. Mi-am petrecut degetul peste pliul din palma ta şi m-am minunat de forţa şi tandreţea pe care le ascunde. Am ştiut din clipa când te-am întâlnit, şi cu atât mai mult acum, că ai fost atins de Dumnezeu. Promite-mi că nu vei uita niciodată. Promite-mi că vei ţine minte. „Să-i oblojească pe cei cu inima zdrobită." Asta este slujba ta. Asta este ceea ce faci tu. Faptul că eu nu mai sunt nu schimbă cu nimic lucrurile. M-ai vindecat cu mult timp în urmă. „Decât toate lucrurile..."

Mereu a ta,
Emma

Mi-am petrecut toată ziua privind lacul, trecându-mi degetele peste rândurile scrisorii, rescriind-o o sută de ori, ştiind că mâna ei făcuse aceleaşi mişcări. În fine, în întuneric, am tăiat o altă plăcuţă, am înfipt catargul, am înmuiat prova şi pupa şi am lăsat-o la apă. Luminiţa solitară dispăru în întuneric, în cele din urmă aprinzându-se într-o torţă plutitoare la aproape două sute de metri depărtare. Apoi, fără niciun avertisment, flacăra se răsturnă şi dispăru precum o săgeată învăpăiată ce dispărea după un zid.

Mai trecu un an, iar eu număram zilele cum le numără copiii până la Crăciun – sau un condamnat la moarte ce face ultima oară înconjurul celulei. Nu a trebuit să mă trezesc, pentru că nu dormisem, aşa încât, când se lumină în cele din urmă de zi, am parcurs încet docul, mers de om mort, şi mi-am pus degetul sub faldul ce închidea plicul. Deliberam.

Şi m-am blocat undeva între deznădejde şi iad. Dacă îmi trăgeam degetul într-o direcţie, aveam să aflu ultimele cuvinte pe care le scrisese ea. O ultimă şi tandră clipă de intimitate, doar noi doi. Clipa pe care noi nu am avut-o niciodată. Tot ce mă mai separa de cuvintele ei de pe urmă era doar o urmă de lipici uscat şi o uşă închisă cât pentru o viaţă întreagă.

Am ridicat scrisoarea înspre razele soarelui, am zărit urmele vagi ale scrisului ei prin hârtia plicului, dar nu am reuşit să disting cuvintele. Mi-am scos degetul dinapoia faldului, am îndoit la loc pliul între police şi arătător şi mi-am vârât scrisoarea în buzunarul cămăşii.

A mai trecut aşa un an, aducând cu sine o altă zi de 4 iulie. Partea din afară a plicului se îngălbenise şi se mototolise, iar acum mirosea a propria mea transpiraţie, iar scrisul ei se decolorase, accentuat de o pată de cafea de sub faldul ce-l închidea. Trecuseră patru ani de când găsisem prima oară scrisoarea, însă rareori trecuseră cinci minute fără să mă fi gândit la ea, la ziua aceea, la seara aceea sau la felul în care îşi trecuse degetele prin părul meu spunându-mi să mă duc să mă culc. Cum încercasem să dau timpul înapoi, sau să zbor în jurul pământului ca Superman, să mă rog ca Iosua sau Ezechia şi să opresc soarele pe cer.

Dar în viaţă nu există repetiţie.

Aproape de amurg, o pasăre cardinal se aşeză pe o creangă din apropiere, se porni să cânte şi-mi reaminti ce aveam de făcut. Oscilam între pământ şi cer, suspendat de degetele decolorate de soare, biciuite de vânt şi ferfeniţite ale hamacului. Mi-am vârât scrisoarea înapoi în buzunarul cămăşii, fără niciun chef. Am fixat tija în locul destinat ei, am legat înlocuitorul de velă de catarg, am muiat baza în gaz pentru brichete şi am fixat lumânarea cu grijă pe punte. Deasupra mea şi peste întregul capăt nordic al lacului se întinse o ţesătură complicată de artificii ce umplu tot cerul întunecat, reducând greierii la tăcere. Undeva în partea de sud a lacului, copii mici ţipau şi roteau focuri bengale în cercuri ce străluceau precum nişte inele aurii, înflăcărate de la circ, prin care tigrii imaginari răgeau şi săreau.

AU TRECUT CINCIANI DE CÂND AM GĂSIT CHEIA. SINGURA MEA LEGĂTURĂ în prezent cu lumea exterioară este o cutie poştală din Atlanta care-mi

trimite toată corespondenţa unei alte cutii poştale din Clayton, dar nu înainte de a fi redirecţionată printr-un centru de livrare a poştei din Los Angeles. Dacă-mi trimiteţi un pachet cu livrare rapidă, va traversa de două ori toată ţara şi va ajunge la mine abia două săptămâni mai târziu. Din raţiuni practice, eu nu exist şi nimeni nu ştie ce fac. În afară de Charlie. Şi ce ştie el cu privire la viaţa mea secretă e în mâini sigure.

În casa mea nu există oglinzi.

Mi-am poziţionat mica operă de artă, i-am făcut puţin avânt, iar tăcuta Tallulah a preluat-o. O adiere blândă o făcu să se clatine uşor, dar se îndreptă imediat, viră la dreapta, iar flacăra mângâie noaptea, suind uşor. Lumânarea se consuma, împrăştiind flama pe deasupra punţii şi luminând cerul precum o cometă albastră. Se aprinse mai puternic, arse în întregime, apoi se făcu nevăzută în adâncul tăcut, reverberând ecourile aducerii aminte prin toate cotloanele unei inimi găunoase şi zdrobite.

Capitolul 3

Cele zece minute petrecute în sala de aşteptare de la Urgenţe în Spitalul Rabun County îmi aduseră multe piese lipsă. Majoritatea oamenilor din jurul localităţii Clayton, Georgia, auziseră povestea lui Annie Stephens. Părinţii ei fuseseră misionari şi fuseseră ucişi cu doi ani în urmă într-un război civil în Sierra Leone; Annie avusese o soră geamănă, dar aceasta murise cu un an înainte de părinţii ei – datorită complicaţiilor generate de un defect congenital al inimii. În prezent, Annie locuia cu mătuşa ei Cindy şi devenise un candidat pentru transplant de cord în urmă cu câteva luni, după ce ultima intervenţie o ajutase prea puţin, iar fracţia ei de ejecţie[1] scăzuse sub 15% — pragul final. Medicii ei din Atlanta îi mai dăduseră doar şase luni de trăit în urmă cu aproape optsprezece luni. Şi din cauza faptului că nu avea asigurare medicală, reuşise să umple de şapte ori acel recipient de douăzeci de litri din plastic, strângând peste 17 000 $ pentru a acoperi costul acelei intervenţii.

Avusesem dreptate când spusesem că nu avea să ajungă la vârsta pubertăţii.

În mod normal, un spital mic precum acesta nu avea un centru de traume de gradul 2, însă o privire rapidă pe care o aruncai în jur îmi spuse că lui Sal Cohen i se datorau multe din cele ce vedeam. Pe o placă din bronz de pe perete stătea scris *Aripa de urgenţe medicale Sal Cohen*. În jurul Claytonului, povestea lui era legendară. Cu patruzeci de ani în urmă, dr. Sal pierduse un copil datorită faptului că spitalul nu era

---

[1]Fracţie de ejecţie - procent raportat la o valoare ideală (funcţie de vârstă, înălţime, greutate) a volumului de sânge propulsat de inimă în cadrul unei bătăi. Valoarea sa normală se situează peste 75% (n.tr.).

dotat îndeajuns cu echipamentul necesar. Doi copii, gemeni născuţi prematur, şi un singur incubator în dotare. Sal se enervase îngrozitor din această cauză, iar două incubatoare contribuiseră în final la crearea uneia dintre cele mai bune unităţi de primire a traumatizaţilor din Atlanta de Nord.

Cindy McReedy deschise cele două uşi batante marcate cu *Intrare permisă doar personalului medical* şi păşi în sala de aşteptare. Se sui pe un scaun şi, fără să-şi dea seama, începu să tragă de mânecile cămăşii ei din bumbac ecosez, încrucişându-şi mâinile de parcă i-ar fi fost frig sau de parcă nu ar fi fost în largul ei adresându-se unui grup de oameni – şi aşteptă până când se făcu linişte în sală. Arăta de parcă ar fi avut un deficit de somn de şase luni şi ar fi jonglat cu vreo opt popice în plus faţă de numărul obişnuit. Cunoşteam privirea aceea; nu avea să fie mai bine înainte ca lucrurile să fie mai rele. Îşi flutură braţele pe deasupra mulţimii, iar cei doi gemeni tractorişti începură să gesticuleze spre toţi cei din jur:

— Sssssst!

Cindy îşi şterse ochii şi-şi dădu părul după urechi.

— Annie va fi bine. La braţ are o fractură simplă,... ăăă... osul e plesnit,... dar au adormit-o, i l-au fixat la loc şi i l-au pus în gips. Tocmai s-a trezit de câteva minute şi mi-a cerut un *Popsicle*.[2]

Toţi zâmbiră.

Cindy continuă.

— Braţul i se va vindeca, dar în timp. Doctorul Cohen e la ea acum şi-o pune să-l caute prin buzunar.

Toţi zâmbiră din nou. Aproape fiecare mână din încăpere scotocise cândva prin acelaşi buzunar.

— Cât despre inimă, câteva zile nu vom şti ce se întâmplă. Annie e puternică, însă...

Făcu o pauză.

— Noi... doctorii... nu ştiu. Trebuie să aşteptăm şi vom vedea.

Îşi încrucişă din nou braţele şi îşi roti privirea peste cei adunaţi. Îşi

---

[2]*Popsicle* – desert îngheţat pe bază de apă şi diverse arome, suc de fructe etc servit pe băţ sau în recipiente din carton lungi şi subţiri (n.tr.)

şterse o lacrimă şi râse cam fără prea multă tragere de inimă.

— Annie e foarte norocoasă că străinul acela a ajuns la ea înaintea mea. Dacă n-ar fi fost el... ei bine, Annie n-ar mai fi aici.

Câteva priviri se întoarseră spre mine.

Cineva din mulţime strigă:

— Cindy, ai vorbit cu cei de la St. Joe, au de gând s-o pună în sfârşit în capul listei aleia de aşteptare? Nici acum nu cred că e pacient cu risc?

Cindy scutură din cap.

— Problema nu sunt ei, ci noi... sau mai degrabă Annie. După ultima ei intervenţie şi toate cele...

Cindy îşi mişcă mâna de parcă ar fi îndepărtat fărâmituri de pâine de pe o masă de picnic.

— Annie nu îi lasă să-i activeze numele până când nu găseşte doctorul potrivit.

Un tip înalt de lângă mine luă cuvântul şi spuse:

— Dar Cindy, de dragul lui Betsy! N-o lua în seamă pe fată! E înspre binele ei. O să-ţi mulţumească după ce se termină tot.

Cindy dădu din cap.

— Billy, mi-ar plăcea mie, dar lucrurile sunt ceva mai complicate deatât.

Întotdeauna e aşa, mi-am spus în sinea mea.

Cindy îşi coborî tonul voci.

— Annie a avut deja o operaţie pe cord deschis. Nu sunt sigură că va reuşi să treacă încă o dată prin perioada de refacere. Totul legat de următoarea inimă trebuie să fie absolut perfect, fiindcă...

Îşi privi din nou picioarele, apoi îşi ridică din nou ochii spre Billy.

— Fiindcă probabil va fi ultima intervenţie.

Femeia scundă şi îndesată de lângă tipul înalt îl lovi cu poşeta, iar el îşi îndesă mâinile în buzunare.

Cindy continuă.

— Cardiologul ei este pe drum încoace din Atlanta. Ar trebui să ajungă într-o oră sau aşa ceva. Vom afla mai multe după ce o va consulta. După aceea, tot mai trebuie să găsim un doctor care să fie suficient de bun şi care să-şi asume riscul să o opereze. Şi tot ne mai rămân nişte obstacole înainte: avem nevoie de o inimă, şi nu doar că trebuie să

găsim pe cineva care să o opereze pe Annie, dar trebuie ca Annie să-l accepte. Şansele ei, după cum spun cărţile, chiar şi cu cel mai bun dintre doctori, sunt sub zece la sută şi...

Cindy privi peste umăr şi îşi coborî din nou vocea.

— Nu vor fi uicicând mai bune de atât.

În încăpere se făcu o linişte de mormânt. Dacă până atunci existase o speranţă generală, acum ea se risipise în totalitate.

Cindy îşi arăta vârsta, poate treizeci şi cinci de ani, şi am presupus că stilul ei realist era un produs atât al personalităţii ei, cât şi al lecţiilor pe care i le oferise viaţa. Poate că acesta era modul în care făcea ea faţă problemelor. Trecuse prin câteva bătălii şi i-o auzeai în voce, i-o citeai pe faţă. Părul ei blond, de culoarea nisipului, care îi ajungea până pe umeri, era prins într-o coadă simplă cu un elastic verde, de genul celor cu care se leagă ziarele pentru a sta făcute sul.

Fără machiaj. Un spate puternic, cu linii prelungi. Rigidă şi fermă, dar totodată plină de graţie. Rece, dar de-o frumuseţe tăcută. Complicată şi activă, dar şi necăjită. O asemănam mai mult cu o ceapă decât cu o banană. Ochii îi erau de un verde exact ca acela pe care-l descoperi imediat sub coaja unui avocado, iar buzele îi erau ca roşul din piersică, imediat de lângă sâmbure. Cămaşa ei ecosez, blugii uzaţi, coada de cal şi braţele încrucişate spuneau că îi era mai importantă utilitatea decât forma, dar aveam senzaţia că, la fel ca orice femeie în poziţia ei, îşi ascundea mare parte din formă pentru că timpul îi era prea ocupat de funcţionalitate. Îmi amintea de Maryl Streep lucrând între arborii de cafea în filmul *Out of Africa*.

Frumuseţea este atât misterioasă, cât şi grozavă. Dumnezeu şi demon războindu-se, iar câmpul de luptă este însăşi inima omului.

Ea coborî de pe scaun, spunând:

— Dacă am veşti noi, o să le lipesc pe vitrină la magazin.

Se uită la un domn mai în vârstă care stătea retras într-o parte, ascultând cu atenţie

— Este în regulă, domnule Dillahunt, nu-i aşa?

El încuviinţă cu capul.

— Numai s-o sun pe Mabel, iar ea va printa tot ce doreşti.

Pe măsură ce mulţimea începu să se risipească, Cindy îşi croi drum

spre automatul de răcoritoare şi începu să se caute prin buzunare după mărunţiş. Era tare neîndemânatică şi reuşi să împrăştie cu monede peste tot pe jos în jurul ei şi nu reuşea nicicum să găsească monedele dorite.

Vocile din capul meu făceau o hărmălaie îngrozitoare. În timp ce ele se războiau în mintea mea, am scos patru monede de 25 de cenţi din buzunar şi i le-am întins în palmă.

Ea se întoarse cu faţa la mine şi arăta de parcă cu greu şi-ar fi reţinut dârdâitul. Îşi îndepărtă câteva şuviţe de păr din faţă (care îi căzură imediat la loc unde fuseseră înainte), vârî monedele şi apăsă butonul pentru o Coca Cola light. Cearcănele din jurul ochilor ei îmi spuneau că era obosită, aşa că i-am deşurubat capacul sticlei de plastic şi i-am întins-o. Ea bău privindu-mă pe deasupra sticlei de Cola şi spuse:

— Mulţumesc, încă o dată.

Îşi aţinti privirea în podea, îşi înfipse vârful pantofului într-un loc spart din mozaic, apoi îşi ridică ochii spre mine.

— Doctorul Cohen mi-a spus că îţi datorez nişte scuze.

Am scuturat din cap.

— Doctorii nu au chiar întotdeauna dreptate.

— Dar Sal de obicei are, spuse ea.

Am rămas în tăcere timp de un minut, fără să ştim ce să ne spunem.

— Annie are un doctor foarte bun în Atlanta. Tocmai am vorbit la telefon cu el, iar el a spus că e nerăbdător să citească informaţia de pe chestia aia pe care i-ai pus-o la inimă. A spus că nu prea mulţi oameni umblă cu aşa ceva la ei.

— Sunt destul de utile.

Ea-şi încrucişă mâinile, ţinându-şi bărbia sus, şi privi afară, pe geam.

— Sal mi-a spus că puteam s-o omor.

— Reese, am spus eu, întinzându-i mâna. Am cam sărit peste partea asta acolo în stradă.

— Îmi pare rău.

Îşi şterse mâna de blugi şi mi-o întinse la rândul ei.

— A fost o vreme când eram chiar bine crescută. Cindy McReedy.

Arătă spre uşa dublă.

— Sunt mătuşa lui Annie. E fiica surorii mele.

— Cici. Am aflat.

Am rămas în tăcere câteva clipe, în timp ce ceilalţi din încăpere sporovăiau în jurul nostru. Apoi arătă spre hainele mele.

— Am întâlnit o mulţime de paramedici în ultimii câţiva ani, dar tu nu semeni cu niciunul dintre ei. De unde ai ştiut ce aveai de făcut?

O oglindă splicată pe toată lungimea peretelui de lângă automatul de răcoritoare îmi reflecta imaginea. Avea dreptate. Arătam ca unul care lucra din greu cu gips-carton. Şi ca lucrurile să stea cât se poate de rău, nu mă mai bărbierisem de mai bine de cinci ani. Cu excepţia ochilor, eram aproape de nerecunoscut, chiar şi pentru mine.

— Când eram mic, pierdeam vremea pe la urgenţe. Făceam curat şi multe altele. În cele din urmă, mi-au dat voie să mă urc în maşina pompierilor, şi noi eram de obicei cei dintâi la locul accidentului. Ştii, sirene, camioane, ferăstraie cu lanţ uriaşe.

Ea zâmbi, ceea ce însemna că fie mă credea pe cuvânt, fie era prea obosită să nu mă creadă.

— Apoi am lucrat în tura de noapte în timpul colegiului, ca să-mi pot plăti manualele şi şcoala.

Am ridicat din umeri.

— E ca şi mersul pe bicicletă.

Până aici, totul era adevărat. Nu minţeam – cel puţin nu încă.

— Ai o memorie mai bună decât a mea, spuse ea.

De data asta trebuia să schimb subiectul.

— Să fiu foarte cinstit, sirenele şi luminile de avertizare au fost cele care mi-au plăcut cel mai mult. Şi acum îmi mai bag nasul din când în când.

Din nou, ambele afirmaţii erau adevărate, dar abia dacă zgândăriseră puţin suprafaţa realităţii.

— Atunci...

Îşi încrucişă şi mai tare braţele la piept, de parcă i s-ar fi făcut şi mai frig.

— Îţi mulţumesc pentru astăzi... pentru ceea ce ai făcut.

— O, era să uit.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi i-am întins lănţişorul de aur ce rămase de gâtul lui Annie înainte ca Cindy să-l arunce cât colo în praf.

— Ţi-a scăpat... pe stradă.

Cindy îşi întinse mâna şi, când văzu ceea ce ţinea în palmă, se luptă să-şi reprime câteva lacrimi. I-am întins batista mea, iar ea îşi şterse obrajii cu ea.

— A fost al surorii mele. Mi l-au trimis într un plic din Africa atunci când... când le-au găsit trupurile.

Făcu o pauză şi îşi lăsă părul să-i cadă în faţă. Femeia asta încasase câteva lovituri în ultimii zece ani, şi pe cele mai multe nu şi le ascundea.

— Annie l-a purtat din ziua când l-am primit în poştă.

Îl lăsă să-i alunece încet în buzunar.

— Mulţumesc. A treia oară.

Se uită înapoi spre uşa cea dublă.

— Ar trebui să mă întorc. Annie va începe să-şi pună întrebări.

Am dat din cap, iar Cindy se depărtă. O urmării cu vocea.

— Mă-ntreb dac-aş putea să revin peste câteva zile, poate să-i aduc un ursuleţ sau ceva.

Ea se întoarse, îşi îndesă şuviţele libere după urechi şi-şi legă colţurile cămaşii într-un nod în talie.

— Da, dar...

Privi în jur prin sală apoi şopti:

— Fără ursuleţi. Toţi îi aduc ursuleţi. Să nu spui la nimeni, dar am început să-i fac cadou pe unii dintre ei.

Dădu din cap.

— Vino, dar fii creativ. Poate o girafă, dar fără ursuleţi.

Am ieşit în parcare, încercând să nu remarc mirosul de spital.

Capitolul 4

Alarma ceasului meu sună la ora 2:00 dimineaţa. Am coborât agale spre doc şi am sărit în lac. Apa era deosebit de rece, dar mi-a pus sângele în mişcare. După porţia de înot, mi-am făcut un suc din morcovi şi mere, am adăugat şi o sfeclă, nişte pătrunjel şi o bucată de ţelină, pentru ceea ce numeam „măsură de precauţie", apoi am luat şi o tabletă de aspirină, în doză mică. Până la ora trei reuşisem să îmi ung părul blond-maroniu cu suficientă vopsea temporară pentru a mi-l colora sproape în negru, iar apoi mi-am accentuat perciunii şi barba cu suficient cenuşiu pentru a-mi adăuga douăzeci şi cinci de ani noii mele înfăţişări. Puţin după trei şi jumătate am ieşit cu maşina pe drum, fără să semăn cu nimeni cunoscut şi, având suficient timp pentru a face faţă traficului, am reuşit să prind avionul de 5:30 din Atlanta.

Am aşteptat la poarta spre terminalul B să fie anunţat zborul. Nu-mi plac aeroporturile. Nu mi-au plăcut niciodată. Când mă trezesc gândindu-mă cum trebuie să fie în iad, îmi amintesc de terminalul din Atlanta. Mii de oameni, dintre care majoritatea nu se cunosc între ei, înghesuiţi într-un spaţiu limitat, toţi se grăbesc şi încearcă cu disperare să iasă din aeroport. Nimeni nu-şi doreşte cu adevărat să fie acolo, pentru că acel loc reprezintă nimic mai mult decât o întârziere forţată, un loc al nimănui – nu eşti acasă nici tu şi nici ceilalţi. Toţi vă aflaţi doar în trecere. În anumite sensuri, seamănă mult cu un spital.

Am aterizat în Jacksonville, Florida, şi m-am dus cu o maşină închiriată drept la hanul *Sea Turtle Inn*, din Jacksonville Beach, locul unde conferinţa începu prompt la 8:00 dimineaţa. M-am cazat, mi-am pieptănat părul pe spate, am mai adăugat puţin cenuşiu la margini, mi-am dat cu puţin *Skin Bracer* pe faţă şi mi-am legat un nod Windsor

dublu la cravată, care-mi ridica accesoriul cu vreo cinci centimetri deasupra cataramei de la curea. Haina îmi era strâmtă, mânecile prea scurte, iar fiecare crac al pantalonului era tivit la o înălţime considerabil diferită. Pantalonii şi sacoul era ambele de culoare bleumarin, dar de nuanţe diferite, de la două costume diferite pe care le cumpărasem dintr-un magazin de haine second-hand, iar pantofii erau cu talpă dublă şi fuseseră la modă acum vreo douăzeci şi cinci de ani. Mi-am pus ochelarii groşi, cu ramă de baga, care nu aveau practic niciun rost, îmi ascundeau însă privirea, şi m-am sprijinit într-un baston vechi şi uzat.

Am rămas în baie până când toţi ceilalţi au plecat, am intrat după ce au fost făcute anunţurile introductive, m-am aşezat pe ultimul rând, n-am schimbat o vorbă cu nimeni şi nu am dat nimănui ocazia să mă abordeze. *Şi, la urma urmei, ce este minciuna? Nimic decât adevărul deghizat.*

Vorbitorul principal era un bărbat despre care citisem mult, dar care de asemenea şi scrisese mult, iar care în prezent era considerat a fi unul din oamenii de frunte din domeniul său. Îl mai auzisem la alte câteva conferinţe din ţară, dar în ciuda interesului meu, mintea mea rătăcea în altă parte. Geamul din stânga mea dădea spre Atlantic, care era liniştit, presărat cu valuri mărunte şi împestriţat de pelicani şi de câte un delfin sau surfer ocazional. Când mi-am întors privirea spre estradă, grupul lua deja pauză pentru masa de prânz. Nu aş putea să vă spun despre ce a vorbit omul acela, pentru că toată dimineaţa mă gândisem la o fetiţă în rochiţă galbenă, la gustul limonadei şi la referinţa gravată pe partea din spate a medalionului ei.

Aceste conferinţe au două scopuri: îi ţin la curent pe indivizii ca mine cu cele mai noi informaţii, practici şi tehnici care nu ajung în reviste, dar care sunt practicate zi de zi; şi îi aduc laolaltă pe colegii de breaslă, pentru a nu rămâne în urmă şi pentru a se putea bate reciproc pe umăr. Îi cunoşteam pe o mulţime dintre oamenii aceia. Sau, mai degrabă, *îi cu noscusem*. Chiar şi lucrasem destul de îndeaproape cu câţiva. Din fericire, acum nu mă puteau recunoaşte, cu toate că şedeau alături de mine.

Lucru care s-a şi întâmplat imediat după prânz. M-am aşezat pe al doilea rând din spate, într-o zonă puţin populată şi slab luminată din

sală, când Sal Cohen intră pe rândul meu şi arătă spre locul de lângă mine. *Ce o fi căutând tocmai el aici?*

Am dat din cap afirmativ şi mi-am ţinut privirea îndreptată înainte. Prezentarea continuă timp de sproape două ore, timp în care Sal a fluctuat între un interes deosebit şi un somn adânc, însoţit de un sforăit uşurel.

La trei după-amiază, un nou vorbitor se îndreptă spre podium. Făcuse timp de patru ani cercetări asupra unei noi proceduri, în prezent numită „Procedura Mitch-Purse"[1] care devenise un nou termen tehnic folosit de majoritatea celor din acea sală. Era în mod deosebit la modă acum, când un doctor din Baltimore fusese cel dintâi care reuşise să o folosească cu succes. Nu eram interesat de prezentarea lui şi chiar numi păsa dacă reuşise careva să descopere felul în care să utilizeze practic procedura, aşa că mi-am cerut scuze şi mi-am cumpărat o cafea în hol. Puţin după ora cinci după-amiază, au pus punct conferinţei de o zi, mi-am creditat participarea, după care m-am dus la aeroport spre a lua avionul spre casă. Şi da, eram puţin îngrijorat de faptul că Sal ar fi putut lua acelaşi avion. Mi-am înregistrat numele înainte de a urca la bord şi am băgat de seamă că numele lui Sal nu apărea pe lista pasagerilor. Dacă ar fi apărut, aş fi ales să pierd avionul şi aş fi găsit o altă variantă. Am aterizat în Atlanta, şi după câteva incidente de trafic în pasajul nordic al şoselei de centură, am ajuns acasă după miezul nopţii.

De cealaltă parte a lacului, casa lui Charlie era cufundată în întuneric, dar asta nu însemna mare lucru. Casa lui era adesea neluminată. Am auzit în surdină sunetul muzicuţei lui transmis prin pereţi. Câteva minute după ce am ajuns acasă muzica încetă, iar noaptea fu cuprinsă de tăcere. Nu se auzeau decât greierii. Îşi acordaseră instrumentele şi mă legănau în somn – şi nu le fură necesare mai mult de treizeci de secunde.

---

[1] *Purse* – „pungă", referire la o metodă de sutură chirurgicală „în pungă" (n.tr.)

Capitolul 5

Am deschis cu un scârţâit uşa de la şopronul bărcilor la ora 5:00 a.m. şi am simţit mirosul de *Noxzema*[1]. Lui Charlie nu-i plăcea să facă răni la şezut, aşa că îşi ungea partea acoperită cu piele de căprioară a şortului cu *Noxzema* înainte să ne suim în luntre. Era întuneric, dar îi deslușcam conturul îndesat întins undeva pe podeaua şopronului, făcând exerciţii de înviorare. Vedeam de asemenea şi urmele ude de paşi strălucind în întuneric, arătându-mi unde ieşise din apă şi pe unde traversase şopronul. Făcea exerciţii Pilates[2] de ani de zile şi reuşea să-şi agaţe destul de uşor călcâiul după cap dacă voia. Era cel mai flexibil om pe care l-am întâlnit vreodată. Dar totodată şi unul dintre cei mai puternici.

Lângă el şedea Georgia, labradorul lui auriu. Nu pleca nicidată undeva fără ea. Câinele bătu cu coada în podeaua din lemn, transmiţându-mi astfel că se bucura să mă vadă.

Podeaua trosni sub picioarele mele, anunţându-l pe Charlie că sosisem, dar îmi imaginez că mă auzise venind înainte să deschid uşa.

---

[1]*Noxzema* – produs cosmetic inventat în 1914, reprezentând un amestec de camfor, mentol şi eucalipt, alături de alte ingrediente. Denumirea sa provine din expresia „no-eczema" (fără eczeme). Produsul constituie o loţiune de curăţit pielea, în prezent un brand al concernului Procter & Gamble. Iniţial a fost folosit ca un remediu împotriva arsurilor de soare, în prezent este folosit îndeosebi de femei ca loţiune demachiantă. Se foloseşte şi în prezent pentru curăţirea pielii şi îngrijirea porţiunilor iritate sau supraexpuse la soare (n.tr.).

[2]Pilates – reprezintă un sistem de fitness fizic, dezvoltat la începutul secolului XX de Joseph Pilates din Germania. Programul se concentrează pe muşchii posturali esenţialt, care contribuie la menţinerea echilibrului, cu rol definitoriu în postura coloanei vertebrale (n.tr.).

Valurile loveau stânca de dedesubt şi răsunau în camera goală de lemn aflată la vreo 90 de centimetri deasupra. Am aprins o lumină fluorescentă deasupra unuia dintre bancurile mele de lucru, iar Charlie zâmbi, fără a scoate însă nicio vorbă.

Într-o parte stătea barca de doi oameni cu vâsle. Am ciocănit uşor în ea, iar Charlie dădu afirmativ din cap. Cântărea doar aproximativ treizeci şi cinci de kilograme, dar la cei peste şapte metri şi jumătate ai ei, doar în doi reuşeam s-o lăsăm la apă. Charlie o apucă de la prora, iar eu de la pupa. El coborî rampa cu spatele şi lăsă capătul lui să alunece pe apa sticloasă şi liniştită.

Am tras barca de-a lungul docului şi l-am bătut pe Charlie pe umăr. El zise:

— 'Mneaţa şi ţie.

Apucă scara, găsi barca cu vârful piciorului şi coborî în ea, apoi îşi legă picioarele cu curelele din faţa lui. Eu am apucat vâslele şi m-am strecurat cu grijă în locul din faţă. Mi am legat monitorul pentru frecvenţă cardiacă „de rezervă", în timp ce Charlie bătea darabana cu degetele pe vâslele lui – codul Morse pentru *Ei bine, eu sunt gata s-o luăm din loc!* Am împins barca, am coborât vâslele în apă, apoi le-am ridicat în timp ce picăturile de apă ce se prelingeau de pe lamele lor pictau semicercuri pe lac, şi am ieşit din golful mic în formă de deget care ieşea în evidenţă pe coasta nordică a Lacului Burton.

Tăcerea atârna caldă în jurul nostru. Charlie îmi spuse în şoaptă, peste umăr, cu un zâmbet puţin superior:

— Ai avut o zi lungă ieri.

— Îhî.

Încă o scufundare a vâslelor, o tracţiune şi o ridicare.

Muşchi de pe spatele lui Charlie se unduiau în jos de la ceafă, în jurul umerilor şi înspre coaste. într-un concert de ţesuturi umane încordate.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? spuse el, de data asta zâmbind cu gura până la urechi.

— Aceleaşi haine, am spus.

Charlie scutură din cap şi nu mai spuse nimic în timp ce ne pliam şi apoi ne depliam ritmic.

De la Jones Bridge până la Barajul Burton sunt exact nouă mile. În majoritatea dimineţilor parcurgem toată distanţa. Tur şi retur. Eu şi Charlie facem o echipă destul de bună. Eu sunt mai înalt şi mai zvelt, el e mai îndesat şi mai robust, dar nu m-aş pune niciodată cu el, dacă ne-am întâlni pe-o alee întunecată. În timp ce valoarea mea a VO_2 max[3] este mai mare – ceea ce înseamnă că am o inimă mai mare şi totodată o capacitate pulmonară mai mare – Charlie este echipat cu un alt instrument în corpul lui, care nu se supune legilor fizicii şi anatomiei, genul acela de instrument ascuns în profunzime şi care permite unor oameni obişnuiţi să facă lucruri ieşite din comun. Cum ar fi să câştigi un campionat statal de lupte ţintuindu-l la pământ pe luptătorul clasat pe locul întâi în ţară – şi încă de două ori la rând.

A fost o competiţie dublu-eliminatorie şi, pentru că oponentul său nu pierduse niciun meci în liceu, Charlie a trebuit să-l înfrunte de două ori. Prima oară l-a imobilizat în a doua repriză, iar în al doilea meci l-a făcut pur şi simplu nod de-ai fi zis că-i covrig, şi l-a imobilizat încă din primul minut. Totul era şi mai impresionant prin faptul că, în timp ce oponentul lui era în ultimul an, Charlie era doar în anul doi de liceu. Şi de-atunci încolo, Charlie a câştigat trei campionate statale şi nu a pierdut uiciun meci pe toată perioada liceului.

Având curentul râului Tallulah de partea noastră, Charlie îşi scufunda vâslele în apă, trăgea cu putere, aruncându-ne cu viteză înspre miazăzi. Felul în care smucea de vâsle îmi spunea că nu se simţea destul de bine şi că ziua asta ne va da bătăi de cap. Şi dacă durea în halul ăsta în avalul râului, cu atât mai mult avea să doară când aveam să suim împotriva cursului.

Canotajul sau vâslitul pe râu poate fi amăgitor după ora 7:00 dimineaţa, când îşi fac apariţia bărcile cu motor, aşa că o facem de obicei dis-de-dimineaţă. Schimbările bruşte ale vremii sunt la fel de obişnuite

---

[3] VO_2 max – (consum maximal de oxigen, sau absorbţie maximă de oxigen sau capacitate aerobică) reprezintă capacitatea maximă a corpului unui individ de a transporta şi utiliza oxigenul în timpul unui efort fizic, care va reflecta nivelul de pregătire fizică a persoanei respective. Denumirea reprezintă: V – volum per secundă, O_2 - oxigen, max - maxim.

ca şi soarele, dar nimeni nu ştie să le prezică. Din cauza munţilor din jur, rafale neaşteptate de vânt şi tornade pot năvăli brusc pe lac, scufundând totul în calea lor. În 1994, cu câţiva ani înainte să ne mutăm noi aici, o „super-celulă" de tornade cunoscută drept *Palm Sunday Killer*[4] a trecut pe-aici, şi toţi îşi amintesc nu doar zgomotul de afară, dar şi toate resturile ce au plutit pe lac zile întregi după aceea. Trupurile celor care locuiseră cândva în casele de la mal nu pluteau în aval, pentru că majoritatea erau atât de pline de găuri de la tot felul de crengi şi ţigle ce zburaseră prin aer, încât se lăsaseră pe fundul lacului, pe locul unde se afla cândva oraşul vechi Burton.

Vâslitul este un sport diferit de oricare altul. La suprafaţă, este singurul sport în care nu priveşti constant înainte. Frecvent, locul în care ai fost înainte – felul în care înţelegi cele petrecute îţi spune direcţia în care te-ndrepţi. În atletism, alergătorii obişnuiţi, cât şi cei care sar garduri, arată ca nişte locomotive la viteză maximă – braţele şi picioarele lor bat aerul şi pista ca nişte stinghii şi pistoane. În fotbalul american, jucătorii se tot învârt ca uişte berbeci sau nişte maşinuţe din parcul de distracţii. Iar fotbalul este un muşuroi de jucători surprinşi într-o mişcare ce aduce cu un spectacol de balet, dar şi cu o coridă totodată. Însă la vâslit, omul din barcă este oarecum un resort.

Pentru a înţelege asta, deschideţi partea din spate a unui ceas de mână mecanic în timp ce arcul în spirală se deschide şi se strânge. La vâslit, corpul intră într-o rutină, chiar dacă una dureroasă, în care vâslaşul repetă exact acelaşi lucru, o mişcare pulsatilă, iar şi iar şi iar. Se ghemuieşte în poziţie de resort, cu genunchii înfipţi în piept, cu braţele întinse, după ce a inspirat cantitatea maximă de aer pe care i-o permit plămânii. La poziţie, se împinge în picioare şi începe lunga cursă de tracţiune cu braţele, expirând aerul în timpul tracţiunii. Ajunge la extensia maximă, epuizat, şi îşi umple plămânii cu volumul de aer maxim posibil. La capătul tracţiunii, vâslaşul ridică vâslele şi-şi ridică din nou genunchii la piept, sorbind aer în tot timpul cât se deplasează în partea din spate a bărcii, doar pentru a reveni şi a expira încă o dată.

Seamănă mult cu bătăile inimii unui om. Atât de solicitantă este acţiunea de vâslire pentru trupul uman, încât în timpul unei competiţii unii

[4] *Palm Sunday Killer* - Ucigaşul din duminica floriilor (n.tr.)

vâslaşi inspiră cu cincizeci la sută mai mult aer în plămâni decât majoritatea atleţilor. De aceea vâslaşii tind să fie nişte uriaşi cu braţe lungi şi plămâni ca nişte zepeline.

Ceea ce este în mare măsură o bună descriere pentru Charlie. Dacă ar fi pasăre, ar putea fi un condor. Sau, şi mai bine, un albatros.

Bucuria de a vâsli constă în mişcare. Barca este lungă şi îngustă, aşa că alunecă pe suprafaţa apei cu o viteză terifiantă. Vâslele, furchetele şi banca glisantă se îmbină ca o formaţie de instrumente de percuţie pentru a crea un zgomot de *clinc-clanc-his* care răsună ritmic pe suprafaţa apei. Cu toate că eşti aşezat şi înaintezi cu spatele, eşti conştient cumva de tot ceea ce te înconjoară, ghidând prora cu ochii din spate. A sta la cârmă este în aceeaşi măsură un sentiment, cât şi o reacţie. La fiecare câteva tracţiuni, priveşti peste umăr pentru a-ţi imprima panorama în minte ca un fotograf. Apoi, întorcându-te la loc, priveşti linia tremurată pe care chila bărcii tale a brăzdat-o pe lac şi cercurile mari şi rotunde ale valurilor ce iau naştere în punctele în care vâslele tale se scufundă în luciul lacului. Cu fiecare tracţiune reuşită, cercurile pe care le faci cresc tot mai mult până când, în cele din urmă, se suprapun şi se întretaie.

Noi ne-am stabilit ritmul nostru şi alunecam prin gurile de vărsare ale Dick's Creek, Timpson Creek şi Moccasin Creek. Picuri de sudoare se revărsau în cascadă pe nasul meu. Monitorul meu de frecvenţă cardiacă îmi spunea că mă apropiam vertiginos de zona mea de efort maxim, iar spatele ud leoarcă de sudoare şi mişcarea amplă a plămânilor lui Charlie îmi spunea că şi el era în aceeaşi situaţie. Sentimentul pe care-l ai când vâsleşti împreună cu altcineva, amândoi scăldaţi în sudoare, simţind durerea, dar şi mulţumirea propriului efort, este un sentiment ce nu se aseamănă cu uiciun altul. Este dublul „punctului culminant al alergătorului de cursă lungă". Poate chiar triplul.

Doar pentru că eu stau în faţă şi sunt responsabil din punct de vedere tehnic de cârmă nu înseamnă că Charlie nu ştie unde se află. Trecurăm de Murray Cove şi de Billy Goat Island şi tocmai treceam de Cherokee Creek când Charlie întrebă:

— Se vede deja barajul?

— Încă cinci sau şase vâsle.

— Scoatem un timp mai slab. Am face bine să recuperăm dacă avem de gând să câştigăm Concursul Burton anul acesta. Am auzit că tipii ăia din Atlanta sunt în revenire.

Concursul Burton era o cursă de la pod la baraj la care eu şi Charlie am participat în ultimii patru ani, plasându-ne pe locul trei în primul an şi pe al doilea în fiecare an de atunci încoace. Inamicii noştri erau un duo de ex-olimpici din Atlanta. Erau buni, dar şi noi eram din ce în ce mai buni. Sau cel puţin aşa ne lăsau ei să credem că eram. Avantajul lor, în afară de faptul că pur şi simplu erau mai buni, era o barcă Kevlar care cântărea cam jumătate din greutatea bărcii noastre. Dar nouă ne plăcea barca noastră. Pentru o cursă pe an, HMS[5] *Emma* se descurca exemplar.

Charlie trăgea tare şi ne propulsa înainte.

L-am întrebat:

— Te simţi odihnit în dimineaţa asta?

Charlie se lăsă mai aproape de mine şi-şi ridică un deget în aer.

— Eu sunt un singur om, dar sunt un om. Nu pot face totul, dar măcar pot face ceva. Şi nu voi refuza să fac ce pot face, pentru că nu le pot face pe toate.

Am zâmbit. Rolul pe care-l avea Shakespeare în viaţa mea, îl avea Helen Keller în cazul lui Charlie.

Alunecarea pe suprafaţa apei este o experienţă eliberatoare – totul este de domeniul viitorului, al posibilităţilor, acolo unde înregistrarea trecutului durează doar câteva secunde şi apoi dispare pentru totdeauna. La baraj ne-am ridicat în şezut, am plutit liber de-a lungul coastei şi am sorbit adânc aerul. Singurul sunet care se auzea era alarma la monitorul meu de frecvenţă cardiacă, spunându-mi că am ieşit în afara zonei mele de siguranţă. Charlie auzise alarma şi zâmbea, dar nu spuse nimic, pentru că alarma lui suna aşijderea. M-am întors în timp ce soarele începea să lumineze apa şi să aprindă negura dimineţii în flăcări. Spirale ca nişte tornade miniaturale se învârteau peste tot în jurul nostru, dând naştere unor norişori mărunţi şi adăugându-se la transpiraţia caldă care ne învăluia ca o pătură lichidă.

---

[5]HMS His (Her) Majesty Ship (nava, sau ambarcaţiunea, Majestăţii Sale) (n.tr.)

Era o priveliște obișnuită și una care-mi amintea că, în ciuda întregii urâțenii și a întregii orori, frumusețea supraviețuia, iar Emma ar fi adorat-o. Îmi amintea de o altă astfel de dimineață, când mă trezisem devreme, am fiert apă, i-am adus o ceașcă de ceai și după aceea am ajutat-o să coboare la bancă. Ea s-a așezat cu genunchii ghemuiți la piept, îmbrățișându-mă cu un braț și ținându-și ceașca de ceai în cealaltă mână. I-am învelit picioarele într-o pătură de pluș în timp ce ea stătea doar scuturându-și capul uluită în fața priveliștii ce i se desfășura înainte. După ce a luat o gură de ceai, m-a sărutat, și-a rezemat capul de umărul meu și mi-a șoptit:

— Lucrul despre care nu putem vorbi, trebuie să-l transmitem mai departe în tăcere.

Pe atunci nu-l citisem pe Wittgenstein, dar de atunci încoace l-am citit de multe ori.

Charlie îmi simți tăcerea și îmi spuse în șoaptă peste umăr:

— O dimineață frumoasă.

— Da.

M-am oprit puțin, admirând-o din nou.

— Ei i-ar fi plăcut.

Charlie dădu din cap și trase adânc aer în piept în timp ce apa și istoria curgeau pe sub noi.

— Te-ai adunat?

— Da, sunt în regulă. Priveam doar puțin în jur.

Charlie vede mare parte din lucruri cu mâinile și urechile, pentru că ochii nu-i sunt de folos. E orb ca un liliac și vede doar fulgerele din timpul furtunii, artificiile de 4 Iulie sau întrezărește ceva dacă se uită direct la soare. Și asta s-a întâmplat în urmă cu cinci ani, dar nu vorbim niciodată despre asta. Motivul bruștei sale orbiri este prea bine cunoscut de noi doi, însă motivul din spatele motivului, nu.

Și aceasta explică prezența Georgiei. Ea este câinele văzător pe care i l-am făcut cadou de Crăciun, când am fost absolut siguri că nu-și va mai recăpăta vederea. I-am ascuns-o sub pomul de Crăciun, iar Charlie a fost de acord să o păstreze, îndrăgind-o pe dată. Ea era cea care trebuia să-l conducă, dar arareori se întâmplau lucrurile în felul acesta. Charlie mai deținea și un baston, unul alb cu vârful roșu, dar și-l deplia

doar arareori. Stătea la colţul casei lui, sau strâns în buzunarul din spate. Pe cât de orb este, nu este orb cu desăvârşire. Cât despre mine: *Nu, nu voi plânge: am toate motivele să plâng, dar inima aceasta se va frânge în sute de mii de fărâme înainte să apuc să vărs o lacrimă.*

Charlie găsi marginea docului şi se aplecă să apuce sârma de ghidare. Începu să se îndrepte spre casă, parcurgând cei patruzeci de metri de apă cu Georgia înotându-i alături, dar se întoarse şi întrebă:

– Tot mai ai visul ăla?

— Da.

— Şi te-ai gândit ce semnificaţie are?

— Nu chiar.

— Ai nevoie de cineva care să ţi-l interpreteze?

— Crezi că te descurci?

Charlie îşi scutură capul.

— Nu, dar dacă dormi şi mai puţin decât o faci deja, o să te transformi într-o bufniţă.

— Mersi.

Charlie zâmbi, continuându-şi drumul prin apă.

— Ei bine, de fiecare dacă când mă trezesc să merg la baie noaptea, te aud dincolo trebăluind câte ceva.

— Mda... păi, şcoala m-a învăţat câte ceva, iar unul dintre acele lucruri a fost şi cum să trăiesc fără să dorm.

— Da, dar nu-i prea sănătos. E cu două tăişuri.

— Mie-mi spui.

— Nu ştiu cum de s-a încurcat ea cu tine.

— Mersi. Auzi, vezi să nu te muşte rechinul ăla.

Charlie începu să fredoneze melodia din filmul *Jaws*[6] şi şi continuă înaintarea, lăsându-se ghidat de sârmă. Ştiam că ar fi vrut să spună mai multe, dar se lăsase păgubaş. De cele mai multe ori, tocmai lucrurile pe care Charlie *nu* le spunea erau cele mai grăitoare.

---

[6] *Jaws* – apărut în România sub titlul *Fălci*, film thriller din anul 1975 în regia lui Steven Spielberg, a cărui acţiune se învârte în jurul atacurilor ucigaşe ale unui uriaş rechin alb asupra locuitorilor unei insule (n.tr.)

Capitolul 6

Am crescut într-o casă veche de o sută de ani, la doar câteva case depărtare de scuarul oraşului Vinings. Era o casă fără fasoane, din lemn, cu două etaje, care se înălţa deasupra pământului înaltă şi îngustă, de parcă ar fi fost înghesuită încă de la bun început. Avea două verande care îi înconjurau faţada - câte una la fiecare etaj – şi era încadrată de opt magnolii care o umbreau indiferent de momentul zilei. Din stradă, abia dacă puteai zări clădirea.

Nu era mare, doar trei dormitoare, dar pe verande avea aproape aceeaşi suprafaţă în metri pătraţi ca şi în interior. Crengile uriaşe, răsfirate, se întindeau deasupra casei ca nişte braţe gigantice. Când copacii erau în floare, mama deschidea toate ferestrele şi inversa direcţia în care bătea ventilatorul din interior, aspirând aerul de afară şi parfumul emanat de desişul sub care trăiam. Unele dintre crengi se ridicau şi se încovoiau chiar pe sub verandă sau se îndesau până în apropierea acesteia – casa şi copacii arătând aproape ca un cuplu de bătrânei căsătoriţi care se obişnuiseră fiecare cu compania celuilalt. Noi ne petreceam mare parte din timp jucându-ne în răcoarea verandei sau căţărându-ne pe crengile magnoliilor.

Tata atârna dispozitive pentru hrănit păsările în fiecare copac, ceea ce ne uşura foarte mult observarea păsărilor. De la cintezoi la cardinali, mierle, gaiţe albastre, ciori, păsări colibri, rândunele şi chiar şi ocazionala bufniţă sau şoimul-cu-coadă-roşie, viaţa noastră pe verandă era o şcoală în ce priveau zborul, cântatul, făcutul de cuiburi şi obiceiurile nupţiale ale fiecărei specii de păsări din Georgia de nord-est. Cei mai comuni erau cardinalii; odată am numărat unsprezece cuiburi. Masculul, de o culoare ţipătoare, fosforescentă aproape, era aspru şi protector,

singur împotriva verdelui şi maroului din fundal, niciodată prea departe de femela mai închisă la culoare, mai sângerie, cu care avea să formeze un cuplu pentru tot restul vieţii. Primăvara, odată cu căderea nopţii, pereţii casei noastre răsunau de concertul cardinalilor masculi şi femele, trâmbiţându şi vocile ca nişte submarine ce-şi trimit semnalele sonarelor din adâncurile întunecate ale fundului oceanului.

Eu şi Emma ne-am întâlnit în clasa a doua, la locul de joacă. Eu tocmai traversasem dispozitivul cu frânghii fără să ating podeaua şi atârnam încă de una din ele, când am observat-o că se uita la mine. Era fata cea nouă, tocmai se mutase în oraş, tăcută, desenând de obicei câte ceva într-un bloc de desen şi mereu atentă la cele din jur, privind cu coada ochiului. Era mică pentru vârsta ei, poate chiar puţin plăpândă, iar în timpul pauzei, în timp ce ceilalţi copii se jucau fotbal sau se căţărau pe frânghii, Emma şedea la măsuţa de picnic, îşi deschidea blocul şi desena cu creionul. Era aproape incredibil ce era în stare să facă în cincisprezece minute cu un creion şi cu o coală albă de hârtie.

Într-o zi, la sfârşitul pauzei, mi-a înmânat cu nonşalanţă un desen şi s-a întors la locul ei în cealaltă parte a încăperii. Eram eu, atârnând ca o maimuţă şi cu o grimasă prostească pe faţă. Şi avea dreptate, încercasem să mă fac observat. Desenul ei surprinsese tocmai acest amănunt. A doua zi, în timpul mesei de prânz, ea-mi oferi prăjiturica ei cu fulgi de ciocolată, iar eu i-am oferit cutia mea cu lapte. Săptămâna care a urmat ne-am lipit scaunele între ele în ora de muzică a doamnei Wilson şi chiar am lipsit de la un meci de fotbal pentru a o urmări cum desena. La începutul clasei a treia, părinţii ei s-au mutat într-o casă din cărămidă aflată chiar lângă casa noastră, aşa că trebuia să trec prin dreptul casei ei în drum spre şcoală. În cele mai multe dimineţi, mă ciocneam de ea şi de fratele ei mai mic, Charlie.

Charlie era cu patru ani mai mic decât noi şi avea mâini neobişnuit de mari pentru un copil de vârsta lui, ceea ce explica motivul pentru care Emma îl striga, cu afecţiune, Popeye. Lui Charlie îi plăcea să construiască tot felul de lucruri, şi chiar mai mult, să lovească tot felul de lucruri cu ciocanul. Şi din cauza dimensiunii pe care o aveau braţele lui, se putea şi atârna cu ele. De asemenea, era foarte protector cu sora

hii mai mare şi, în primii doi ani, m-a ţinut şi pe mine din scurt, cu coada ochiului.

Charlie adora aventurile şi nu se gândea prea mult înainte să facă ceva, aşa că odată, când a încercat să se atârne de una din crengile magnoliei noastre folosind drept frânghie păpuşa lui Stretch Armstrong[1], aceasta a sfârşit cu o amputaţie înfiorătoare şi el s-a ales cu un tămbălău cât casa. Zăcând într-un morman de frunze de magnolie lângă veranda noastră, cu braţul lui Stretch într o mână şi cu cauciucul lipicios din Armstrong împrăştiat peste tot, Charlie m-a chemat în ajutor.

„Curios" şi „îi place să se joace singur" erau termenii care mă defineau când eram copil. Iar când am descoperit piesele Lego, mi-am transformat camera într-un labirint al propriilor proiecte de construcţie, silind-o pe mama să renunţe în cele din urmă să mă mai sâcâie să fac curat. Modele de aeroplane atârnau prinse cu fir de nailon de pescuit, agăţate de tavan, case din buşteni Lincoln[2] înalte de cinci sau şase etaje stăteau prin colţuri, forturi din scobitori ca şi cel de la Alamo erau aşezate pe rafturile mele de cărţi supraîncărcate, şi castele din cărţi de joc prinse între ele cu lipici ocupau cam tot spaţiul de pe masa mea de lucru. Dezmembrasem maşini Matchbox deteriorate şi construisem altele noi din cincisprezece maşini diferite; mi am construit o praştie din tuburi chirurgicale; improvizasem manivela, roţile dinţate şi frânele de la bicicleta mea de toate zilele; am crescut viteza ventilatorului din camera mea şi am îmbunătăţit gradul de răsucire a unui *Slinky*[3] pentru a putea realmente coborî scările în cascadă, ca în reclamă. Pe scurt, îmi

---

[1]*Stretch Armstrong* – păpuşă apărută în anii '70 în S.U.A, întruchipând un bărbat blond, musculos, dotat cu o pereche de braţe foarte puternice. Trăsătura distinctivă a păpuşii o reprezintă membrele care se pot întinde mult în afară, după spusele producătorului, fără a se rupe (n.tr.)

[2]Casa Lincoln din buşteni (Lincoln Log Cabin/House) reprezintă un joc inventat în 1916 de John Lloyd Wright (fiul arhitectului Frank Lloyd Wright, autorul proiectului Hotelului Imperial din Tokio), constând din buşteni miniaturali de circa 1-2 cm diametru, prevăzuţi la capete cu elemente de îmbinare. Denumirea de Lincoln se datorează poveştii preşedintelui Abraham Lincoln care şi-a petrecut copilăria într-o casă din buşteni (n.tr.).

[3]*Slinky* – reprezintă o jucărie în formă de helix, inventată de Richard James în

plăcea să fac tot felul de reparaţii şi, mai mult de atât, aveam nevoia nepotolită de a şti şi înţelege felul în care funcţionau lucrurile.

Mai ales corpul omenesc. Dacă construcţiile şi vehiculele erau interesante, chiar fascinante, atunci corpul omenesc era o obsesie atotchinuitoare. Pereţii camerei mele erau acoperiţi cu postere şi diagrame care prezentau tot ce ţinea de corpul omenesc, de la structura osului şi creşterea musculară la sistemele de organe şi la căile neuronale electrice ale creierului. Pentru că mâinile mele jucau un rol determinant în procesul de educare a minţii mele, până la vârsta de şapte ani disecasem şi cususem la loc deja două broaşte uriaşe, un peşte, pisica unui vecin, un tatu şi un şarpe lung şi negru - toate moarte deja sau aflate pe moarte înainte să pun eu mâna pe ele.

La vârsta aceea, disecţiile mele puteau fi mai corect descrise drept un fel de săpături dezorganizate, dar la cusut eram promiţător. Am făcut o tăietură în coaja unei portocale apoi am cusut-o la loc, atent să nu îi storc sucul dinăuntru. Când am considerat că mă descurcam destul de bine cu portocalele, am avansat la franzela franţuzească, pentru că are coaja delicată şi sfărâmicioasă şi se rupe uşor.

După ce mi-a văzut opera desăvârşită asupra a cel puţin o broască şi asupra pisicii siameze a vecinului, Charlie mi-a adus eroul său invalid, şi m-am apucat de lucru, i-am reataşat braţul, iar apoi i-am îndesat înăuntru cauciucul lipicios, pentru a-şi recăpăta forma iniţială. După ce am făcut ultimul nod, am acoperit cusăturile cu superglue pentru a-i ascunde cicatricea. Neaspectuos, recunosc, dar a funcţionat, iar Stretch a reuşit să fie din nou erou, pentru încă o zi. I l-am dat înapoi lui Charlie, care a început să tragă de el în toate părţile, pentru a-mi spune în cele din urmă:

— Mulţam, Stitch[4].

Şi aşa m-am ales cu porecla asta şi cu prietenia mea cu Charlie.

---

anii '40, care poate coborî scările dându-se peste cap în timp ce se întinde şi se regrupează singură, cu ajutorul gravitaţiei şi al propriei mişcări. Din 2003, reprezintă jucăria oficială a statului Pennsylvania (n.tr.).

[4]*Stitch* – termen care în limba engleză înseamnă „cusătură" sau „punct de cusătură" (n.tr.)

Capitolul 7

În dimineaţa ultimei zile de şcoală de dinaintea vacanţei de iarnă în clasa a treia, treceam prin faţa casei familiei O'Connor, gândindu-mă la cât de mult îmi doream o puşcă Red Ryder BB[1], când m-am trezit cu Charlie care sări dintr-un tufiş şi mi-a spus că Emma avusese „o criză", iar părinţii ei o duseseră la spital. L-am ascultat cum îmi povestea ce se întâmplase, după care i-am spus:

— Charlie, eu nu mă duc la şcoală. Mă duc s-o văd pe Emma. Tu ce faci?

El privi înapoi spre casă, apoi în josul străzii, în direcţia şcolii, îşi zvârli ghiozdanul în tufişuri şi-mi spuse:

— Vin cu tine.

Am alergat până la spital, am năvălit la Urgenţe, unde n-am descoperit pe nimeni din cei pe care-i cunoşteam. M-am gândit să mă comport ca un puşti rătăcit, i-am spus unei doamne de la recepţie că mi reuşeam să le găsesc pe mama şi pe surioara mea şi dacă-mi putea spune unde erau. Iar ea m-a crezut pe cuvânt.

Charlie şi cu mine am coborât din lift la etajul trei şi am găsit-o pe mama Emmei rezemată de automatul de Coca-Cola, plângând. M-a condus spre salonul Emmei, dar Emma era izolată în spatele unui paravan din plastic. Mi-a făcut cu mâna şi mi-a zâmbit, dar nu m-au lăsat să mă apropii mai mult de ea. Acolo şi-a petrecut Crăciunul. Şi eu la fel, în afară de dimineaţa zilei de Crăciun.

Chiar înainte de Anul Nou, au adus-o acasă, şi a trebuit să arunc cu

---

[1]*Red Ryder BB* – jucărie în forma unei puşti de vânătoare denumită astfel după personajul Red Ryder, un cowboy dintr-un serial de benzi desenate apoi şi din filme (n.tr.)

pietricele în geamul ei, ca să-i arăt puşca mea cea nouă. Până la urmă, Emma s-a făcut mai bine şi s-a întors la şcoală, la câteva săptămâni după ce începuse trimestrul al treilea, dar de atunci înainte, umbla mai încet, respira altfel, iar părinţii ei se purtau cu ea de parcă ar fi fost făcută din porţelan chinezesc.

Într-o după-masă, după ce ne-am întors toţi trei de la şcoală, Emma a urcat la etaj să se culce de amiază, iar mama ei m-a tras deoparte şi mi-a întins o cutiuţă cu medicamente.

— Emma trebuie să ia pastilele astea. Sunt nişte vitamine şi...

Făcu o pauză.

— Sunt foarte scumpe, dar... Emma trebuie să le ia.

Mă apucă delicat de bărbie şi mă făcu să o privesc în faţă. Ochii îi erau obosiţi şi roşii, iar pungile de sub ei îi erau aproape la fel de mari ca şi ochii înşişi.

— Dragule, în fiecare zi la prânz, asigură-te că Emma îşi ia pastiluţa.

Am apucat cutiuţa cu degetele şi am dat din cap.

— Trebuie să-mi promiţi.

— Da, doamnă, vă promit.

În fiecare zi, la prânz, deschideam cutiuţa şi îi întindeam Emmei o pastilă. Ea-şi trecea degetele peste buze de parcă le-ar fi închis, ca pe-un fermoar, îşi încrucişa braţele şi scutura vehement din cap.

Eu aşteptam răbdător.

Printre dinţii încleştaţi şi buzele închise, mormăia:

— E o pastilă de cal. Îmi vine să vomit de câte ori încerc s-o înghit.

Ca să-i fie mai uşor, i-o tăiam în două cu briceagul meu *Swiss Army*[2], iar apoi o rugam pe doamna din spatele tejghelei de la cantină să ne dea puţină budincă de ciocolată sau nişte iaurt. Îi era mai uşor să le înghită aşa.

Ea mă privea cu ochi mari, iar eu îi spuneam în şoaptă:

— Emma, am promis.

Ea-şi punea pastila în gură, lua o gură de budincă şi mormăia:

— Da' eu nu.

Ameninţându-mă că nu avea să înghită nimic, îmi spunea:

---

[2]*Swiss Army* – brand foarte cunoscut de bricege multifuncţionale (n.tr.)

— Ia-ţi cuvântul înapoi.

Eu scuturam din cap.

— Ia-ţi-l, Reese.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Şi una şi alta.

Ochii Emmei mă săgetau, şi până la urmă înghiţea. După prima întâmplare de acest fel, n-a mai vorbit cu mine aproape o lună întreagă, în afară de certurile noastre de la prânz. Din clasa a treia, m-am transformat în gardianul pastilelor, ia Emma mă ura din cauza asta.

Sau cel puţin aşa credeam eu.

Capitolul 8

După ce am găsit cheia, am început să am visul acesta. Visul a crescut tot mai mult ca intensitate, şi-a lăsat amprenta asupra mea şi după aceea aveam impresia că era acolo din totdeauna. Ca şi toate visele, ale mele sunt ciudate şi nu sunt întotdeauna uşor de înţeles. Visul ăsta nu are un început sau un sfârşit clar, dar e consistent, şi îmi apare înaintea ochilor de câte ori îi închid.

Se face că mă aflu într-o locuinţă din secolul optsprezece. Pereţi de piatră, podele din lemn, şemineu, iar pe o masă înaintea mea stă întins cineva, poate proprietarul casei, care a fost rănit mortal în război şi respiră cu greutate. Are dureri îngrozitoare, se stinge încet, de o moarte chinuitoare. Cred că şi eu am participat la bătălie, dar nu ca soldat. Şi probabil nici ca medic. Poate eram cel care purta stindardul, dar nu ştiu de ce cred asta, în afară de faptul că eu sunt învelit într-un steag.

Ţin în mâini un ulcior cu apă. Ulciorul e crăpat şi ciobit, iar când îl ţin ridicat, apa curge din el ca dintr-un ciur. Apa curge peste tot. Nu îmi ajung degetele să astup toate găurile, aşa încât pe podea e o baltă din sângele lui amestecat cu apa mea. Dar când înclin ulciorul şi încep să vărs apă din el, nu mai pierde apă prin găuri. Şi cu toate că l-am întors cu fundul în sus, apa care curge din el nu se mai termină. Sunt aplecat peste omul acela pe care nu l-am mai văzut niciodată, şi torn apă peste trupul lui. Cu toate că eu tot torn, nu-mi pot da seama ce e în neregulă cu el. Încerc cu disperare să văd unde este rănit, dar nu se vede nimic. Tot ce ştiu e că atunci când eu îmi vărs apa, el poate respira şi pare să fie mai bine. Dar cu cât torn mai mult, cu atât ulciorul din mâinile mele se face tot mai greu, şi nu trece mult şi, în ciuda senzaţiei mele că-mi folosesc ambele braţe şi toată puterea, nu mai pot ţine

ulciorul în mâini. Epuizat, mă prăbuşesc lângă masa sub care bălteşte toată apa deja vărsată, iar persoana întinsă pe masă începe să urle şi moare.

În fiecare noapte e la fel, şi chiar înainte ca muribundul să-şi dea ultima suflare, eu mă trezesc, scăldat în sudoare, încordat, cu crampe dureroase în braţe, mort de sete, cu urechile ţiuindu-mi din cauza urletelor lui şi îngrozit de faptul că omul moare dintr-o cauză foarte simplă. Ceva ce-ar fi trebuit să vadă oricine până acum, dar n-a văzut încă nimeni. Ceva ce eu nu pot vedea, pentru că şi eu, la rândul meu, sunt orb.

Capitolul 9

În dosul curții din spatele casei Emmei curgea un pârâu lat de vreo trei metri, a cărui adâncime nu depășea de obicei glezna, dar care totuși varia cu ploile, curgând destul de lent prin albia acoperită de nisip și pietre rotunjite de mărimea bilelor din jocurile de copii. Pârâul nu forma undeva în munți, șerpuia printre dealurile mai joase, apoi trecea prin dreptul casei Emmei, în drumul său spre un lac. Uneori zăream păstrăvi micuți, chiar am și prins câțiva cu plasa de prins fluturi, dar pârâul acesta constituia mai mult decât orice altceva marginea curții ei din spate.

Una din activitățile noastre preferate era să construim bărcuțe cu vele din hârtie de ziar, pe care apoi să le lăsam la apă, după ce le dădeam foc. Charlie ne tăia câteva scânduri drepte pentru punte, iar apoi noi dădeam găuri cu burghiul și înfigeam pivoți din lemn în partea din față și în centrul bărcuței, drept catarge. Căutam prin coșul cu gunoi după ziarul de dimineață și apoi luam o coală întreagă pe care o pliam de câteva ori, transformând-o într-o velă groasă cam de douăzeci de coli, scorțoasă și stabilă. Tăiam câte o fantă în partea de sus și de jos, prin fante treceam catargul, apoi stropeam puntea bărcuței cu kerosen. Aprindeam o lumânare mică, o fixam de pupa bărcii, iar apoi o lăsam la apă, în pârâu. Bărcuța plutea încet la vale, în timp ce noi o urmam desculți. La o sută de pași în aval, lumânarea avea să se fi consumat, aprindea kerosenul și dădea foc întregii ambarcațiuni. În decursul anilor, am construit și am dat foc la flote întregi.

EU AȘTEPTAM ÎN BUCĂTĂRIE ÎN TIMP CE EMMA SE ÎMBRĂCA LA ETAJ. Mama ei era ocupată cu o tigaie în mână, învârtind cu îndemânare

clătite. Am băut un pahar cu suc de portocale, străduindu-mă să-mi iau inima în dinţi. Repetasem întrebarea aceea de atâtea ori încât eram convins că puteam să o pun fără să mă încurc. În fine, am spus:

— Doamnă Nadine?

— Da, dragule?

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— De ce ia Emma toate pastilele astea?

Mama Emmei lăsă din mână lingura de lemn, începu să plângă, îşi luă un şervеţel de pe bufetul din bucătărie şi se aşeză lângă mine la masa unde familia lor servea micul dejun. Îşi suflă nasul, căutându-şi cuvintele.

— Emma are o gaură în inimă.

Cuvintele ei mi se părură îngrozitoare, imposibile, aşa că îmi trebui un minut întreg să pricep ce spusese.

— De aia doarme ea mai mult decât alţi copii? Şi nu face sport împreună cu noi, ceilalţi?

Mama Emmei doar dădu din cap, afirmativ.

ÎNTOTDEAUNA MI A FOST FOARTE UŞOR SĂ ÎNVĂŢ, MAI ALES CÂND VENEA vorba de cărţi. Puteam citi aproape orice, chiar şi doar răsfoind în treacăt orice carte, iar dacă îmi cereai să reproduc informaţia citită acolo după un an, reuşeam să o fac aproape cuvânt cu cuvânt. Dar ceea ce ştiam în capul meu, rămânea acolo, învârtindu-se laolaltă cu celelalte mii de lucruri pe care le reţinusem. Informaţia aceasta îmi ghida acţiunile, ceea ce făceam şi modul în care o făceam.

Ceea ce ştia Emma i se filtra din cap până în inimă, şi informaţia ajungea să o definească – efect pe care am ajuns să-l numesc Infinita Migraţiune. Dacă întrebările pe care mi le puneam eu asupra vieţii erau de natură ştiinţifică, orientate spre examinare şi descoperire fizică, întrebările Emmei erau toate îndreptate spre chestiuni ale inimii. În timp ce eu eram în stare să înţeleg şi să explic procesele ce stăteau în spatele apariţiei unui curcubeu, Emma vedea culorile. Când venea vorba despre viaţă, eu vedeam toate piesele şi felul în care se potriveau toate împreună, iar Emma vedea imaginea pe care o crea puzzle-ul ca

întreg. Şi din când în când, mă lua de mână şi mă însoţea pe uşa ce ducea în lumea ei şi-mi arăta şi mie.

AM RĂMAS CÂTEVA CLIPE PE GÂNDURI, APOI AM SPUS:

— Da' n-ar putea doctorii să-i coase gaura aceea?

Mama Emmei scuturã din cap.

— Ei nu ştiu cum s-o facă. E... e complicat.

Am privit spre scări, am ascultat paşii uşori ai Emmei în timp ce umbla prin camera ei, iar apoi m-am întors la mama ei. Cândva, în clipele acelea, un tunet a început să bubuie în capul meu, şi viaţa a devenit extrem de simplă. Totul dobândi un scop şi o viziune unice.

— Doamnă Nadine, am spus eu dând din cap. Aş putea s-o repar eu. Inima Emmei, vreau să zic.

Mama ei îşi şterse lacrimile de pe faţă şi mă bătu uşor pe genunchi. Rămase clipe în şir pe gânduri, apoi spuse:

— Fiule, dacă am întâlnit vreodată un copil care să poată face asta, atunci tu eşti acela. Ai daruri pe care nu le-am văzut niciodată la alţi oameni. Aşa că...

Îşi închise ochii câteva clipe, apoi îi deschise şi mă privi.

— Aşa să faci, fiule. Aşa să faci, m-auzi?

Nimeni nu trebuia să-mi spună că Emma era specială. Chiar şi la opt ani, avea o capacitate rară de a exprima în exterior, prin cuvinte sau gesturi, ceea ce simţea în inima ei, în interior. În timp ce eu eram încurcat şi nu reuşeam să scot niciun cuvânt când venea vorba de ceea ce simţeam, Emma nu avea asemenea probleme.

În după-amiaza aceea, sub arţarul din curtea din faţa casei ei, în timp ce soarele începea să spună, atârnând la înălţimea gardului, Emma mă luă de mână, mă trase aproape de ea şi ne ascunse pe amândoi la umbra crengilor lui. Trase cu ochiul, verificând geamurile de deasupra umerilor ei, şi îndărătul ochilor ei am zărit ceva ce nu fusese acolo de dimineaţă. Ani mai târziu, aveam să recunosc în acea licărire sâmburele speranţei.

Ea trase din nou cu ochiul la geamuri, apoi spuse:

— Te-am auzit vorbind azi cu mama.

Eu am încuviinţat dând din cap, în timp ce inima mea băgă de seamă

un alt aspect. Emma îşi puse mâna pe obrazul meu, se apropie mai mult de mine şi mă sărută pe colţul gurii. Iar când făcu astfel, vălul căzu.

De atunci înainte, faptul că mă asiguram că-şi lua pastila n-a mai fost un act al ascultării, ci unul al protecţiei.

Capitolul 10

M-am strecurat prin magazinul *Ingles* şi am ales câteva legume, apoi am intrat pe strada 76, am trecut de centrul civic, de bibliotecă, de şcoala primară şi de spital. Trebuia să mă opresc, să iau altceva decât un ursuleţ şi să-mi recuperez monitorul de frecvenţă cardiacă, dar asta mai putea să aştepte. Am trecut de *The Well*[1], barul lui Davis Stipes, şi am inspirat adânc mireasma de grătar care adia dinspre acolo, dar nu aveam timp de un cheesburger.

Davis avea cea mai rece bere şi cei mai fantastici cheesburgeri din tot statul Georgia. Meniul lui este afişat pe perete şi e lipsit de orice ornament inutil. De la „Suflu uşor" care are o singură chiftea şi puţine adaosuri, la „Palpitaţie persistentă" cu cele trei felii de brânză şi ceapă prăjită, la „Stenoza carotidiană" cu cele două chiftele şi ardei şi câteva felii de *jalapeño*[2], la „Infarctul cardiac" cu chifteaua de-un pfund învelită în bacon afumat şi acoperită cu trei feluri de brânză, până la „Bypass-ul cvadruplu", o adevărată sursă de stop cardiac, cu cele patru chiftele din care se scurge din plin grăsimea bogată în acizi graşi saturaţi şi sosul secret al lui Davis, şi culminând cu „Transplantul", care reprezintă o farfurie imensă umplută până la refuz cu toate cele de mai sus. Burgerii pe care-i face Davis nu sunt cu nimic mai prejos de un infarct cardiac pe tavă. În fiecare vineri seara mănânc acolo, indiferent dacă mi-e foame sau nu.

După colţ de *The Well* este o curbă dublă denumită Curba lui Harley,

---

[1] *The Well* – în engleză, Izvorul sau Fântâna (n.tr.)

[2] *Jalapeño* – ardei foarte iute, de culoare verde sau roşu-portocalie, din specia *Capsicum annuum*, folosit îndeosebi în bucătăria mexicană, numit şi „ardei Jalapeño" (n.tr.)

care şi-a luat tributul cu vârf şi îndesat. Cam cu şapte ani în urmă, tocmai treceam pe acolo, întorcându-mă în Atlanta – hotărât în sinea mea să-mi cumpăr o motocicletă mare Harley - şi chiar în faţa mea un băiat călare pe un holid japonez n-a reuşit să ia ambele curbe. Zăcea în mijlocul străzii, cu sângele curgându-i pe nas şi din urechi. Am îngenuncheat lângă el, am încercat să îl resuscit, dar la jumătatea primei compresiuni asupra cordului, mi-am dat seama că tot toracele lui era zob şi că singurul rost pe care-l mai avea casca pe care o purta pe cap era să-i ţină creierii să nu i se împrăştie peste tot pe asfalt. Nu mi-am mai cumpărat niciodată Harley.

Am trecut de *The Well*, am luat Curba lui Harley în zigzag şi m-am îndreptat spre casă, unde eram sigur că Charlie renunţase să mă mai aştepte. Acasă mi s-a părut frig când am ajuns, iar Charlie era de negăsit, dar îl auzeam din cealaltă parte a lacului, cântând la muzicuţa lui. Se încinsese deja destul de bine la cântat şi ştiam că nu mai avea să treacă mult şi avea să înceapă să bată ritmul cu piciorul şi să cânte tot mai cu foc. De la muzică country la muzică clasică, ştia sute de cântece şi putea trece cu uşurinţă prin toate.

LACUL BURTON REPREZINTĂ CURTEA DIN SPATELE CASEI MELE. ÎNCĂRCAT de istorie, Burton a fost cândva un oraş prosper, dar l-au inundat pentru a genera energie electrică pentru restul statului. Localnicilor nu le-a păsat. Au acceptat banii, şi-au mutat alambicurile şi au privit cum creşte nivelul apei, acoperind trotuarele şi pietrele funerare din cimitir.

La începutul anilor 1800, după plecarea indienilor Cherokee, Burton devenise un oraş înfloritor în plină goană după aur, situat la intersecţia râului Tallulah cu Moccasin Creek. Relativ neafectat de războiul civil, oraşul a devenit o verigă în lanţul marilor extinderi ale căilor ferate din anii 1880 şi 1890. La începutul noului secol, ţinuturile Rabun şi Habersham reprezentau cele mai mari atracţii turistice din ţară, întrecute doar de cascada Niagara. Trecătoarea Tallulah, denumită „Niagara Sudului", atrăgea atât turiştii bogaţi, cât şi autorităţile statului Georgia.

Pereţii golaşi de piatră ce se înălţau la zeci de metri reprezentau un loc ideal pentru a construi o serie de baraje pentru a produce energie electrică. În 1917, Căile Ferate ale Statului Georgia şi Compania

Electrică au cumpărat oraşul Burton – care pe atunci avea deja trei magazine universale. Au ridicat un baraj şi în ziua de 22 decembrie 1919 au început să inunde ţinuturile dimprejur. Cei în jur de optzeci de proprietari de case, ale căror locuinţe tocmai fuseseră inundate, au sărit în pirogile şi canoele lor şi au privit cum se ridică nivelul lacului sub ei. Când a fost inaugurat lacul, vârfurile pinilor înalţi de douăzeci de metri se aflau cam la zece-doisprezece metri sub suprafaţa apei, care era limpede ca o gheaţă verzuie. Într-un anume sens, Burton a devenit un cimitir plutitor – mulţi au fost îngropaţi acolo. Ascunse prin văgăuni şi crăpături de jur împrejurul lacului se găsesc mai bine de o duzină de cimitire, unele având pietre funerare ce datează încă din anii 1700.

Din cel mai înalt punct al trecătorii Tallulah, peretele de piatră coboară până la 350 de metri în adâncime. Oamenii s-au aventurat de două ori peste abis. Profesorul Leon a reuşit să-l treacă la 24 iulie 1886, iar Karl Wallenda i-a călcat pe urme optzeci şi patru de ani mai târziu, la 18 iulie 1970. Odată ce s-au construit barajele, inginerii au reuşit să înece din cândva măreaţa Tallulah un pârâiaş ce abia dacă se mai prelinge uşor. Bătrânii reuşesc să urineze mai mult lichid în toaleta lor noaptea în comparaţie cu debitul acestui pârâu în prezent. Dar toată apa aceea acumulată trebuie să meargă undeva, aşa că mulţumită pârâiaşului acestuia, lacul are o suprafaţă de peste 1 100 de hectare şi peste 100 de km de ţărm. În zilele noastre, Rabun County găzduieşte cinci lacuri hidroelectrice, ocupând circa 2 procente din suprafaţa de aproape 1 000 de km² a ţinutului.

Burtonul nu a devenit cu adevărat vestit decât abia după ce Elliot Wiggington şi-a scris seria de cărţi *Foxfire*[3], apoi Jon Voight a cohorât prin acest defileu în filmul *Deliverance*[4], după care statul Georgia a construit Highway 400, atât de romantic prezentată în multele urmăriri ce au avut loc în serialul *Smokey şi Banditul*, având-l drept protagonist pe Burt Reynolds.

---

[3] *Foxfire* – Eliot Wigginton (născut în 1942) este un scriitor, culegător de folclor şi istoric american, cunoscut îndeosebi pentru seria sa *Foxfire* de douăsprezece volume, constând din rapoarte de la faţa locului încheiate de studenţi din Rabun County, Georgia.

[4] *Deliverance* – film de aventuri din 1972, ale cărui personaje principale sunt interpretate de Jon Voight şi Burt Raynolds (n.tr.)

În prezent, Burtonul este un loc unde milionarii din Atlanta şi copiii lor îşi petrec concediile şi sfârşitul de săptămână – toţi având câte un jet-ski. Înălţate din lemn de stejar, pin, cucută şi laur montan, aproape fiecare milimetru din ţărm este ocupat de casa de vacanţă de vis a cuiva. Când nu este brăzdat de multitudinea de jet-ski-uri, lacul găzduieşte păsări migratoare precum raţele sălbatice, raţele sunătoare americane, ferestraşii mari şi cufundarii. Odată cu primăvara, păsările cardinal, cintezoii şi mierloii îşi etalează culorile puternice, de împerechere, şi-şi fac cuib de jur împrejurul lacului. Locuitori permanenţi sunt păsările colibri, egretele, vulturii pleşuvi, pescăruşii şi câţiva bâtlani verzi şi bâtlani mari albaştri. Şi de două ori pe an, fluturele-monarh traversează zona noastră în excursia sa migratoare.

În curtea din faţa casei mele – care ar putea la fel de bine să fie considerată curtea din spate, depinde din ce punct priveşti – hrănesc căprioare, curcani, veveriţe, ratoni, iepuri şi un urs negru pe care l-am denumit George, pentru că e un curios şi jumătate. Şi mi s-a spus că mulţumită Păstrăvăriei Lacului Burton, lacul e plin de păstrăvi-curcubeu, maronii şi de pârâu. Dim spusele altora, există vreo patruzeci şi două de specii de peşti în apele astea – inclusiv bibani-soare, peşti-lună cu pieptul roşu, bibani-cu-gura-mare şi bibani-galbeni – cu toate că eu personal n-am prins nici măcar unul, în ciuda sutelor de ore în care am tot încercat şi a încurajărilor neobosite venite din partea lui Charlie.

Oh, dar îi văd. Îi văd prea bine, dar e cu totul altceva să-i fac să-mi înghită momeala. Majoritatea oamenilor, inclusiv Charlie, folosesc greieri. Ceea ce constituie esenţa problemei, de fapt. Eu nu pescuiesc cu greieri. Însă, în ciuda inabilităţilor şi a excentricităţilor mele, Charlie continuă să îmi ceară să-i fac nodurile, pentru că mă pricep destul de bine la aşa ceva. Am făcut multe noduri la viaţa mea.

Drumurile din jurul Burtonului abundă de artefacte din categoria „Americana", ilustrate de Norman Rockwell[5] – livezi de meri, mori în ruină, băcănii, miere din faguri, şuncă afumată, Coca-Cola, bărbatul

[5] „Americana" se referă la artefacte ale culturii S.U.A, istoria şi folclorul rezultate din expansiunea spre vest; exemple în acest sens reprezintă *Route* 66, baseball-ul, plăcinta cu mere, *Superman*, jazzul, *Rapsodia Albastră* de George Gershwin; şi arta americană, cum sunt operele lui Frederic Remington, Grant

Marlboro şi bere rece la orice cotitură. Modele unicat de maşini ruginite împestriţează păşunile ce abundă de pâraie, vaci şi cai. Toată vara, buloturi rotunde de fân, legate în pachete de-o tonă, zac înalte cât casa, acoperite cu plastic alb ca nişte oameni de zăpadă ce s-au topit, până când frigul iernii le dezveleşte veşmântul şi sunt servite drept nutreţ animalelor. Iar fermierii, oameni a căror viaţă e legată de cea a lacului, dar fără a fi cu adevărat interesaţi în prezenţa acestuia, şed în vârful tractoarelor lor verzi ori roşii, sub pălării prăfuite cu boruri largi, îşi răsucesc ţigări şi storc pământul încă un an, ca nişte purceluşi ce sug la ţâţa scroafei.

Iar Dumnezeu? El e prezent în dealurile astea, pentru că suntem noi aici. Oricât de departe ai fugi, nu poţi scăpa de El. Poate că Davis şi cu mine ştim cel mai bine acest lucru, dar Emma ştia înaintea noastră, iar Sfântul Augustin a spus-o cel mai frumos: *Tu atingi inima omului, ca să-şi găsească plăcerea preamărindu-Te pe Tine, pentru că Tu ne-ai creat pentru Tine, iar inima noastră nu are astâmpăr până nu-şi găseşte odihna în Tine.*

Wood şi Norman Rockwell, toate având drept sursă arta populară americană şi personaje fictive precum *Bugs Bunny*, *Mickey Mouse*, *Muppets* şi *Familia Simpsons*. Norman Percevel Rockwell (3 februarie 1894 – 8 noiembrie 1978) a fost un pictor şi ilustrator american al secolului XX (n.tr.).

Capitolul 11

Era o zi de vară, cerul era senin şi se făcea tot mai răcoare pe măsură ce se însera. Miroseam apropierea ploii. Mai întâi nori întunecaţi, urmaţi de un vânt puternic, umed, ce zgâlţâia magnoliile şi apoi mireasma copleşitoare a ploii ce sta să înceapă. La început, picuri mici cădeau uşor, apoi stropi tot mai mari plesneau frunzele cerate cât palma ale magnoliilor ce le întretăiau călătoria în drumul lor spre pământ. Eu şi Emma şedeam pe balconul nostru de la etajul al doilea, în faţa dormitorului meu, privind pe rând prin telescopul orientat spre Calea Lactee, înainte ca norii să ne împiedice să mai zărim ceva.

Sub trepiedul telescopului, un colaj de puzzle-uri se întindea sub picioarele noastre. Pentru mine stelele erau o fascinaţie, iar puzzle-urile un hobby. În timp ce eu asamblam şapte puzzle-uri simultan, ea îşi petrecea timpul citind sau desenând În mijlocul cântecelor stereofonice ce ne înconjurau, Emma citea *Marile Speranţe* şi desena păsările ce se abăteau prin preajmă.

Eu luasem toate sutele de piese de puzzle, le zvârlisem laolaltă în acelaşi coş şi le amestecasem bine, ca pe numerele dintr-un joc de bingo. Apoi mi-am vârât mâna în coş şi am început să formez conturul a şapte imagini diferite. Îmi lua două săptămâni să le asamblez pe toate, dar era un proces care îmi făcea plăcere. Unul singur era destul de greu oricum, dar după ce le puneam şi pe celelalte şase, puteam spune că abia atunci începea cu adevărat distracţia.

Aceasta cred că a fost introducerea mea în procesul ştiinţific. La fiecare piesă mă gândeam: dacă nu aici, atunci aici; dacă nici aici, atunci acolo... şi aşa mai departe. Puzzle-urile mă sileau să privesc un anumit lucru din diferite unghiuri înainte să trec mai departe, să privesc

iar şi iar, şi chiar încă o dată, pentru că fiecare piesă – indiferent cât de mică sau aparent insignifiantă – era importantă pentru imaginea de ansamblu. Cu toate marginile răsfirate în faţă, îmi puneam ochii şi mâinile la lucru pe podea, în timp ce mintea mea rătăcea dincolo de balconaşul acela, spre faţa lunii care în acea seară era plină şi răsărise devreme.

După furtună, care fusese precedată şi urmată de un vânt sănătos, am auzit pasărea-cardinal cântând. Dar felul în care cânta în seara aceea era diferit de cel obişnuit: scotea un fel de ţipăt sfâşietor. M-am uitat pe geam şi am văzut un bărbătuş cardinal pe balcon, lângă silueta foarte agitată a partenerei lui. Se părea că ea căzuse sau fusese aruncată acolo în timpul furtunii şi, fie îşi rupsese aripa, fie şi-o sucise groaznic. Zona noastră era destul populată cu pisici, aşa că din punct de vedere temporal, zilele pe pământ îi erau numărate. Şi toată agitaţia ei nu făcea decât să-i agraveze situaţia – era aproape ca şi când ai fi fost la o partidă de pescuit cu momeală vie.

Bărbătuşul stătea deasupra ei, lângă ea, se învârtea în jurul ei, ciripind şi ţipând cât putea de tare. Când am ieşit pe balcon, el sări pe balustradă şi mă privi fix, plin de furie şi cu suspiciune – iar penele din vârful capului şi de la ceafă i se înfoiară. Iar când am luat femela în căuşul palmelor, el începu să zboare în jurul meu, la distanţă de doar câţiva zeci de centimetri, de pe crengi în balcon şi înapoi.

— E în regulă, fetiţo, am spus. Lasă-mă să te duc în casă, ca să mă uit puţin la tine.

Bărbătuşul cardinal zbură pe o creangă, schimbându-şi ciripitul într-unul de alertă şi alarmă. La jumătatea drumului spre uşă, m-am întors şi i-am spus:

— Nu vă faceţi griji, domnule, n-o să-i fac niciun rău. Puteţi privi pe geam, dacă doriţi.

Am dus-o în casă, am pus-o sub lupa mea şi am văzut imediat care era problema. Cumva, în timpul furtunii, uişte pietre o loviseră în aripă, îi îndoiseră câteva pene, rănindu-i pielea, şi reuşiseră să-i facă o tăietură urâtă într-una din aripi. Osul fragil nu era afectat în mod vizibil, şi aş fi putut pune pariu pe microscopul meu că nu avea nicio fractură. I-am curăţat murdăria din rană, apoi i-am pliat aripa, dar nu într-atât cât să

se simtă limitată. Am luat colivia ce o aveam pe un raft, am umplut recipientul pentru apă, şi am pus-o înăuntru.

În tot acest timp, fixându-mă ca un şoim, bărbăţuşul cu pene de culoare roşie ca focul stătea în afara geamului meu, cântând cât putea de tare. Ştiam că păsările-cardinal îşi aleg partenerul pentru tot restul vieţii, aşa că el nu avea să plece nicăieri de acolo.

— Nu vă faceţi griji, domnule. Se va face bine. O să am mare grijă de ea.

Cel mai trist sunet pe care l-am auzit vreodată este cel al unui bărbăţuş cardinal chemându-şi partenera care nu-i răspunde. Şi avea să rămână acolo, pe creanga aceea, tânguindu-se zile în şir.

Emma îmi spuse în şoaptă:

— Plânge.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

— Ştiu, spuse ea sigură pe ea.

— Cum? De unde ştii? Mie nu-mi sună a plâns.

Ea-l privi din nou pe bărbăţuşul cardinal şi spuse fără să simtă că ar fi necesar să o dovedească.

— Asta pentru că tu asculţi cu urechile, nu cu inima.

— Şi ce-or să facă atunci când se regăsesc?

— Or să cânte împreună.

Emma se lăsă pe podea, se aşeză în stil indian şi-şi lipi genunchii de-ai mei. Îşi ridică o sprânceană şi-mi spuse în şoaptă:

— Niciun om nu este o insulă de sine stătătoare...

Îmi puse un deget pe nas.

— Moartea oricărui om mă vlăguieşte, pentru că eu sunt parte a omenirii... de aceea nu căuta niciodată să afli pentru cine bat clopotele...

Şi mă mai lovi odată uşor peste nas.

— Căci bat pentru tine.[1]

De atunci am ajuns să cred că plânsul păsării-cardinal, pe care o aud întâmplător undeva pe planetă, în faţa fiecărui dormitor sau a unei verande închise, este sunetul mulţimii ce plânge pentru un suflet.

---

[1]Citat din John Donne (n.tr.)

Am pus colivia pe o măsuţă lângă fereastra mea de la etajul al doilea, aşa încât femela să-şi poată vedea bărbăţelul, iar el s-o poată vedea pe ea. I-am schimbat pansamentul tot la câteva zile, cu grijă să nu i răvăşesc penele, şi am lăsat-o să-şi întindă aripa. Şi zi de zi, bărbăţelul cardinal o veghea ca o santinelă de la Buckingham Palace şi-i cânta. În majoritatea după-amiezelor, luam câteva seminţe, le puneam în colivia ei şi pe pervaz şi îi lăsam să mănânce împreună. Iar lor părea să le placă, pentru că nu pierdeau nicio clipă. În cele din urmă, el zbura pe pervaz şi apoi pe colivie, unde ea începea să-i ciugulească picioruşele. Atunci el sărea pe partea laterală a recipientului pentru mâncare şi se ciuguleau reciproc prin grilaj.

După trei săptămâni de recuperare, am scos definitiv pansamentul şi am lăsat-o să se întindă în voie prin colivie. Apoi am deschis uşiţa colivici şi am întors-o spre geam.

— Haide, fetiţo. E în regulă.

Ea zbură graţios pe uşă şi se lăsă pe o crenguţă lângă bărbăţuş. Cei doi rămaseră în cuibul acela din faţa geamului meu în toţi anii cât am fost în gimnaziu şi în liceu. Şi în fiecare zi îşi cântau cântecul de dragoste unul altuia. Emma obişnuia să-mi spună, când se întorceau spre geam, că îmi cântau mie.

Capitolul 12

Proprietatea mea se află față în față cu a lui Charlie. Noi deținem părțile opuse ale unui intrând îngust de apă de pe partea de răsărit a lacului. Eu văd casa lui și vice-versa, cu toate că el mai deține și un cap mic care le oferă musafirilor săi – dacă ar avea vreodată musafiri – o priveliște panoramică asupra lacului.

Casa mea are două etaje și patru dormitoare, e făcută din lemn de cedru cu un acoperiș roșu din tablă galvanizată, iar interiorul e din esență de pin. Am cumpărat bucata aceasta de pământ împreună cu Emma, un adăpost vechi de pescari, acum șapte ani, când Charlie a văzut că ambele parcele au fost scoase la vânzare. Credeam că avea să fie locul unde urma să ne retragem la sfârșit de săptămână, poate chiar un loc unde să mă retrag din activitate pentru o vreme și s-o ajut pe Emma să se recupereze după operație. Emma credea că vom petrece mai mult timp aici, învățându-i pe copiii noștri să înoate și să facă schi nautic pe lac. Avea planuri mari, iar cu talentul ei de artist, schițase totul în cel mai mic detaliu.

Planul Emmei necesita trei elemente – o casă, un doc și un atelier de lucru. Cam acum cinci ani de zile, eu și Charlie am început să construim atelierul. Din cauza stării lui Charlie, cea mai mare parte a lucrului propriu-zis mi-a revenit mie, dar să nu vă închipuiți că Charlie nu se implicase. Născut cum era cu uneltele în mână, sunt convins că fusese un tâmplar în atelierul lui Irod într-o altă viață. În timp ce eu asudam, bombăneam și reușeam să-mi ningeresc degetul mare la fiecare lovitură de ciocan, el stătea lângă mine, plimbându-și degetele de-a lungul fibrei lemnului și pe muchii, evaluând fiecare îmbinare, fiecare scoabă sau felul în care noul obiect aranja în căperea. La partea electrică nu ne-am

lăsat, pentru că-mi cunosc limitele, dar în rest, tot ce avea legătură cu instalațiile sau cu canalizarea, sau cu tăiatul, șmirgheluitul, dăltuitul sau strunitul lemnului, am făcut noi, de capul nostru. Cred că are de-a face cu rădăcinile mele de tâmplar și instalator.

De nenumărate ori Charlie m-a pus să refac ceva ce tăiasem deja de două sau trei ori, pentru faptul că nu-i plăcea felul în care se îmbinau diferite părți, câte-o crăpătură sau faptul că rămânea ceva loc liber între părți. Drept urmare, m-am perfecționat, dar nu voi merge mai departe de atât cu laudele.

Proprietatea mea se înclină spre lac într-o pantă cu o înclinație de circa treizeci de grade, așa că atunci când am cumpărat-o, am plătit un om cu un excavator și l-am rugat să demoleze adăpostul de pescari, iar apoi să scoată pământ și piatră cât o casă cu două etaje. Când a terminat, aveam o suprafață plană aflată la circa trei metri deasupra nivelului apei, care intra cam douăzeci și cinci de metri în versantul din spate, unde întâlnea un perete înalt din piatră, de genul celor pe care îi vedeți uneori că mărginesc drumul. Am dinamitat peretele, îndreptându-l, și de acolo am început să construim.

După ultima explozie, am îndepărtat tot molozul rezultat și am descoperit o văgăună mică în formă de L în stâncă. Era destul de largă cât să-mi încapă mașina în ea, și suficient de înaltă să pot sta în picioare. Aproape netedă și nivelată, am curățit-o, am atârnat o lanternă sau două, apoi am construit câte un pat de fiecare parte a văgăunii. În cele mai fierbinți luni ale verii, dormeam în „peștera" noastră, unde peretele de piatră nu lăsa ca temperatura din interior să se încingă prea mult. Era un loc retras, liniștit și sigur.

Jumătate din primul etaj al atelierului era îngropat sub pământ, în timp ce al doilea etaj se ridica deasupra. Datorită faptului că jumătate din înălțimea ei era înconjurată de pământ, după ce am instalat soba pântecoasă, am avut parte de căldură suficientă în iernile reci. Și pentru că dealurile acelea rămâneau reci mult după răsăritul soarelui, aveam parte de răcoare în timpul verii. Atelierul se deschidea prin două uși glisante care, atunci când erau deschise, permiteau fără probleme intrarea a două mașini una lângă cealaltă.

Charlie îți putea spune în cinci minute mai multe lucruri despre

unelte şi construcţii decât aveam eu să ştiu într-o viaţă întreagă, dar ca şi mulţi alţi profesori de excepţie pe care i-am cunoscut, mă învăţa în ritmul meu propriu. Odată ce am terminat structura atelierului, mi-a lăsat mie pe mâini partea cu detaliile de finisare.

Am acoperit toţi pereţii cu lemn solid de cedru şi am aplicat pe tavan o şină metalică aparentă, de la intrare şi până în spate, care avea să ne permită să ridicăm obiecte mari şi grele, cum sunt bărcile, folosind un sistem de pârghii. Am instalat patru ventilatoare de tavan şi am tras curentul, am instalat soba într-un colţ şi am sonorizat atelierul nostru cu sistem *dolby surround* cu zece boxe, în interior şi afară.

Am făcut câteva zeci de drumuri până la *Home Depot*, *Lowe's* şi *Sears* şi am început să îmi umplu rafturile cu unelte de toate felurile şi de la tot felul de firme. Am cumpărat două fierăstraie-panglică, un rindeluitor şi o rindea, trei maşini de şlefuit, câteva pile, ciocane de cauciuc, ciocane de lemn, cleme, un set de lipiciuri *Titebond*[1], două maşini de găurit la nouăzeci de grade, un *Dremel*[2], două fierăstraie, o ştanţă, o raboteză manuală puternică, două seturi întregi de unelte uzuale precum şurubelniţe, chei, roţi de clichet şi clichete, petru dulapuri cu roţi, din câte trei părţi, înalte de aproape 1,80 metri, şi orice unealtă imaginabilă fără fir pe care o puteai găsi la ei. Pe scurt, după ce am reuşit să ajung la casă cu petru angajaţi împingând cele cinci cărucioare supraîncărcate, toţi ceilalţi bărbaţi care stăteau la coadă au rămas cu gurile căscate.

În timp ce eu mă bucuram de uneltele mele, Charlie le adora. Dar, la fel ca şi Georgia, nu prea reuşeau să-mi şteargă sentimentul de vinovăţie.

Am petrecut trei zile gândindu-mă la amplasare şi organizare. Totul avea un loc şi totul era la locul lui. Odată organizate, fiecare unealtă era fie la o lungime de braţ distanţă, fie la doar câţiva paşi. Adică nu iroseam niciun dram de energie odată ce începeam să lucrăm.

Ca o mică tuşă de finisare, am agăţat aproape o duzină de role de

---

[1]*Titebond* – cunoscut brand de lipiciuri şi adezivi de construcţie, în special pentru lemn (n.tr.)

[2]*Dremel* – brand de unelte care presupun o acţiune de rotaţie (burghie, flexuri etc)

bandă de lipit în cuie bine amplasate prin tot atelierul. Folosit de Aliaţi la panarea rănilor în primul război mondial, banda de lipit a fost folosită iniţial ca leucoplast medical, şi de atunci a ajuns să aibă câteva mii de utilizări – şi se pare că nu trecea niciodată o zi fără ca noi să-i găsim o nouă întrebuinţare.

În timp ce eu eram ocupat cu finisarea interiorului atât a atelierului cât şi a şopronului, Charlie a angajat o echipă de meseriaşi să-l ajute să construiască batardoul din piatră şi nişte scări care să ducă de la locul unde avea să fie casa, până jos pe doc. După ce am coborât un fir cu plumb din colţul adăpostului original de pescari, am bătut ţăruşi pentru restul casei, am adus câteva betoniere şi i-am supravegheat pe oameni cum îmi turnau betonul, în timp ce Charlie supraveghea echipa care lucra la stâncă. Noaptea, ne comparam notiţele.

Charlie îmi spuse că fiecare casă bună era construită în jurul unui cămin, aşa că atunci când echipe lui termină batardoul după o săptămână de lucru, Charlie i-a pus să se apuce de şemineul din peşteră, chiar lângă bucătărie. Înainte să plece, şeful echipei l-a privit pe Charlie, a privit şi la pietreie rămase şi a spus:

— Aveţi destulă piatră pentru un *barbecue*; n-aţi vrea să facem una?

Charlie ştiu imediat ce voia să spună omul.

— Vreau.

Arătă cu degetul.

— Faceţi-o chiar acolo.

Echipa a nivelat o bucată de teren de patru pe patru metri între casă şi atelier, au turnat o placă şi au construit un loc de făcut grătare destul de mare cât să poţi frige un porc întreg şi toţi puii şi şuncile pe care voiaţi să le cumperi.

După ce atelierul a fost pus la punct şi gata de lucru, mi-am îndreptat atenţia spre doc. În timpul iernii, atunci când apa lacului era scăzută, am bătut douăzeci şi patru de piloni şi i-am legat între ei cu grinzi de şinci pe cincisprezece centimetri. Cu toate că pe atunci nu aveam nicio barcă, plănuiam din timp, aşa că am construit un doc cu două niveluri, cu trei intrări, cu uşi de garaj cu telecomandă şi pârghii de ridicare electrice. Într-o parte am construit o platformă mare, ca o terasă acoperită, la un metru deasupra înălţimii obişnuite de vară a lacului, şi am

dotat-o cu şase balansoare. Al doilea nivel era deschis, umbrit de un acoperiş din folie de aluminiu verde, înconjurată de balustrade şi cu o masă de picnic imensă în mijloc. Imediat lângă masă era întins hamacul Emmei. Oferea una din cele mai bune privelişti înspre partea sudică a lacului. Din locul meu de deasupra casei, vedeam aproape cinci mile în josul lacului, înainte să cotească spre sud-est şi să se îndrepte spre baraj.

După ce ne-am câştigat o oarecare experienţă cu atelierul şi docul, ambele necesitând mai multă muncă brută decât casa şi cu o groapă de *barbecue* de nota zece din lespezi de piatră, am început să ne uităm peste schiţele pe care le făcuse Emma pentru casă. Planul ei pornea de la încorporarea vechiului adăpost de pescari şi la extinderea edificiului la o casă de două etaje. Aşa că, rămânând fideli planurilor, am păstrat bucătăria originală, peştera şi veranda.

Charlie era mare amator de renovări şi extinderi ale unor clădiri originale, aşa că atunci când am început să înălţăm schele în jurul casei, el a înconjurat-o cu o pădure de grinzi de cinci pe douăzeci, la doar douăzeci şi cinci de centimetri distanţă între ele. Criminal veţi spune, dar la urma urmei, de ce nu? Charlie era fericit, şi la fel eram şi eu. Nu aveam să facem una ca asta decât o dată-n viaţă. Desenul Emmei prindea viaţă de pe canava, şi doream să îi dăm textura şi culoarea intenţionate de ea cum ne pricepeam mai bine.

După ce am ridicat schelele, am păşit prin interiorul gol al unei case neterminate, iar Charlie mi-a reamintit cuvintele Emmei pe care le spusese atunci când, stând pe pământul gol, pictase cu mâinile ei, *De fiecare dată când voi păşi aici, vreau să mă simt de parcă ar fi aprinsă o lumânare în fiecare colţ. Camerele ar trebui să radieze... de o nuanţă aurie.* Arătase spre podelele vechi din lemn de pin din bucătăria originală. *Ca şi podelele astea.*

— Cum să obţinem noi „o nuanţă aurie"? am întrebat eu.

— Pin, spuse Charlie, arătând spre podele. Pin bătrân, de preferat inimă de pin, şi aşa ceva nu găseşti la un magazin de cherestea. Cel puţin nu lemn de calitate. Ceea ce-ţi trebuie ţie... e un lemn ca acela – arătă din nou spre podele – de câteva sute de ani vechime.

Aşa că ne-am suit în Suburbanul meu şi am petrecut şase luni colin-

dând străzi şi ferme învechite din Georgia, bătând la tot felul de uşi şi întrebând fermieri suspicioşi dacă nu ne lasă să le dezasamblăm şoproane dărăpănate şi barăci părăginite şi să ne permită să luăm cheresteaua. Majoritatea erau de acord, îşi ferecau uşa şi-şi luau puşca din cui, în timp ce noi ne ridicam cortul în orice loc disponibil şi petreceam câte trei zile desfăcând scânduri şi studiind modul în care obişnuiau să lucreze oamenii cu aproape două sute de ani înainte.

Cum cheresteaua noastră începea să se acumuleze, am cumpărat o magazie chiar de pe treptele tribunalului din Clayton. Magazia abandonată se afla la doar câteva mile pe deal, aşa că Charlie şi cu mine am curăţit-o de toate vrejurile care o acoperiseră, am măturat podelele şi am început să ne depozităm cheresteaua în stive, pentru a nu ajunge umezeala la ea. După alte şase sau opt luni, aveam destulă cherestea pentru casa mea şi pentru încă vreo câteva altele. Totul – podelele, pereţii, căptuşeala de scânduri, tavanele, chiar şi blatul de lucru din bucătărie, le-am construit din lemnul pe care l-am recuperat din şoproane şi barăci din păduricile de nuci pecani[3] şi stejari din Georgia. Există o mină de aur în lemnul recuperabil, ascunsă sub kudzu[4], ace de pin şi ghinde, asta dacă cineva e dispus să îndepărteze toţi vrejii şi să cureţe lemnul. E un proces lent şi nu prea ai de ales – vei da peste niscai şerpi, dar parcă aşa e şi-n viaţă – nu ştii niciodată când te trezeşti muşcat de ceva bine ascuns până atunci sau când acel ceva prinde a luci auriu.

După optsprezece luni şi degete lovite de le-am pierdut numărul, i-am oferit ciocanul pneumatic lui Charlie, şi el a băgat ultimele cuie în căptuşeala de scânduri a tavanului. Am scos compresorul din priză, ne-am agăţat curelele cu unelte în cui, am suflat tot rumeguşul din atelier, am ciocnit o sticlă de bere şi ne-am dat un pas înapoi pentru a ne „admira" opera. Charlie îşi trecu degetele de-a lungul pereţilor şi a marginilor, ca un om care cercetează o văgăună pe întuneric, cu mâinile

---

[3]nuc pecan – *Carya illinoiensis,* specie de nuc american înalt, cultivat îndeosebi în sudul Statelor Unite şi Mexic, pentru fructele lui de genul nucilor, de formă ovală, cu coajă nu prea tare, comestibile (n.tr.)

[4]kudzu - *Pueraria lobata,* specie de plantă alcătuită dintr-un vrej, cu ritm de creştere rapidă, din familia leguminoaselor, plantată în special ca nutreţ pentru vite şi pentru stăvilirea terenurilor în pantă (n.tr.)

întinse înaintea lui, plimbându-le pe suprafaţa lemnului şi cu nasul suficient de aproape pentru a-l adulmeca. Când a terminat, a dat afirmativ din cap şi nu a scos niciun cuvânt.

Când mai erau câteva zile până la Paşte, mi-am întins sacul de dormit pe jos, m-am întins în casa goală, am privit pe geam şi am observat pentru întâia oară că eram înconjurat de arbori de corn. A doua zi dimineaţă, erau toţi înfloriţi. Mi-am ridicat geamul de la dormitorul nostru de la etajul al doilea, mi-am scos capul printre crengi şi mi-am scuturat capul. Emma ştiuse dintotdeauna.

Capitolul 13

Ne bălăceam în pârâul din spatele casei familiei O'Connors, când Emma a devenit domnişoară. Eu aveam doisprezece ani, ea unsprezece, iar Charlie abia împlinise opt, ceea ce explică probabil reacţia lui. Emma plutea prin apă, ca o balenă, în apa adâncă de doar cincizeci de centimetri, fără nicio grijă pe lume, când apa din jurul ei începu să-şi schimbe culoarea. Nu cred că trebuie să vă ilustrez şi mai detaliat imaginea. Speriată şi surprinsă, s-a ridicat în picioare şi atunci a devenit foarte limpede că Emma sângera – rău de tot.

Charlie a ţâşnit la mal şi a început să urle:

— Mamă! Mamă! Moare Emma! Moare Emma!

Probabil că nu era tocmai ce-şi dorea mama ei să audă. Eu nu eram prea sigur de ce se petrecea, dar eram destul de sigur că nu era pe moarte, pentru că părea să se simtă destul de bine, iar când s-a ridicat în picioare, a arătat la fel de surprinsă ca şi noi.

Charlie dispăru în casă, în timp ce eu am ajutat-o pe Emma să urce la mal şi încercam să nu mă uit la picioarele ei. Era speriată, iar holbatul meu nu avea să-i fie de prea mult ajutor. M-am întors cu spatele, iar ea şi-a dat jos costumul de baie şi s-a învelit în prosopul meu. Apoi am luat-o de mână, şi stăteam acolo încremeniţi. Ea nu vroia să se aşeze de teamă că ar fi pătat prosopul.

— Eşti bine?

Ea dădu din cap afirmativ şi încercă să zâmbească.

— Eşti sigură?

Ea dădu din nou din cap, îmi strânse mâna mai tare, apoi privi în gol. Doamna Nadine ieşi în fugă din casă, aproape înnebunită, mulţumită lui Charlie, desigur. Văzu costumul de baie, picioarele Emmei şi pe noi doi în picioare, foarte tăcuţi. Nu-i trebui prea mult să îşi dea seama de cele

întâmplate. Se opri din alergat, trase adânc aer în piept, îşi puse braţul pe după Emma şi zâmbi.

— Draga mea, vei fi bine.

— Dar, mamă, spuse Emma, nu mă simt prea rău.

— Ştiu, draga mea, face parte din viaţă.

Doamna Nadine îşi puse braţul pe după Emma şi o conduse în casă, doar pentru a reapărea câteva minute mai târziu cu un prosop de mâini aruncat peste umăr. Se aşeză pe băncuţa de pe verandă, ne chemă la es şi-şi puse mâinile pe genunchii noştri.

— Aş vrea să vă spun ceva...

Charlie tremura tot, îşi trăgea nasul şi părea tare îngrijorat.

— Emma e bine, dar...

Păru să-şi caute cuvintele.

— Ea... acum este femeie.

În noaptea aceea, am căutat prin cărţile mele şi am petrecut ceasuri în şir citind despre trupul femeii şi despre felul în care funcţionau lucrurile. Sigur, la început am fost excitat de ceea ce vedeam, orice băiat este. Emma nu arăta ca pozele acelea, dar ştiam că pentru a o face bine, pentru ca ea să rămână în viaţă, trebuia să depăşesc orice impediment. Şi aşa am şi făcut. Am continuat să citesc şi am aflat că medicamentele ei îi provocaseră un debut timpuriu al menstruaţiei – un efect secundar obişnuit la fete.

Dar aceasta nu avea să fie ultima mea revelaţie.

Capitolul 14

În ultimele câteva luni, Charlie învăţase cum să folosească cuiele şi ciocanul şi le folosea cu succes. Curtea din spate a familiei O'Connors era umbrită de un stejar imens, pe care Charlie începu să-l acopere cu resturi de lemn pe care le găsise pe un şantier şi în mormanul cu gunoi al vecinului. În aceste ultime câteva luni devenise obsesia lui totală şi în fiecare după-masă era ocupat cu remodelarea şi expansiunea fortului său din copac – fortul familiei de elveţieni Robinson. Avea trei etaje, fără să mai punem la socoteală şi cuibul de ciori, avea câteva scări şi stâlpi, pe care te puteai căţăra sau pe care puteai coborî cu uşurinţă şi, cu ajutorul tatălui său, a adăugat geamuri funcţionale, două ventilatoare de tavan şi apă curentă.

Chiar era un univers de sine stătător, dar nu l-a terminat niciodată. Sfârşitul era un concept pe care Charlie nu reuşea să-l înţeleagă atunci când venea vorba de fortul lui.

Emma lipsise ceva mai mult de-o săptămână de la şcoală, iar eu începusem să-mi fac griji. M-am oprit într-o după-masă împreună cu Charlie să o văd şi am dat peste dr. Hayes şi asistenta dânsului, miss Lou, şuşotind cu părinţii Emmei. Când au terminat, miss Lou l-a luat pe Charlie şi l-a dus în altă cameră. Apoi doamna Nadine a vorbit la telefon cu mama, a mai şuşotit ceva, a spus „Mersi" şi a pus receptorul în furcă.

După câteva minute, asistenta m-a chemat şi pe mine în camera din spate unde l-am descoperit pe Charlie ţinându-şi un pansament pe vârful unui deget şi părând destul de derutat. Miss Lou s-a aplecat şi mi-a explicat că dorea să-mi înţepe degetul, pentru a stabili ce grupă de sânge aveam.

— 0 negativ, am spus eu.

Ea păru surprinsă.

— Eşti sigur?

— Da, dar – mi-am ridicat eu degetul – vă rog, vedeţi şi dumneavoastră.

Ea dădu din cap, se uită chiorâş la mine, apoi îmi înţepă cu grijă degetul.

Sângele este o chestie uimitoare. Un miracol lichid. La fel ca noi, sângele este un organism viu, plin de celule vii, iar dacă îl scoţi afară din recipientul său natural – adică din noi – moare. Un adult de dimensiuni obişnuite are în jur de cinci litri în corpul său. Există patru grupe de sânge, dar numai una singură – grupa 0 – poate fi oferită oricărei alte persoane de pe planetă. Oamenii cu grupa sanguină 0 sunt numiţi donatori universali din motive lesne de înţeles. Reversul medaliei îl reprezintă un alt grup care poate primi de la orice altă persoană de pe planetă – grupa AB pozitiv, primitorii universali. Şi după cum se dovedi ulterior, grupa de sânge al Emmei era AB pozitiv, ceea ce era şi bine, şi rău. Bine pentru Emma, dar rău pentru mine şi Charlie.

Eu nu mai donasem sânge niciodată până atunci, dar aveam o oarecare idee despre ceea ce urma să mi se întâmple. Aşa că m-am întins într-un fotoliu şi mi-am întins braţul într-o parte, expus, iar drăguţa de miss Lou a început, ca de obicei, să îmi aplice garoul şi să dea cu spirt. Charlie nu era prea încântat de toate acele şi de şuşotit, aşa că a început să tremure şi a fugit în curtea din spate, cocoţându-se în fortul lui.

Doamna Nadine a reuşit să-l convingă să coboare de acolo şi să se întoarcă în casă, unde se aşeză lângă noi doi şi începu să ne vorbească. Se pare că solicitarea suplimentară pentru corpul Emmei pe care o constituia pierderea ei lunară de sânge îi agravase exponenţial problema. O slăbise, o făcuse mai puţin capabilă să se lupte cu infecţiile şi o înscrisese pe o spirală descendentă, pentru că nu reuşea să se refacă de la o lună la alta. Doctorii credeau că dacă reuşeau să acopere pierderile de sânge ale Emmei cu sânge extern administrat la câteva luni, îi puteau creşte şansele de a se vindeca cu un stres mai scăzut pentru corpul ei. Într-un fel, o drogau. Dar în loc să îi ducă pe un atlet aflat într-o stare fizică excelentă la un nivel superior de performanţă, pe Emma abia dacă reuşeau să o aducă cât de cât la normal. Teoria era bună, şi chiar o ajuta

pe Emma – aproape ca o doză forte de cofeină de trei săptămâni – dar chiar şi ei ştiau că ceea ce făceau nu era altceva decât cel mult un soi de cârjă.

Dar Charlie nu reuşi să înţeleagă prea bine. El se pricepea mult mai bine la forturi şi ciocane decât la oameni şi sângele lor.

Dr. Hayes se întorsese în timp ce doamna Nadine îngenunche lângă Charlie şi începu să-i explice.

— Fiule, spuse el, sora ta este foarte bolnavă. Sângele tău ar putea-o ajuta să trăiască mai bine. Mai ales acum, când are foarte multă nevoie. Vezi tu...

Apucă braţul lui Charlie cu blândeţe, îl mângâie, apoi arătă spre acesta.

— Sângele tău conţine un fel de basculante pe care noi le numim celule roşii. Ele cară prin tot corpul nişte lucruri de care corpul tău are nevoie, ca nişte maşini de raliu. Tu ai maşinuţe de curse?

Charlie zâmbi şi dădu din cap că da.

— Când tu pierzi sânge, continuă doctorul sau nu ai suficient sânge în corpul tău sau ai o inimă slăbită care nu poate băga destulă benzină în basculantele astea, atunci se numeşte că eşti bolnav şi ai anemie. Chiar acum, Emma are o formă foarte gravă de anemie.

Îl privi pe Charlie în ochi.

— Vrei să-i dai câteva din basculantele tale?

Charlie privi spre scările ce duceau la etajul al doilea, şi am ştiut că şi-o imagina pe sora lui, palidă şi slăbită, mereu prea obosită chiar şi doar să se suie în fortul lui şi să vadă noile îmbunătăţiri făcute de el.

— Emma are nevoie de mai multe basculante? întrebă el.

Doctorul dădu afirmativ din cap.

Charlie o privi pe mama lui, şi ea dădu de asemenea din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau prin afundăturile adânci şi negre ce-i apăruseră sub ochi şi în care se bălăcea acum tot rimelul ei. Semăna cu un raton.

Charlie îşi suflecă mâneca.

— Nu aş putea să-i dau toate basculantele mele?

Nici după trei zile, doamna Nadine nu reuşise să se oprească din plâns.

Capitolul 15

Vineri după-masa târziu când am deschis uşor uşa spitalului şi am intrat în salonul lui Annie, ea era întinsă în pat şi dormea. Prin singurul geam al încăperii se vedea o păşune înţesată de vaci, împestriţată de grămezi de balegă şi păpădii şi împărţită în două de un pârâiaş ce se strecura printre dealuri. Vacile se strânseseră toate în jurul unei iesle cu fân, în afară de un taur bătrân, care stătea ca o santinelă în mijlocul pârâiaşului.

Cindy stătea la un cot depărtare de Annie, cu picioarele ridicate pe marginea patului, cu capul căzut într-o parte, îmbrăcată încă în hainele din ziua anterioară, adormită cu o carte pe piept. Cartea avea o învelitoare din plastic şi era marcată cu însemnele unei biblioteci. Se numea *Cum să faci o grămadă de bani cu o afacere mică*[1]. Pe jos erau răsfirate alte cinci sau şase cărţi şi broşuri, toate învelite în acelaşi tip de învelitoare de plastic de bibliotecă şi toate aveau de-a face cu obţinerea de împrumuturi şi managementul banilor. Pe noptiera de lângă pat se afla un dosar roşu. Pe partea de sus a copertei o mână de femeie scrisese cuvintele *Banca de depozite Burton, Cerere de împrumut*.

În aer plutea mireasma de lămâie a *after-shave*-ului lui Sal, spunându-mi că tocmai trecuse şi el pe acolo. Cele două bomboane de mentă de lângă telefon înlăturară orice dubiu. Am pus broasca verde din pluş pe pat şi m-am întors, gata să ies tiptil din salon, când o auzii pe Annie şoptind:

— Hei, Sh-sh-shakespeare.

Vorbea greoi şi nesigur, cu buzele greoaie din cauza medicaţiei.

Cindy se ridică în şezut, îşi şterse saliva de pe bărbie şi începu să aranjeze cărţile şi dosarele într-o stivă sub patul lui Annie.

---

[1] *How to Make Big Money in a Small Business* (în engleză în orig., n.tr.)

M-am întors şi am bătut-o uşor pe Annie pe picior.

– Când o să-l cunoşti de atâta vreme ca şi mine, o să-i spui Billy.

Ochii lui Annie erau grei şi sticloşi. Fără-ndoială, doctorii ei din Clayton şi din Atlanta ştiau că fusese foarte solicitată şi că avea nevoie de odihnă, aşa că o menţinuseră destul de sedată în ultimele zile. Dar la fel aş fi procedat şi eu.

Mi-am pus broasca de mărime unei mingi de volei mai aproape de ea şi am scos o cutiuţă pe care doamna de la *Rovers Hardware* o împachetase pentru mine. Annie îmi trimise un zâmbet zombiform, şi cu mâna ei sănătoasă trase de capătul panglicii în timp ce eu ţineam de cutiuţă şi o dezlegă. Îndepărtă capacul şi scoase un clopot mare de cupru, care arăta de parcă ar fi atârnat la un moment dat de gâtul unei vaci.

— Mă gândeam că ţi-ar fi de folos în afacerea cu limonada, i-am spus. Poate aşa vei putea atrage mai bine atenţia oamenilor.

Ea zâmbi, sună o dată din el şi clipi letargic.

— Cred că am reuşit deja s-o fac.

Îşi ridică privirea la mine.

— Mai ai ceva cuvinte frumoase pentru mine?

M-am scărpinat în barbă şi am privit afară pe fereastră. M-am aşezat lângă pat, am luat clopotul şi am spus:

— Spune-mi, unde se va găsi neamul de soi... în inimă ori îndărătul frunţii? Cum se zămisleşte ori cum se hrăneşte? Spune dar, hai, repejor. Se naşte în priviri şi din privit se satură; iar ce-i de soi în leagăn se va stinge, unde zace. Să sunăm dar cu toţii dangătul celui de soi: iar eu voi fi dintâiul – ding, dong, clopoţel.[2]

Cindy se ridică în capul oaselor şi începu să mă studieze cu o curiozitate inedită.

— Şi asta-i tot din Hammmmmmlet? întrebă Annie, încercând cu greu să-şi lipească buzele pentru a-l pronunţa pe *m*.

— Nu. E dintr-o piesă mai scurtă, intitulată *Negustătorul din Veneţia*.

Ea-şi închise ochii, rămase tăcută preţ de câteva minute şi trecu pe nesimţite în minunata lume a sedării induse de medicamente. Cindy privi cu teamă la Annie, studiindu-i respiraţia.

---

[2]citat din *Negustătorul din Veneţia*, actul 3, scena 2, pasajul 63-71 (n.tr.)

— E din cauza medicamentelor, am asigurat-o eu.

Am privit spre maşinăriile de deasupra patului lui Annie, toate înregistrându-i evoluţia.

— Tensiunea pare în regulă, pulsul e mai bun decât mă aşteptam, iar saturaţia în oxigen nu e chiar atât de rea, ţinând cont de toate prin câte a trecut.

Am bătut-o din nou uşor pe Annie pe degetele de la picioare.

— E puternică.

Cindy dădu din cap, dar mă privi cu o curiozitate tot mai mare. Îmi dădeam seama că întrebările i se acumulau ameninţător în minte, iar masca mea de gips începea încet-încet să crape.

Annie se trezi şi, după ce înconjură încăperea de două ori cu privirea, ochii ei mă găsiră din nou.

— Doctorul spune că pot pleca acasă peste câteva zile.

— Am auzit. Asta-i bine. Probabil ţi-e dor de pătuţul tău.

— Mie-mi spui

Arătă prin salon cu o mână tremurătoare.

— Uită-te ce de ursuleţi de pluş am primit.

Am privit în jur, prin salonul ticsit de flori, baloane cu urări de însănătoşire grabnică şi zece sau cincisprezece animale de pluş – majoritatea ursuleţi.

— Văd.

Cindy interveni în conversaţia noastră.

— Am vorbit cu Annie şi ne-ar plăcea să te avem la cină.

Îşi acoperi ochii cu mâna şi-şi scutură capul.

— Să vii *să cinezi* cu noi, vreau să spun.

— Am priceput, am spus eu zâmbind.

— Măcar atât putem face şi noi.

Se întoarse spre Annie, care dădu uşor din cap.

— Annie e o bucătăreasă destul de pricepută şi tocmai se gândea să-ţi pregătească o plăcintă cu piersici.

Annie dădu din nou din cap.

— Nu glumesc, spuse ea cu ochii închişi. Chiar ştiu să gătesc. Deşi – îşi ridică braţul stâng, diform din cauza gipsului în care era băgat – îmi va fi puţin mai greu să sfărâm biscuiţii.

Annie vorbea de parcă tocmai ar fi fost la dentist şi şi-ar fi plombat patru măsele cariate.

Trecuse multă vreme de când acceptasem ultima oară o invitaţie la cină. Şi chiar şi mai mult de când luasem cina cu o femeie.

Am dat afirmativ din cap.

— Atunci mă învoiesc să vin, dar numai dacă mă laşi pe mine să aducem biscuiţii pentru tine.

— Ştii să găteşti? întrebă Annie, surprinsă, cu capul bălăbănindu-i-se într-o parte, de parcă tocmai i-ar fi căzut de pe băţul pe care fusese ciocolat.

— Nu, dar prind repede.

— Cei de pe-aici spun că te pricepi să faci bărci deosebite, spuse Cindy. E adevărat?

— Mai mult le renovez decât le construiesc. Mă pricep mai mult să îmbunătăţesc modelul făcut de altcineva.

— După cum vorbeşte lumea, eşti destul de priceput şi la renovat case. Mă gândeam eu, pentru că arăţi de parcă ai lucra pe un şantier, ceva.

— O, nimic deosebit, am evitat eu răspunsul, bucuros că mă etichetase luându-se după partea asta cu construcţiile. Odată ce înveţi cum se face totul, nu-i complicat deloc. Cu profesorul potrivit, unelte de calitate şi puţintică răbdare ai putea-o face şi tu.

— Mă îndoiesc, spuse Cindy. Nu ştiu să schimb niciun bec dacă nu mă ajută Annie.

— Ei bine, da, o echipă bună poate face toată diferenţa.

Cindy se îndreptă de spate şi începu să-şi strângă coada din vârful capului cu un al doilea elastic roz pe care-l răsuci de câteva ori în jurul cozii. Ochii ei curioşi deveniră insistenţi; conversaţia avută cu mine pe hol nu-i oferise prea multe informaţii, ci îi stârnise şi mai multe întrebări în loc să-i ofere răspunsuri la cele pe care le avea deja.

— Se pare că ştii despre ce vorbeşti.

Îşi reluase săpăturile.

Pleoapele lui Aunie se îngreunaseră din nou, oferindu-mi o scuză plauzibilă să mă retrag. I-am şoptit lui Annie:

— Trage un pui sănătos de somn şi o să trec săptămâna viitoare pe la voi să luăm cina împreună.

Annie îşi duse inconştient mâna la gât şi îşi apucă medalionul care îi atârna din nou de lanţ şi se opri deasupra cicatricii de la piept. Mângâie uşor cu degetul mare partea din spatele medalionului în timp ce adormi la loc.

Cindy păru stânjenită, de parcă m-ar fi descusut prea în detaliu şi prea insistent. Mă conduse la uşă, jucându-se cu părul, şi spuse:

— Cred că îi place broasca. Mulţumesc.

Am dat din mână, ca şi când aş fi spus, *„Pentru puţin"*.

Cindy îmi întinse monitorul meu pentru frecvenţă cardiacă şi zise:

— Doctorul lui Annie a reuşit să scoată informaţie foarte preţioasă de pe el. A spus că ai făcut bine că i l-ai pus lui Annie. A spus că l-a ajutat să înţeleagă forţa pe care o are inima ei în condiţii de stres... şi cât timp mai avem până va trebui să găsim o inimă nouă.

Imaginea lui Annie care era conectată la toate aparaturile de pe perete, *bip*-urile, *flash*-urile şi monitorizarea lor continuă de către două sau trei asistente de la capătul culoarului îmi împrospătară multe amintiri. Totul mi-era familiar. Mirosul săpunului antibacterian, temperatura din salon – destul de rece cât să poţi ţine carnea în cameră fără probleme, felul în care leucoplastul era aplicat în jurul acului de perfuzie pentru a-l ţine imobilizat de braţul lui Annie, monitorizarea constantă a fiecărui aspect al vieţii. Mi-am deschis gura şi am grăit din inimă, înainte ca mintea mea să apuce să îmi ferece buzele.

— Lui Annie îi place apa? am întrebat.

Cindy păru nedumerită.

— Da, o poate vedea de pe geamul din dormitorul ei, dar intră în apă doar pentru a face baie.

— Ce-ar fi dacă v-aş lua pe voi două săptămâna viitoare într-o excursie cu barca? Charlie, partenerul meu, şi cu mine trebuie să fim gata până atunci şi trebuie să fac o cursă de probă înainte ca proprietarul să vină să-şi ia barca la timp pentru expoziţia de luna viitoare.

Cindy zâmbi şi privi înapoi la Annie.

— Cred că i-ar plăcea. Câtă vreme nu e prea solicitant şi doctorul ei crede că nu e contraindicat.

Începu să-şi roadă o pieliţă de la un deget şi rămase cu unul dintre celelalte degete ale mâinii ridicat în aer.

— Cel mai bine ar fi să iau eu legătura cu tine mai încolo.

Își aranjă emoționată o șuviță de păr după ureche.

— Transportul este... o problemă uneori.

Mărturisirea ei era dureroasă.

— Pare o poveste lungă, am spus, încercând să o scap de stânjeneala evidentă.

— Așa e, și începe cu costurile mari ale asistenței medicale.

Inima are rațiunile ei, care nu au nicio legătură cu rațiunea însăși. Am ieșit, începând să nu mă mai simt în largul meu în timp ce vocea rațională din capul meu se strecura pe nesimțite în inima lipsită de logică.

— Nicio grijă. Vin eu să vă iau.

Am notat ceva pe spatele unui cupon de pizza care fusese lipit de ușă și am spus:

— Uite, ăsta e numărul meu. Vorbește cu doctorul și sună-mă marți dimineața să știu dacă poate veni.

Cindy dădu din cap și închise ușa în urma mea. În secunda când ușa se închise, am zărit foaia de observație bogată a lui Annie agățată pe peretele din fața salonului ei. Fără să mă gândesc, am luat-o de la locul ei și am început să o răsfoiesc.

O asistentă mă văzu și mi-o smulse din mâini.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Părul îi era strâns într-un coc de vreo treizeci de centimetri deasupra capului, ca un stup, și-și smulsese fiecare firicel de păr din sprâncene. Ținută ei îmi transmitea clar: *Nu te pune cu mine!*

Și nici nu m-am pus.

— Ăă... nu. Mulțumesc. Căutam...

— Ce căutați? spuse ea, cu o mână proțăpită în șold.

— Cupoane de pizza, am spus, făcând eforturi uriașe să par tâmpit.

Fără să-și ia ochii de la mine, își vârî mâna în buzunarul cămășii ei multicolore și scoase un cupon pentru două pizza XXL.

— Bun, și acum cu ce vă mai pot ajuta?

Probabil era o asistentă de excepție. Mi-am scuturat capul și am fluturat cuponul în aer.

— Mulțumesc.

Se uită lung după mine în timp ce părăseam clădirea.

Am descuiat Suburbanul meu şi am rămas şezând nemişcat clipe în şir, în timp ce se încălzea motorul. Era vineri seara, era timpul să mă îndreptspre *The Well*. Simţeam deja în cerul gurii gustul unui „Transplant".

Capitolul 16

Pentru că dr. Hayes fusese atât de hotărât să obţină sângele meu şi al lui Charlie, m-am dus la bibliotecă şi am căutat toate cărţile pe care le-am putut găsi având vreo legătucă cât de mică cu inima omului. Dacă aveau nevoie de sângele nostru, atunci trebuia să fie un secret anume legat de asta, şi cum găseam o carte care menţiona inima sau sângele, o citeam. Cu alte cuvinte, am citit o groază de cărţi.

Într-o zi, cum stăteam eu aşa la bibliotecă, înconjurat de aproape o duzină de cărţi, cu o acnee destul de severă pe faţă, doamna Swayback, bibliotecara, m-a bătut uşor pe umăr şi m-a întrebat:

— Băiete, tu chiar ai de gând să citeşti toate cărţile alea?

— Da, doamnă.

— Pot să te întreb de ce?

— Studiez inima.

Ea-şi scutură capul şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Băiete, uite ce-i, eu nu-s de ieri, de azi.

Îşi scutură din nou capul şi-mi aruncă un zâmbet superior.

— Bun, şi acum spune-mi care e adevăratul motiv?

— O să o fac bine pe Emma. Trebuie să mă gândesc cum pot să cos gaura pe care o are în inimă.

— O, da, acum asta expîică în sfârşit totul.

Îşi proţăpi şi mai hotărâtă palmele în şolduri, folosindu-le drept proptele pentru braţe.

— Ascultă aici, încrezut mic ce eşti, nu fă pe deşteptul cu mine. Şi ai face bine să citeşti fiecare din cărţile astea şi după aceea să le pui la loc, exact de unde le-ai luat. N-o să-mi pierd timpul reclasând toate cărţile doar pentru că tu ai chef să te uiţi la poze cu femei dezbrăcate. Îi cunosc eu pe cei ca tine.

Nu eram prea sigur la ce se referea, dar am spus oricum:

— Da, doamnă.

O săptămână mai târziu, chiar reuşisem să citesc toate cărţile acelea, le pusesem înapoi exact în locul din care le luasem şi îi demonstrasem astfel că nu aveam să fiu beleaua care crezuse ea. Doamna Swayback avea mai apoi să mă ajute să găsesc orice carte doream, chiar să îmi facă rost de ele împrumutându-le de la alte biblioteci, unele tocmai din Florida.

Dar ea nu a fost singura care m-a criticat iniţial. Părinţii mei credeau că mi-am pierdut minţile, dar când nota mea de la ştiinţele naturii a avansat de la un amărât de 7 la 9, au încetat să mă mai cicălească şi chiar m-au lăsat să stau până târziu la bibliotecă, iar doamna Swayback mă aducea cu maşina acasă.

Oamenii privesc cu uimire la geniul lui Mozart, pentru că se spune că a scris melodia *„Twinkle, twinkle little star"*[1] la vârsta de trei ani şi a compus prima simfonie la doar doisprezece. Şi da, sigur că era un geniu, dar un alt mod în care poţi privi lucrurile este faptul că el a descoperit foarte devreme planul pe care-l avea Dumnezeu pentru el. Atâta tot. Dintr-un anume motiv, Dumnezeu i-a dat ceva în plus sau ceva oarecum diferit, iar Mozart a descoperit ce anume era acel ceva, iar apoi s-a pus imediat pe treabă. Sigur că era strălucit, dar nu asta e ideea. Ideea e că el a ştiut şi apoi s-a apucat de treabă.

Eu nu eram Mozart şi a trebuit să mă nuncesc pe rupte, dar niciodată nu m-am îndoit de planul pe care-l avea Dumnezeu cu mine. Decât mult mai târziu.

Gândul la Emma şi la inima ei sărmană ce abia mai pulsa mă ridica dimineaţa din pat şi mă ţinea treaz până seara târziu. Nu trecu mult şi munceam mai mult în afara şcolii decât la ore. Am învăţat tot ce se ştia

---

[1] *Twinkle, Twinkle, Little Star* este una din cele mai cunoscute cântece pentru copii din Anglia. Combină melodia cântecului francez *Ah! Vous dirai-je, Maman*, provenind din anii 1760, cu versurile unei poezii engleze de la începutul secolului XIX, *The Star*, de Jane Taylor. Mozart a compus douăsprezece variaţiuni pe tema melodiei *Ah! Vous dirai-je, Maman*, în prezent înregistrate sub numărul de Catalog Köchel K. 265/300e. Mulţi consideră în mod eronat că Wolfgang Amadeus Mozart a fost compozitorul original al melodiei (n.tr.).

despre inimă şi despre modul în care funcţiona ea şi sistemul circulator: sângele vâscos şi întunecat, de culoare albăstrie şi sărac în oxigen intra în inimă, de unde era propulsat imediat înapoi în plămâni unde dioxidul de carbon era scos şi înlocuit cu oxigen proaspăt, transformând sângele într-un lichid sifonat şi de un roşu-aprins. Apoi, aşa încărcat şi plin de presiune, năvălea înapoi în inimă, care din nou îl trimitea imediat mai departe în tot corpul înfometat.

Şi tot procesul acesta nu se petrecea o singură dată, ci de peste o sută de mii de ori într-o zi. M-am gândit mult timp la asta. Iar când am reuşit să înţeleg procesul pe deplin, nu doar anatomia fizică a acestuia, ci ideea, esenţa, faptul că atunci când funcţiona, trăiai, iar când înceta, mureai, am scuturat din cap şi am plâns în faţa simplităţii sale.

Încă din anul 3000 î.Hr., chinezii numiseră inima drept împărat al tuturor organelor. De atunci, oamenii şi-au petrecut toată viaţa în căutarea Sfântului Graal, a izvorului tinereţii sau a centrului universului. De ce să cauţi atât de departe când se află tocmai aici, în pieptul fiecărui om de pe planetă? Cu cât înţelegeam mai bine, cu atât credeam că sunt mai aproape de ziua când aveam să o fac bine pe Emma.

Mi-am pus mâna pe piept, am privit înăuntrul meu şi am spus în şoaptă:

— Viaţa există acolo unde sângele este în mişcare.

Capitolul 17

Într-o zi, un copil din clasa mea a adus la şcoală o revistă *Playboy* a tatălui său şi a lăsat-o să circule în pauză. Am aruncat o privire în ea şi m-a şocat sentimentul că totul era stricat. Mă făcea să mă simt murdar, să îmi vină să fac un duş. În adâncul sufletului meu, ştiam că oricine ar fi fost acela care le făcuse una ca asta acelor fete, le făcuse toate acele poze, trebuie să fi fost un om bolnav rău. Inima mea îmi spunea asta.

I-am dat-o înapoi. Şi m-am gândit: *Putea fi Emma în locul lor.*

Nu vreau să par cine ştie ce sfânt. Sigur că-mi doream să văd femei goale, dar sub acea bucăţică din mine care era intrigată se găsea o alta, cea care ştia cum stăteau lucrurile de fapt, cea care ştia că trăiam în această lume pentru a o face bine pe Emma. Acea parte din mine, acolo unde sălăşluieşte sufletul meu, a vărsat, a făcut convulsii şi a scuipat a dezgust drept în mijlocul paginilor acelora lucioase.

Când m-am dus acasă în ziua aceea, eram foarte tăcut. Chiar stânjenit. Când m-a întrebat Emma ce se întâmplase, i-am povestit totul. Când am ajuns în dreptul casei ei şi terminasem de povestit, m-a tras aproape de ea şi m-a sărutat pe obraz -- o inimă grăind alteia într-o limbă pe care doar ele două o înţeleg.

Emma avea cea mai bolnavă inimă dintre toţi oamenii pe care-i întâlnisem până atunci, dar din ea se revărsa mai multă dragoste decât din oricare alte zece inimi puse la un loc.

CURÂND, PROFESORII MEI NU MAI AVEAU RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE mele, aşa că petreceam tot mai mult timp în bibliotecă absorbind toată informaţia care avea vreo legătură cu corpul omenesc. Până la sfârşitul clasei a unsprezecea, citisem câteva tratate importante pentru studenţii

la colegiu ce se pregăteau pentru facultatea de medicină, şi chiar şi câteva de pe lista recomandată de Universitatea Harvard. Le puteam reproduce pe de rost şi vedeam toate diagramele în minte. Dar în tot timpul meu, am început să observ o problemă: dacă mă apropiasem de ştiinţă pentru a găsi viaţa şi dacă dorisem să înţeleg cum îmi erau de folos toate informaţiile acelea pentru o inimă bolnavă şi pe moarte, atunci mă îndreptasem în direcţia greşită.

Pentru ştiinţă, inima era doar ceva ce trebuia disecat, etichetat şi depozitat pe un raft într-un borcan cu formol, un obiect în faţa căruia un copil cu ochelari şi cu aparat dentar se putea minuna la nesfârşit. Abordarea ştiinţifică era rece, nesimţitoare şi chiar felul în care vorbeau despre inimă era steril. De parcă inima n-ar fi fost nimic mai mult decât nişte celule conectate între ele prin intermediul altor celule.

Majoritatea manualelor o formulau simplist: inima este un organ de mărimea a doi pumni, separată în două de o membrană musculară numită sept. Fiecare jumătate prezintă o cameră colectoare cu pereţi subţiri numită atriu, şi o cameră de ejecţie cu pereţi mult mai musculoşi numită ventricul, care pompează sângele înspre şi de la plămâni. Sângele intră şi iese din ventriculi prin nişte valve, cea tricuspidă şi pulmonară, în cazul ventriculului drept, şi cea mitrală şi aortică, în cazul ventriculului stâng. În plămâni, sângele este reoxigenat, oxigenul luând locul dioxidului de carbon, apoi este retrimis la inimă prin venele pulmonare, după care este dirijat înspre tot corpul prin artere, iar procesul se repetă de peste o sută de mii de ori în fiecare zi, rezultând mişcarea a peste 7 500 de litri de sânge. Fumatul, tensiunea arterială mărită, defectele congenitale şi concentraţia crescută a colesterolului pot afecta capacitatea inimii de a pompa sânge.

Toate descrierile acestea erau atât de sterile. Manualele vorbeau despre inimă de parcă ar fi fost o simplă pompă colectoare, vârâtă în ţărâna şi mâlul curţii din spatele casei cuiva. Nicăieri în toate lecturile mele nu am citit nimic despre ceea ce simţea inima, cum simţea sau de ce simţea. Sentimentele şi cunoaşterea nu erau importante, doar înţelegerea. După toate câte citisem, tânjeam să vorbesc cu cineva despre inimă ca despre ceva viu, nu ceva mort. Cineva care să scrie despre genul de inimă pe care o descoperisem în Emma.

Emma ştia.

În timp ce eu mă răzbuiam cu biblioteca, diagramele şi descrierile în latină, ea observa trăsăturile îndurerate ce se întipăriseră pe chipul meu. Şedeam la o masă mare, separaţi de teancurile noastre de cărţi. Activităţile fizice ale Emmei erau destul de limitate, aşa că mersul la bibliotecă era ceva aşteptat cu nerăbdare de către ea şi ceva ce eu făceam aproape zilnic. Pe partea mea de masă se aflau zeci de cărţi de ştiinţă şi manuale scrise de profesori, doctori, toţi cunoscuţi ca experţi în domeniile lor. Pe partea Emmei erau zeci de cărţi vechi, majoritatea scrise de persoane care muriseră de mult: nume precum Coleridge, Wordsworth, Milton, Keats, Tennyson şi Shakespeare.

Văzându-mi frustrarea, lăsă din mână *Paradisul pierdut*. Din rucsacul ei scoase un cadou învelit în hârtie cam de mărimea unei cărţi mai groase – şi îl ascunse la spate. Mă ridică de la masă şi mă trase între rafturile bibliotecii, unde bibliotecara nu ne putea vedea. Înconjuraţi de mii de ani de cunoaştere, de cărţi stivuite până în tavan de ambele părţi, tot ce exista mai bun în lumea occidentală şi în medicina modernă, Emma mă lovi uşor peste stern şi îmi demonstră că ea - care nu citise vreodată niciuna din toate acele cărţi – ştia mai multe decât ele toate la un loc.

Îmi îndepărtă părul din ochi şi îmi puse palma întinsă pe piept şi spuse:

— Reese, poate că manualele tale nu ţi-au spus-o, aşa că o să-ţi spun eu. Fiecare inimă are două părţi, partea care pompează şi partea care iubeşte. Dacă îţi vei petrece toată viaţa reparând inimi bolnave, atunci trebuie să înveţi despre amândouă. Nu poţi s-o vindeci pe una şi să uici nu-ţi pese de cealaltă.

Zâmbi şi-mi luă mâna şi mi-o puse peste inima ei.

— Ar trebui să ştii asta.

Luă cartea de la spate şi mi-o ridică la piept, apoi se îndepărtă, lăsându-mă cu cadoul meu în mâini. Am îndepărtat hârtia ca să descopăr un volum cu operele complete ale lui Shakespeare.

În lunile care au urmat, Emma s-a asigurat că citeam cu voce tare din volumul meu de Shakespeare. În cele din urmă, am început să ne vorbim unul altuia cu versuri pe care ni le aminteam. Emma era mult

mai bună decât mi ne la asta. Am făcut-o atât de des, încât chiar şi Charlie – căruia i se făcuse lehamite să ne audă vorbind în engleza secolului şaisprezece – se apucă să vorbească la fel.

Într-o după-masă de sâmbătă, ne-am dus toţi trei la un film. Când Emma m-a văzut venind, şi-a ridicat mâinile şi spuse:

— O, Hamlet! Tu inima mi-ai sfârtecat-o-n două!

Charlie se uită peste umăr şi spuse:

— O, frate!

Fără să-mi scape ritmul, sării pe treptele din faţă şi am îngenuncheat, luând mâna Emmei într-a mea şi am spus:

— O! Aruncă dar partea hapsână şi trăieşte mai curat cu cealaltă jumate'.

Şi până în ziua de azi, continui să-mi doresc lucrul acesta.

Capitolul 18

Patru reclame cu neon atârnau în vitrină la *The Well*, strălucind puternic în lumina estompată a serii de vineri. În vârful acoperişului se afla o firmă luminoasă ce reprezenta o femeie cu forme atrăgătoare, având doar pantofi cu toc înalt şi o pălărie de cowboy.

The Well era o anomalie în Clayton. La fel de deplasată ca o minge de baseball într-un meci de fotbal american sau o carte de poker într-o biserică. Structura în sine era alcătuită din pietre imense, care fuseseră aduse de pe ţărmul dimprejurul lacului Burton. Unele dintre pietre erau mari cât o minge de volei. Fuseseră cioplite, îmbinate şi zidite sub forma unor ziduri cu o grosime de cel puţin jumătate de metru. Acoperişul este făcut din lemn brut de cedru şi acoperit cu bucăţi de cedru crăpat, care între timp au fost acoperite aproape în întregime de muşchi. Muşchiul atârnă de pe acoperiş„ subliniind şi mai mult uşa masivă de la intrare, care a fost cândva uşa prin care se suia încărcătura la bordul unui vas cu aburi din Marea Nordului. Are o grosime de cincisprezece centimetri, un pătrat cu latura de aproape doi metri şi jumătate şi este făcută din blăni de lemn de aproape treizeci de centimetri lăţime, prinse între ele cu trei chingi groase de fier. Era prinsă între două şine şi pentru a o deschide trebuia glisată de o persoană foarte vânjoasă.

Locul acesta fusese ridicat de un pustnic care probabil se temuse de un război nuclear cu Cuba, pentru că pivniţa era la fel de solidă ca şi partea de deasupra. Săpat cum era în piatră, construcţia în sine a devenit un adevărat buncăr al regiunii, după ce pustnicul a apucat într-o după-amiază pe drumul ce duce în Apalaşi împreună cu câinele său şi s-a îndreptat spre Maine, după care nimeni nu l-a mai văzut şi nici n-a mai auzit nimic despre el de atunci încoace. Datorită zidurilor de piatră, *The*

Well e răcoroasă vara şi mulţumită căminului lat de aproape doi metri, călduros toată iarna.

A rămas ani de zile nefolosit, până când Davis Stipes a dat peste el. Iar Davis, sau Călugărul, cum îi spuneam noi, este în egală măsură un mister, ca şi dispariţia fostului proprietar. Davis are patruzeci şi ceva de ani şi îi plac cămăşile hawaiene, blugii tăiaţi, şlapii şi faptul că foarte puţini oameni n-au nici cea mai vagă idee despre faptul că deţine un doctorat în teologie. Adevărul este că are chiar două doctorate. Copil de militar, s-a născut în Anglia, pe vremea când tatăl lui era staţionat acolo în cadrul SAS[1]. A călătorit mai mult decât orice alt om pe care-l cunosc, a frecventat universităţi şi seminarii în toată Europa, a dispărut din raza de observaţie aproape zece ani după ce a împlinit vârsta de douăzeci de ani, şi a petrecut cinci ani într-o mănăstire din Spania, unde se spune că ar fi încheiat un legământ de tăcere – şi l-a şi respectat – şi nu s-a căsătorit niciodată. Deşi el spune că e deschis la această posibilitate.

Detaliile acelui deceniu sunt destul de neclare, dar oamenii cu secrete nu sunt o raritate în jurul Claytonului. Există o mulţime de taine atât la suprafaţa, cât şi în adâncurile Lacului Burton. Mama şi tatăl lui Davis au murit în timp ce el studia în mănăstirea din Spania. I-a înmormântat la Londra, lângă Tamisa, iar când a citit testamentul tatălui său, a aflat că părinţii săi deţineau o fâşie îngustă de teren lângă Lacul Burton. Evident, speraseră că aveau să-şi construiască acolo o căsuţă în care să se retragă după ce ieşeau la pensie. Davis a luat avionul spre Statele Unite pentru a o scoate la vânzare, dar în timp ce mergea cu maşina în jurul lacului şi odată ce-a tras pe aleea de pietriş ce ducea spre Tabăra Burton, s-a răzgândit.

Când a fost scoasă *The Well* la vânzare, Davis se afla tocmai pe drum spre magazinul de fierărie din Clayton pentru a-şi cumpăra nişte piroane pentru docul pe care tocmai şi-l amenaja. A trecut de Curba lui Harley, a văzut tăbliţa, s-a interesat de preţ la agenţia imobiliară din oraş şi i s-a spus să vină cu o ofertă. Oraşul dorea să scape de acel loc, aşa că

---

[1]SAS - The Special Air Service (*Serviciile speciale aeriene*) reprezintă o unitate a forţelor speciale din cadrul Armatei Britanice care a servit drept model pentru unităţile de forţe speciale din alte ţări (n.tr.).

Davis a convocat câţiva prieteni, a conceput un plan de afaceri pe un şerveţel şi le-a împărtăşit ceea ce dorea să facă.

— Una din povestirile mele preferate este aceea când Isus o întâlneşte pe femeie la fântână. Imaginaţi-vă faza aceea. Ea era o „femeie uşoară", pe care o ştia tot oraşul, şi cât ai clipi din ochi, El a ştiut totul despre ea: despre cei cinci soţi pe care-i avusese, despre prietenul pe care-l avea în prezent, tot ce greşise ea vreodată – El a ştiut totul. Şi cu toate astea, i-a vorbit şi a iubit-o, în ciuda bagajului pe care-l căra cu ea. Ea a fost fascinată de ceva anume din felul în care a tratat-o El, pentru că apoi şi-a dorit să nu mai plece deloc de lângă El. La fel ca noi toţi, era însetată, şi atunci când El a scos acea găleată plină de dădea pe deasupra cu apă limpede şi rece, ea şi-a băgat toată faţa în apă şi a sorbit-o cu nesaţ.

Oamenii care sunt cu adevărat însetaţi nu se duc duminica la biserică. El vin la lacul acesta, fug de secretele care-i copleşesc, caută un loc bun, liniştit, în care să-şi potolească foamea. Încearcă să umple golul acela din suflet care are forma lui Dumnezeu cu o casă mai mare, o barcă nouă, o amantă, orice altceva. Haideţi să le dăm noi găleata. Să le vorbim inimii, iar mintea ne va urma mai apoi. Iar cel mai rapid drum spre inima cuiva este prin stomac. Vreau să intru în afaceri şi să fac cheeseburgeri de forma lui Dumnezeu.

Cei patru au tăcut, au încuviinţat din cap şi soţi cinci au cumpărat locul acela cu 100 000 de dolari. Cam după şase luni de renovări, Davis a deschis uşile localului. În prima zi, cei care s-au aşezat la coada care s-a făcut la uşă au fost nevoiţi să aştepte aproape o oră şi de atunci încoace localul e mereu supraaglomerat. Timp de trei ani, şapte zile pe săptămână, Davis a pregătit burgeri şi a servit la bar. În zilele lui libere, care erau puţine, dispărea în munţi.

The Well nu seamănă cu barul din zona voastră în care poate se strâng rockerii cu motocicletele lor. Deasupra uşii există o tăbliţă micuţă, abia vizibilă, pe care scrie: *Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului.* Şi acesta este doar începutul. Tot locul acela este doar o pistă de lansare către Dumnezeu. Şerveţelele de pe mese sunt imprimate cu versete de la Geneza până la Apocalipsa, există o Biblie pe fiecare masă, cocktailurile sunt denumite după tot ce-ţi poţi imagina, începând cu

Celo zece porunci şi până la Predica de pe Munte.

Iar în timp ce tonomatul este înţesat de titluri de piese rock&roll, toate discurile din interior au fost înlocuite cu muzică creştină. Poate că la G5 scrie „Hell's Bells"[2] de AC/DC, dar când moneda cade în tonomat, iar nevinovatul tip care se cocoaţă înapoi pe scaunul de bar cu berea în mână, convins că va reuşi să combată cuvintele înscrise pe pereţi cu o porţie sănătoasă de hard rock, se trezeşte auzind formaţia Atlanta Gospel Choir cântând „Ain't No Rock Gonna Cry in My Place"[3].

Majoritatea chelnerilor sunt tineri de la biserică, iar în dimineţile zilelor de marţi, joi şi duminică, Davis îşi umple localul cu drogaţi aflaţi în recuperare, persoane care şi-au recunoscut adulterul în care trăiesc şi mămici casnice[4] aflate în luptă cu rutina zilnică, toţi aceştia strângându-se pentru a lua parte la studiul său biblic matinal. Chiar acum parcurgeau evangheliile, şi se concentrau asupra cuvintelor lui Iisus.

Davis lasă barul în sine să vorbească. Nu e nici platforma sa şi nici amvonul său, dar e întotdeauna gata să asculte, şi va începe să-ţi vorbească dacă îi pui întrebările potrivite sau dacă pari să ai nevoie de un prieten. Şi în timp ce tu serveşti beri sau cocktailuri, eu unul nu l-am văzut niciodată să se atingă el însuşi de vreunul din ele, cu toate că e foarte subiectiv când vine vorba de calităţile lui de bucătar. Ţinând cont de atmosfera din local şi de calitatea mâncării, oamenii pur şi simplu nu pot rezista să stea departe de el. Şi asta ne include şi pe mine şi pe Charlie.

Şi dacă e să vorbim de restaurante de succes, o furgonetă blindată vine de două ori pe săptămână pentru a ridica câştigurile. Cu asemenea comoară de bani curgând de aici, probabil te vei întreba: *Da, chiar, ce*

---

[2] *Hell's Bells* – clopotele iadului (n.tr.)

[3] *Ain't No Rock Gonna Cry in My Place* – Nicio piatră nu va striga în locul meu (n.tr.)

[4] În original *soccer moms* – cu referire la un profil tipic de femeie şi mamă, care locuieşte în regiunea suburbană şi-şi însoţeşte de obicei copilul la meciurile sale de fotbal, alcătuind o importantă şi semnificativă categorie socială cu drept de vot (n.tr.)

se întâmplă cu banii? Mi se pare că sună a înşelătorie... poate că se foloseşte de toată religia şi versetele alea din Biblie ca să-şi umple buzunarele. Problema e că noi toţi ştim că lucrurile nu stau aşa. Davis i-a pus pe investitorii săi să-i administreze finanţele, ca el să se poată concentra asupra lucrului la care se pricepe cel mai bine – să îşi patroneze afacerea. Drept urmare, Davis nu se atinge de niciun bănuţ; primeşte un salariu rezonabil, cu un bonus trimestrial din profitul net şi nu ar putea fura din propriul buzunar nici să vrea.

Când am ajuns acolo împreună cu Charlie, parcarea era plină până la refuz, iar motocicleta Harley enormă a lui Davis, cromată din cap în coadă, stătea într-o parte lângă intrare. Am parcat lângă Cadillacul vechi de zeci de ani al lui Sal Cohen şi am intrat. Patru inşi stăteau în spate proptiţi în tacuri de biliard şi cu şepci de baseball pe cap, sporovăind cu ochii întredeschişi şi cu ţigările agăţate în colţul gurii. Fumul de ţigară ce atârna peste capetele lor era preluat, încet, de singurul ventilator prins de tavan care aspira aerul din interiorul barului. Şirul de sticle de bere ce se alinia de-a lungul mesei îmbrăcate în catifea verde îmi spunea că fuseseră aici toată seara.

Pe peretele de deasupra se află atârnat cu capul în jos cel mai mare tatu din lume. Având aproape un metru lungime şi o greutate înainte de a fi murit în accident de douăzeci şi cinci de pfunzi, era de trei ori mai mare decât orice alt tatu. Toţi localnicii îi ziceau Leppy, pentru că tatuul este cunoscut drept purtător de lepră, dar eu îi spuneam Grăsunul, pentru că aşa şi era.

Un cuplu din afara oraşului şedea la o masă lipită de perete, ţinându-se de mâini, îmbrăcaţi în haine de piele lucioasă, ca nişte motociclişti veritabili ce erau, cu bocanci Dingo noi, cu bandane pe cap şi tricouri negre pe care le cumpăraseră la Săptămâna Motocicliştilor din anul precedent. Ei erau ceea ce numeau localnicii „războinicii de week-end din Atlanta".

Davis stătea în picioare, transpirat, cu şorţul lui alb tot pătat de grăsime, întorcând cu o mână o mulţime de chiftele pe grătar şi umplând chifle cu cealaltă mână. Când am intrat în local, ne salută fluturându-şi spatula prin aer. Charlie lovi podeaua cu bastonul lui alb, verificând poziţia scaunelor interpuse între el şi bar.

— Vă e foame? ne întrebă Davis peste umăr.

— Eu aş fi în stare să mănânc o pulpă întreagă de porc, răspunse Charlie.

— Ooo!

Davis zâmbi şi scutură din cap evitând fumul ce-i venea în faţă.

— Un om după inima mea.

L-am zărit pe Sal, l-am bătut prieteneşte pe spate şi ne-am aşezat la bar lângă el. Davis îmi turnă un Sprite din dozator, în timp ce-i pregăti lui Charlie un St. Peter – Johnny Walker Black Label cu apă minerală.

Davis nu avea nicio problemă dacă tu beai, dacă observa că nu aveai o problemă tu însuţi cu asta. Pentru că dacă aveai o problemă cu băutura, şi întotdeauna o observa, atunci te servea, dar existau toate şansele să nu fii prea încântat de ceea ce beai. Eu unul nu băusem niciodată. Deformare profesională, veţi spune. Dar şi după ce am renunţat la profesia mea, tot nu m-am apucat niciodată de băut.

În stânga noastră şedea Sal, luptându-se cu un cheeseburger – ceea ce, ţinând cont de cât de încet îl mânca şi de cât de mult îi lua să mestece la el, avea să-i ia mai bine de-o oră. Iar în dreapta mea stătea gârbovit un tânăr slab şi murdar de ulei, care privea prin cele trei pahare de bere din faţa îm, încercând să priceapă ceva din versetul imprimat pe şerveţelul de pe tejghea. Davis îl servise din abundenţă cu popcorn, alune şi şerveţele, pornit se pare să-l frământe bine.

Cât despre paharele cele goale – nu băuse cu adevărat trei beri întregi. El era convins însă de asta, dar conţinutul lor de alcool fusese modificat. Adevărul era că fusese chiar foarte mult modificat. Străinilor care „au vârsta legală" Davis le oferă ceea ce cer. Bere adevărată. Cel puţin până demonstrează că au nevoie de aşa ceva. După care începe să-l dilueze, amestecând bere obişnuită cu o marcă fără alcool. Amestecul are loc undeva sub tejghea şi iese prin robinetul de sus ca şi berea adevărată, aşa că cel care o bea nu are nici cea mai mică idee. E ceva mai spumoasă, dar spuma se topeşte repede. Acelora care „nu au vârsta legală" şi pe care Davis îi miroase de la o poştă, le serveşte de la bun început bere fără alcool.

Străinul de lângă mine era exemplul perfect. Davis îl zărise din secunda în care păşise în local, iar privirea pe care o avea puştiul îmi

spunea că începea deja să intre la bănuieli. În mod normal, trei beri ar fi trebuit să-l amețească puțin, dar în seara asta, se petrecea ceva aici.

— Cum merge treaba cu barca? întrebă Davis, în timp ce tăia o roșie felii.

Sal își ridică privirea, ciuli urechile în direcția noastră și-ncepu să-și plimbe furculița prin farfurie în timp ce mesteca în ritmul lent al melodiei *gospel* care răsuna din tonomat, ca și o vacă ce rumega. Sal nu avea decât o singură viteză – a lui – dar la vârsta lui, nimeni nu părea să aibă vreo problemă cu asta. Poate că era el lent, dar eficace. Și încă ceva, puteai conta pe el. Și de fapt, toți o făceau.

— Merge, merge, spuse Charlie. Mai avem câteva zile de lucru la ea. Asta numai dacă – și arătă cu degetul mare spre mine – reușesc să-l fac pe *Captain America* să rămână concentrat pe ce trebuie.

Davis învârti un burger și se uită la mine.

— Am auzit că ieri, în oraș, ai fost în centrul atenției. Și că ai avut și pelerina cu tine.

CÂND TE UIȚI LA FEMEIA GOALĂ DE PE VÂRFUL ACOPERIȘULUI ASEMĂNĂTOR unei sfârleze, la bannerele cu „La noi totul e gol și descoperit" și „Jucării pentru adulți" din vitrină, și la practicile de diluare a berii pe care le practică Davis pe ascuns, ai putea crede că înșeală oamenii, că una le arată și alta le oferă. Adică îi minte, ca să spunem lucrurilor pe nume. Pentru că realitatea este că în barul lui Davis nu este nimeni dezbrăcat; nimeni nu se dezgolește, asta dacă nu-l pui și pe Charlie la socoteală, care uneori își face numărul lui de dans din buric în serile cu prestații la liber. Singurele jucării pentru adulți sunt masa de biliard și câteva jocuri de *darts*[5]. Și există șanse reale ca atunci când ceri o bere Budweiser, să nu primești un Budweiser 100%.

Davis recunoaște dacă îl întrebi, dar toată atenția lui este îndreptată spre publicul lui țintă și el știe ce anume le face bine acestora. Nu spun că e bine sau rău și nu sugerez că scopul scuză mijloacele, dar pasiunea

---

[5]*darts* – referire la o varietate de sporturi înrudite, în care niște săgeți mici, cu vârful metalic și ascuțit (darts) sunt aruncate cu mâna într-o țintă rotundă (dartboard) care se atârnă pe perete (n.tr.)

lui Dale să-i câştige pe oameni pentru cer. Şi dacă e să te iei după participarea pe care o înregistrează la studiile lui biblice din timpul săptămânii, e greu să mai zici ceva în faţa rezultatelor. Dacă pentru asta trebuie să gâdile simţurile păcătoase ale oamenilor şi să-i înşele cu berea pe care le-o vinde, nu are nicio problemă să stea înaintea lui Dumnezeu şi să recunoască faptul că a făcut-o în felul acesta. Ăsta e Davis.

Dacă ar fi trăit în Germania în timpul celui de-al doilea război mondial, el ar fi fost unul dintre cei care ar fi deschis uşa dacă ar fi bătut vreun soldat SS şi i-ar fi spus senin că nu există niciun evreu în casa lui, în timp ce pivniţa ar fi fost plină până la refuz cu opt sau zece familii de evrei, cu capi de familie care ar fi avut nume de genul Anania, Azaria şi Mişael.

Fără discuţie, Davis nu e interesat de oamenii care nu sunt atraşi de ofertă unor sâni mari, a unei beri reci şi a posibilităţii de a le avea pe ambele. Şi din acest motiv, grupul său ţintă sunt tocmai acei oameni care cred că nu pot trăi fără aşa ceva.

Davis îi umplu din nou paharul puştiului de lângă mine, îi dădu un şerveţel nou, după care se întoarse la grătarul lui, unde alte şase sau opt chiftele sfârâiau scoţând un fum gros. Străinul îi zâmbi lui Davis, îmi făcu mie cu ochiul şi începu să-şi citească versetul imprimat pe şerveţel.

Mi-am luat o scobitoare şi mi-am vârât-o în gură. Trei televizoare cu diagonală mare atârnate în spatele barului erau fixate pe două canale care prezentau meciuri de baseball, iar cel de-al treilea un meci de box în categoria mijlocie.

Când Davis se întoarse cu spatele, străinul cel costeliv se apropie de mine şi înjură:

— Hei, omule, ăsta-i un bar pe bune sau ce naiba? Cred că tipul ăsta e sonat. Mie mi se pare că vorbeşte ca un predicator. Şi ce-i cu toate şerveţelele astea şi cu toate porcăriile astea religioase de pe pereţi?

Nu ştiam absolut nimic despre el, dar străinul înjura ca unul care încerca să-şi ascundă alte deficienţe pe care probabil le avea.

Am dat din cap, am arătat spre Davis şi i-am spus în şoaptă:

— Călugărul ştie destul de bine ce are de făcut, dar nu te lăsa impresionat de asta. Ai încercat deja burgerii lui?

Străinul scutură din cap.

— Ia încearcă unul. Merită tot abuzul verbal din lume pe care ar trebui să-l înghiţi de la proprietar.

— Pe-asta am auzit o, îmi aruncă Davis peste umăr.

Străinul zâmbi şi spuse:

— Barman, vreau şi eu ce mănâncă el.

Învârtindu-ne pe scaunele de bar, eu şi Charlie fiecăream cu străinul care, cum se dovedi, era un puşti de şaisprezece ani pe care-l chema Termidus Cain.

— Dar, spuse el în şoaptă, toţi îmi spun Termită.

Arăta de douăzeci şi cinci de ani şi avea barba nerasă, cicatrici la încheieturile degetelor şi un buletin care-i atesta vârsta. Problema era că-l trădau ochii. Spunea că tocmai se mutase în oraş în căutarea unui loc de muncă şi că fugise de soţul unei femei de lângă Lacul Lanier. Avea un nas lung şi ascuţit, care-i despica faţa ca o cărare şerpuită pe coasta unui munte. Cândva îi fusese spart – rău de tot – iar acum avea formă de *S*, cu vârful aproape la trei centimetri depărtare de linia care marca mijlocul distanţei dintre ochii săi. Şi dacă îl muiai bine în apă, nu prea cred să fi cântărit mai mult de 55 de kg. Şi avea un obicei – probabil unul de curând format – privea mereu în spate, peste umăr.

— Termită, ne întrerupse Davis, împingându-i o farfurie în faţă, ţine aici şi mănâncă tot din farfurie.

Termită se năpusti peste mâncare ca unul care nu mai pusese nimic în gură de trei zile încheiate.

I-am observat mâinile, care erau pline de bătături şi pătate de ulei de maşină. Faţă de restul corpului lui sfrijit, mărimea şi forţa mâinilor sale erau disproporţionate. Am înghiţit şi mi-am fluturat furculiţa spre el.

— Şi cu ce te ocupi atunci când nu bei bere, nu mănânci cheeseburgeri şi nu fugi din calea unor soţi înfuriaţi?

Privi repede peste umăr, şi cum nu văzu pe nimeni, îşi mai îndesă o îmbucătură uriaşă în gură, şi mormăi:

— Motoare.

— Tu le construieşti?

Ridică din umeri.

— Orice.

— Te pricepi şi la motoare de ambarcaţiuni? îl întrebă Charlie.

Se uită la noi cu o aroganţă nonşalantă.

— Orice motor. Nu contează ce fel. Aş putea spune că specialitatea mea sunt jet-ski-urile, motocicletele şi bărcile cu motor, pen' că-mi plac chestiile care merg repede.

Îşi flutură furculiţa prin aer şi-şi mai puse ceva muştar pe burgerul lui.

— Da' chiar nu contează.

Am arătat înspre sud, spre drumul Charlie Mountain.

— Dacă eşti bun cum spui, cei de la *Anchorage Marine* angajează tot timpul mecanici. Şi se pare că şi plătesc bine. Şi lacul ăsta e ticsit de puşti bogaţi care trag de jet-ski-urile şi bărcile vechi de optzeci de ani ale babacilor lor.

Termită dădu afirmativ din cap şi înregistră oferta mea fără ca măcar să-şi ridice privirea din farfurie. Nu părea să aibă nevoie să demonstreze cuiva cât se pricepea la motoare, ceea ce probabil însemna că chiar se pricepea. Evident, motoarele nu reprezentau unul din minusurile lui.

În zece minute înfulecase mare parte dintr-o cină care mie mi-ar fi luat în mod normal cam patruzeci şi cinci de minute. Îşi adună şi ultimele firimituri din farfurie, după care îşi lovi paharul de bere cu furculiţa, ca un băutor de înaltă clasă.

Davis îi servi a şasea „bere," iar Termită o topi cu toată înfumurarea unui puşti minor şi încrezut, care avea nevoie de îndreptare urgentă, înainte să sfârşească prea repede într-o celulă cu un coleg pe nume Butch care putea ridica cu uşurinţă două sute de kilograme şi căruia îi plăcea să-i numească pe ceilalţi bărbaţi *Sue*[6]. Când îşi termină berea, îşi scoase o ţigară din buzunarul de la piept, şi-o atârnă în stilul James Dean în colţul gurii, apoi şi-o aprinse cu bricheta lui Zippo, pe care-o închise cu un pocnet, lovind-o de coapsă într-un mod care atrăgea atenţia şi pe care evident îl exersase îndelung, înainte s-o lase să-i alunece înapoi în buzunar.

În ultimii patru ani, Davis mă descususe şi mă sondase de suficiente ori pentru a-şi da seama că ascundeam ceva şi că Charlie ştia despre ce

---

[6]Sue - nume feminin, generic; utilizarea lui în acest context implică tendinţele homosexuale existente în închisori (n.tr.)

era vorba. După aproape trei ani în care se străduise intens să mă isco dească, înţelegând că nu aveam de gând să vorbesc, a fost destul de amabil cât să nu mai continue. Cu toate că asta nu-l împiedica să îşi intre în rol ori de câte ori apuca.

— Deci...

Davis se aplecă peste tejghea şi-şi înfipse nasul la nici zece centimetri de mine.

— Cum mai suntem astăzi?

Lăsă să-mi cadă un şerveţel pe vârful piciorului şi aşteptă să apuc să-l citesc.

L-am ridicat şi l-am privit la lumină. 1 Ioan 1:8-9. Pe ăsta-l ştiam, pentru că Davis mi-l mai dăduse şi înainte.

Termită mă bătu pe umăr şi se aplecă spre mine, de parcă am fi fost la un examen şi ar fi încercat să copieze răspunsurile de la grile de pe foaia mea, şi mă întrebă în şoaptă:

— Pe-al tău ce scrie?

L-am pus pe tejghea şi am sorbit din Sprite-ul meu. Fără să mă uit nici la el şi nici la şerveţel, am spus.

— Dacă zicem că nu avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.

Termită dădu pe gât restul de bere din pahar, se şterse pe gură cu mâneca şi spuse:

— Mă, voi trebuie să luaţi ceva, să vă mai răcoriţi puţin.

Charlie zâmbi doar şi scuturâ din cap. Sal zâmbi, amestecă prin mâncare şi dădu din cap încuviinţător, continuând să mestece cu un ritm constant.

Eu începui să-mi împart mâncarea din farfurie în bucăţi nu prea mari, în timp ce Davis îşi desfăcu o sticlă cu apă şi-i făcu lui Termită cu ochiul, care nu prea ştia ce să creadă despre toate cele ce se petreceau acolo.

Mi-am şters gura cu un capăt al şerveţelului şi mi-am ţinut privirea aţintită asupra mâncării.

— Călugăre, am spus, păcatele mele sunt multe şi bine clasate, dar vor intra în groapă odată cu mine.

Davis se apropie.

— Păi, să vedem, ultima oară când ne-am despărţit îmi povesteai despre vremea în care ai fost la liceu.

Nu făcusem nimic de felul acesta, şi Davis o ştia prea bine.

Charlie se apropie puţin de Termită şi-i spuse:

— Prietene, nu-l lăsa pe Călugăr să îţi facă cu ochiul. A trăit într-o mănăstire cu mai bine de o sută de alţi bărbaţi îmbrăcaţi în robe şi... ei bine, ştii şi tu ce se spune.

Termită îl privi pe Davis.

— Hai, serios?

Davis dădu din cap, dar nu-şi luă nicio clipă privirile de la burgerii lui, care erau aproape făcuţi.

— Cam la vreo două ore de Sevilla, în munţi.

Gestul şi comentariul lui Charlie reuşiseră două lucruri: m-au scos din încurcătură, nemaitrebuind să mă descotorosesc de Davis, şi îi ofereau lui Davis o introducere excelentă de discuţie. Într-un anume sens, Charlie îmi păzea spatele. Mă întrebam dacă ar mai fi făcut-o să fi ştiut tot adevărul.

— O mănăstire, repetă Termită. De ce-ar face cineva un lucru atât de aiurea?

Davis se întoarse şi se gândi ce să-i răspundă înainte să spună ceva.

— Mă certam cu Dumnezeu.

La care Charlie spuse:

— Ceea ce e mult mai greu când nu scoţi nicio vorbă cinci ani de zile.

Termită păru derutat.

— A făcut un legământ al tăcerii, i-am explicat eu.

Ochii lui Termită se făcură mari, privi în podea, ne studie pe fiecare dintre noi şi apoi se întoarse din nou spre Davis.

— Adică n-ai scos niciun cuvinţel şi n-ai vorbit cu niciun om cinci ani de zile? Nici măcar în şoaptă?

— N-a fost chiar aşa. Au existat momente şi situaţii pentru vorbit. Are mai mult de-a face cu a trăi într-o atmosferă de tăcere. Dar, da, n-am vorbit deloc. Timp de cinci ani, patru luni, trei zile, optsprezece ore şi... Davis se gândi câteva clipe. Şi câteva minute.

Termită începea să devină interesat, dar ne aruncă o privire cu un care era destul de priceput să nu lase pe nimeni să-l ia de prost.

— Şi când ai putut să vorbeşti din nou, care a fost primul lucru pe care l-ai spus?

Davis privi în gol, apoi spuse:

— Mă scuzaţi, îmi puteţi schimba o bancnotă de douăzeci?

Termită râse, îşi sprinse o nouă ţigară pe care şi-o atârnă de colţul gurii şi îşi lovi din nou bricheta de coapsă. În următoarele zece minute Davis îi relată versiunea prescurtată a poveştii sale, cum o făcuse şi în cazul multor altora ca Termită. Partea uimitoare cu privire la povestea lui Davis era cât de mult se deosebea de fiecare poveste pescărească pe care am auzit-o vreodată. Nu o înflorea mereu, cu fiecare relatare Rămânea reală. O mărturie a convingerii lui Davis că adevărul era suficient.

Termită fu captivat de toate părţile privitoare la călătoriile lui prin lume, la locurile exotice şi îndepărtate şi la felul în care Davis cărase cu rucsacul Biblii de contrabandă în spatele Cortinei de Fier, pe vremea când aceasta încă exista. Termită rămase clipe în şir pe gânduri.

— Ai fost în Spania, nu?

Davis dădu din cap afirmativ.

— E aproape de Italia?

— Destul de aproape.

— Aveau şi pe-acolo plaje de nudişti?

Davis dădu din cap.

— Da, deşi nu îţi pot spune din experienţa mea.

— Vrei să-mi spui că ai călătorit atât şi nu ai călcat niciodată pe o plajă de nudişti?

Davis scutură din cap.

— Ei bine, da' nu crezi că şi ei ar fi avut nevoie de niscai Biblii?

— Da, dar probabil există o modalitate să le oferi oamenilor aceloa o Biblie cât mai au haine pe ei.

Davis îi împinse un bol în faţă.

— Încearcă nişte rotocoale de ceapă.

În timp ce Termită hăpăia rotocoalele, Davis îi povesti cum trecuse Alpii fugind de poliţia est-germană, cum scăpase teafăr şi apoi îşi

îngropase părinţii, cum traversase oceanul cu avionul, cumpărase barul acesta, îi povesti de investitorii săi din umbră, de studiile biblice de dimineaţă şi – Davis lovi uşor paharul lui Termită cu spatula – despre berea lui fără alcool.

Termită se uită în jur, privind totul din altă lumină, apoi ne privi pe mine şi pe Charlie, care auziserăm povestea de zeci de ori. Lovi tejgheaua cu pumnul.

— Ce poveşti gogonate îmi turnaţi voi nue!

Cumva, în capul lui Termită, exista o disensiune între ce auzea – povestea unui bărbat care şi riscase viaţa pentru a duce Biblii într-o ţară comunistă – şi locul în care o auzea povestită – un bar de „strip-tease".

Înconjurat de imaginea femeii cu forme atrăgătoare de pe acoperişul barului, însemnele luminate cu neon din vitrină, mesele de biliard, scrumiere, Harley ul din faţa intrării, promisiunea unei beri reci şi a femeilor dezgolite, Termită avea probleme. Se uita la noi cu mâinile ridicate.

— Asta trebuie că e o glumă şi peste puţin timp o să văd nişte ţâţe cât toate zilele pe lângă masa de biliard şi o să-ncep să mă simt beat, nu?

Charlie îşi petrecu un braţ pe după umerii mei şi interveni:

- Prietene, ai o şansă să vezi ceva ţâţe pe aici numa' dacă eu sau Reese ne apucăm să ne dăm tricourile jos. Dar, uite – şi lovi tejgheaua cu bastonul său de orb – aş putea dansa pe bar dacă asta te-ar face fericit.

— Da, am spus, serios, nu poţi spune că ai gustat viaţa dacă nu l-ai văzut încă pe Charlie cum îşi vopseşte burta cu ruj şi-şi face numărul lui de dans din buric.

Termită se lăsă pe spate, cu ochii lui cenuşii mari cât cepele.

— Adică... vreţi să-mi spuneţi că vouă nu vă plac femeile?

Charlie mă luă pe după gât şi mă pupă drept pe obraz.

— N-o să mă creadă nimeni. M-am trezit drept într-un nenorocit de bar de homo. Cei de acasă n-o să mă creadă-n veci.

Termită se ridică şi îşi postă scaunul între el şi noi, în timp ce ochii îi făcură înconjurul barului, căutând un obiect cu care să se poată apăra.

— Trebuie să mă duc să mă uşurez. Că fac pe mine.

Termită se îndreptă spre toaletă, privind peste umăr.

— Şi să nu vă vină la careva dintre voi vreo idee să vă daţi la mine, fetiţelor.

Termită dispăru în baie, iar noi toţi pufnirăm în râs. Chiar şi Sal îl privi pe Davis şi spuse:

— Cred că metodele tale neortodoxe tocmai te-au băgat la apă.

Davis zâmbi, ridică din umeri şi şterse tejgheaua. După o clipă sau două spuse:

— Oamenii care mor de sete în deşert fac totul pentru o gură de apă. Iar copilul ăsta – şi arătă spre toaletă – e pârjolit.

După câteva minute, Termită ieşi din baie cu ochii în patru. Cămaşa îi era vârâtă cu grijă în pantaloni şi cureaua strânsă bine. Se apropie de celălalt capăt al barului, scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte un dolar şi spuse:

— Hei, omu' tăcerii, cât face?

Davis continua să şteargă tejgheaua.

— Păi să vedem, un Transplant şi şapte beri...

Davis privi spre tavan şi păra să calculeze.

— Asta face o dimineaţă de marţi.

— Ce?

Termită păru complet debusolat, apoi făcu un pas îndărăt, fluturându-şi arătătorul ca pe-un pistol.

— Vezi, ştiam eu că sunteţi homo.

— Băiete, spuse Davis, pentru tine, nu costă nimic. Dar dacă eşti interesat, am o întâlnire aici în fiecare dimineaţă de marţi, joi şi sâmbătă. Parcurgem pasaje din evanghelii, studiem cuvintele lui Isus, şi eşti binevenit să iei parte şi tu. O să-ţi ofer o masă gratis ori de câte ori participi.

Davis ridică un pahar şi zâmbi.

— Şi toată berea pe care eşti în stare s-o bei.

Termită scuturâ din cap.

— No-no, cuvintele lu' Isus sau nu, eu o să-mi plătesc afurisita de notă. N-am chef să fiu dator niciun bănuţ unora ca voi. Nu faceţi altceva decât să mă ademeniţi aici să mă întorc marţi pentru cine ştie ce chef de homo. Am mai văzut eu chestii de astea la televizor şi pe mine nu mă fraieriţi voi. Mă atrageţi cu mâncare şi băutură şi mă trezesc că-mi

[illegible] beau un *Mickey*[7], că port vreo rochiță și-mi faceți tot felul de [illegible]

Termită începu să arunce o bancnotă după alta pe tejghea, numărând [illegible] putea de repede.

- Ține aici. Sunt treizeci de dolari.

Îl privi pe Davis.

— Ajunge atât?

– Băiete, nu trebuie să îmi plătești.

— Nu-s băiatul tău, auzi, și nici fetița ta. Hai, spune-odată, ajunge [illegible]?

Davis dădu din cap.

— Ajunge.

Termită se îndreptă cu spatele spre ușa întredeschisă. Îl privirăm de la bar cum porni motorul, și auzirăm pietrișul scrâșnind sub roțile Camaroului[8] său, dinăuntru răsunând la maxim *Sweet Home Alabama* al lui Lynyrd Skynyrd[9].

Davis scutură din cap.

— Întotdeauna mi-a plăcut melodia asta, spuse el.

Charlie încercă să-l binedispună puțin.

— O să se întoarcă. Ai văzut doar cum a înfulecat Transplantul acela.

Davis dădu din cap.

— Probabil că-i un puști cumsecade care, la fel ca noi toți, a ajuns la o răspântie de drumuri în viață. E la distanță de doar câteva decizii de a apuca pe un drum tare abrupt și greu de suit înapoi odată ce a descoperit că nu duce nicăieri.

Charlie și cu mine am lăsat fiecare câte douăzeci de dolari pe tejghea și am spus:

— Suntem în focuri să terminăm barca lui Hammermill, ca să le poată da o lecție băieților de la Blue Ridge.

Davis îmi turnă un pahar de Sprite „la pachet," după care se apucă

---

[7]*Mickey* - slang. Băutură alcoolică în care a fost adăugat, în secret, un drog sau un purgativ (n.tr.)

[8]Camaro - Chevrolet Camaro este un model sport Chevrolet care a concurat cu Ford Mustang pe piață, ca și popularitate (n.tr.).

[9]Lynyrd Skynyrd - formație americană de hard southern rock (n.tr.)

să le toarne bere în pahare la trei localnici care intraseră pe uşă chiar când Termită năvălea afară.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă unul dintre ei pe Davis în timp ce arăta spre norul de praf ce-l iscase Termită la plecarea sa în trombă. I-ai arătat cumva imaginea lui reflectată în apă?

Davis ridică din umeri şi mă privi drept în ochi.

— N-a fost nevoie. Cred că tocmai de asta fuge.

AM OPRIT MAŞINA ÎN APROPIEREA SÂRMEI CE ARĂTA CA UN GARD ELECTRIC ce ducea la intrarea din faţă a casei lui Charlie, dar el nu avea cu adevărat nevoie de ea.

Se întoarse cu faţa la mine.

— Ai mai auzit ceva de la femeia aceea? Cea cu fetiţa? Parcă Annie o chema.

— Da' tu de unde ştii de ea?

— Stitch, oi fi eu orb, dar surd nu-s.

Am dat din cap.

— Nu, am spus eu. I am spus să mă sune săptămâna viitoare să le plimbăm puţin cu barca lui Hammermill.

— Şi tu crezi c-o să te sune?

— Păi de unde să ştiu?

Charlie zâmbi, coborî din maşină şi se întoarse, spunând în sfârşit ceea ce dorise să spună toată ziua.

— Mai sunt doar câteva zile până-n patru iulie.

— Ştiu, am spus eu încet.

— Şi ţi ai luat inima-n dinţi?

— Încă lucrez la asta.

— Câţi ani au trecut deja?

— Ştii tu prea bine.

Charlie dădu din cap şi privi peste lac de parcă l-ar fi putut vedea. Îşi scoase bastonul pliat din buzunarul din spate, făcu o mişcare cu el de parcă ar fi ţinut un yo-yo în mână, apoi lovi uşor în portiera maşinii.

— Scrisorile există pentru a fi citite, să ştii. De obicei de asta le scriu oamenii.

— Ştiu, am spus, şi am privit în poală.

Charlie zâmbi.

— Ai vrea s-o citesc eu în locul tău şi să-ţi spun ce scrie?

Am băgat în viteză şi am spus:

— Hei, Georgia ţi-a lăsat un cadou aburind chiar la intrare. Noroc, poate reuşeşti să calci în el.

Charlie îşi ridică nasul în aer, zâmbi din nou şi o luă spre casă. Întrebarea lui îmi spusese destule.

Am ieşit de pe aleea ce ducea la casa lui şi am apucat-o în direcţia opusă casei mele. Câteva minute mai târziu intram în parcarea spitalului, luminată în întregime de un felinar gălbui de pe stradă. Am parcat lateral şi am zărit un om de serviciu care plimba un mop în apropierea intrării laterale. Am aşteptat până şi-a terminat treaba, am prins momentul şi m-am strecurat pe urmele lui, chiar înainte ca uşa să apuce să se închidă automat. Spitalele sunt locuri foarte aglomerate şi poţi trece destul de neobservat, dacă arăţi ca şi când ai şti ce faci. Dacă eziţi, năvălesc toţi pe tine.

Am trecut prin dreptul unei săli de aşteptare goale, am vârât o mână după o uşă şi am dat peste un halat alb atârnat acolo. L-am îmbrăcat şi am descoperit un stetoscop rulat în buzunar. Mi l-am atârnat după gât, am intrat într-o toaletă şi mi-am dat tot părul pe spate, după care am ieşit sigur pe mine, îndreptându-mă nu prea repede spre uşa ce ducea la salonul lui Annie. Vroiam să par ocupat, dar nu exagerat de ocupat. Un fel de „ocupat-relaxat".

Am luat foaia de observaţie din cui şi am continuat să merg, de parcă aş fi fost trimis să culeg scrisorile interne ce urmau a fi preluate de poştă. Am trecut prin dreptul postului asistentelor, fără să spun nimic decât un salut fugar, apoi am luat colţul şi am dispărut într-o altă toaletă. M-am încuiat într-o cabină şi am început să frunzăresc fişa lui Annie. După trei minute ştiam tot ce trebuia să ştiu. Am dus foaia înapoi la locul ei şi am dispărut pe aceeaşi uşă laterală pe care intrasem.

Ajuns acasă, m-am dus în biroul meu şi am scos lada veche de unelte pe care o aveam acolo. Când eram copii, eu şi Emma o descoperisem în pod, prăfuită şi goală, cu o bretea din piele folosită pentru a o căra şi care avea o tăietură mică. Tăbliţa mică de pe capacul lăzii de lemn avea înscris pe ea *Circa 1907*. Era destul de rezistentă la apă şi oferea

suficient loc pentru lucrurile pe care le preţuiam – cum ar fi cărţile

Am scos de acolo scrisoarea ei şi m-am dus pe doc, ţinând scrisoarea lipită de piept. Am dus-o la nas, am sorbit mireasma ei şi m-am minunat pentru a zecea mia oară. Când mi-am deschis ochii, am observat că eram încă îmbrăcat cu halatul alb de medic.

Capitolul 19

Într-un an, în timp ce ne pregăteam de Crăciun, am cumpărat un vraiște care cunoscuse și vremuri mai bune. L-am amplasat pe două capre în garaj și am petrecut nopți întregi curățind și înlocuind părți din lemnărie, scândurile de pe fundul lui, băncuțele, vâslele, siguranțele, tot ce era mobil sau ce se afla sub acțiunea unei forțe. Pe scurt, am reconstruit o barcă nouă folosind una veche drept model. Era un proiect la care trebuia să învățăm din mers. Nu mai reconstruisem niciodată o barcă până atunci, dar știam unul sau două lucruri despre vâslit și mi-am gândit că puteam să ne ofer ceva, Emmei și mie, ceva care să-i ajute puțin inima să se întremeze. În ziua de Crăciun, ne-am dus de-a lungul pârâului, până am ajuns la vărsarea lui în lac. Acolo am legat-o la ochi și am condus-o până pe doc, unde pusesem barca. Pe o parte scrisesem HMS *Emma*.

Am pornit ușor; ea vâslea cât putea, ceea ce nu era foarte mult, iar eu priveam din spate felul în care părul ei nu prea lung și subțire cădea pe lângă linia subțire a umerilor ei, și bătălia continuă, evidentă, între sufletul ei și trupul ce-l găzduia.

Știam că inima ei era tot mai slăbită. Culoarea ei și felul în care respira mi-o spuneau. Nu trecu mult timp și vâslitul nostru deveni mai mult o călătorie de desenat pentru ea și un exercițin dublu pentru mine. Pentru mine se merita, pentru că intrasem în echipa de vâslași de la școală, și am aflat că, spre deosebire de Emma, inima mea nu era deloc slăbită. Inima mea funcționa cât se putea de bine. Chiar mai bine decât a majorității oamenilor. Greutatea suplimentară de a vâsli și în locul ei pe lac făcu minuni în cazul inimii și a plămânilor mei, ca să nu mai vorbim de brațe, spate și picioare. În primăvara aceea m-am plasat al

treilea la faza finală la vâslit, la proba de simplu. Dar în timp ce eu aveam enorm de câştigat de pe urma faptului că o plimbam pe lac, adesea o priveam din spate, priveam în interiorul pieptului ei şi ştiam că boala ei se agrava.

Capitolul 20

Pe măsură ce starea şi aspectul fizic al Emmei se modificau, mama ei devenea tot mai frustrată de medicina modernă şi de cei care o practicau, ceea ce însemna că devenea tot mai dispusă să încerce orice. Emma şi cu mine şedeam în camera ei şi îi ascultam prin gurile de ventilaţie pe părinţii ei şuşotind despre şansele ei şi, în ciuda faptului că tatăl ei avea două slujbe, notele de plată continuau să se adune. Călătoriile pe care le făceau de două ori pe lună la Atlanta erau tot mai rare, iar zelul pe care-l avuseseră iniţial cu privire la medicamentele experimentale începu să pălească.

Pastorul Jim Tubalo era un vindecător autoproclamat care călătorea pe coasta de sud-est cu un costum la patru ace, cu un ceas strălucitor la mână, cu un păr alb şi lung, un autobuz lung şi purpuriu şi o atitudine de genul „daţi cât credeţi" referitor la aspectul financiar. El, cei din jurul său şi corturile lui treceau prin oraşe cu un program ce anunţa „Suntem în oraşul vostru pentru doar trei seri", iar părinţii Emmei ne făcură să ieşim pe uşă înainte de cinci după-masa. Seara de deschidere ne găsi prezenţi acolo, cu mama Emmei conducându-ne spre partea din faţă a cozii. Eu eram îngrozit, dar am urmat-o – pentru a o proteja pe Emma, atât de mama ei, cât şi de individul cu păr alb.

Sub lumina orbitoare a reflectoarelor, în muzica asurzitoare şi ţipetele şi mai puternice decât muzica, pastorul Jim şi-a pus mâinile peste Emma şi deodată o sperie de moarte. O apucă de umeri, apoi începu să-i urle în urechi şi s-o lovească peste cap cu Biblia lui. Treaba asta a continuat cam treizeci de secunde, timp în care domnul O'Connor o ţinea pe Emma de braţ, iar doamna O'Connor încerca să-şi dea seama dacă o ajuta în vreun fel sau dacă nu cumva îi făcea mai rău. Pastorul era pe punctul de a o lovi încă o dată pe Emma peste cap, când tatăl ei,

un uriaş de altfel, se întinse şi-l apucă de braţ.

— Domnule, cu tot respectul, dar dacă o mai loviţi încă o dată pe fata mea cu Biblia aia, vă promit că vă fac s-o mâncaţi toată.

Pastorul Jim îşi închise ochii, îşi ridică ochii şi urlă:

— Îîîîîîîîţi muuuuuuulţumeeeeeeesc, Isuuuuuuuuuuseeeee! E vindecată!

Începu să facă turul scenei arătând de parcă ar fi vrut să scape de ceva gumă de mestecat lipită de tălpile pantofilor lui, în timp ce adunarea bătea frenetic din palme şi muzica răsuna strident din difuzoare.

Pastorul se uită la mama şi la tatăl Emmei şi spuse:

— Domnul mi-a vorbit.

Dădu din cap, scuturâ din cap, mormăind ceva, apoi le întoarse spatele părinţilor Emmei.

— Mi-a spus că fetiţa voastră e vindecată. Infirmitatea ei, mârşava ei de boală i-a părăsit corpul.

Tatăl Emmei o luă uşor de mână, spunându-i:

— Vino, draga mea, îmi pare rău, şi ne conduse jos de pe scenă, în timp ce pastorul Jim anunţa adunarea de noua vindecare ce avusese loc.

Am traversat parcarea unde mirosea groaznic, a baleg de vacă, şi ne-am suit în spatele camionetei lungi a familiei O'Connor, unde Emma şi cu mine ne-am trezit prinşi în discuţia aprinsă a părinţilor ei. Mama ei încerca să-l convingă pe tatăl ei, care nu credea nimic din toată şarada ce avea loc acolo, că acel om chiar putea vindeca oamenii.

Tatăl ei o ascultă, apoi privi în oglinda retrovizoare.

— Dragă, nu mă înţelege greşit. Nu spun că Domnul nu poate sau că nu vindecă oameni, dar dacă o face, şi atunci când o face, nu prea cred că poartă un costum la patru ace şi un ceas de să-ţi ia ochii şi nici că-ţi cere „o mie de dolari sau cât doriţi să daţi" pentru asta.

Mama lui îl privi neîncrezătoare.

— Nu ţi-a cerut o mie de dolari!

— Ba mi-a cerut, chiar acolo, în spate.

Tatăl ei arătă peste umăr cu degetul mare.

— Tipul acela drăguţ, care ne-a ajutat să ajungem la ieşire, mi-a spus: „Taxa obişnuită a pastorului Jim e o mie de dolari, dar vă rog, simţiţi-vă liberi să daţi cât puteţi. Şi două mii e bine."

Mama ei tăcu, iar eu am dat afirmativ din cap, pentru că-l auzisem. Şi Emma la fel.

Emma spuse atunci:

— Mami, Dumnezeu nu are nevoie de pastorul Tubalo ca să mă vindece. Poate s-o facă oricând şi oricum. Ştiu că poate.

Mama ei se întoarse spre noi şi arătă cu degetul spre amândoi.

— Să nu vă prind că-i luaţi partea. Tăceţi din gură.

Simţeam cum familia ei începea să se destrame, încet-încet. Emma mă ţinu de mână şi-şi înghiţi pastila. Când am ajuns acasă, ea adormise cu capul în poala mea. Tatăl ei o luă în braţe şi o duse în pat, o culcă şi ne pregăti să se ducă la banca din centru unde lucra ca paznic de noapte la sfârşit de săptămână. Mama lui văzu de Charlie, după care puse de cafea.

Eu privii de după tufişuri în timp ce domnul O'Connor porni cu maşina la lucru, iar mama Emmei se întoarse în casă şi-şi şterse lacrimile. Am înconjurat casa, m-am căţărat prin beznă în magnolie, m-am târât pe creanga din dreptul geamului Emmei şi am privit-o dormind, scăldată în lumina lunii.

Cam spre miezul nopţii m-am târât până la geam, l-am deschis, m-am strecurat înăuntru şi m-am oprit în picioare lângă patul Emei. Privind-o cum respiră, am îngenuncheat şi mi-am pus mâna peste inima ei fierbinte. Bătea, se lupta şi pulsa aproape de două ori mai greu decât a mea.

— Doamne, nu prea ştiu ce să spun despre seara ce a trecut, dar chiar nu cred că omul acela, Jim, a încheiat vreo afacere specială cu Tine. Dar ştiu că oamenii din casa asta nu mai ştiu ce să facă. Deci, ce încerc eu să-Ţi spun este... că dacă nici Tu nu mai ştii ce să faci, atunci haide să-i dăm Emmei inima mea. E o inimă bună şi puternică.

Lumina lunii o scălda îmbrăcând-o într-un veşmânt albăstrui, făcând-o să arate şi mai rece şi mai bolnavă decât era.

Emma îşi deschise ochii şi mă privi, şi am văzut lacrima ce i se formase în colţul ochiului. Îşi scoase o mână de sub pătură şi-mi făcu un semn cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

Am îngenuncheat lângă patul ei. M-a tras aproape de ea, iar respiraţia ei îmi mângâie obrazul, şi apoi îmi atinse mâna cu a ei.

— Nu-mi poţi da ceva ce nu ai.
— Dar..., am protestat eu.
Scutură din cap şi-mi puse degetul pe buze.
— Mi-ai dăruit-o deja.

Capitolul 21

Eu şi Charlie ne-am petrecut toată ziua de luni făcând ultimele retuşuri la Greavette-ul lui Hammermill. Acesta nu mai putea de nerăbdare să o lase la apă şi sunase deja de trei ori din Atlanta pentru a ne întreba cum mai mergea treaba. Terminaserăm de lustruit suprafaţa superioară şi ne trecurăm degetele peste suprafaţa netedă, admirând-o cât era de frumoasă. Ne doream o zi doar noi doi cu ea, pentru că ea era cea mai reuşită acţiune a noastră până în prezent. Îi înlocuiserăm chila şi partea laterală cu lemn de stejar alb, i-am adăugat o crustă de mahon de un roşu închis, cu şuruburi inoxidabile, iar apoi aplicasem aproape cincisprezece straturi de lac special. Era superbă. Cel de la Blue Ridge Boat Werks, care în realitate ne puteau da ceva lecţii, aveau să saliveze când aveau să dea cu ochii de ea.

Începuserăm să restaurăm bărci imediat ce terminaserăm casa, pentru că aceasta fusese intenţia lui Charlie de la bun început. Mie nu prea-mi păsa. Vroiam să fac orice-ar fi avut el chef să facă. Dacă i-ar fi trecut prin minte să facă piane sau balansoare, aş fi lucrat cot la cot cu el.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost o excursie de recunoaştere în nord, în căutarea unui Hacker[1] care să aibă nevoie de ceva recondiţionări. După vreo două săptămâni de căutări prin ziare şi pe la negustorii

[1]Hacker – compania de ambarcaţiuni Hacker are o istorie de peste o sută de ani, continuând să producă cele mai reuşite ambarcaţiuni de viteză din lume. John Hacker, cel care a fondat compania, a redefinit conceptul de ambarcaţiune de croazieră de mare viteză. Designul inovator al carcasei realizat de Hacker a fost cel care a permis apariţia hidroplanării şi, odată cu aceasta, atingerea pentru prima oară a vitezei de 50 de mile la oră (aprox. 80km/h), ceva nemaiauzit la acea oră în lumea fabricanţilor de ambarcaţiuni (n.tr.).

de ambarcaţiuni, am găsit ceea ce căutam. Un tip pe nume Dyson dăduse un anunţ cu „o barcă veche din lemn" la categoria anunţurilor de specialitate, aşa că l-am sunat şi am trecut pe la el să vedem despre ce era vorba. Ne-a condus prin garajul său, printre mormane de tot felul de lucruri strânse în decursul a douăzeci şi cinci de ani, a tras o folie de canava şi a şters un praf gros de un centimetru de pe prora de mahon a ceea ce fusese cândva o frumuseţe de barcă cu carlingă triplă. Nimic nu taie apa ca un Hacker. Am plătit imediat peşîn, l-am tractat acasă, şi de atunci tot lucrăm la el.

Dacă-l priveşti de aproape, vei observa că nu ne-am grăbit deloc. Lucrăm câteva săptămâni la el, îl lăsăm deoparte pentru a servi un client plătitor, apoi ne întoarcem la el cu energii proaspete. Chiar acum, pluteşte, şi de la distanţă chiar seamănă cu un Hacker, dar de aproape, e evident că suntem abia la jumătatea lucrului. Prora, parapetele laterale şi practic cam tot ce se vede din afară au nevoie de cam cincisprezece straturi de lac special şi de o şmirgheluire fină. Şi toate componentele din crom trebuie cromate, iar sticla ar trebui toată înlocuită. De asemenea, scaunele sunt destul de tari. Poate că nu e cea mai frumoasă barcă de pe lac, dar toarce ca o pisicuţă. Chiar şi în starea ei nearătoasă, e de cea mai bună calitate în lucrurile care contează. Când am adus-o acasă, Charlie şi-a trecut mâna peste ea şi m-a întrebat:

— Te superi dacă i-am spune *Podnah*[2]?

Procesul de restaurare este foarte simplu, serios. Mă refer la proces, care este simplu, nu la execuţie. La execuţie ai nevoie de meşteşug, iar Charlie dispune de aşa ceva în mai mare măsură decât mine. Primul lucru pe care-l construiesc fabricanţii de ambarcaţiuni este carena, coloana vertebrală a oricărei bărci. Atunci când începi să restaurezi o barcă, procedezi la fel. De la carenă spre flancuri, apoi suprafaţa inferioară, spre laterală, apoi cea superioară, şi la urmă carlingile. Cea mai mare parte din lemnul folosit este cel de stejar alb. E greu, solid, destul de accesibil, şi se îndoaie uşor dacă se aplică suficient abur. Piesele de suprafaţă sunt prelucrate din unul din cele peste cinci sute de tipuri de

[2]*Podnah* – în jargon de cartier, un prieten foarte apropiat, cu care îţi face plăcere să-ţi petreci timpul (n.tr.)

mahon, preferabil cel din Honduras. Mahonul este regele lemnului, ceea ce explică dispariţia sa de pe suprafaţa planetei. E dens, impenetrabil pentru paraziţi şi, datorită structurii sale fără noduri, este visul oricărui tâmplar. În timpul lucrului, adaptezi sau înlocuieşti toate piesele mecanice: motor, curele de transmisie, legăturile de la cârmă, toată instalaţia şi rezervorul pentru combustibil etc. Nu e prea diferit de dezmembrarea câtorva maşini *Matchbox* după care să te apuci să asamblezi la loc doar câteva, folosind cele mai bune piese. Singura diferenţă este că piesele sunt ceva mai mari şi chiar funcţionează, şi costă mult mai mult.

Greavette-ul lui Hammermill este o ambarcaţiune canadiană, opera arhitectului Douglas Van Patton din 1947, de lângă Ontario. Barca are cam 7,3 m, o formă de trabuc, o carlingă triplă şi e construită atât pentru viteză cât şi pentru a încânta privirile. E o variantă ceva mai rapidă a Hacker-ului, care, după părerea unora, este cea mai căutată barcă clasică din lemn construită vreodată – mai ales cele de la mijlocul anilor '20. Toate modelele dintre anii '25 şi '29 sunt variante foarte căutate. Hammermill îşi dorea de fapt un Hacker, dar cum nu a reuşit să găsească niciunul, a ajuns să-şi ia Greavette-ul. În timp ce Hackerul e cunoscut pentru linia precisă, clasică, Greavette-ul are linii mai moi, dându-i acel aspect de trabuc care l-a făcut faimos. Dar puşi unul lângă celălalt, Greavette-ul nu va fi niciodată un concurent serios pentru un Hacker din '27.

Hammermill nu e prost. A plătit ceva mai mult de 30 000 de dolari pentru barcă în starea ei deteriorată, apoi m-a plătit pe mine şi pe Charlie, pe o perioadă mai mare de zece luni, cam 40 000 de dolari ca s-o recondiţionăm. Poate că pare enorm pentru nişte lemn care pluteşte, dar acum valorează cam 100 000 pentru cumpărătorul potrivit.

Mulţi restauratori încearcă să refacă mecanica de odinioară a ambarcaţiunii, dar aceasta presupune adesea o întreţinere constantă şi găsirea unor piese care nu se mai fabrică de mult. Aşa că pentru Greavette am găsit un motor Dodge folosit de aproape 6 000 cm^3 de la un Durango avariat care nu avusese decât ceva peste 8 000 de km la bord. Am cumpărat o transmisie nou-nouţă Velvet-Drive de 1:1, adică la fiecare rotaţie a motorului obţineai o rotaţie de elice, şi două rezervoare adaptate şi

personalizate lângă a doua carlingă. Rezultatul obţinut ne oferea cam dublul cailor putere pe care-i avusese ambarcaţiunea iniţial şi abilitatea de a transporta cam triplul de combustibil faţă de modelul original. Câteva dintre tuşele de finisare includeau o cârmă externă, instrumente de măsurat noi-nouţe, scaune noi, îmbrăcate în piele verde, pe care le făcusem jos lângă Lanier, şi geamuri oblice în paravânt. Hammermill avea să fie încântat.

Marţi dimineaţa la ora opt, Charlie îmi ieşi în întâmpinare la şoproanul bărcilor, dornic să umplem rezervoarele şi să o lăsăm la apă. Am pus-o pe apă, am deschis o şampanie, am stropit-o pe pinten, am pornit şi l-am lăsat pe el la cârmă. Era una din cele mai mari bucurii ale lui Charlie.

Chiar şi orb, Charlie cunoştea lacul mai bine decât majoritatea celor care vedeau şi erau pe lac. De vreme ce era o zi obişnuită din săptămână şi traficul de pe lac ne-o permitea, m-am aşezat pe locul copilotului şi i-am dat toate instrucţiunile necesare peste torsul motorului.

— Uşor, virează spre trei. Înapoi, virează puternic spre şase. Drept înainte. Jet-ski la tribord. Iaht la babord; sau liber.

Charlie asculta pur şi simplu, apoi întorcea cârma sau ajusta viteza, în funcţie de indicaţiile mele. Devenea distractiv când îi spuneam:

— Vapur cu oameni care fac plajă pe punte, la unsprezece jumătate.

Se ridica în picioare pe spătarul scaunului său, îşi ridica pălăria şi le făcea semne de parcă îi vedea aievea.

Cu ceva ajutor, Charlie trase la docul din port şi începu să umple rezervorul cu combustibil. L-am bătut pe umăr spunându-i:

— Mă-ntorc imediat.

Trei pompe mai încolo, îmbrăcat într-o uniformă *Anchorage*, cu o etichetă cu numele său lipită în piept, şedea Termită, mâncând alene un sandviş cu carne de vită, având faţa îngropată în... *Newsweek*? M-am apropiat de el din spate şi l-am bătut uşor pe umăr.

Închise repede ziarul şi mă privi peste ochelarii de soare.

— O, nu, iarăşi tu. Ştii ceva, eu nu-s unul de-al vostru.

— Ce citeşti acolo?

Termită ridică ziarul *Newsweek* atent să ţină coperţile ambelor publicaţii aliniate.

Termită, eu nu-s de ieri, de azi. Am fost şi eu la şcoală cu indivizi [illegible] şmecheria asta în clasă, cu mult înainte ca tu să le fi trecut [illegible] prin minte părinţilor tăi.

Termită zâmbi cu gura până la urechi şi scoase dintre filele ziarului [illegible] cu femei dezbrăcate şi o ţinu întoarsă ca pe-un calendar.

Vezi?

Termită pocni hârtia lucioasă cu arătătorul.

Despre aşa ceva îţi vorbeam.

Despre ce vorbeai de fapt, mai exact?

— Asta!

Termită arătă din nou.

— O să-mi fac rost de aşa ceva.

— Dă-mi să văd.

La sfârşitul săptămânii Termită îşi răsese barba, îşi tunsese părul şi [illegible] îşi spălase şi cămaşa, dar pe faţa lui erupsese o frumuseţe de [illegible]nee. Pe bărbie avea o gropiţă naturală, ca şi Kirk Douglas şi probabil [illegible] ar fi fost chiar frumuşel, să mai fi pus vreo zece kilograme pe el, să fi renunţat la bere şi dacă ar fi început să ia nişte multivitamine şi să facă baie mai des. Verifică trotuarul din spatele lui ce ducea înspre magazinul de momeli din port şi spre birouri, apoi îmi întinse revista.

Era o poză de la mijlocul revistei, cu o frumuseţe de vreo nouăsprezece ani cu sâni de silicon, prezentată într-o poziţie în care nicio fată nu s-ar fi aşezat fără să fie plătită. Am luat imaginea desfăşurată pe cele două pagini şi am îndoit-o la loc, atât cât să nu se mai vadă decât faţa şi gâtul fetei. Când i-am întins-o şi i-am dat-o înapoi lui Termită, am spus:

— Stai să văd dacă te-am înţeles cum trebuie.

Păru derutat. M-am aşezat lângă el şi mi-am bălăbănit picioarele peste marginile pontonului.

— Vezi fata asta? şi am arătat spre faţa ei. Probabil are un nume drăguţ, Amanda sau Mary. Şi vine dintr-un orăşel de prin Texas sau Wyoming, şi tăticul ei i-a plătit lecţii de dans şi a învăţat-o să joace baseball când era la şcoala primară. I-a pus leucoplast pe genunchi când s-a julit şi i-a îndepărtat părul de pe frunte când a visat urât şi nu putea dormi.

Termită se strâmbă la mine.

— Auzi, începi să îmi strici toată distracţia.

— Termită, am continuat eu, ea este fiica cuiva. E sora cuiva şi, într-o bună zi, poate va fi şi ea mama cuiva.

Termită scuipă, aruncând o dâră prelungă de salivă printre cei doi dinţi din faţă. Saliva făcu o traiectorie în formă de arc şi aterizâ în apă.

— Aşa, şi unde vrei să ajungi acum?

— Vreau să spun că aici este vorba de mult mai mult decât doar ceva piele descoperită şi nişte expresii faciale incitante.

Am desfăcut din nou imaginea.

— De-aici porneşte canalul vaginal. Duce la uter şi la două alte chestii numite ovare şi cam timp de o săptămână în fiecare lună, nu este un loc chiar atât de curat.

— Ştiu de unde vin copiii.

— Chiar? Ei bine, o femeie care naşte este de o mie de ori mai frumoasă decât imaginea asta, şi tu ai ales-o pe asta. Asta, am spus, arătând din nou spre poza aceea, este ceva pentru care merită să aştepţi şi să o laşi pe soţia ta să ţi-o arate, în loc să încerci să o cumperi de la o fetiţă care cândva lua lecţii de pian, înainte ca picioruşele ei să ajungă prea bine la podea.

Termită aruncă o privire în revistă apoi o închise.

— Păi ce, nu eu am făcut poza aia. Şi nu păţesc nimic dacă mă uit.

— Ştii, mintea este ceva uluitor. Aproape la fel de uluitoare ca şi inima.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Mintea ta imprimă imagini, mai ales imagini de felul acesta, în inima ta, astfel că peste vreo zece, cincisprezece ani, când vei fi însurat şi vei încerca să realizezi ceva în viaţa asta, ele îţi vor reapărea în faţa ochilor, proaspete, amintindu-ţi cât de verde e iarba în afara patului tău conjugal.

Termită zâmbi şi dădu din cap, ţinând sandvişul rulat ca pe-o ţigară.

— Înţeleg că ştii despre ce vorbeşti.

— Termită, eu am iubit o singură femeie în toată viaţa mea. Şi în timpul celor şapte ani cât am fost căsătoriţi, ea a fost atât de drăguţă şi m-a iubit îndeajuns să-mi ofere, printre multe altele, propriile mele imagini. Ea nu mai este, de cinci ani, dar – am privit peste lac şi mi-am

coborât tonul vocii – am amintiri care-mi ajung pentru o viaţă de om şi nu ţi-aş vinde niciuna singură pentru toate pozele din toate revistele din lume. Şi ştii ceva – cele în care era îmbrăcată sunt la fel de valoroase ca şi cele în care nu era.

Termită deveni foarte tăcut şi începu să-şi roadă unghiile, scuipând bucăţi mici din ele în lac.

Charlie umpluse rezervoarele şi strigă:

Haide odată, Stitch. Hammermill probabil că s-a săturat deja să ne tot sune.

M-am ridicat, gata de plecare.

— Termită, eşti atât de tânăr, şi nu sunt sigur că vei înţelege ce urmează să-ţi spun, dar uite ce-i: fără inimă, nimic nu are valoare. Ea ar putea fi Zeiţa Dragostei, ai putea avea parte de cea mai năucitoare partidă de sex de care ai fi în stare, dar după ce totul se termină şi începi să te gândeşti că parcă ţi-ar prinde bine o îmbucătură de mâncare sau când îţi fumezi ţigara de după, sau ce faci cu ea acum, eşti întins în pat cu o femeie care nu înseamnă nimic mai mult pentru tine decât înseamnă telecomanda pentru televizorul tău. Dragostea nu este o unealtă; şi nici inima unei femei nu este un obiect. Lucrul despre care-ţi vorbesc eu aici n-o să-l găseşti niciodată în revista aceea.

Termită începu să mă ia peste picior şi-şi îndesă ultima îmbucătură din sandviciul lui în gură.

— Şi tu de unde ştii? Doar tocmai ai spus că ai iubit o singură femeie. Cred că înainte să cumperi o maşină trebuie să încerci mai multe

— N-ai decât să crezi minciuna asta, dacă aşa vrei, dar dacă lucrezi la o bancă, nu te apuci să studiezi bancnotele false pentru a recunoaşte o bancnotă reală. Ci o vei studia amănunţit pe cea reală pentru a o deosebi de orice fals.

Am dezlegat frânghia şi am împins uşor barca noastră. Termită stătea în picioare pe doc, încercând să priceapă ultimele mele cuvinte. Aruncă ultima bucată din sandvici în apă, ca pe un muc de ţigară. Aceasta zbură prin aer, învârtindu-se de parcă ar fi fost o minge de fotbal american care tocmai fusese atinsă de piciorul unui jucător, din dorinţa de a marca un gol, şi ateriză în apă, unde fu rapid înfulecată de la suprafaţa apei de o plătică sau de un biban.

Am arătat spre revistă, apoi spre magazinul de momeli.

— Şi dacă-ţi vede tipul de la birou revista aceea, poţi fi sigur că îl concediază cât ai zice peşte. Nu suportă chestii de-astea pe docurile lui.

Umerii lui Termită căzură brusc înainte, de parcă ar fi ştiut că putea să-şi caute deja altă slujbă.

— O să-i spui?

Am scuturat din cap că nu.

— Sigur?

— Nu e nevoie s-o fac.

— Ce? De ce? mă întrebă el.

— Din cauza unui lucru pe care mi l-a citit soţia mea şi pe care l-am descoperit a fi adevărat.

Umerii lui Termită se prăbuşiră ceva şi mai mult, pregătindu-se să mai audă o predică.

— Chiar? Şi care-ar fi ăla?

— Din prisosul inimii vorbeşte gura.

Am arătat spre revista lui.

— Dacă îţi umpli mintea cu prostiile acelea, nu o să ai ce face decât să scoţi aşa ceva şi pe gură. Îţi va colora şi îţi va umple de duhoare toată făptura. Nu va trece mult şi te va devora cu totul.

— Da, sigur. Da' eu tot vreau să-mi fac rost de aşa ceva.

— Termită, nu-i bărbat care să nu şi-o dorească. Aşa am fost creaţi. Ar fi ceva în neregulă cu tine dacă nu ţi-ai dori-o. Tocmai de asta se şi vând atât de multe reviste din astea.

Am parcurs împreună cu Charlie tot drumul lung până acasă cu barca lui Hammermill. Charlie zâmbea la fiecare zguduitură, val sau curent de apă. Iar eu nu doream altceva decât să menţină barca aceea în mişcare. În ciuda afinităţii pe care o aveam de a lucra pe bărci, nu-mi place întotdeauna să umblu cu ele. Am tendinţa de a deveni puţin ameţit. Câtă vreme ne mişcăm, sunt bine, de asta vâslitul nu reprezintă nicio problemă pentru mine. Dar în clipa în care ne-am oprit şi barca se leagănă cătuşi de puţin, nu mai trec trei minute şi trebuie să-mi plec capul peste marginea bărcii.

Am tras la doc, am scos barca din apă, iar Charlie a spus că-şi ia

[illegible] restul zilei. Mă bătu pe spate şi începu să-şi caute drumul pe doc, [illegible]ndu-şi paşii.

Mergi la cursul de dans diseară?

Mda, spuse el, arătând ca Fred Astaire când dansa cu un baston. [illegible]m paşii de mambo. Probabil încheiem cu valsul.

Charlie, eşti fenomenal.

Ar trebui s-o vezi pe instructoare. E franţuzoaică şi...

Charlie zâmbi şi continuă să danseze de-a lungul docului. Lovindu-şi bastonul de o piatră, spuse:

— E marţi. Ştii ce ai de făcut?

Ştiam de ce mă întreba. Dar nu eram la fel de convins că doream să i şi răspund.

— Nu chiar.

— Pot să-ţi spun eu. Şi mai făcu o piruetă. Strigă-mă dacă nu-ţi aminteşti.

— Mersi.

Îşi verifică tot drumul de-a lungul docului, coborî sacii de nisip care ridicară imediat sârma de ghidaj pe care o întinseserăm prin apă de la docul îmi la al meu şi părăsi docul cu un salt înainte.

În ultimele zile, aveam sentimentul agasant că promisiunea pe care i-o făcusem lui Cindy cu excursia pe barcă fusese cam prea mult pentru mine. Întrebarea lui Charlie mi-o demonstra cu prisosinţă că aşa era, dar nu am avut timp să-mi mai bat capul cu asta, pentru că în momentul când am păşit pe uşa din spate a casei mele, am auzit telefonul sunând.

— Alo?

— Reese? Reese Mitch?

— La telefon.

Ştiam cine era.

— Tot mai vrei să vii să iei două fete pentru o excursie cu barca?

— Ce te face să crezi că m-aş fi răzgândit?

— Experienţa.

— Se pare că ai ceva de povestit în privinţa asta.

— Poţi spune şi aşa.

Am râs.

— Tocmai am făcut pîinul. Spune-mi doar unde locuiţi.

Capitolul 22

Până în ultimul nostru an la liceu, activităţile noastre fizice comu ne deveniseră destul de limitate. Puteam merge la film sau să luăm cina sau să facem cumpărături prin două-trei magazine, dar nu ne puteam plimba prin *mall* patru-cinci ore dacă nu închiriam un scaun cu rotile înainte, iar Emma detesta să fie văzută astfel.

Oboseala ei nefirească îmi spunea că ceasul bătea fără încetare, aşa că eu continuam să citesc toate tratatele medicale care-mi cădeau în mână şi care aveau de-a face cu inima omului. Dar cu cât citeam mai mult, cu atât înţelegeam mai puţin motivul pentru care manualele tratau inima ca pe un hopa-mitică. Medicina şi ştiinţa – mulţumită lui Aristotel şi lui Descartes – divizaseră trupul în sisteme şi componente. Cât putuseră mai bine. Cum l-ai putea înţelege de n-ar fi aşa? Dar începeam să-mi dau seama că a te face bine şi a fi vindecat erau două lucruri foarte diferite.

Într-o zi tocmai ne întorceam acasă de la şcoală, când Emma m-a luat de mână şi m-a tras după ea în livada de meri a bătrânului Skinner. În ultimul timp devenise tot mai tăcută şi mai obosită, desena tot mai puţin şi părăsea tot mai rar casa fără mine. Arăta fragilă şi palidă, având o tristeţe ascunsă în spatele zâmbetului. Era ca şi când uleiul din felinarul ei ajungea, încet-încet, pe sfârşite.

Se aşeză jos lângă mine, alături de un măr imens, înconjurată de mere căzute, şi-mi întinse o cutiuţă legată cu o panglică roşie. Soarele atârna jos pe cer şi înflăcăra şuviţele albe care-i apăruseră recent deasupra frunţii şi deasupra urechilor, luminându-i părul castaniu. Am dezlegat panglica, iar în interior se afla un medalion mic din aur, cam de mărimea unui bănuţ de 25 de cenţi. Pe partea din faţă erau gravate

cuvintele *Mai presus de orice, păzeşte-ţi inima...* Iar pe partea din spate... *căci din ea ies izvoarele vieţii*. Treisprezece cuvinte magice. Mi-l întârnă la gât şi şezurăm sub pom, împresuraţi de iarbă verde, de soare şi de incertitudine, ea ascultându-mi inima mea de vâslaş, iar eu, ingrijorat de bătaia tot mai slabă şi mai îndepărtată a inimii ei. Am mângâiat-o pe păr, am inspirat adânc parfumul ei şi mi-am spus: *Ştiam ce e dragoste, dar mă simţeam glorios.*

În după-masa aceea, multe dintre piesele imensului puzzle îşi găsiră locul, şi am fost uimit să descopăr faptul că doctorii pot ajuta oamenii să se facă bine, chiar să le prelungească viaţa, dar nu-i pot vindeca, şi nici nu-i pot face întregi la loc. Asta este cu totul altceva.

Capitolul 23

Am deschis uşa de la spronul bărcilor, am analizat alternativele pe care le aveam şi am pornit mecanismul de pârghii. Ştiam că Greavette-ul îni Hammermill avea să facă o impresie mai bună, dar cred că în esenţă sunt un fan al obiectelor în curs de perfecţionare. Bărcile finisate nu au nevoie de mine, însă *Podnah* încă avea. Odată ce reuşii să o scot, am ieşit din spron cu spatele. Am deschis cala de lansare, am intrat pe Tallulah şi am luat-o înspre sud, pentru a le lua pe Cindy şi pe Annie.

Locuiau într-o căsuţă de două camere construită lângă unul din multele intrânduri în formă de deget ale lacului. Foarte asemănătoare cu adăpostul de pescari în care dormiserăm eu şi Emma la început, casa avea mult caracter, dar cam atât.

Atunci când inginerii au inundat oraşul Burton, apele s-au ridicat pe coastele scunzilor Munţi Apalaşi şi au format aceste intrânduri din prezent, unde oamenii şi-au construit vile sau barăci, în funcţie de buget. Într-unul dintre intrândurile acestea se găseşte şi Wildcat Creek. Cele mai îndepărtate coturi ale pârâului sunt îngusie şi acoperite de coroanele bogate ale copacilor, în care nu puţine funii de legănat au fost atârnate.

Undeva prin anii '50, îmi explică Cindy, părinţii ei cumpăraseră ceea ce ei numiseră „Căsuţa lor din turtă dulce" – un loc în care să-şi petreacă vacanţa de vară şi sfârşiturile de săptămână. Pârâul ce însoţea cărarea ce ducea la casa lor şi la doc era îngust, cam cât de trei ori lăţimea Hacker-ului meu, dar părea adânc, aşa că am cufundat vâsla în apă şi am verificat-o, după care am înaintat uşor spre doc.

Din barcă o vedeam pe Cindy aplecată deasupra chiuvetei din bucă-

...ie şi pe Annie stând jos, la umbră, lângă intrarea din spate a casei. Fetiţa pe care o întâlnisem pe trotuar era acum mai fragilă, ţopăia mai puţin, purta o şapcă decolorată de baseball pe cap, şi braţul stâng îi era îmbrăcat într-un manşon diform de gips, iar acum mergea cu paşi mici şi nesiguri. Era îngropată într-o vestă uriaşă de salvare de un portocaliu aprins şi arăta ca o bucată de plută din cele care se prind la undiţă.

Am legat barca, iar Annie îmi făcu semn cu mâna să vin mai aproape. Îşi duse o batistă la gură şi tuşi înfundat, apoi zâmbi. Exteriorul ei căpătuse acel aspect de coajă de ou fragil pe care-l au majoritatea copiilor când sunt foarte bolnavi. O văzusem de sute de ori. Se datora neliniştii şi faptului că ajungeau să înţeleagă că nu aveau să trăiască la nesfârşit. O văzusem şi la Emma. În zilele când se simţea cel mai rău sau doar pur şi simplu nu se simţea bine, încerca să mă binedispună povestindu-mi ce învăţase de la împăratul Solomon. Îşi ridica bărbia, exact ce o făcea de obicei să tuşească, îşi ridica degetul în aer şi cita: „O inimă veselă este un leac bun, dar un duh mâhnit usucă oasele."

Annie avea nevoie de un leac bun.

Stătea pe o ladă de aproape un sfert de m^2 cu pereţi înalţi de circa 75 de centimetri. Fusese construită din resturi de lemn, aşa că niciuna din bucăţi nu se potrivea cu restul. Era înălţată pe patru picioare, iar pereţii interiori erau căptuşiţi cu plasă de sârmă, mai puţin marginea de sus, înaltă de vreo 15 centrimetri, care era acoperită cu o folie lucioasă de nylon. Lada nu avea niciun fel de capac sau altceva care s-o acopere.

Când m-am apropiat, mi-am dat seama că mirosea neplăcut. Parcă a putreziciune. M-am uitat în ladă şi am văzut trei sau patru bucăţi de cartofi pe jumătate devorate, câteva felii de felurite legume şi zece mii de greieri.

Annie îmi spuse în şoaptă:

— Asta e lada mea de greieri.

Am dat din cap şi am privit fundul lăzii care era cât se putea de viu: greieri, care se căţărau peste alţi greieri, care la rândul lor se căţărau peste alţii.

— Aici îi cresc şi după aceea îi vând la magazinul de momeli. Eu li-i vând lor cu 2 dolari duzina, iar ei îi vând cu 4 dolari.

— Nu ştiam că există o aşa mare cerere de greieri.

Ea dădu din cap.

— Cei de pe-aici pescuiesc cu ei. Aşa că eu şi tuşa Cici am construit lada asta şi am început să-i creştem cam acum un an.

Am dat iarăşi din cap, încercând cu greu să mă obişnuiesc cu duhoarea şi cu imaginea atâtor greieri colcăind la un loc, cocoţându-se unii peste alţii.

— Vând cam zece duzini pe săptămână pe timp de vară. Uneori şi cincisprezece. Asta înseamnă cam douăzeci, treizeci de dolari pe săptămână, şi chiar nu fac nimic pentru asta.

Îşi ridică ochii la mine şi mi zâmbi.

— O chestie destul de uşoară, nu?

— Mda.

— Anul ăsta am strâns aproape 600 de dolari numai din greieri. Iar dacă ăştia nu mor, mai am probabil vreo două mii aici.

— Asta da ladă de comori.

Ea încuviinţă din cap şi privi înăuntru.

Mie-mi spui.

Rămaserăm amândoi studiind haosul mişunând de sub noi.

— E cam ciudat dacă stai să te gândeşti.

— Ce anume?

— Că vând greieri ca să pot cumpăra inima cuiva.

Am dat din cap.

— Şi ăsta e un mod de a privi lucrurile.

Am coborât treptele, iar mâna lui Annie tremura în timp ce ne apropiam de doc. Am pornit motorul, apoi am privit-o pe Cindy ieşind în fugă pe uşa din spate, uscându-şi mâinile. Am suit-o pe Annie şi m-am prefăcut că-i aranjez vesta de salvare cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi luam cu toată grija pulsul la încheietura mâinii.

Când Annie îşi ridică ochii la mine, i se ridicară şi sprâncenele. Şi pieptul ei o luă parcă în sus, iar plămânii i se umplură de aer. Era o inspiraţie adâncă, intenţionată, ca şi atunci când îşi punea Sal stetoscopul pe spatele ei ascultând. Doar că de data asta, nu i-o ceruse nimeni s-o facă. Am ascultat, ştiam că se zbătea, şi mi-am amintit-o pe Emma făcând asta de zeci de mii de ori. Expiră şi pe faţă i se citi satisfacţia de a fi avut, timp de două secunde, suficient aer.

Am oprit motorul şi i-am spus:

Am slobozit o săgeată în văzduh, ea căzu pe pământ şi nu am ştiut unde; căci atât de grabnic pluti, încât zborul nu i l-am putut urma cu privirea. Am slobozit o cântare-n văzduh, ea căzu pe pământ şi nu am ştiut unde; căci cine să aibă un ochi atât de ascuţit şi-ncercat, încât să poată urma cu privirea zborul de cântec? Mult, mult mai apoi, într-un stejar, mi-am aflat eu săgeata cu totul întreagă, iar cântecul, de la început şi pân' la sfârşit, l-am regăsit în inima unui prieten.[1]

Annie îşi ridică din nou sprâncenele, trase din nou cu nesaţ aer în piept, apoi se prăbuşi din nou înăuntrul vestei ei de salvare.

— Shakespeare? întrebă ea zâmbind.

— Nu, am zis. Longfellow.

Cindy zâmbi, se sui în barcă, apoi sorbi adânc aerul. Singura diferenţă dintre modul în care respira ea şi Annie era faptul că Cindy arăta de parcă ar fi fost cuplată la un rezervor tainic de oxigen, în timp ce Annie nu. Se lăsă să cadă în carlinga din mijloc, lăsându-şi părul să-i undă în valuri peste suprafaţa de mahon, în timp ce ochelarii ei de soare reflectau cerul.

Am privit în oglinda retrovizoare şi am observat că renunţase la echipamentul utilitar de săptămâna trecută, în care funcţia depăşea net formele ascunse îndărăt. În pantaloni scurţi de blugi care arătau ca şi când şi i-ar fi tăiat singură, în sandale şi o cămaşă albă din bumbac cu nasturi în faţă, cu şapca de baseball care purta însemnele echipei Georgia Bulldogs şi cu ochelari de soare, Cindy reuşea de astă dată mult mai bine să-şi prezinte formele ce fuseseră deghizate de lucru şi necesitate. Cu capul lăsat pe spate, speram că nu observase privirile pe care i le aruncasem. Arăta a orice altceva numai a casieriţă la un magazin de fierărie nu.

Transmisia de la Velvet Drive nu are decât trei funcţii: înainte, înapoi şi cea intermediară. Ca şi în cazul majorităţii bărcilor, viteza este rezultatul turaţiilor obţinute de numărul de rotaţii pe minut exercitate de motor, şi nu urcatul în trepte de viteză superioare. Manşa utilizată pentru angajarea în oricare dintre cele trei funcţii era amplasată în faţa genun-

---

[1] versurile poeziei *I Shot an Arrow into the Air* de Henry Wadsworth Longfellow (n.tr.)

chilor lui Annie, ca un levier care acţiona cine ştie ce uşă secretă, aşa că i-am explicat ce avea de făcut şi am rugat-o să mă ajute.

Annie apucă manşa cu ambele mâini şi-o strânse cu putere, dar şi-a dat repede seama că nu era suficient, aşa că îşi închise ochii, strânse mai tare şi împinse cu putere. Motorul intră în viteză, şi ieşirăm încet din Wildcat Creek.

Trecurăm prin dreptul mai multor case somptuoase ce se înălţaseră de-o parte şi de alta a pârâului în ultimii zece ani şi ne spropiam tot mai mult de suprafaţa generoasă a lacului. Annie se uită emoţionată la Cindy, apoi la mine.

— N-am mai fost niciodată aici.

Cum poate cineva să locuiască lângă lac şi să nu iasă să se plimbe pe el? îmi trecu mie prin cap, apoi mă simţii vinovat. Ce întrebare prostească

— Unde ţi-ar plăcea să mergem mai întâi?

Annie arătă spre sud, iar eu am virat la indicaţiile ei.

Ţărmul Lacului Burton reprezintă o adevărată expoziţie de case luxoase, dintre care majoritatea reprezintă a doua sau chiar a treia locuinţă a proprietarilor lor. Fiecare nouă construcţie reprezintă o tentativă de a o întrece pe cea a vecinului de peste gard. Proprietarii se laudă, pronunţând titluri şi nume îndelung exersate cu emfază, ca o poezie învăţată mecanic pe de rost. O, păi cutare şi cutare au fost arhitecţii noştri. Este o casă aşa şi aşa din perioada cutare sau cutare. Ştiu asta, pentru că după ce-i reparam şi plecau pe picioarele lor de pe masa mea de lucru, fiecare dintre ei mă invita la cea de-a doua locuinţă a lor din Vale, Aspen sau Bermude... sau de pe Lacul Burton. Pentru unii, acesta era modul prin care înţelegeau să-mi mulţumească.

Oriunde îşi dorea Annie să meargă, curioasă, într-acolo întorceam şi eu barca. Timp de două ore am intrat pe multe dintre pâraiele ce se varsă în Lacul Burton, şi am navigat de-a lungul unei bune bucăţi din ţărmul lui. Zâmbetul şi uimirea nu-i dispărură deloc de pe faţă. Dick's Creek, Moccasin Creek, Old Murray Cove. Iar când i-am arătat barajul, ochii i se măriră ca nişte monede de cincizeci de cenţi. Chiar şi Cindy păru mai liniştită, de parcă şi ea s-ar fi bucurat s-o vadă pe Annie zâmbind, dar de asemenea recunoscătoare pentru compania unui adult. În

timp ce ne îndreptam spre nord, Annie îşi puse capul în poala lui Cindy şi adormi în huruitul şi murmurul motorului. Ştiind că-i făcea bine să doarmă, i-am făcut un semn lui Cindy şi am întrebat-o dacă stă confortabil. Ea dădu din cap, aşa că am arătat din nou spre lac, dorind să ştiu dacă dorea să ne mai plimbăm puţin. Ea zâmbi, îşi lăsă şapca pe spate, şi ne mai învârtirăm un ceas pe lac.

Se făcu aproape ora cinci când Annie se trezi în nordul lacului, aproape de tabăra YMCA, chiar sub pod. În timp ce treceam pe sub pod, venind dinspre sud, am arătat spre est, spre micul golf fără nume care era al meu şi al lui Charlie, şi am spus:

— Uite, acolo locuiesc eu.

Annie se ridică puţin.

— Vreau să văd.

La asta nu mă aşteptasem. Sperasem să le-o arăt de la depărtare şi să trecem mai departe, nu să le-o arăt şi să ne oprim la mine.

Cindy făcea tot felul de semne din spatele lui Annie, încercând să-mi transmită că nu era necesar. Dar pe faţa lui Annie eu citeam cu totul altceva.

— Să ştii că nu am limonadă, i-am spus lui Annie.

Ea zâmbi compătimitor.

— Nu face nimic. Oricum nu beau limonadă. E prea dulce

Am intrat înspre golfuleţul nostru şi am înaintat cu motorul scos din viteză până lângă doc. Cindy mă ajută să leg barca şi să atârn amortizoarele în laterale. Am oprit motorul şi am ridicat-o pe Annie pe doc, după care amândouă au rămas cu gurile căscate. Priveau uimite la toate câte erau în jur: şopronul bărcilor, atelierul amplasat mai sus pe deal, şi apoi casa, abia vizibilă prin tufişurile de corn.

— Astea-s toate ale tale? întrebă Cindy, ca şi când s-ar fi temut că dintr-o clipă într-alta puteau apărea adevăraţii proprietari cu o armă în mâini, alungând-o de pe proprietatea lor.

Le-am condus pe cărare, timp în care Annie mă apucă instinctiv de mână. Avea o mână micuţă, rece şi oarecum nesigură – un sentiment atât de cunoscut de mâna mea. *Ce mână cutează focul s-apuce şi ce umăr şi ce măiestrie ţi-ar putea stoarce izvodirile inimii? Iar când inima începu a-ţi bate, ce spaimă cuprinse mâna şi ce groază picioarele? Când aştri*

îşi zvârlirã sulițele-n jos şi cu lacrimile lor cerurile udarã, zâmbi El oare văzându-Şi lucrarea? Oare Cel ce făuri Mielul te-a plăsmuit şi pe tine?[2]

Tocmai păşirăm pe cărarea de piatră ce ducea spre casă când îl auzii pe Charlie strigându-ne din cealaltă parte a lacului.

— Stitch? Tu eşti?

— Da, am strigat înapoi. Mi-am adus nucul echipaj să facă un tur al casei. Hei, Charlie, ți le prezint pe Cindy McReedy şi pe Annie Stephens.

Charlie îşi flutură bastonul alb prin aer în timp ce Georgia şedea atentă lângă el.

— Bună, doamnelor. Arătați grozav. Absolut grozav.

Cindy se uită la mine, puțin derutată.

Charlie se întoarse apoi în toate părțile, prezentându-şi costumul. Îşi deschise nasturele de sus al cămăşii şi-şi desfăcu puțin cravata.

— Tocmai vin de la cursul de dans. Cum arăt?

Era îmbrăcat într-un costum din bumbac, albastru cu alb, cu aripioare de pinguin la fracul de culoare neagră cu alb. Nu-i mai trebuia decât o pălărie şi-ar fi semănat leit cu Chaplin.

— Charlie, arăți... zâmbii compătimitor spre Annie... absolut grozav.

— Ştiu, spuse Charlie, scuturându-şi mânecile cămăşii de praf cu dosul palmei.

— Să sperăm că şi doamnele remarcă.

Zâmbi, se apucă de cablul ce servea drept ghidaj spre scările ce duceau spre casa lui, spunând:

— Doamnelor! şi dispăru după copaci.

— Cine e? întrebă Cindy zâmbind.

Am luat-o pe Annie de mână şi am condus-o spre casă.

— O, e cumnatul meu, Charlie. El...

Am auzit-o pe Cindy oprindu-se şi luând repede aer şi se auzi de parcă i s-ar fi pus un nod în gât, sau cam aşa ceva. Abia după aceea mi-am dat seama ce spusesem.

M-am întors şi nu-am ridicat mâinile.

— Soția mea, Emma, a fost sora lui Charlie. A murit acum sproape cinci ani.

---

[2]versuri din poezia *Tiger* de William Blake (n.tr.)

Mânuţa lui Annie se încordă uşor într-a mea, iar privirea întrebătoare din ochii lui Cindy dispăru, doar pentru a fi înlocuită de o umbră în mult mai multe nuanţe, împărtăşindu-mi durerea.

– Îmi pare rău, am spus. Eu... Charlie va fi întotdeauna cumnatul meu.

Pieptul lui Cindy se ridică şi coborî la loc, umplându-se cu aer, apoi golindu-se la loc, iar trăsăturile feţei i se relaxară.

– Lucrăm împreună la bărci şi m-a ajutat să-mi construiesc casa asta.

Annie mă ţinea acum de mână cu ambele mâini. Arătă în spate.

– Dar e orb.

– Ştiu, am spus, urmărind cu privirea costumul lui Charlie apărând intermitent printre copaci. Dar vezi să nu-i spui nimic.

Ea zâmbi şi mă urmă pe scări în sus. La jumătatea drumului spuse:

– Ţi-a spus Stitch?

Am dat din cap şi am deschis uşa, lăsându-le să intre pe veranda din spate, şi le-am spus povestea cu Charlie care se crezuse Tarzan şi folosise drept liană păpuşa lui, un Stretch Armstrong. Cindy îşi ridică nasul, de parcă ar fi simţit în aer un miros pe care-l găsea plăcut, adulmecându-l.

— A ce miroase? întrebă ea, cu nasul ridicat.

— Unul din trei lucruri.

Am arătat spre tufişurile verzi ce umpleau tot spaţiul dintre casă şi lac, şi care acopereau toate locurile aflate la umbra copacilor, ca un strat înalt de ierburi.

— E mentă. Emma a plantat-o aici când am cumpărat locul ăsta, acum vreo şapte ani, şi se înmulţeşte ca buruienile. Nicio coasă din lume nu o poate domoli.

Amândouă zâmbiră.

— Sau al doilea, sunt muşcatele acelea cu parfum de trandafir de la picioarele tale. Le-am cumpărat acum câteva săptămâni de la o florărie, pentru că mi-a plăcut cum miroseau.

Cindy frecă uşor frunzele între degete pentru a le intensifica aroma, apoi le şi mirosi.

— Sau al treilea, am arătat spre geamul deschis de la dormitorul meu

de la al doilea etaj – burlacii nu reuşesc întotdeauna să-şi schimbe aştep nutul la timp. Te rog, spune-mi că e unul din primele două.

Cindy adulmecă din nou prin aer.

— Menta. E menta.

— Strânge nişte frunze, şi eu pun de ceai, am spus.

Cindy culese câteva tulpini, în timp ce eu şi Annie puserăm apa la fiert.

În timp ce se făcea ceaiul, am făcut un tur al casei. Annie observă nenumăratele schiţe în cărbune şi picturi în ulei care îmi decorau fiecare centimetru pătrat liber de perete şi mă întrebă:

— Îţi place arta?

— Una-alta, da.

— Astea sunt foarte reuşite.

Am dat din cap.

— E cineva din New York sau Los Angeles? întrebă Cindy.

— Nu, am zis eu scuturând din cap. Soţia mea.

Cindy îşi încrucişă braţele la piept, de parcă i s-ar fi făcut frig din nou, în timp ce Annie studia totul cu atenţie. Le-am oferit un tur prin fiecare încăpere din casă, în afară de una: biroul meu. Îl ţineam încuiat, şi rareori intram acolo, cu excepţia situaţiilor de mare necesitate.

Cindy observă una din primele schiţe cu lacul pe care le făcuse Emma şi spuse:

— Imaginea asta, dimineaţa devreme, când fusurile alea se învârtesc ameţitor peste lac ca nişte tornade, imediat după răsăritul soarelui, este unul din momentele mele preferate din zi aici, afară.

Studie în continuare pictura.

— A fost talentată.

Am luat trei pahare şi am început să le umplu cu gheaţă, apoi am arătat cu unul din pahare spre atelier.

— Vreţi să vedeţi atelierul?

Annie dădu din cap în timp ce Cindy turnă ceai şi ne oferi fiecăruia câte o rămurea de mentă. După aceea ne-am dus la atelier, unde am aprins toate luminile şi am apăsat pe tasta *Play* a CD-player-ului – Mozart.

— Aici lucrezi tu? întrebă Cindy, parcă fără să-i vină să creadă.

Am dat afirmativ din cap.

– Destul de drăguţ, nu?

– Cam aşa ceva.

Annie studia în amănunt uneltele în timp ce eu îi explicam cu ce ne [illegible]leteniceam eu şi Charlie.

- Şi Charlie chiar te ajută? întrebă Cindy.

- Ar trebui să-i vezi sculpturile pe care le face cu fierăstrăul lui electric. E tare priceput.

Cred că glumeşti!

– Pe cuvântul meu, am spus arătând spre grinda şi elevatorul din tavan. Charlie are nişte mâini minunate. Ar fi ieşit un chirurg a-ntâia din el, dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult să lucreze cu lemnul.

Cindy mă privi şi se apropie puţin, spunându-mi unul din lucrurile care începuseră să o chinuiască încă din spital.

– Da' se pare că ai habar de chirurgie.

Am zâmbit.

- Ce-am mai citit şi eu.

Cindy privi în jur, la unelte, la toată ordinea, la curăţenie.

- Aici arată mai degrabă ca-ntr-o sală de operaţii decât ca într-un atelier de lucru.

Capitolul 24

Inima omului este remarcabilă prin faptul că a fost proiectată în așa fel încât să pompeze continuu timp de o sută douăzeci de ani, fără să fie măcar necesar să i se reamintească menirea pe care o are. O face pur și simplu. În toate lecturile și studiile mele, am aflat un lucru absolut neîndoielnic: dacă există un lucru în universul acesta care să reflecte amprenta lui Dumnezeu, atunci inima omului este acela.

În timp ce pompează de peste o sută de mii de ori pe zi fără să se oprească, servind drept pâlnie pentru mii de litri de lichid revărsați înspre tot organismul, ea însăși nu beneficiază în niciun fel de pe urma sângelui pompat, reprezentând prin aceasta cel mai altruist organ. Pentru a se hrăni, sifonează ceva sânge din propriul debit pe care-l dirijează apoi prin trei artere principale care se încolăcesc în jurul mușchiului, la exteriorul său, pentru a-l hrăni. Două din aceste artere hrănesc aproximativ jumătate din inimă, iar cea de-a treia, cea mai mare – de asemenea cunoscută și ca fiind „artera ucigașă" – hrănește cealaltă jumătate. Dacă este blocată treptat de o placă de aterom, o situație cunoscută drept boală coronariană, inima ajunge să se oprească.

Dacă este descoperită la timp, boala aceasta poate fi corectată prin aplicarea unui stent sau prin by-pass – situație în care se va lua o arteră dintr-un alt loc din organism, cum ar fi piciorul sau interiorul cavității toracice, și se restabilește cursul traseului de sifonare.

Dacă ai avut ocazia să cumperi o casă cu o instalație veche, din metal, înțelegi mai bine ce se întâmplă. În loc să schimbi toată instalația veche, pur și simplu încerci să o desfunzi cu un „șarpe" – o rezolvare temporară – sau adaugi o țeavă nouă, pentru a restabili circuitul – o soluție mult mai durabilă. În urma unei asemenea operații, nu este

neobişnuit ca pacientul să părăsească sala de operaţii cu patru sau cinci by pass-uri şi o notă de plată destul de piperată.

În pântecul mamei, fătul primeşte oxigen prin intermediul plămânilor mamei lui, pe care ea i-l trimite împreună cu toate celelalte substanţe de care el are nevoie, prin cordonul ombilical. Inima copilaşului nu trebuie să mai trimită sângele prin plămânii acestuia pentru a-l reoxigena, mama are grijă de asta. Pentru a preveni trecerea inutilă a sângelui prin acei plămâni fragili şi incomplet dezvoltaţi, Dumnezeu a creat un mic orificiu între atriul drept şi cel stâng – aflate în partea superioară a inimii – care permite ca sângele să scurtcircuiteze plămânii, în viaţa intrauterină. La naştere, un hormon numit prostaglandină, determină închiderea acestui orificiu şi începe dirijarea sângelui spre plămâni şi înapoi la inimă. Atunci când acest lucru nu se întâmplă, iar orificiul nu se închide, vorbim despre un defect septal atrial.

Pentru majoritatea dintre noi, lucrurile se petrec firesc, până când genetica sau alimentaţia sau stilul nostru de viaţă ne vin de hac. De obicei, acest „venit de hac" se numeşte infarct miocardic, care nu reprezintă nimic altceva decât un dop care astupă complet o arteră şi care împiedică sângele să mai circule într-o anumită porţiune a inimii. Oricine a fugit vreodată un tur de stadion ştie la ce mă refer. Primii trei sute de metri pot părea o distracţie, dar pe ultima sută de metri, corpul este atât de privat de oxigen încât muşchii încep parcă să se blocheze, iar alergătorul are senzaţia că s-a şi instalat *rigor mortis*[1]. Alergătorii cu experienţă numesc ultimii cincizeci de metri „ursul" cursei, pentru că adesea au senzaţia că le-ar fi sărit cineva în cârcă.

În realitate, muşchii din membrele alergătorului au ars mult mai mult oxigen decât le pot furniza inima şi plămânii. Alergătorii extrem de bine antrenaţi pot minimaliza acest efect prin antrenament agresiv, cum este cazul vâslaşilor, al cicliştilor, al alergătorilor de cursă lungă şi al altora, dar antrenamentele au o limită. Nu pot depăşi genetica. Limitele fizice ale exerciţiilor aerobice sunt stabilite de volumul de oxigen şi sânge pe

---

[1] *rigor mortis* – rigiditate survenită odată cu încetarea vieţii biologice, instalată complet la câteva ore de la deces, considerat un semn de certitudine al decesului, cele patru semne fiind *palor*, *algor*, *rigor* şi *livor mortis* (n.tr.)

care inima şi plămânii îl pot transmite corpului.

Dumnezeu ne-a dat majorităţii dintre noi, muritorii de rând, câte o inimă şi o pereche de plămâni normale. Altora, le a dat ceva mai mult. O inimă şi nişte plămâni ceva mai mari. Studiile efectuate asupra atleţilor de cursă lungă o confirmă. Şi totuşi altora, precum Emmei, El le dă ceva mai puţin. Un singur lucru n-am reuşit să-l aflu cu tot studiul meu intensiv – motivul pentru care Dumnezeu procedează astfel.

Atunci când inima suferă un infarct, de cele mai multe ori, zona care a rămas lipsită de oxigen va muri. În mod uimitor, inima omului continuă să bată. Oamenii pot supravieţui şi să mai trăiască o viaţă relativ normală cu doar o parte a inimii lor funcţionând, cu toate că acest lucru le va afecta substanţial stilul de viaţă. Inima nu este doar cel mai altruist dintre organe, dar totodată şi cel mai curajos şi mai credincios dintre ele.

Problema Emmei nu a reprezentat-o formarea unei plăci de aterom, ci faptul că orificiul ei din peribada embrionară nu s-a închis niciodată, ceea ce a provocat o continuă scurtcircuitare parţială a sângelui ce ar fi trebuit să ajungă la plămâni. Mulţi oameni care se plimbă chiar acum pe suprafaţa acestei planete suferă de aceeaşi problemă, însă nu au nici cea mai mică idee de existenţa ei şi nu vor avea de suferit nicio zi din această cauză. E aproape la fel de frecventă ca şi un prolaps de valvă mitrală – o boală cardiacă obişnuită, în care una dintre valvele inimii nu se închide complet, permiţând un reflux de sânge în inimă. Emma ar fi putut continua să ducă o viaţă normală dacă nu s-ar fi petrecut un lucru. Orificiul ei s-a lărgit, ceea ce a condus la recircularea constantă a unei cantităţi de sânge neoxigenat care era adus de venele ei la inimă.

Pe măsură ce orificiul a continuat să se lărgească, aceasta nu a făcut decât să-i mutileze tot mai mult inima, determinând debutul bolii care avea să o dilate tot mai mult – un rezultat firesc al unui muşchi care depune un efort suplimentar. Muşchiul dilatat umple cavitatea în care se găseşte şi în care lucrează, creând o presiune tot mai mare împotriva pereţilor care o delimitează, astfel micşorând spaţiul în care trebuie să lucreze şi, din nou, determinând o creştere suplimentară a efortului depus, dar totodată scăderea eficienţei activităţii musculare. Această afecţiune este numită cardiomiopatie dilatativă şi este adesea descrisă

drept o creştere în volum a inimii, care determină o dilatare musculară, Inima arătând ca un balon supraumflat. Aceasta constituie o problemă care se agravează exponenţial, nu liniar. E ca şi când ai lua în greutate douăzeci de kilograme în jurul taliei, şi ai încerca să foloseşti în tot acest timp aceeaşi curea, prevăzută cu o singură gaură. Ţi-ai putea cumpăra o curea mai largă, dar pieptul nu ţi-l poţi lărgi.

Din momentul în care ne naştem, fiecare om de pe planetă moare foarte puţin. Emma murea cam de şase ori mai repede comparativ cu noi, ceilalţi. Iar dacă în tot acest proces de moarte lentă es arăta mereu obosită, problema era că aşa se şi simţea. Emma a trăit toată viaţa ei simţindu-se de parcă s-ar fi găsit permanent pe ultima sută de metri a cursei de patru sute de metri, întotdeauna în urmă şi fără a reuşi vreodată să-şi regleze respiraţia cum trebuie.

Lecturile mele mă învăţaseră că inima Emmei era bolnavă, mare şi flască, ineficientă şi cu o lipsă de vlagă înnăscută. Nimic din ce ar fi încercat cineva să-i facă inimii ei nu i-ar fi fost de niciun folos. Nu mai putea fi reparată şi, după o asemenea deteriorare, îşi pierduse mare parte din elasticitate. Cel mai mare pericol cu care se confrunta Emma era riscul ca acest balon al ei să se spargă.

Inima, fragilă, inelastică şi friabilă, avea să se spargă sau să sufere o fisură, ceea ce se traducea prin apariţia unui orificiu într-o parte a ventriculului, prin care sângele avea să se reverse în pericard, sacul aproape impenetrabil care înconjoară inima. Sângele, care de-acum avea să se găsească şi în exteriorul inimii, urma să umple acest sac, atât de rezistent încât nu avea să se spargă. Dar în schimb, avea să determine o presiune excesivă asupra inimii, fapt care avea să determine sufocarea ei. Prin aceasta, asupra inimii se exercita o presiune care depăşea capacitatea ei de a pompa, o situaţie cunoscută drept tamponadă pericardică.

În situaţii de urgenţă, atunci când nu ai suficient timp la dispoziţie să deschizi toracele, singurul mod prin care se poate reduce presiunea respectivă este prin pericardiocenteză – adică un medic introduce un ac gros prin stern, la un unghi de treizeci de grade faţă de pacient, încearcă să evite atingerea plămânilor şi pătrunde în pericard, pentru a permite sângelui să iasă afară, prin ac, şi astfel să scadă presiunea exercitată asupra inimii. Problema acum este aceea că pacientul prezintă o gaură

în inimă şi una-n pericard şi pierde sânge cu o viteză extrem de mare, fapt care-i prăbuşeşte tensiunea arterială şi prin urmare creşte nivelul de stres al inimii. Este o cădere liberă, care poate foarte uşor să scape de sub control.

Vestea bună este că inima încă poate pompa. Vestea proastă este că inima seamănă foarte mult în astfel de momente cu o pompă învechită; lucrează excelent câtă vreme este intactă, însă odată cu pierderea acestei calităţi, e extrem de dificil s-o faci să pornească din nou. Prin urmare, după efectuarea pericardiocentezei, ideea este să deschizi rapid pacientul şi să-i coşi găurile în timp ce sângele să continue să fie pompat prin corp şi să reuşeşti să menţii debitul sangvin.

Şi dacă aş fi ştiut toate lucrurile astea despre inimă când eram copil, mi-aş fi deschis pieptul, mi-aş fi smuls inima din piept şi i-aş fi dat-o Emmei.

Capitolul 25

Aproape se întunecase când ne-am întors pe doc. Probabil le reţinusem prea mult pe-afară. Annie aţipise din nou, aşa că în timp ce Cindy dezlega barca, eu am luat-o pe Annie în braţe şi ea mă prinse cu mâinile pe după gât – o senzaţie cunoscută. Şi una de care-mi era dor. M-am îndreptat spre casă. În timp ce ne spropiam de lada cu greieri, hârâind de zgomote şi flecăreli noptatice, Annie îşi înălţă fruntea.

Privi în jos, iar greierii tăcură, scoţând doar un murmur grav, aproape imperceptibil, ca şi când s-ar fi supus sau ar fi observat ceva despre care eu n-aveam habar. Era ca un cântec pe care îl puteai auzi doar dacă îmi încercai cu tot dinadinsul să-l auzi sau ca o stea îndepărtată pe care o vedeai doar dacă nu o priveai insistent, ci doar cu colţul ochiului.

Annie îşi duse degetul la buze şi îmi spuse în şoaptă:

— Ş§§§§§.

Am tăcut, ascultând.

— Ce fac? am întrebat.

Ea mă privi cu un fel de reproş, ca şi când s-ar fi cuvenit să ştiu.

— Păi... plâng.

M-am aplecat şi am încercat să aud, dar n-am reuşit. Am ridicat din umeri.

Ea-mi spuse în şoaptă, la ureche:

— Doar dacă asculţi de aproape şi chiar vrei, poţi să auzi greierii cum plâng.

M-am aplecat din nou şi mi-am întors capul, cu urechea îndreptată sproape complet în jos.

Ea-mi şopti din nou:

— Nu, nu, nu. Nu cu urechile îi auzi.

Mă bătu uşor pe piept cu degetul.

— Îi auzi cu inima.

Am fost cât pe-aci s-o scap din braţe. Adunându-mă cu greu, am încercat să schimb subiectul.

— Dar de ce plâng?

Annie rămase pe gânduri câteva clipe.

— Pentru că ştiu.

— Ce ştiu? am întrebat-o.

Mă privi de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru pe lume.

— Păi ei ştiu că dacă dr. Royer nu îmi găseşte o inimă, şi dacă tu Cici nu găseşte pe cineva care să mi-o poată băga în piept, şi dacă eu nu reuşesc să rămân sănătoasă până atunci, şi dacă nu găsim banii să plătim pentru toate astea, atunci... eu n-o să mai fiu aici la anul să stau de vorbă cu ei.

Îşi puse capul la loc pe umărul meu şi-şi închise ochii.

— Şi... pentru că ştiu că e viaţa lor pentru a mea.

În braţele mele, Annie cântărea zeci de tone.

— Şi de unde ştiu ei toate astea?

Ea zâmbi de parcă aş fi tachinat-o.

— Pentru că le spun eu, prostuţule.

O! lumea nu cunoscu făptură mai gingaşă; ea ar putea sta chiar lângă un rege şi lui porunci să-i dea.

Cindy descuie uşa şi îmi arătă drumul spre camera ei. Am pus-o pe Annie în patul ei şi am făcut un pas înapoi, în timp ce Cindy o acoperi cu aşternuturile. Casa din biocuri de ciment era micuţă şi nu avea decât două camere: un dormitor cu un dulap şi două paturi, şi o altă încăpere ce servea drept bucătărie, cameră de zi şi birou. Două poze erau aşezate deasupra căminului. Răsfirate pe masa din bucătărie, care nu era altceva decât o masă de jucat cărţi acoperită cu o faţă de masă din muşama roşie, erau toate cărţile despre finanţări şi formularele de cerere de împrumut pe care le văzusem şi la spital.

Cindy mă surprinse în timp ce mă uitam la poze.

— În cea din stânga e Annie, cu mămica şi tăticul ei, acum aproape trei ani. Cealaltă este poza pe care a făcut-o la şcoală anul trecut.

Annie semăna cu tatăl ei, deşi zâmbetul aducea mai mult cu al mamei ei. Erau bronzaţi şi plini de viaţă. Aş fi vrut să o întreb ceva, dar m-am gândit că probabil stătusem suficient şi nu eram sigur că voiam cu adevărat să mă lansez în conversaţia aceea. Poza făcută la şcoală o arăta pe Annie în faţa unei cortine albastre, ţinându-se zâmbind de ghidonul unei biciclete roşii. Imprimat pe poză, în partea de jos, parţial acoperit de ramă, se afla cuvântul *Mărturie*.

În cealaltă cameră Annie tuşi din nou, dovada faptului că tusea îi înăbuşise la plămâni.

— Doctorul ei a consultat-o de când tuşeşte aşa?

— Da, dădu Cindy din cap. Sal a trecut pe aici azi-dimineaţă. Mi-a spus s-o ţin departe de alţi copii şi să n-o mai duc câteva săptămâni la şcoala duminicală la biserică. O să ţină ceva vreme.

— Sal e un om cumsecade. Un medic bun.

— Cel mai bun. Nu mi-a trimis niciodată vreo notă de plată şi nici nu vreau să mă gândesc câte mii de dolari îi datorez.

Începu să scotocească prin câteva borcane prin bucătărie.

— Vrei o cafea?

M-am uitat puţin chiorâş şi m-am gândit la oferta ei.

— Nu ai nişte ceai?

— Ba da, cum să nu.

Luă ceainicul de pe sobă şi începu să-l umple la chiuvetă.

M-am întors cu spatele şi păream că mă uit afară pe geam, în timp ce ochii mei căutau prin toată casa orice urmă a unui posibil prieten care urma să năvălească pe uşă dintr-o clipă în alta. În spatele meu, am auzit-o pe Cindy scoţând un cuţit din sertar.

— Vrei şi lămâie la ceai?

— Da, mersi.

Cindy tăie lămâia o dată, după care o auzii ţipând:

— Au! Aaau!

M-am întors rapid, chiar în timp ce Cindy lăsa să-i scape cuţitul din mână şi se întinse după un prosop, picurând sângele prin toată bucătăria. Până am parcurs eu cei opt paşi care mă despărţeau de ea şi am apucat-o de mână, aceasta îi era toată scăldată în sânge, iar podeaua bucătăriei împroşcată în toate părţile.

I-am ţinut mâna şi i-am studiat tăietura, în timp ce Cindy îşi ţinea braţul întins, cu pieptul ridicat, şi-şi acoperea ochii cu cealaltă mână. Se făcuse cenuşie şi ştiam că nu mai avea mult până să vomite.

— Ţi se face greaţă când vezi sânge?

— Numai de la sângele meu, murmură ea în timp ce genunchii i se muiau tot mai mult. Am prins-o la timp şi am dus o pe canapea. I-am învelit mâna în prosopul pe care-l ţinuse în mâini, apoi m-am întors din bucătărie cu nişte apă oxigenată. Mi-am golit buzunarele pe măsuţa de lângă Cindy, m-am spălat pe mâini, iar apoi i-am spălat rana, care intra adânc în carnea din palma ei stângă. Aveam senzaţia că nu avea să fie un pacient foarte cooperant când am început să caut după un ac şi că aveam mult mai multe şanse să-mi termin cu bine treaba înainte să apuce să-şi vină în simţiri. Mi-am scos lanterna de la curea, am aprins-o şi am centrat-o asupra mâinii lui Cindy, ţinând-o între dinţi. Am pus aţă în ac şi, până când şi-a deschis ea ochii câteva minute mai târziu, eu făcusem nod deja celui de-al patrulea fir. Mă privi, apoi îşi apucă mâna rănită cu cea sănătoasă, silindu-se să-şi reprime instinctul de a şi-o trage la piept.

— Vai de mine! spuse ea închizându-şi ochii şi lăsându şi capul înapoi pe canapea.

Încercă să-şi controleze respiraţiile scurte şi profunde, apoi îşi deschise ochii, studiindu-mă cu un ochi, în timp ce eu înnodam deja al şaselea fir.

— Ăsta-i chiar reuşit, am murmurat eu, cu lanterna în gură.

Ea nu scoase niciun sunet, dar încerca din răsputeri să nu se uite la mâna ei. Cindy se nită peste umărul meu şi păru să privească pe cineva anume. Auzii paşi micuţi în spate şi pe Annie zicând:

— Mătuşică Greieraş, eşti bine?

— Da, scumpo. Sunt bine.

Dădu din cap şi încercă să-i facă un semn să plece.

— Du-te înapoi la culcare.

Annie se apropie însă prin spatele meu şi se aplecă peste umărul meu. Când o făcu, medalionul ei uzat de-atâta frecat cu degetul îmi atârnă peste umăr, ajungându-mi la claviculă. Sclipea la fiecare mişcare. Annie se uită la ce făceam, apoi o privi pe Cindy.

— Te-ai tăiat?

Se pare că Annie nu avea nicio problemă, nici cu sângele şi nici cu acele.

Culoarea din obrajii lui Cindy revenise întrucâtva la normal, dar încă nu era în stare să se ridice de pe canapea. Nu doar că era legată de mine printr-o aţă de cusut monofilament purpurie de vreo jumate de metru, dar mai era şi sânge peste tot.

— Da, o tăietură mică, o prostie. Acum du-te înapoi la culcare.

Îşi închise ochii şi gemu încetişor când acul meu pătrunse din nou în pielea ei.

Îmi ţineam lanterna fixată între dinţi şi i-am şoptit lui Annie:

— Taie aici, şi am arătat spre ac, aranjându-i în aşa fel lumina încât să vadă ce făcea – aproape a ajuns până la os şi a tăiat şi o venă destul de mare.

I-am arătat cu acul. Annie studie tăietura, apoi îşi analiză propria mână, comparându-le. Am continuat:

— Greieraş a reuşit o tăietură de mare clasă aici. Cred că opt fire ar trebui să fie de ajuns, şi dacă e să mă iau după cât de ruginit e cuţitul de colo, va avea nevoie şi de un antitetanos.

— O, minunat!

Cindy îşi închise din nou ochii şi se sili să respire rar şi adânc.

Annie îmi şopti la ureche:

Nu-i plac injecţiile.

M-am uitat la faţa lui Cindy, care se făcuse din nou albă ca varul.

— Aha, am înţeles.

Am făcut nod ultimului fir, m-am întors spre Annie şi i-am făcut un semn cu capul spre foarfeca micuţă ce se afla pe măsuţa de lângă mine.

— Sunt cu mâinile ocupate. Nu vrei să tai aici în locul meu? am spus.

Annie apucă foarfeca, îşi vârî degetele micuţe în orificiile acesteia şi se aplecă delicat înainte.

— Chiar acolo, lângă nod, am spus.

I-am întins aţa ca pe un cordon ombilical, iar Annie o tăie cu toată grija şi atenţia unui tătic aflat la naşterea primului său copil, după care îşi studie opera.

Am încuviinţat din cap şi i-am spus:

— Îmi aduci o cârpă de spălat?

Annie se întoarse cu o cârpă uzată de un verde decolorat şi mi-o întinse. Cindy o văzu şi îi spuse:

— Nu, scumpo, nu din cele bune. Du-te şi adu-le pe alea vechi, alb cu buline. De lângă maşina de spălat.

Annie aduse cârpa, am umezit-o bine cu apă oxigenată şi am tamponat uşor mâna şi cusătura lui Cindy.

Ea mă privi.

— Ce? Sper că nu ai şi vreo injecţie pe-acolo? Mi-e şi frică să mă gândesc ce altceva mai ascunzi în buzunarele alea

Am zâmbit.

— Injecţii n-am.

Am aplicat presiune pe cusătură, am ajutat-o să se aşeze şi i-am plasat mâna deasupra inimii pemtru a reduce sângerarea, care încă nu se oprise cu totul. Annie se aşeză lângă Cindy, acoperindu-şi gura când tuşi. Cindy se uită la ea.

— Eu sunt bine, scumpo. Acum du-te la culcare.

Annie căscă şi îşi lăsă capul pe umărul lui Cindy. Ea se uită la mine, cerându-mi tacit ajutorul. Am luat-o pe Annie de pe canapea şi am dus-o în pat, acoperind-o până sub bărbie cu păturile. Cred că a adormit înainte să ies din cameră.

Cindy şedea pe canapea, luptându-se cu greaţa şi studiindu-şi mâna Se uită la mine.

— Am senzaţia că ai mai făcut aşa ceva până acum.

— O dată sau de două ori, am spus, fără să mai adaug altceva.

Ceainicul de pe sobă începu să şuiere, aşa că am pregătit două cești de ceai de muşeţel şi ne-am aşezat în tăcere, cu gurile deasupra aburilor ce se ridicau din ceştile noastre..

Tăcerea devenea tot mai grea şi mă făcea să mă simt tot mai puţin în largul meu. Am început să caut o portiţă de scăpare.

— Eşti obosită; eu aş face bine să pornesc spre casă.

Era o minciună. Ea arăta într–adevăr obosită, dar în acelaşi timp îmi dădea impresia că i-ar fi prins taare bine compania unui adult şi o porţie sănătoasă de somn. Cearcănele dle sub ochi îmi spuneau că nu prea dormea noaptea. În ciuda reacţiei pe care o avusese la vederea propriului

[illegible], era o femeie puternică. Mai văzusem înainte cearcăne de felul [illegible], chiar sub ochii mei.

Cindy se ridică şi îmi deschise uşa.

Hei, spuse ea, ţinându-şi în continuare palma ridicată la înălţimea pieptului. Ştiu că e prematur, dar eu tot o să te întreb. Şi, să spunem că înseamnă la fel de malt pentru mine, cât şi pentru Annie.

Aşteptă să-i spun că e în regulă să mă întrebe orice dorea.

— Bine, am spus sub becul de pe verandă.

— Mâine după-masă mergem la Atlanta. La doctorul lui Annie de la St. Joseph. Nu ai vrea să vii cu noi?

Zâmbi şi se rezemă de tocul uşii.

— Am putea merge cu maşina ta, îl întâlnim pe doctor şi ţi-aş putea lua un hot-dog sănătos la *Varsity*.

Annie tuşi din nou, de data asta mai mult timp, şi simţeam clar cum urma începuse să-mi zgândărească straturile de ţesut cicatricial ce mi se formaseră în jurul inimii. Gândul de a merge la St. Joe şi de a zăbovi pe-acolo nu era tocmai ce-mi doream, cu toate că ştiam destule locuri în care mă puteam ascunde, dar... Annie tuşi din nou.

Am dat afirmativ din cap.

— La ce oră să vin să vă iau?

— Trebuie să fim acolo la ora trei.

— Vă iau la unu.

Ea dădu din cap, iar eu coborâi de pe verandă. M-am întors, temându-mă parcă să o întreb, pentru că ştiam răspunsul dinainte.

— De curiozitate, cum îl cheamă pe doctorul ei?

Cindy îşi drese glasul.

— Dr. Morgan. Royer Morgan.

Mi-am lipit privirea de tocul uşii.

— Îl ştii? mă întrebă ea.

Am dat din cap că nu.

— Eram doar curios, atâta tot.

Mi-am atins borul pălăriei.

— Noapte bună. Şi – am arătat cu capul la mâna ei – ia nişte *Advil*, o să-ţi ia durerile.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Cindy închise uşa în spatele meu, iar eu am coborât grăbit pe cărarea îngustă.

Când am ajuns la lac, m-am aplecat peste doc, m-am suit în *Podnah*, după care mi-am zărit reflecţia chipului în suprafaţa luminată de lună a lacului. Faţa mi-era distorsionată. Cum nu mai simţeam pământul sub picioare, mi s-a făcut rău, şi am vărsat drept în propria-mi imagine reflectată de apă.

A DOUA ZI DE DIMINEAŢĂ, LA IVIREA ZORILOR, STĂTEAM LÂNGĂ Suburbanul meu, pompând benzină la staţia care nu e departe de casa mea. Cam când terminasem de făcut plinul, un Cadillac vechi trase lângă mine. Toba de eşapament era găurită, iar maşina era mizerabilă.

Sal Cohen îşi coborî geamul şi-mi spuse:

— Tocmai vin de la casa lui Annie, unde i-am făcut un antitetanos lui Cindy şi i-am pansat rana şi am fost uimit să aflu că tu i-ai cusut-o.

Se scărpină în barbă şi privi prin parbriz.

— Una dintre cele mai frumoase cusături din câte am văzut vreodată. Nu cred să rămână cu vreo cicatrice.

Am ridicat din umeri.

— E ca şi mersul pe bicicletă.

Sal îşi scoase capul pe geam şi mă studie cu atenţie.

— Şi cam unde a învăţat acest constructor de bărci să meargă pe bicicleta asta?

— Acum mult timp, am lucrat pe o salvare în colegiu.

Îşi atinse borul pălăriei, coborî frâna de mână şi spuse:

— Tare mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe paramedicul care te-a învăţat aşa ceva.

Îl privii depărtându-se şi în minte nu aveam decât un singur gând: *Trebuie să dispar cât mai repede din oraşul ăsta.*

Capitolul 26

Mulţumită progreselor rapide făcute în domeniul medicamentelor, starea Emmei se stabiliză întrucâtva în timpul colegiului. Nu îşi dorea să absolve, doar participa la toate cursurile de literatură pe care le ofereau şi picta permanent. Dacă privesc înapoi, mă gândesc că zilele acelea au fost printre cele mai fericite – zile când respiraţiile ei erau cele mai satisfăcătoare.

Pentru a-i mulţumi pe-ai noştri, în primii doi ani de colegiu am ieşit împreună la întâlniri, înainte să ne căsătorim în cel de-al treilea, imediat după ce eu am luat MCAT[1]-ul. A avut loc o mică ceremonie, în curtea din spatele casei părinţilor ei, şi ne-am petrecut noaptea nunţii sub o pătură de lână, undeva într-o cabană veche, ascunsă prin munţii Smokey.

Tandreţea şi curăţia acelei nopţi sunt lucruri la care mă gândesc adesea. Am stat pur şi simplu sub pătură, doi copii care crescuseră şi se căsătoriseră. Nu aveam nimic ascuns, nimic de demonstrat, doar noi doi. Am zburat la New York, şi timp de două săptămâni am călătorit cu trenuri antice şi de acolo până în Canada am stat în moteluri în care ni se servea şi micul dejun. Niciodată nu am văzut-o pe Emma mai emoţionată, mai liberă de trecut ca în timpul acelei călătorii cu trenul. Cu fiecare milă parcursă, umerii ei se relaxau tot mai mult, iar zâmbetul i se făcea tot mai larg.

Când ne-am întors acasă pentru ultimul meu an de studii, am deschis plicul care mă aştepta, cu rezultatul testului de la MCAT. Obţinusem 45 de puncte – adică maximul. Foarte curând am început să primesc scrisori de genul „Dragă Reese, avem plăcerea să vă informăm..." de la

---

[1]MCAT – *medical college admission test* – examen de admitere la colegiul de medicină, premergător facultăţii (n.tr.)

fiecare universitate de medicină din sud-est. Majoritatea îmi ofereau burse întregi şi îmi promiteau posturi de cercetare mult râvnite, dar tot ce ieşea în afara studiului meu ţintit nu reprezenta nici măcar o luminiţă cât de mică pe radarul interesului meu. Doream să ştiu un lucru: Ce mă puteţi învăţa despre inima omului?

În acest proces al interviurilor care mi s-au luat, majoritatea comisiilor, alcătuite dintr-o mulţime de doctori în halate albe şi cu papioane începeau să se bâlbâie când venea vorba să-mi răspundă sau chiar se revoltau la faptul că eu le puneam o astfel de întrebare cu atâta insolenţă. Nu eram îngâmfat. Pur şi simplu îmi cunoşteam scopul şi nu aveam timp să aştept ca ei să înţeleagă asta. Trebuia să îmi ating scopul din fugă.

Lucrurile însă s-au schimbat radical când mi s-a luat interviul la Harvard. Fiind unul din cei trei finalişti pentru o bursă foarte valoroasă, şedeam în faţa unei comisii alcătuite din opt persoane şi am fost întrebat dacă aveam cumva vreo întrebare. Iar eu am spus respectuos:

— Aş avea una.

Ei au ridicat din sprâncene şi au aşteptat.

Iar eu i-am întrebat:

— Dacă voi intra în programul oferit de dumneavoastră, mi-aţi putea spune vă rog, într-o propoziţie, ce mă veţi învăţa despre inima omului?

Dr. Ezra Trainer – cu papion, jachetă de tweed, barbă cărunţă, un indicator cu laser şi un pumn de bomboane M&M's, pe care şi le zvârlea una câte una în gură – şi-a ridicat degetul, şi-a coborât ochelarii pe nas şi a spus:

— Păzeşte-ţi inima, pentru că din ea ies izvoarele vieţii.

Aproape că am căzut de pe scaun.

Capitolul 27

Dr. Trainer şi-a început cursul de anatomie din prima zi cu trei reguli simple:

— Beţi ceai negru neîndulcit – acidul tanic vă face bine la inimă, la fel ca şi lipsa zahărului rafinat; luaţi câte o tabletă de aspirină în fiecare zi, pentru că vă va ajuta arterele şi venele să fie mai puţin lipicioase şi mai puţin apte să dezvolte plăci de aterom; şi niciodată să nu folosiţi liftul, dacă aveţi scările la îndemână.

Lovi uşor în borcanul cu bomboane M&M's de pe biroul din faţa lui şi spuse:

– O, şi aveţi grijă să vă controlaţi viciile.

Atât de simple sunt unele lucruri.

Şi-a încheiat cursul cu aceste cuvinte:

– Doamnelor, domnilor, ţineţi minte un lucru – veţi învăţa multe tehnici şi proceduri, dar cea mai bună unealtă cu care veţi lucra vreodată este aceea care se găseşte între cele două piese auriculare ale stetoscopului vostru.

După ce se stinseră şi ultimele hohote de râs, îşi ridică un deget şi spuse încet:

— Nu uitaţi niciodată, excelenţa este duşmanul binelui.

Dar eu ştiam asta deja, pentru că-l citisem pe Voltaire.

În prima zi ne-am întâlnit cu cadavrele noastre. Mie şi echipei mele ni s-au desemnat trei oameni, toţi vineţii, şi cât se poate de morţi, cu care aveam să lucrăm tot restul semestrului. În timp ce majoritatea echipelor şi-au denumit cadavrele folosind numere sau termeni tehnici precum Alfa, Beta şi Delta, noi le-am pus alor noastre câte un nume.

Ştiam că aveam să disecăm totul, de la degetul mare de la picior şi

până în vârful capului, dar pentru a ne smeri, Dr. Trainer a insistat:

— Aceşti oameni au umblat, au vorbit cândva. Au iubit, au vorbit, au visat. Chiar dacă acum sunt morţi, cred că suntem datori să-i tratăm ca atare.

Primul era un bărbat de vreo şaptezeci şi ceva de ani, care se pare că fumase până în clipa când ajunsese pe masa noastră. I-am spus Winston. Şi când se spune că gudronul se imprimă în plămâni, chiar nu-i o figură de stil. Pentru că plămânii lui arătau ca o hartă rutieră, cu o mulţime de autostrăzi marcate de gudron.

Cel de-al doilea era al unei doamne asiatice, de vreo patruzeci de ani, care murise de un atac de cord – cum aveam să descoperim o lună mai târziu. I am spus Cathy, pentru că îi amintea unuia din membrii echipei noastre de mătuşa lui.

Cel de-al treilea era un bărbat la vreo şaizeci de ani care suferise un atac cerebral masiv dacă era să ne luăm după bătăturile din palmă, probabil chiar pe terenul de golf. I-am spus Scotty, pentru că ne-am gândit că i-ar fi stat chiar bine într-o fustă scoţiană. Iar când aceleaşi somităţi afirmă că placa de aterom aderă de pereţii laterali ai arterelor ca şi banda adezivă, nu glumesc. Două luni mai târziu, disecam artera carotidă a lui Scotty – cea care permite sângelui să ajungă de la inimă la creier – şi am descoperit-o astupată în procent de 99%.

În acea dintâi noapte, am adus-o pe Emma la morgă, o încăpere imensă, rece, cu şaizeci de mese şi la fel de multe cadavre şi le-am dezvelit pe toate. Majoritatea oamenilor vedeau trupuri vineţii, membre diforme şi zbârcite, lipsite de sânge şi de funcţionalitate. Un fel de imagine bolnavă dintr-un film de groază transmis la miezul nopţii. Dar nu şi Emma. Pentru Emma, forma unui om reprezenta o reflecţie divină. Se plimbă printre mese şi spuse:

— Asta ne face să fim destul de speciali.

În timp ce eu am umplut căminul nostru cu cărţi, jurnale, diagrame şi mi-am pus în cap să învăţ tot ce se ştia despre inima omului, Emma şi-a dezvelit inima pe canava şi a umplut vieţile noastre de culoare şi semnificaţie.

În afară de Emma, care ştia cu adevărat totul despre mine, nu mai spusesem nimănui ce planuri de viitor aveam. Mă gândeam că puteam

vorbi orice, dar vorbele nu rezolvau nimic. Faptele vorbeau. În cinda aceea tăceri, când am început să despicăm sternul lui Winston, pentru a i diseca inima, toţi ceilalţi s-au întors spre mine şi au spus:

— Tu trebuie s-o faci.

I-am deschis de la furculiţa sternului şi până la baza esofagului cu un fierăstrău *Stryker* electric portabil, am introdus depărtătorul inoxidabil şi i-am deschis cu atenţie toracele. Sub pericard - săculeţul care protejează inima – se afla „izvorul vieţii" lui – bolnavă şi demult afectată de anii în care fumase. M-am uitat în jur, ceilalţi au dat din cap, aşa că mi-am întins mâna şi am cuprins-o cu degetele. Era rece şi tare.

Acesta este motivul pentru care te găseşti aici. Acesta este punctul de plecare. Învaţă, Reese. Învaţă tot ce poţi despre ea.

SPRE FINELE PRIMULUI AN, DR. TRAINER M-A CHEMAT ÎN BIROUL SĂU ŞI m-a invitat să iau loc în faţa lui. A arătat spre mine cu luleaua care nu-i era aprinsă.

— Reese, orice prost îşi dă seama că eşti diferit de majoritatea studenţilor.

Arătă spre peretele din spatele meu.

— Eu sunt consultantul tău, aşa că din punctul meu de vedere, ai face bine să te hotărăşti devreme. În fond, nu ai decât trei opţiuni.

Ştiam asta, şi el ştia că o ştiu, şi ştia că ştiu că ştie, dar ceea ce se petrecea acolo era mai mult decât o simplă conversaţie între un profesor şi un student. Arătă cu laserul său spre o diagramă aflată pe perete care prezenta o clasificare cu trei braţe.

— Electrofiziologii sunt electricienii inimii. În esenţă, ei sunt cei care plasează pace-maker[1]-e şi sâmbăta joacă gin la club. Ei îşi trimit copiii la şcoli private, au maşini străine şi se duc la schi în Utah două săptămâni pe iarnă.

Îşi deplasă laserul spre partea dreaptă a clasificării.

— Cardiologii invazivi sunt instalatorii. Ei pun stenturi şi apoi joacă golf cu cei care nu joacă gin. Soţiile lor îşi petrec vremea cu soţiile

---

[1] *pace-maker* – dispozitiv folosit în cardiologie pentru a imprima inimii un ritm stabil; funcţionează cu baterii, existând diferite modele, cu inserţii la nivelul diferitelor camere cardiace (n.tr.)

ăstorlalţi – şi-şi îndreptă laserul înapoi spre electrofiziologi – şi probabil îşi cumpără un condominiu în Bahamas, unde-şi petrec două săptămâni vara pescuind.

Încet, îşi deplasă indicatorul cu laser spre partea din mijloc a diagramei, partea care, practic, reprezenta trunchiul întregii construcţii, şi începu să execute cercuri mici cu el.

— Chirurgii cardio-toracici.

O spuse rar, subliniindu-şi cuvintele cu reverenţă.

— Noi suntem tâmplarii, cei care construim. Noi suntem cei care facem operaţiile de by-pass şi transplanturile şi facem lucruri la care jucătorii de golf, tipii care joacă gin şi pescarii doar visează. Noi lucrăm mult prea mult, doar rareori ajungem să mergem la schi, suntem plătiţi mult mai puţin decât eram cândva şi majoritatea dintre noi suntem nişte ticăloşi. Adevărul este că noi suntem capătul de linie, ultima oprire înainte fie de porţile raiului, fie de fiăcările iadului.

Îmi zvârli indicatorul cu laser.

— Alege.

Îmi ştiusem locul de pe acel poster încă de când îi făcusem acea promisiune mamei Emmei. Poate că nu ştiusem cum s-o pun în cuvinte, dar îmi ştiusem exact locul. M-am lăsat pe spate şi am arătat spre trunchi.

— Aici. Întotdeauna a fost aici.

Am stins indicatorul şi l-am pus înaintea lui pe birou, fără zgomot.

Şi el se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele, iar arcurile scaunului lui îi întăreau încuviinţările din cap. Îşi agăţă luleaua de colţul gurii, rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Bine. Asta-i bine.

Se scărpină în barbă, iar cu ochii îngustaţi mă fixă.

— Trebuie să ştii de la bun început...

— Da, domnule?

— Inima este un organ nemaipomenit, într-adevăr regina organelor, dar nu toate inimile reîncep să bată odată ce s-au oprit.

Privi afară pe geam şi undeva departe, într-un trecut de-acuma înnegurat.

— Să nu uiţi asta.

În timpul practicii clinice, dr. Trainer şi-a îndreptat inevitabil atenţia spre câteva persoane pe care şi le alesese şi le-a cerut într-o după-amiază să-l asiste la o operaţie de by-pass. Era unul dintre filtrele şcolii de medicină. Infama întrebare îl plasase demult pe dr. Trainer pe un piedestal legendar. Săptămâni întregi, tot anul nu vorbise despre nimic altceva decât despre *Cum vei răspunde dacă te cheamă pe tine?*

Spre sfârşitul anului doi, dr. Trainer s-a întors spre mine şi a spus cu voce tare, înaintea întregii clase:

— Doctore, eşti ocupat după-masă?

Nici n-am clipit măcar. Aşteptasem toată viaţa această clipă.

M-am spălat îndelung pe mâini, l-am însoţit în sala de operaţii şi l-am urmărit cum denudează artera mamară de sub cutia toracică a lui Jimbo, un muncitor în construcţii de vreo patruzeci şi ceva de ani, care avea patruzeci de kilograme peste greutatea optimă, şi care acum se afla la doar trei bătăi de inimă distanţă de momentul apariţiei liniei izoelectrice pe EKG. Stăteam în faţa doctorului Trainer şi lângă Dan, asistentul său, care tocmai izola cu un Bovie[2] o arteră de la piciorul lui Jimbo, pentru al doilea şi al treilea by-pass.

Dr. Trainer inseră artera, completă primul by-pass, apoi mă privi cu o expresie ciudată în ochi. Se înroşi tot la faţă, îşi dădu ochii peste cap, genunchii i se muiară şi leşină, lovind podeaua rece cu o bufnitură seacă. În timp ce Jimbo zăcea tăcut, întins pe masă, cu toracele larg desfăcut, cu inima oprită, trăind doar prin acţiunea aparatelor, sala de operaţii parcă îngheţă.

Dan îşi aruncă Bovie-ul cât colo şi începu să sufle ca trenul, lovindu-se de toate mesele cu instrumente sterile şi zvârlindu-le în toate părţile. Asistenta şefă trase repede masa ei sterilă din calea lui Dan şi formă numărul de *pager* al partenerului doctorului Trainer, Jack Metzo, dar acesta se afla la vreo patruzeci şi cinci de kilometri de spital, blocat în trafic. Problema era că Jimbo nu mai avea timp să aştepte până dr. Metzo traversa tot statul şi reuşea să scape de toate semafoarele din Boston.

---

[2] *Bovie* – firmă renumită de instrumente chirurgicale de ultimă generaţie, în acest caz un bisturiu electrochirurgical, cu posibilităţi de cauterizare concomitentă (n.tr.)

În timp ce o asistentă începu să strige la dr. Trainer cu o voce foarte stridentă, Dan începu să bâiguie vrute şi nevrute, uitându-se disperat spre toţi cei aflaţi în sală. L-am privit pe anestezist, care şi ţinea mâinile ridicate şi care se uita când la mine, când la cea care supraveghea perfuzorul, şi spuse:

— Eu nu sunt steril.

Am privit-o atunci pe cea de la perfuzor, care la rândul ei mă privea, şi a ridicat mâinile şi mi a aruncat o privire care-mi spunea acelaşi lucru.

M am întors spre asistenta şefă, mi am întins mâna către ea şi am spus:

— Portac.

Ea privi spre podea, spre pacient, apoi spre mine, şi-mi plasă în palmă portacul armat cu un ac cu eţă. Văzusem tot procesul de o sută de ori, realizasem chiar şi eu câteva zeci de by-pass-uri „reuşite" pe cadavru, citisem despre procedura aceasta de o mie de ori şi o visam în fiecare minut al fiecărei zile de vreo douăzeci de ani încoace. În mintea mea, executasem fiecare împunsătură şi exersasem la nesfârşit fiecare pas al tehnicii.

I-am cerut anestezistului să ridice masa, pentru că eu eram cu aproape opt centimetri mai înalt decât dr. Trainer, mi-am vârât mâna în toracele lui Jimbo şi apoi am făcut lucrul pentru care fusesem creat de Dumnezeu. I-am reparat inima.

După ce am prins şi al doilea by-pass cu câteva fire, am privit în jos la Dr. Trainer care, evident, făcea pe mortul. Am intrat în jocul lui, pentru că l-am surprins privindu-mă cu coada ochiului şi urmărind monitorul cu celălalt ochi. Când îmi făcu cu ochiul, am ştiut că totul fusese pus la cale de el şi toţi cei din sală ştiuseră desigur tot, în afară de mine, evident.

Asta a fost. După douăzeci de minute, redirijam circulaţia prin inima lui Jimbo, de-acum cu trei artere noi, una din peretele toracic şi două de la picior, l am scos de pe „pompă" şi i-am privit inima umplându-se cu sânge şi luând o culoare de un roşu aprins. Sângele umplu cavităţile cardiace, iar eu îmi vârâi mâna în torace, am cuprins inima cu degetele şi am comprimat-o.

Şi aceasta bătu. Reîncepu să bată. Şi Jimbo n-a murit.

După ce i-am cusut pericardul, am scos trei tuburi de dren prin peretele abdominal, i-am închis cutia toracică şi i-am cusut şi i-am prins în agrafe pielea de deasupra sternului. Şi am făcut un pas îndărăt.

Dan îşi scutură capul şi râse.

— De şaptesprezece ori am făcut noi asta până acum, iar tu eşti singurul pe care l-am lăsat să termine singur totul. De obicei, dr. Trainer îşi revine în două minute, după ce tipul din rolul tău îşi pune mâinile sterile pe tot felul de prostii şi o dă în bară cu o itimă care e şi aşa vai de capul ei.

Arătă spre Jimbo.

— Da' ai făcut şi treabă bună pe deasupra. Aproape la fel de bună ca şi el.

Şi arătă în spatele meu

M-am întors şi l-am surprins pe dr. Trainer privind peste umărul meu, luându-şi porţia de M&M's, pe care i le vâra una după alta în gură o asistentă.

Dr. Trainer dădu încuviinţător din cap şi îmi spuse zâmbind:

— Poate că da.

După ce mi am dat jos mănuşile şi şorţul, îmi făcu cu ochiul.

— Numai poate.

Capitolul 28

Singura piesă de mobilier originală pe care am păstrat-o din adăpostul de pescari a fost o cadă imensă din fontă, cu picioare în formă de labe de leu. Obiectul era înalt de-ţi ajungea până-n talie şi arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un bordel. Charlie îi aprecia greutatea la vreo sută cincizeci de kilograme şi Emma pur şi simplu o adora. Îşi potrivea apa să fie caldă, dar nu prea fierbinte şi îşi umplea cada în timp ce-şi pensa sprâncenele la oglinda de deasupra chiuvetei. După ce se oprea din strănutat, se lăsa să alunece uşor în apă, şedea mult timp acolo, completând din când în când cu apă caldă, după cum îşi dorea, şi citea. Cred că a citit o sută de cărţi în cada aceea. Spumă, un prosop umed rulat la ceafă, şi picioarele ridicate.

Uneori, îmi vâram capul în baie şi o întrebam:

— Nu ai nevoie de companie?

Şi din când în când mă privea pe lângă cartea ei, îşi fixa semnul de carte şi dădea afirmativ din cap. Intram în cadă lângă ea, mă lăsam pe spate, iar ea-mi citea în timp ce eu îi spălam pe îndelete picioarele. Când ieşeam din apă arătam amândoi ca două stafide.

Când am construit casa cu Charlie, am păstrat cada ca să-mi aducă aminte de clipele acelea. Dacă aş fi vrut să scap acum de ea, ar fi trebuit să arunc toată casa în aer. Cada asta era atât de grea încât a trebuit să întărim podeaua băii pentru a o putea susţine şi când era plină cu apă, plus pe cine avea să se mai afle în ea. În timp ce Charlie stătea lângă trepte, am plătit doi oameni să mă ajute s-o car la etaj. Am lipit-o de perete, cu faţa spre geamul ce dădea spre lac.

Charlie a scuturat doar din cap şi a spus:

— Treaba ta, dar nu ştiu de ce trebuie să păstrezi o vechitură ca aia.

Am pornit apa, am lăsat-o să curgă cât de fierbinte o puteam suporta şi m-am băgat în cadă. Luna strălucea deasupra lacului ca un felinar şi un vânt uşor răscolea pomii de-afară. Am întredeschis geamul, am stins lumina de deasupra mea şi am şezut în întuneric, aşteptând.

Nu a trecut mult şi-au început. Iar mie nu mi-a trebuit mult să adorm. Când m-am trezit, greierii tăceau, după ce-şi încheiaseră serenada. Trecuse de miezul nopţii, iar apa se răcise, aşa că am ieşit din apă, stafidit ca o prună uscată.

Nu ştiu de câte ori şezusem împreună cu Emma în cada aceea. Iar imaginea pe care mi-o aduc aminte cu ea ieşind din apă, cu părul ridicat, cu apa prelingând-i-se de pe lobii urechilor şi de pe vârfurile degetelor de la mâini şi picioare – este una din acele imagini pe care nu le-aş vinde lui Termită nici pe tot ceaiul chinezesc sau pe toate revistele din lume.

Capitolul 29

Facultatea de medicină m-a învăţat multe lucruri, dar unul dintre ele a continuat să mă urmărească la nesfârşit: e incredibil de greu să ucizi trupul unui om. Oamenii îşi fac tot felul de lucruri; fumează ca nişte hornuri până când plămânii lor ajung să arate ca şi cei ai lui Winston, beau ca nişte peşti până îşi murează ficatul, mănâncă precum porcii până când inima şi rinichii ajung să le fie complet îngropaţi în grăsime şi le atârnă trei bărbii sub obraji şi ajung să aibă dureri cumplite când vine vorba să facă şi doar câţiva paşi... şi cu toate astea, corpul uman acceptă toate aceste suplicii şi continuă să-şi vadă de treabă. Această observaţie mi-a dat speranţă, pentru că, mi-am zis, dacă oamenii îşi pot abuza în mod voluntar atât de intens organismul sănătos, aceleaşi sisteme permiţându-le să trăiască şaptezeci sau optzeci de ani, atunci, m-am gândit eu, un organism bolnav ar trebui să supravieţuiască cel puţin jumătate din aceeaşi perioadă de timp. Adică în timp ce ceasul continua să bată, eu aveam suficient timp să învăţ ceea ce trebuia să învăţ, iar Emma avea timp îndeajuns să mă aştepte.

Am terminat facultatea de medicină la Harvard în trei ani. Apoi, mulţumită recomandărilor primite de la dr. Trainer, am avut norocul de a fi ales ca rezident în chirurgie generală la spitalul Mass General.

În acel spital am învăţat o mulţime de lucruri. Fiind de gardă şapte zile din paisprezece, am învăţat că somnul este o armă şi că ne putem descurca cu mult mai puţine ore de somn decât am crede că este posibil. Adesea lucram trei zile şi două nopţi întregi fără o clipă de somn. După aproape şaptezeci de ceasuri încărcate de sânge şi bisturie, mă prăbuşeam în pat lângă Emma, dormeam patru sau şase ore, apoi mă trezeam şi o luam de la capăt.

Şi nu eram singurul. Toţi cei doisprezece care alcătuiam echipa de rezidenţi chirurgi de la Mass General fuseserăm aleşi pe sprânceană, de la cele mai bune şcoli de medicină din lumea întreagă. Eram numiţi *„the best"* pentru că aşa şi eram. Dosarul fiecăruia dintre noi o dovedea. Justificam nenumăratele ceasuri petrecute departe de Emma spunându-mi că fiecare oră pe care o petreceam la spital însemna o oră în plus în perfecţionarea talentului meu. O oră în plus dedicată vindecării ei.

După ce mi-am sfârşit perioada de pregătire la Mass General, am primit un telefon de la unul dintre cei mai buni chirurgi transplantologi din lume, invitându-mă să petrec un an şi jumătate sub aripa lui la Vanderbilt şi să deprind arta transplantului. Am acceptat, ne-am mutat în Nashville, unde m-am alăturat acelui medic înalt, costeliv şi blând, cu aspect de medic de ţară, care, în ciuda smereniei sale, era întâmplător numărul unu sau doi în lume dintre cei mai buni chirurgi transplantologi care au existat vreodată. În ciuda faimei lui şi a aurei de care era înconjurat, insista ca noi să-i spunem „Billy". Aşa i-am spus, dar în spatele lui vorbeam despre el cu *Sir*.

Dacă Mass General m-a învăţat să supravieţuiesc şi să gândesc singur, Vanderbilt m-a învăţat să vindec. Transplantul nu era dificil; tehnica exista de ani de zile. Scoatem inima veche, o punem pe cea nouă în loc şi închidem pacientul. Partea cea grea venea mai apoi, după încheierea operaţiei, când literalmente sileam corpul uman să accepte organul străin, folosind medicamente foarte puternice. Pentru asta, slăbeam ţintit anumite componente ale sistemului imun, ca să nu se mai poată ataca pe sine drept urmare a faptului că inima unui necunoscut stătea de-acum în centrul atenţiei, într-un corp în care nu fusese niciodată intenţionată să bată. Este un proces delicat. Pentru a forţa acceptarea şi a împiedica rejectul, beneficiarii unui transplant înghit în medie paisprezece pastile pe zi, la ore fixe.

De aceea, a fi un chirurg transplantolog te obligă implicit să devii expert în boli infecţioase. Te antrenezi să observi simptome pe care alţii nu le văd, te obişnuieşti să ţii cont şi de cele mai mici variaţii ale hemoleucogramei unui pacient, sau ale serologiei acestuia. Felul în care sună o tuse, culoarea ochilor sau a pielii, mirosul aerului expirat de cineva.

Spre deosebire de alţi chirurgi, care operează adesea persoane pe care nu le-au întâlnit niciodată înainte şi apoi îl revăd pe pacient după două săptămâni pentru un consult final, chirurgii transplantologi îşi întâlnesc pacienţii cu câteva luni înainte, le cunosc povestea şi istoricul familial şi apoi suferă alături de aceştia, prin agonizantul proces al aşteptării unei inimi. După operaţie, îşi întâlnesc pacientul săptămânal, apoi lunar, ani de zile după aceea. Sunt legaţi de acest act indescriptibil prin care se ia inima altei persoane şi se amplasează în pieptul unei fiinţe vii, unde va începe, în mod instinctiv, să bată din nou. Puţini doctori au parte de legături atât de strânse cu pacienţii lor.

După un an şi jumătate la Vanderbilt, am primit un telefon de la spitalul St. Joseph din Atlanta. Doreau să înceapă un program de transplanturi şi mi-au propus să fiu şeful departamentului care avea să-l implementeze. Billy şi-a dat consimţământul şi mi-a dat drumul să zbor. Am dat mâna cu el şi i-am spus:

— Vă mulţumesc, Sir.

Şi am pornit cu Emma spre casă, în Atlanta.

Pe-atunci aveam deja două telefoane mobile şi două pagere şi eram *on call*[1] 24 de ore pe zi, şapte zile pe săptămână de circa şapte ani de zile. Aveam treizeci de ani, iar oamenii veneau din toate părţile pentru a mă întâlni. Nu pierdusem niciun pacient care să nu fi fost deja mort, nu am fost niciodată dat în judecată şi nu am dat greş niciodată, aşa că s-a răspândit zvonul despre calităţile mele.

După cel de-al doilea an al meu de practică, Charlie – care intrase în construcţii în nordul Atlantei – ne-a sunat să ne spună că găsise un teren de vânzare în partea de nord a Lacului Burton. Două loturi, pe unul găsindu-se un adăpost de pescari cu o singură cameră şi verandă, faţă în faţă cu celălalt, de-o parte şi de-alta a unui intrând îngust al lacului.

Ne-am întâlnit toţi trei la biroul agentului imobiliar târziu într-o după-masă de duminică, pentru că aşa îmi permisese programul meu şi ne-am dus să vedem proprietatea. Construcţia existentă era simplă, dar curată, şi putea foarte bine să servească drept adăpoat la sfârşit de

---

[1] *on call* – gardă cu posibilitatea doctorului de a merge acasă, sau de a pleca din localitate, dar rămânând disponibil şi accesibil telefonic (n.tr.)

săptămână până când am fi putut construi ceea ce ne doream. Încă din clipa când am pus piciorul pe acel teren, Emma a şi început să vadă înaintea ochilor genul de casă pe care şi-l dorea. Pe drumul înapoi, începu să-şi aştearnă ideile pe hârtie. Am făcut o ofertă la telefon, în timp ce mergeam pe autostrada 400 spre sud şi am semnat hârtiile într-una din zilele săptămânii următoare.

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ, DUPĂ PATRU OPERAŢII DE BY-PASS SIMPLU ŞI O toracotomie, am intrat în biroul meu pentru a întâlni un bărbat mai în vârstă din China. Adus de spate şi sprijinindu-se într un baston, şi-a ridicat capul şi m-a salutat. M-am oprit să dau mâna cu dânsul şi am stabilit contactul vizual. Cu toate că nu vorbeam aceeaşi limbă, ştiam ce dorea. *Vreau să trăiesc* înseamnă în orice limbă acelaşi lucru: *Vreau să trăiesc.* Ochii îi vorbeau la fel de limpede ca şi buzele.

M-am întors, am programat operaţia şi, în noaptea aceea, a început să trăiască din nou. Când au văzut cum puteam lucra cu un ţesut atât de friabil, au început să-mi aducă şi copii ca să-i văd. Siguranţa mâinilor mele şi abilitatea pe care o aveam de a face cusături mici în locuri înguste, ţesuturi periculos de subţiri, erau calităţi foarte căutate de către părinţii copiilor ai căror inimi fragile aveau nevoie de miracole deghizate în medicină modernă. Iar când am salvat viaţa unei fetiţe de opt ani care avusese deja trei operaţii şi care nu mai putea fi deconectată de la cele patru aparate care o menţineau în viaţă, an început să-mi spună „făcătorul de minuni".

Emma zâmbea doar şi continua să spere.

Viaţa unui pacient care a suferit un transplantat nu este lipsită de durere. După operaţie, pacienţii trebuie să suporte o spitalizare îndelungată, timp în care nu prea dorm, li se fac tot felul de teste, sunt înţepaţi în mod repetat şi au de suportat câteva tubulaturi inconfortabile care le sunt introduse sau scoase prin diferite orificii ale corpului. Într-o scurtă perioadă de timp, suferă primul episod inevitabil de respingere atunci când propriul sistem imun atacă ameninţarea străină, obiectul aflat în centrul corpului, care în mod normal nu ar avea ce căuta acolo.

Apoi începe căutarea epuizantă a combinaţiei ideale de medicamente, pentru regularizarea sistemului imun. Apoi biopsiile repetate, când

doctorul introduce un instrument minuscul printr-un tub ce pătrunde în corp printr-o venă a gâtului şi prelevează cinci bucăţi minuscule din muşchiul inimii care trebuie studiate şi analizate. Apoi urmează săptămâni întregi de fizioterapie şi controale săptămânale, care apoi se răresc la o singură consultaţie pe lună.

În cele din urmă, pacienţii trebuie să accepte şi să se supună unei diete stricte pentru tot restul vieţii, să ia o duzină de medicamente diferite la ore exacte şi să fie mereu atenţi la fiecare tuse, strănut şi înfundare a nasului, fiecare tăietură şi rană care apar pe corp şi la cea mai mică variaţie a temperaturii. Dar în ciuda acestor dificultăţi şi a durerii, oamenii stau la coadă pentru a beneficia de aşa ceva.

Apoi sunt doctorii. Cei sinceri îţi vor spune că puţini dintre noi suntem imuni la un dram din complexul „Dumnezeu". Sistemul însuşi reprezintă problema. Spre deosebire de directorii unei corporaţii, care primesc un *feed-back* de la acţionarii lor sau de la bordul de conducere, doctorii nu sunt corectaţi deloc, sau dacă da, în prea mică măsură. Noi deţinem controlul. Iar în sala de operaţii, suntem în control total. Toţi ceilalţi sunt supuşi şi gata să ne îndeplinească şi cea mai mică poruncă. Fără comentarii. Fără negocieri. Fără întrebări sau proteste. Noi prescriem şi oamenii fac ce li se cere. Noi întindem o mână, iar oamenii sar. Şi cu fiecare nouă viaţă salvată, suntem promovaţi.

— Excelentă treabă, doctore. O reuşită totală, doctore. Felicitări, doctore.

Şi poate că noi spunem:

– A fost o ninica toată.

Dar în mintea noastră, spunem altceva: *Păi poţi să ştii că e o treabă excelentă.* Ne lăfăim în orgoliul propriu şi suntem lacomi după promovare. Şi să nu credeţi că aşa ceva se petrece doar în afara sălii de operaţii. Pentru că majoritatea dintre noi avem un simţ supradezvoltat al sinelui, tratăm majoritatea relaţiilor pe care le avem în acelaşi mod, ceea ce explică de ce lucrăm douăzeci de ore pe zi şi nu avem o viaţă de familie, avem în spate căsătorii falimentare şi ajungem să le trimitem copiilor noştri câte o felicitare de Crăciun

Eu am scăpat de acest complex, dar nu fiindcă aş fi fost un bărbat mai bun decât cei din jurul meu, ci pentru că nu îmi puteam permite să cad

victimă lui. Veneam acasă în fiecare seară şi mă suiam în pat lângă o femeie a cărei respiraţii mă speriau de moarte. Am început să lucrez douăzeci de ore pe zi nu pentru că aveam nevoie să-mi hrănesc foamea de afirmare, cu toate că nu eram imun la asta, ci fiindcă speram ca Dumnezeu să Îşi amintească toate faptele mele bune şi să o cruţe pe Emma.

Adesea intram pe uşă după două nopţi şi trei zile întregi petrecute la spital şi mă întindeam în pat, cu pleoapele mai grele decât plumbul, de nu le mai puteam ţine deschise. Dar somnul mi-era duşman, şi făceam tot ce puteam să nu adorm, pentru că tot ce doream să fac era să stau să ascult respiraţia soţiei mele. Pentru că astfel îmi potoleam teama.

În multe nopţi se întorcea spre mine, îmi vedea ochii deschişi şi mă mângâia pe obraz cu degetul.

— Hei.

Zâmbeam.

— Nu ţi-e somn?

Dădeam din cap că nu.

Zâmbea şi îmi atingea buzele.

— Minţi.

Dădeam din cap că da.

Se cuibărea sub braţul meu, îmi căuta picioarele cu vârful degetelor ei de la picioare, îşi închidea ochii şi adormea la loc. De fiecare dată îmi venea să-i spun:

— Stai puţin, nu, nu te duce încă. Stai. Doar câteva minute.

Dar înainte să apuc să rostesc acele cuvinte, ea dormea deja adânc.

Aşa stăteam acolo lângă ea, cu inima bătându-mi cu putere în piept, iar în braţele mele pieptul ei slab se umplea şi se golea iar de aer. Nevoia de somn era imensă, dar stăteam în mijlocul furtunii, cu valurile izbindu-se de proră în timp ce mă luptam să ţin cârma pe direcţie. Dar nu aveam asupra acestui vapor mai mult control decât aveam asupra bărcuţelor pe care le construiam şi le lăsam la apă pe pârâu în jos pe vremea când eram copii. Pluteam la suprafaţă, vâsleam perfect, cu mişcări întinse sau pîinteam discret la loc puţin adânc, dar, în cele din urmă, apa ne purta unde vroia ea. *A fost cel mai frumos timp, a fost cel mai rău dintre timpuri... a fost izvorul speranţei, a fost iarna disperării, aveam totul înainte şi n-aveam nimic.*

Când eram sigur că doarme, îmi lipeam stetoscopul de spatele ei fragil şi ascultam. După câteva ceasuri, furtuna îmi vuia în urechi, valurile se loveau necontenit în mintea mea, mâinile trudite îmi erau lipite de cârmă, eu continuam să ascult. În cele din urmă când eram vlăguit şi incapabil să mai stau treaz, un ultim val mă izbea cu putere, mă făcea mii de fărâme şi mă arunca la ţărm. O oră mai târziu mă trezeam orbit de razele soarelui şi de junghiul nesiguranţei. Naufragiat.

ŞTIAM, CAZUL EMMEI ERA MAI COMPLICAT DECÂT ORICARE ALTUL CU CARE mă confruntasem înainte. În timp ce procedura chirurgicală în sine avea să fie delicată şi complexă, perioada postoperatorie era cea care mă punea pe gânduri. După atâţia ani în care luase medicamente puternice care să-i încetinească procesul de degenerare a inimii, sistemul ei imunitar era deja vlăguit. Succesul avea să-l constituie continuarea slăbirii selective a sistemului ei imunitar, încât acesta să accepte noua inimă, în timp ce restul imunităţii ei să fie întărit încât să putem îmbătrâni împreună. În timp ce eu eram plin de speranţă, timpul ei se apropia de sfârşit. Emma îmi spusese că nu dorea să fiu eu cel care să o operez, pentru că dacă se întâmpla ceva, nu dorea să trăiesc tot restul vieţii cu acel stigmat asupra mea.

În timp ce fracţia de ejecţie a Emmei continua să scadă, apropiindu-se tot mai mult de 15%, am început să mă gândesc la alcătuirea echipei care doream să o opereze. Aveam nevoie de o pereche bună de mâini. Aveam nevoie de cineva care era la fel de bun ca şi mine. Dr. Lloyd Royer Morgan era un chirurg de cincizeci şi ceva de ani care executase destul de multe transplanturi, ceea ce-l făcea un chirurg de frunte pe coasta de est a Statelor Unite. Royer opera frecvent în afara spitalului St. Joseph, aşa că ne întâlnisem adesea.

Royer era un urs. Înalt de 1,80 metri şi cu nişte mâini ca două labe de urs, era un uriaş plin de blândeţe. Din cauza dimensiunii mari a mâinilor sale, era limitat în ceea ce putea face cu copiii, dar era preferatul tuturor când venea vorba de adulţi. Dacă s-ar fi întâmplat ca inima mea să se îmbolnăvească şi să aibă nevoie de o operaţie, aş fi vrut să am mâinile lui Royer în pieptul meu.

Eu şi Emma l-am invitat la cină la Chops în centru, unde a băut vin

lui, a înfulecat o friptură şi ne-a ascultat povestea. La sfârşitul cinei, l-am rugat să fie el chirurgul nostru. A privit-o pe Emma, ea a încuviinţat din cap, iar el a acceptat.

Am început mulţimea de teste care certificau faptul că se califica pentru operaţie. Am înscris-o pe lista de aşteptare. Într-o marţi, undeva spre miezul nopţii, am introdus informaţiile referitoare la Emma în sistemul naţional de date legate de transplant, cunoscut ca bază de date UNOS, şi am înregistrat-o oficial. Am sunat-o, iar ea a început să plângă. Nu-i plăcea deloc ideea că trebuia să aştepte să moară cineva ca ea să poată trăi.

Capitolul 30

Miercuri avea să fie o zi caldă de vară; vântul ce adia dinspre lac îmi spunea asta. M-am trezit devreme pentru că visele mele nu mă lăsau să dorm până târziu. De fapt, nu mă prea lăsau să dorm deloc. Aveam un tricou din flanel cu guler, pe care în nevoie îl puteam ridica, mi-am pus ochelarii de soare şi mi-am tras şapca de baseball pe ochi. Şi ca să arăt şi mai rău de atât, nu-mi tunsesem barba. Cu Suburbanul meu cenuşiu, prăfuit de ţărâna roşiatică a Georgiei, care nu semăna deloc cu Lexus-ul pe care-l avusesem cândva, credeam că puteam scăpa detectării celor de la St. Joseph.

Drumul îngust de piatră ce cobora, unduindu-se, spre casa lor, era săpat de făgaşul apelor de ploaie şi neîntreţinut. Am tras în faţa casei şi le-am văzut pe Cindy şi pe Annie şezând pe o băncuţă, citind. Annie era învelită într-o pătură şi purta o beretă roşie de pluş; Cindy purta o fustă până la genunchi care nu era nouă şi un jerseu de bumbac fără mâneci, care se subţiase pe alocuri.

Toţi bolnavii cronici arată cumva asemănător, traşi la faţă, slabi, măcinaţi. Ochii le sunt cufundaţi în orbite; pielea le este palidă, de o nuanţă albăstruie, translucidă; venele sunt evidente şi par friabile; părul nu se pretează pentru reclamele de la Revlon; iar mişcările sunt lente, de parcă tot corpul ar înainta prin apă, sau de parcă ar avea băşici în tălpi. Termenul medical este *caşexie*. Expresia mai obişnuită este aceea de „moartea-n-persoană". Oricare vă place, cam aşa începea să arate şi Annie. Şi sub acea privelişte se afla senzaţia slabă că tot mai multă vitalitate, tot mai mult din viaţa ei se scurgea văzând cu ochii.

Sări de pe băncuţă, se apropie de geamul de cealaltă parte a şoferului şi spuse:

— Hei, ghiceşte ce cîteam?

Am coborât, am înconjurat maşina şi i-am deschis uşa.

— O, spune-mi tu, am zis eu.

— *Madeline.*[1]

— Nu mai spune.

Cindy ne întrerupse.

— Da, ne gândeam la dr. Seuss, dar am zis că te-ai săturat de cuvintele de trei silabe.

Autostrada 400 spre sud era liberă, iar drumul a fost lipsit de evenimente şi am reuşit să intrăm în parcarea de la St. Joseph cu douăzeci de minute mai devreme.

Cindy scutură din cap.

— Sigur ai mai fost pe-aici. Mie întotdeauna îmi trebuie o oră doar să găsesc intrarea.

Am zâmbit şi am zis:

— Internetul este o chestie formidabilă.

— Da, dar te costă douăzeci de dolari pe oră să-l foloseşti la internet-café.

— Să veniţi la mine. Puteţi folosi conexiunea mea oricând doriţi.

După ce-am zis-o, mi-am făcut un bileţel mintal să nu uit să-mi scot laptopul din birou.

Am parcat în spate, în parcarea destinată pacienţilor, despre care ştiu puţini pacienţi.

Cindy scutură din cap şi îi deschise portiera lui Annie.

— Urci cu noi? m-a întrebat ea.

— Nu, cred că o să rămân pe-aici. Încerc să nu ajung în cabinetele doctorilor decât dacă este absolut necesar.

Ea zâmbi şi o ţinu pe Annie de mână în timp ce intrară prin uşa acţionată electronic. Am rămas şezând în maşină, uitându-mă îndelung

---

[1] *Madeline* – serie de cărţi pentru copii scrisă de Ludwig Bemelsman, autor american cu origini belgiene, austriece şi germane. Prima carte a acestei serii, intitulată chiar *Madeline*, a fost publicată în 1939. Dovedindu-se un succes, a fost urmată de nenumărate altele în anii '40 şi '50. Seria este continuată şi în prezent de nepotul autorului, John Bemelsman-Marciano, şi a fost şi ecranizată (n.tr.)

la coperta cărții cu *Madeline* și amintindu-mi cum i-o citea Emmei mama ei.

Treizeci de minute mai târziu, am fost trezit de un ciocănit în geam. Un gardian îmi vântura prin fața parbrizului un baston negru, impunător.

— Scuzați-mă, domnule, mi-ați putea prezenta un act de identitate?

Mike Ramirez fusese paznic de noapte acum cinci ani. Părinții lui se trăgeau din Mexic, fapt care explica pielea lui creolă și părul negru. Nu știu de câte ori m-am întâlnit cu Mike la plecare după miezul nopții și mă însoțea la mașină pentru a se asigura că nu voi fi atacat de nimeni de prin tufișuri pentru a-mi lua portofelul, ceasul sau chiar viața.

Mike și Sofia aveau doi copii și sperau să mai vină și alții. Întotdeauna avea la el poze cu ei și povestea că visul lui era să-și trimită copiii la o școală privată. Imediat ce avea să fie promovat ca director al Pazei.

O cunoștea pe Emma din toate vizitele pe care le făcuse la spital și îi urmărise cu religiozitate progresele. La înmormântarea ei, stătuse în al doilea rând, plângând ca un copil.

În cei cinci ani de când nu-l mai văzusem, Mike se mai rotunjise puțin în talie, iar părul i se rărise puțin. Întotdeauna îl simpatizasem pe Mike, întotdeauna îmi făcuse plăcere să povestesc cu el și mă bucuram întotdeauna la gândul că aveam să-l întâlnesc după ce închideam ușile sălii de operație și apucam pe scurtul drum ce ducea la mașina mea. Dar ultimul lucru pe care doream acum să-l fac era să-i arăt buletinul meu.

Când mi-am ridicat privirea, el bătu din nou în geam și spuse:

— Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez, sincer, dar avem destul de multe probleme prin zona asta, așa că dacă vreți să fiți amabil...

Am coborât geamul și mi-am vârât mâna în buzunarul din spate. Acolo îmi era portofelul, dar el nu trebuia să știe asta.

— Ăăăă, m-am bâlbâit eu, sperând ca Cindy și Annie să apară în mod miraculos. Am arătat spre ușa electronică fără să-l privesc.

— Cardul de identitate mi-a rămas cumva la sora și la nepoțica mea, iar ele au intrat să-și ia o gustare, ceva. Ele sunt înăuntru. Au o programare la dr. Morgan.

El ezită.

— O... deci așteptați un pacient?

— Da, o fetiţă, cam atât de înaltă, cu o chestie roşie pe cap. Ştiţi cum sunt fetiţele. Toate încearcă să fie un model din reviste.

Am încercat să semăn cât mai bine cu unul de-al locului, dar nu eram convins că se lăsa păcălit.

– Da, da, mie-mi spuneţi, spuse el. Am şi eu două.

Asta însemna că el şi Sofia aveau acum patru copii – primii doi fuseseră băieţi. M-am uitat la insigna lui. *Director al Pazei*. Bun. Ştiam că era mândru de asta.

— Ăăă... domnule, am spus, încercând să par tâmpit, dar supus, dacă trebuie neapărat să mă mut de aici, o s-o fac. Dar trebuie neapărat să fiu aici când se întorc ele.

Am pornit motorul, dar Mike îşi puse mâna pe portieră şi spuse:

— Staţi puţin.

Am apăsat frâna, dar am menţinut motorul pornit.

Mike îşi întoarse capul, apucă micul transmiţător radio ce-i atârna pe umăr şi spuse:

— George, sună şi întreab-o pe Mary Jane din cabinetul dr. Morgan dacă...

Se uită la mine şi mă întrebă în şoaptă:

— Cum o cheamă?

— Annie.

Continuă să vorbească în staţie.

— Dacă a intrat la consultaţie Annie, o fetiţă cu o chestie roşie pe cap.

Mike privi în jur, mereu atent, scrutând parcarea, dar ascultând la aparatul de emisie-recepţie. Un avion trecu pe deasupra noastră, bruind transmisia. El acţionă butonul de legătură şi spuse:

— Repetă, George.

— Da, reveni George. Tocmai coboară.

Eu respirai uşurat.

George vorbi din nou.

— Poate că le întâmpini la uşă pentru că dr. Morgan le însoţeşte.

— 'ţeles, spuse Mike, îndreptându-şi uşor ţinuta.

L-am alungat nepoliticos de pe geamul maşinii, l-am ridicat şi mi-am împrospătat puţin echipamentul de deghizare. Mike se apropie de uşă

chiar când ieşi Royer împingând un cărucior cu rotile pe care şedea Annie, urmat de Cindy. Avea un plic imens rulat sub braţul drept. Radiografiile.

Am privit fix înainte, am pornit radioul ca să nu-i aud şi nu m-am oferit să îi ajut. Royer deschise uşa din spate, o ridică pe Annie din scaun, o puse în maşină şi o gâdilă puţin. Cindy se lăsă pe scaunul din faţă, obosită.

Royer o sărută pe Annie pe frunte şi-i închise portiera. Ea se lăsă pe spate şi închise ochii. Cindy îşi coborî geamul şi se aplecă afară pe geam. Pentru că nu-l putea auzi pe Royer, opri radioul şi spuse:

— Vă mulţumesc, dr. Morgan.

Royer îi întinse filmele, apoi privi spre bancheta din spate unde Annie respira scurt, sacadat, cu ochii închişi.

— Cindy, spuse el, ridicându-şi mâinile. Dumnezeu mi-a dat mâini bune, da' mi le-a făcut tare mari. Eu nu pot face operaţia; ea are nevoie de cineva special. Cineva înzestrat. Fizic, eu nu-mi pot vârî mâinile în locurile unde este nevoie, şi tot fizic nu pot face o cusătură atât de fină. Va trebui să găsim pe altcineva.

Royer se opri şi privi undeva, departe.

— Am cunoscut cândva un chirurg care ar fi putut face operaţia asta... noi îi spuneam „făcătorul de minuni". Dar de câţiva ani nu mai pot da de el... Mă rog.

Reveni în prezent şi lovi uşor filmele.

— Ai grijă de astea. O păstrăm pe Annie ca o prioritate pe listă. Fracţia ei de ejecţie o plasează acum aproape în vârful listei. În cel mai rău caz, o s-o fac eu. Dar...

Privi din nou spre Annie.

— E timpul să începem să ne rugăm pentru o minune. Pentru că avem nevoie de o minune.

Cindy îşi şterse o lacrimă şi spuse în şoaptă:

— Mulţumesc.

Îşi ridică geamul şi se aşeză înapoi cu mâinile în poală.

Eu am dat în marşarier şi tocmai eram pe punctul să apăs pedala de acceleraţie, când ea lăsă din nou geamul jos şi spuse:

— Dr. Morgan?

Royer se întoarse şi reveni lângă maşină.

I-a trase adânc aer în piept şi schimbă tonul, de la cel de mamă la cel care aducea banii în casă.

– Am rămas în urmă cu plăţile la cabinetul dumneavoastră. Cred că luna viitoare se va schimba totul. O bancă cu care am discutat...

Royer îşi ridică mâna şi o flutură prin aer.

— Mai încolo, spuse el. Mai întâi operaţia. Apoi, după ce se întoarce la şcoală, şi aleargă iarăşi la locul de joacă, când o să fugă după băieţi şi o să-ţi ceară s-o ajuţi să-şi dea cu ojă pe unghii, atunci o să ne gândim şi la partea asta.

Cindy îşi înăbuşi un suspin.

Royer o bătu uşor pe spate.

— Să rămânem concentraţi asupra jocului. Haide s-o facem pe Annie bine, să o măritărm, să o ajutăm să aibă copii, să fie o soţie, o mămică şi o bunică. Toate astea sunt posibile, dar mai avem câteva hopuri de trecut.

Privi din nou la filme.

— Să nu le pierzi.

Pentru prima oară, Royer privi în interiorul maşinii. Privi şoferul.

Eu priveam fix înainte, dar din coada ochiului îl vedeam pe Royer studiindu-mi mâinile aşa cum stăteau nemişcate pe volan.

Ce greşeală din partea mea. Mi-am tras mâneca să-mi ascund ceasul - un Blue Seamaster Omega pentru scufundători pe care-l primisem cadou de la Emma la prima noastră aniversare.

Royer se aplecă să vadă cât putea din oasele feţei mele, şi din faţă. Nu m-am uitat nicio clipă în direcţia lui. Ochii i se îngustară, se uită la Cindy, apoi la mine, iar la Cindy şi iar la mine. Vorbi rar şi apăsat, uitându-se în tot acest timp pe lângă Cindy, la mine.

— Se mai întâmplă minuni. În ciuda a ceea ce cred unii oameni, se mai întâmplă minuni.

Am ieşit din parcare, iar Cindy îşi puse mâna pe umărul meu.

— Îţi mulţumesc că ne-ai adus. Nu cred că am fi reuşit să ajungem la programare de unele singure.

— Până aici te-ai descurcat destul de bine, am spus.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse ea, privind afară pe geam în

timp ce pătrunserăm pe drumul circulat. Annie adormise, aşa că am trecut şi de Varsity şi de Starbucks şi ne-am îndreptat spre nord pe Autostrada 400.

Eu tăceam, gândindu-mă la întrebările ce mă bântuiau, şi cred că Cindy îmi simţi neliniştea.

— N-ai mai scos o vorbă de când am plecat de la spital. Eşti bine?

— O, da, doar că, ăăă... mă gândeam la Annie.

Cindy dădu din cap.

— Bine-ai venit în club.

ANNIE DORMI TOT DRUMUL PÂNĂ ACASĂ. AM AJUNS ÎN FAŢA CASEI LOR după lăsarea întunericului. Lumina cu senzor se aprinse şi mă făcu să mă simt mai în largul meu. Am lăsat maşina cu motorul pornit, am dus-o pe Annie înăuntru, am bătut-o pe Cindy pe umăr şi am ieşit afară în timp ce ea-mi spuse încetişor „Mulţumesc" de pe marginea patului lui Annie. M-am urcat în maşină, şi pe locul de lângă mine se afla plicul.

În mine se dădu o luptă.

M-am uitat din nou la plic, apoi l-am luat şi i-am golit conţinutul. Am găsit imagini; CD-uri care fără îndoială conţineau imagini ecografice; videoul înregistrat la cateterizarea inimii, care avea să prezinte injectarea substanţei de contrast şi performanţa şi forţa inimii; şi în sfârşit, tomografia. Am ridicat imaginea spre lumina din curte şi am studiat contururile inimii lui Annie.

Royer avea dreptate.

Am dus plicul la uşă, l-am strecurat pe sub prag şi m-am dus acasă. Am parcat maşina, m-am urcat pe verandă şi am ascultat greierii. Zgomotul făcut de ei era asurzitor.

Capitolul 31

Era sfârşitul de săptămână cu 4 iulie, şi ştiam că lacul avea să fie ticsit de oameni, bărci şi larma jet-ski-urilor, dar trebuia s-o scot pe Emma din casă. Zăcea la pat de luni de zile şi, dacă ar fi avut suficientă energie, ar fi înnebunit încă de acum câteva săptămâni.

O ţinusem în viaţă administrându-i aproape zilnic dopamină intravenos – un fel de stimul cu adrenalină pentru inimă. Forţa inima să bată în mod artificial cu mai multă putere şi mai regulat, dar de asemenea îi scurta viaţa. Şi pentru că Emma era aproape de vârful listei de aşteptare pentru transplant, Royer şi cu mine am căzut de acord că o creştere a puterii indusă de medicamente avea să o ajute, aşa că i-am amplasat un cateter venos central pe care l-am introdus într-o venă periferică. Acest dispozitiv arăta ca o linie intravenoasă în braţul stâng al Emmei, dar în realitate era ataşat la un tub care îi urca prin braţ şi apoi ajungea până în atriul ei drept, permiţând medicamentului să fie descărcat direct în inima ei, unde se amesteca apoi cu cantitatea optimă de sânge. Astfel reuşeam să fim cu un pas înaintea nopţii întunecate ce îi sufla deja în ceafă.

Emma era plăpândă, extrem de palidă, nu prea mai vorbea, iar când o făcea nu auzeai decât o şoaptă şi clipea cu încetineală. Părul i se subţiase, unghiile îi deveniseră friabile, iar gura îi era mai mereu uscată. Se apropiase de vârful listei, dar cum mai erau câteva nume înaintea numelui ei, ştiam că aveam sfârşitul de săptămână doar pentru noi. Aşa că am împachetat în maşină suficiente pungi de plasmă şi lichide pentru administrare intravenoasă pentru a-i continua injecţiile zilnice cu dopamină şi trei butelii de oxigen lichid, la care începusem să o conectez noaptea, în timp ce dormea. Aportul suplimentar de oxigen uşura efortul pe care-l depunea corpul ei, permiţându-i să se odihnească. Era ca

şi când aş fi depus mici rezerve de energie în banca organismului ei. După un transplant, corpul suferă replieri pe multiple planuri. Oxigenul îi readuse puţin din culoare în obraji şi ea savură din plin clipele de relativă emoţie. Dar în caz că s-ar fi întâmplat să apară vreo inimă disponibilă, îi sunasem pe cei de la *Life Flight*, le-am dat coordonatele GPS exacte ale casei şi le-am spus că exista un teren potrivit pentru aterizare la vreo sută de metri distanţă, pentru elicopter.

Emma, cu tubul care-i intra în nas agăţat ca nişte ochelari pe după urechi şi inspirând cu nesaţ oxigenul, şi-a pus capul pe umărul meu şi aşa am condus tot drumul până la lac. Eram încântaţi. După ce aşteptasem atât, după ce studiasem atât, după cât sperasem, ştiam că eram la distanţă de doar câteva săptămâni de o viaţă cu totul diferită.

Îmi eliberasem programul operaţiilor pentru două zile, ceva ce nu mai făcusem de când fusesem stagiar, şi nu-am petrecut toată ziua la telefon ascultând diferite noutăţi de la asistente şi consultându-mă cu alţi medici referitor la foşti şi viitori pacienţi. După prânz, chiar am ieşit să fac o tură la vâsle – ceva ce de ani de zile se reducea la un episod zilnic de exerciţii intense la ora 5 dimineaţa, pe o maşinărie statică din centrul de fitness al medicilor din cadrul spitalului. De pe locşorul ei aflat deasupra lacului, Emma desena, moţăia lângă o ceaşcă cu ceai şi privea siajul bărcilor ce treceau în trombă prin dreptul movilei noastre.

În noaptea aceea, un tânăr de douăzeci şi unu de ani din Daytona, călare pe o motocicletă, după ce se drogase cu un cocktail de bere şi amfetamine, ţâşnise cu bolidul lui undeva spre nord, cu 120 de km la oră şi încercase să facă un salt peste o intersecţie sub privirile admirative ale unor puşti aflaţi în căutare de senzaţii tari. A lovit parapetul şi a avut viteza, distanţa şi din nefericire şi înălţimea necesare pentru ca în punctul culminant al saltului pe care-l făcuse, să nu mai apuce să evite un stâlp de rezistenţă al drumului suspendat, ceea ce aproape l-a decapitat. Motocicleta lui a aterizat fără el, iar cei de la descarcerări l-au dat cu greu jos de unde rămăsese suspendat şi a fost declarat imediat în moarte cerebrală. A fost menţinut în viaţă în timp ce medicul discuta cu părinţii lui formalităţile legate de donarea de organe. Spitalul din Daytona a anunţat existenţa inimii, iar sistemul naţional computerizat a declarat compatibilitate perfectă pentru doi pacienţi.

Chestia fantastică legată de baza de date UNOS este aceea că scoate din ecuaţie orice situaţie în care unui medic i s-ar cere să joace rolul lui Dumnezeu. Singura excepţie posibilă la regula de a nu decide tu însuţi este atunci când programul de transplant a devenit excesiv de mare şi reţeaua de pacienţi aflaţi pe listă creşte şi ea. Dar chiar şi atunci, şansele unei compatibilităţi perfecte pentru mai mult de unul din pacienţii tăi este cam egală cu şansele tale de a fi lovit de fulger şi atacat de un rechin în aceeaşi zi. Administratorii de sistem ai reţelei declară compatibilitatea printr-un sistem de dublă verificare înainte să fie dat vreun telefon, iar apoi dau cele două telefoane către cei doi medici listaţi ca responsabili pentru ambii pacienţi. În acea după-masă, ambele telefoane le am primit eu.

— Hei.

Era Royer.

— Avem... ceva.

Însă tonul vocii lui îmi spunea altceva.

— Avem o inimă.

— Şi? am întrebat eu.

— E compatibilă cu Shirley... şi cu Emma.

Cu şase săptămâni înainte, Shirley Patton venise să mă vadă. Tocmai împlinise patruzeci de ani, avea doi copii, de treisprezece şi zece ani, un soţ cu care era căsătorită de cincisprezece ani şi nu avea decât o singură dorinţă:

— Aş vrea să-mi văd copiii absolvind colegiul.

Singura problemă era aceea că inima ei nu avea să-i permită să-şi vadă dorinţa împlinită. Fiul ei o adusese cu căruciorul cu rotile în cabinetul meu, iar când am rugat-o să se ridice în picioare, n-a putut-o face. Auzise de mine şi de echipa mea, de experienţa lui Royer şi de abilităţile mele de chirurg şi venise tocmai din Brunswick[1] să mă roage să-i scot inima ei şi să-i pun una nouă în loc.

Am văzut modul în care-şi privea fiul, felul în care fiica ei îi sărea în ajutor, citindu-i orice dorinţă din ochi şi am auzit că soţul ei avea trei locuri de muncă, doar pentru a-i putea oferi îngrijirile de sănătate minimale de care avea nevoie.

[1]aproximativ 440 km (n.tr.)

Ea îşi conduse căruciorul până lângă mine, care stăteam aplecat peste biroul meu, şi-a scos ochelarii de citit, şi m-a luat de mână. Mi-a întors-o în palma ei, studiindu-mi fiecare pliu şi bătătură, apoi m-a privit în ochi.

— Am auzit că aveţi un dar, a spus ea. Vreţi să îmi faceţi şi mie parte de el?

Dată fiind starea ei, am îndrumat-o spre un apartament al spitalului care se găsea în apropierea centrului de traumatologie. Shirley devenise atât de slăbită între timp, încât nu mai putuse părăsi spitalul. Fie îi găseam o inimă, fie murea aşteptând-o.

Royer continuă.

— E în totalitate alegerea ta. O putem pune pe Emma pe picioare în trei zile şi apoi să punem mâna pe telefon şi să dăm sfară în ţară pentru o inimă pentru Shirley.

Am scuturat din cap, iar Emma îşi trecu degetele prin părul meu. Fără ca măcar să fi auzit conversaţia noastră, ea a ştiut. Nu ştiu cum, dar a ştiut.

— E în regulă, spuse ea. E în regulă.

Am privit-o îndelung în ochi, am ales să privesc dincolo de îndoielile care urlau spre mine din spatele ochilor ei şi am spus:

— Voi fi acolo în nouăzeci de minute. Pregăteşte-o pe Shirley.

Royer înghiţi în gol şi spuse:

— Este ora... 9:14 a.m. ... acum.

Puse receptorul în furcă şi porni să pregătească un avion în timp ce eu am făcut un duş, am sărutat-o pe Emma şi l-am chemat pe Charlie să stea cu ea.

Emma m-a salutat cu o mişcare a mâinii, un zâmbet forţat şi cuvintele răguşite:

— Haide, du-te. Şi îmbrăţişeaz-o pe Shirley din partea mea.

Am încălcat aproape toate limitele de viteză afişate pe drumul spre Atlanta, în timp ce Royer zbura spre Daytona. S-a întors, a deschis geanta frigorifică, şi acolo, deasupra trupului lui Shirley, mi-a întins o inimă desăvârşită.

Am făcut ceea ce aveam de făcut, am făcut nod ultimului fir şi am scos-o pe Shirley de pe „pompă". Inima ei cea nouă se umplu de sânge,

se coloră într-un roşu viu şi reîncepu să bată ca o tobă. Am vorbit cu soţul ei şi l-am lăsat în sala de aşteptare împreună cu copiii lor, unde discutaseră, mai presus de toate, despre culegiu. M-am întors acasă după lăsarea întunericului, i-am mulţumit lui Charlie şi m-am întors la Emma.

Ea s-a întins şi şi-a trecut degetul peste liniile întunecate care deodată îşi făcuseră loc permanent sub ochii mei. Când îmi văzu faţa, plânse. Ştia că Shirley era bine şi că avea să supravieţuiască. Vorbitul devenise şi mai dificil, la fel ca şi vorbitul în şoaptă, aşa că-mi scrisese un bilet şi arătă cu creionul. „Acum culcă-te puţin."

Cum telefonul nu suna şi pagerele mele nu mai piuiau, cum niciun pacient nu-mi aştepta sosirea şi cum nicio inimă nu mai era pe drum, am luat-o pe soţia mea în braţe şi am dus-o în patul nostru, m-am întins lângă ea, mi-am pus braţul după talia ei subţire şi osoasă şi mi-am închis ochii. Ea şi-a încolăcit degetele într-ale mele şi şi-a lipit pielea caldă a spatelui de pieptul meu şi am adormit pe nesimţite. Când m-am trezit în întuneric câteva ceasuri mai târziu, sub umbrela bubuitoare a artificiilor de 4 iulie, Emma nu se mai afla lângă mine.

Capitolul 32

După cină, niște orez brun cu sos Worcestershire și o bucată de grătar de somon asezonat cu piper *cayenne*, usturoi, zahăr brun și melasă, m-am urcat în mașină și am urcat în munți la magazia mea. Am dat la o parte prelatele prăfuite, am studiat stogurile de lemne, am ales douăsprezece scânduri potrivite din inimă de pin și patru grinzi de cinci pe cinci centimetri de deasupra, și m-am întors acasă, unde mi-am petrecut noaptea în sala mea de operații de pe malul lacului, înconjurat de rumeguș și lac.

Când apăru Charlie la 5:30 dimineața, dornic să apucăm vâslele, eu terminasem picioarele, dădusem forma și terminasem tăblia prinzând scândurile între ele cu știfturi, prinsesem totul în șuruburi și încleiasem tăblia, și eram deja pe punctul de a-i da al doilea strat de lac.

Charlie ajunse de partea mea a lacului, intră prudent în atelier, își trecu degetele peste margini și spuse:

— Drăguță masa.

— Merge, am spus, privindu-mi critic opera.

— Aștepți musafiri?

— Nu, am spus fără să-mi ridic privirea.

Charlie zâmbi și spuse:

— Te gândești să faci și niște băncuțe pe lângă ea?

— La asta nu m-am gândit.

— Ei bine, spuse el, scărpinându-se în barbă, dar unde vrei să șadă ea?

Reuși să-mi capteze atenția. L-am privit și l-am surprins zâmbind.

— Nu știu.

DIN NU ȘTIU CE MOTIVE, CHARLIE ERA BINEDISPUS, ȘI ASTA SE VEDEA DIN felul puternic, întins și rapid în care trăgea la vâsle. Am ținut pasul cu

el, dar cu dificultate. Mintea îmi era în altă parte. O oră mai târziu, agățam barca în locul destinat ei pe perete, iar Charlie mă bătu pe spate, chiar înainte să intre în apă, din capătul docului.

Cu un braț se ținea de sârma de orientare, iar cu cealaltă își făcu drum prin apă. Georgia ședea pe docul opus, scheunând, cu labele atârnându-i peste margine, privind dansul de balerin al lui Charlie prin apă. Ajunse la docul lui, o ciufuli între urechi, apoi o făcu să vină după el, în timp ce o conduse spre casă, pentru a lua micul dejun.

Sună telefonul și apucă să sune și a doua oară înainte să ridic receptorul.

— Alo?

— Hei, am o propunere de afacere pentru tine.

Cindy era plină de viață, ceea ce însemna că nu dormise toată noaptea de gânduri. În fundal auzii glasuri de oameni și clopoțelul casei de marcat.

— Așa.

Am încercat să par și eu binedispus.

Vorbi cu altcineva.

— Am venit devreme să mă ocup de achiziții. Frank mi-a spus că pot folosi telefonul lui. Termin în câteva secunde. Îmi pare rău.

O și vedeam șezând dreaptă și mestecându-și buza de jos. Am auzit pașii unei femei pe o podea de lemn.

— Bun, scuză-mă. Acum pot vorbi.

Făcu o pauză și practic o auzii cum își dă părul după urechi în felul în care fac femeile când se gândesc, când sunt nervoase, sau ambele.

— Am crescut la o fermă de nuci pecani, chiar lângă I-75, la nord de Tifton și la sud de Macon. Cam vreo 20 de hectare de pomi. Am vândut casa de ani de zile, dar pământul și păduricea e încă a noastră. Din nefericire, majoritatea pomilor sunt morți sau au fost loviți de fulger. Oricum, ce spuneam? A, da, avem acolo un șopron vechi.

Făcu o pauză, lăsând cuvintele *șopron vechi* să reverbereze cumva în aer.

— Are vreo două sute de ani vechime. Nu știu exact despre ce vorbesc eu aici, dar e destul de mare, și cred că mai este câte ceva lemn bun pe-acolo. Dacă reușești să scoți ceva de acolo, o să împart totul

jumi'-juma' cu tine. O să-ţi dau şi o mână de ajutor, dacă-mi spui ce să caut şi ce am de făcut.

Îmi şi imaginam deja tranzacţia în minte, dar nimic legat de bani. Am tăcut o clipă, aşa că ea simţi că trebuie să umple cumva tăcerea.

— M-am gândit că poate cu experienţa ta, ei bine... banii ne-ar fi de mare ajutor...

Annie tuşi în fundal, o tuse guturală, umedă şi o auzii pe Cindy spunându-i în şoaptă:

— Annie, scumpo, pune mâna la guriţă. Şi nu lăsa creionul din mână. Treci şi fă-ţi temele acolo.

Annie spuse ceva ce nu reuşii să înţeleg, la care Cindy îi răspunse:

— Nu-mi pasă ce spune învăţătoarea aia, nu ai rămas chiar atât de mult în urmă şi o să reuşeşti să intri în clasa a treia la anu'.

Atunci am spus:

— Trebuie să văd mai întâi despre ce e vorba.

— Ei bine, dacă mă anunţi din timp, aş putea să-mi iau liber la sfârşit de săptămână.

— E bine dacă-ţi spun astăzi?

— Poate că da. O să întreb.

Îşi coborî puţin tonul vocii.

— Şefa nu e chiar în cele mai bune toane astăzi, dar niciodată nu e în perioada asta a lunii. Are cel mai îngrozitor SPM[1] pe care l-am văzut la vreo femeie vreodată.

Se opri puţin, apoi vorbi normal în continuare:

— Asta este probabil o informaţie de care nu aveai nevoie.

Am zâmbit. Cindy avea un mod minunat să gândească cu voce tare. Annie tuşi din nou, de data asta mai prelung, în cele din urmă reuşind să-şi disloce ceva din mucozităţile existente în piept. Auzisem tusea aceea de zeci de mii de ori înainte. Şi de fiecare dată, imaginea care o însoţea revenea.

---

[1]SPM - sindrom premenstrual, reprezintă o multitudine de simptome fizice, psihice şi emoţionale legate de ciclul menstrual al femeii. Se estimează că circa 80% dintre femeile aflate premenopauză prezintă anumite simptome din tabloul general al SPM. Simptomele în sine sunt predictibile şi apar de regulă în cele două săptămâni care preced menstra. Acestea se atenuează sau dispar complet odată cu debutul ciclului menstrual (n.tr.)

Tăcu vreme de un minut. În minte văzui o femeie care stătea într-un birou de împrumut vorbind la un telefon fix, pentru că nu-şi permitea un telefon mobil. Am văzut o femeie care avusese două, uneori şi trei locuri de muncă, încercând cu disperare să rupă ciclul vicios în care se afla. Am văzut-o luând adânc aer în piept, am văzut-o zâmbind, am văzut-o cum i se înălţau umerii şi golul dureros dinăuntru umplându-i-se de uşurare. Şi, cum văzusem la sute de pacienţi care-mi intraseră în cabinet, am văzut acea sclipire de speranţă revenind din cine ştie ce adâncuri, ridicându-se precum o pasăre Phoenix din cenuşa înfrângerii şi a imposibilului.

Cu o voce şoptită cu care mă obişnuisem deja, îmi spuse:

— Mulţumesc, şi puse repede receptorul în furcă.

Capitolul 33

Vineri noaptea veni şi mă găsi hămesit de foame, dar m-am limitat la o cină pregătită rapid la microunde. Se pare că Charlie nu. La 5:30 după-masă, apăru pe doc, gătit de sărbătoare.

— Hei, băiatu'-mut! Băiatu' care nu răspunde la telefon! Băiatu' care n-are nevoie să construiască bărci! Ia mişcă-te încoace şi ia-mă cu maşina. E ora cinei.

Mi-am încuiat biroul, unde îmi petrecusem cea mai mare parte a zilei, mi-am luat cheile şi am apucat pe drumul de ţară care înconjura micul nostru intrând de lac, până în faţa intrării casei lui Charlie. El era gata, cu Georgia lângă el, bătând tactul cu piciorul. Se urcă, îi porunci Georgiei „Culcat!" la picioarele lui şi cu un zâmbet pe faţă spuse:

— Pe-acolo, ceea ce însemna în direcţia opusă de *The Well*.

— Unde mergem?

— Să luăm uişte prieteni de-ai mei. Vă fac la toţi cinste cu o cină.

Am tras pe dreapta, am scos maşina din viteză şi m-am întors spre Charlie cu sprâncenele ridicate.

El se uită la mine şi spuse:

— Da, doctorilor chiar nu le place să li se spună ce au de făcut, dar tu nu eşti doctorul meu. Şi-apoi, dacă e să ieşim mâine într-o excursie cu oamenii ăştia, m-am gândit că n-ar strica să ne cunoaştem puţin mai bine.

Am coborât pe drumul ce ducea la casa lor, unde Cindy şi Annie ne aşteptau deja, arătând de parcă era pentru prima oară în viaţa lor când le invita cineva la cină. Zâmbetul pe care-l aveau pe faţă valora cât zece cine.

Am înconjurat maşina şi i-am deschis uşa lui Charlie.

— Cindy, Annie, pe cumnatul meu, Charlie, l-aţi cunoscut mai devreme. Iar ea este prietena lui, Georgia.

Au râs, iar Charlie îşi întoarse faţa în direcţia noastră. Îşi întinse mâna, arătând vag spre Cindy, şi ea i-o luă, privindu-mă.

— E în regulă, i-am spus lui Cindy, nu te teme. Charlie nu te poate vedea, dar şi-a făcut deja o idee despre cum arăţi.

Charlie zâmbi, îşi închise ochii şi mormăi de parcă tocmai ar fi înghiţit un fursec cu ciocolată.

— Şi ador *Beautiful*[1], spuse el, adulmecând aerul cu nasul ridicat.

Cindy se îmbujoră şi o îmboldi pe Annie să o ia înainte. Annie îşi ridică ochii la Charlie, nefiind prea sigură ce să facă, iar Charlie îşi întoarse urechea spre ea. Respiraţia ei era ca cea a unui astmatic cronic. Charlie se depărtă de maşină, se aşeză pe vine şi-şi puse mâna dreaptă cu gingăşie pe faţa lui Annie.

Ea stătu liniştită, cu mâinile de-o parte şi de-alta a corpului, cu bereta căzută pe-o ureche, în timp ce Charlie îi contură trăsăturile feţei cu vârful degetelor şi apoi îi găsi, bâjbâind, mâna şi i-o scutură cu grijă. Îşi apropie faţa de la Annie, mişcându-şi ochii de parcă ar fi încercat să surprindă o scăpărare de lumină sau o reflexie sau ceva. Când termină să-i „citească" faţa, o luă din nou de mână pe Annie şi spuse:

— Cândva am cunoscut o fetiţă care semăna tare mult cu tine.

Îi ţinu mâna cu ambele mâini şi spuse:

— Am auzit că ai o inimă specială.

Annie zâmbi şi îşi frecă inconştientă medalionul de la gât.

Charlie ascultă, îşi puse vârful degetului în jurul medalionului şi al recipientului pentru comprimatul de uitroglicerină şi întrebă:

— Asta ce-i?

Annie se lumină la faţă.

— A fost a lu' mami. E un medalion.

Charlie se aplecă, îşi apropie urechea mai mult de ea, ca un spărgător de seifuri în plină acţiune. Cu degetele încercă să citească literele inscripţionate pe el: *Ez. 36:26*.

— E din Ezechiel, spuse Annie.

---

[1]*Beautiful* - parfum al casei Estée Lauder care în 2001 intra în Fragrance Hall of Fame (n.tr.)

Charlie dădu din cap şi-l lăsă să-i cadă înapoi în jurul gâtului. Spuse şoptit, cu multă reverenţă:

— Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou.

Îşi puse palma întinsă în partea de sus a pieptului lui Annie.

— Voi scoate din trupul vostru inima din piatră şi vă voi da o inimă de carne

Annie îl privi uluită.

— De unde ştii?

Charlie zâmbi.

— Surorii mele îi plăcea versetul acesta. Întotdeauna avea o carte în mâini. Ea şi Romeo de colo, spuse el, arătând în direcţia mea, învăţau mereu tot felul de chesüi pe de rost şi apoi vorbeau între ei cu frazele pe care şi le aminteau. Şi unele dintre ele s-au prins şi de mine şi de atunci tot mă chinuiesc să scap de ele. Dar de asta se pare că n-am reuşit să scap încă.

— Aş putea s-o cunosc? întrebă Annie.

Charlie zâmbi şi se îndreptă de spate, luând-o pe Annie de mână şi conducând-o spre locul din faţă.

— Da, peste vreo optzeci de ani.

I-am dus la intrarea din faţă de la *The Well*, i-am lăsat pe Charlie şi pe Georgia să le conducă înăuntru, la o masă, şi am parcat. Doar timpul avea să mă ajute să-mi pun la punct povestea, ca să pot minţi cu precizie când aveam să ajungem la partea cu întrebări şi răspunsuri.

Chiar când am ajuns la intrare, se porni o ploaie măruntă. Norii întunecaţi de deasupra mea îmi spuneau că nu avea să se oprească curând.

I-am găsit în colţ, unde Davis, gătit cu un şorţ pe care scria *Sunt visul femeilor şi groaza peştilor*, evident o distra pe Annie cu poveştile lui. Am rămas în umbră şi am privit-o cum lumina întreaga încăpere. Chiar aşa palidă şi obosită, avea un zâmbet care emana o strălucire pe care o vedea şi un orb de la o poştă.

Şi Charlie o vedea prea bine. Faţa lui o simţea şi se încălzea sub razele ei şi, la fel ca luna, o răspândea în jur spre noi, ceilalţi. Davis le luă comanda cu ceea ce doreau să bea, în timp ce eu mă strecurai în spatele mesei, la locul meu care se găsea între Cindy şi Annie.

— Ce au bun aici? mă întrebă Cindy.

I-am deschis un meniu, i l-am întins şi am arătat spre burgeri.

— Orice din secţiunea asta „medicală". Davis face cei mai savuroşi burgeri de prin zonă.

Se uită la mine.

— Tu ce iei?

Am privit-o pe Annie, apoi din nou pe Cindy.

— Ca de obicei. Un Transplant.

Annie scăpă meniul din mâini, zâmbi şi îşi ridică bereta ce ameninţa să-i cadă pe ochi.

— Da, şi eu vreau la fel.

Îşi ridică mâinile defensiv spre noi, ca şi când ar fi vrut să spună: *Nu-i mare lucru.*

— Oricum aveam nevoie de unul.

Cât de bine ne făcea tuturor râsul. De fapt, râsul în sine era ceva extraordinar. Te curăţa. Şi dacă exista cineva care să aibă nevoie de aşa ceva mai mult decât mine, ei bine aceea era Cindy. Davis reapăru şi ne luă comanda:

— Trei Transplanturi cu o farfurie în plus.

Dispăru după tejghea şi începu să taie carnea pentru burgeri.

În timp ce noi povesteam, formaţia din local începu să se pregătească pentru o seară lungă de vineri. *Sasquatch*[2] era alcătuit din patru băieţi din Atlanta, care-şi părăsiseră locurile de muncă ca agenţi de asigurări şi brokeri pentru a porni spre nord, la două ore de mers cu maşina, să se desfete în a cânta rock acustic şi southern rock.

În timp ce aşteptam să ne primim mâncarea, Cindy îşi îndreptă întrebările către Charlie, care era foarte bucuros să-i răspundă. Eu şedeam pe marginea scaunului meu, ascultând, uimit şi îngrijorat totodată. Charlie zăbovea în perioada copilăriei noastre, povestind tot felul de istorioare sălbatice şi adevărate despre toate năzbâtiile pe care le făceam şi le întreţinea pe fete, distrându-le de minune. Din fericire, ocoli cealaltă jumătate a poveştii.

Douăzeci de minute mai târziu, Davis ne aduse mâncarea şi începu-

[2]*Sasquatch* – nume dat unui monstru păros, umanoid, despre care legenda spune că ar trăi în sălbăticie în Statele Unite, numit şi *Bigfoot* (n.tr.)

răm să mâncăm, sub lumina singurului bec ce se afla deasupra mesei noastre. Tocmai când îmi luam furculiţa în mână, o auzii pe Annie întrebând:

— Domnule Charlie, vreţi să vă rugaţi?

Charlie zâmbi şi spuse în şoaptă, ca pentru sine:

— Din gura copilaşilor...

Îşi întinse mâinile, luându-le de mână pe Cindy şi pe Annie, care la rândul lor mă luară pe mine de mâini, şi-şi plecă fruntea.

— Doamne, Tu eşti singurul care ştii ce faci, aşa că Te rugăm să vii să petreci puţin cu noi în această seară. Fii oaspetele nostru de onoare la această masă. Umple-ne de sens conversaţiile, timpul şi inimile. Pentru că – şi Charlie rosti următoarele cuvinte în direcţia mea – ele sunt izvorul vieţii.

Strânsoarea mâinii lui Cindy deveni considerabil mai puternică, de parcă ar fi răspuns cu mâna stângă strânsorii lui Charlie din dreapta.

— Şi, Doamne, Îţi mulţumim pentru Annie.

Barul deveni ciudat de tăcut. La celelalte mese, creştetele se plecară şi oamenii încuviinţau, tăcuţi, cu capul.

Charlie continuă.

— Ştim cu toţii că are nevoie de o inimă nouă; şi nu trebuie să fii mare filosof să vezi asta, dar la asta Te pricepi Tu cel mai bine. Să vindeci inimile zdrobite. Deci Te rugăm să vindeci Tu inimile aflate în jurul acestei mese care au nevoie de asta.

Făcu o pauză, lăsând ecoul cuvintelor lui să răsune.

— Nu pretind că ştiu mai multe decât se cuvine, dar Tu ai spus lui Ieremia că Tu cunoşti planurile pe care le ai cu privire la noi, planuri de pace, ca să ne dai un viitor şi o nădejde.

Se opri din nou.

— Pentru că, Doamne, am sentimentul că această fetiţă merită aşa ceva. Şi ştiu că nimic nu Îţi este mai scump decât un copilaş.

Cindy scutură din cap. La masa din spatele lui Charlie, o doamnă îşi trase nasul, iar domnul care o însoţea îi oferi un şerveţel. Charlie îşi ridică bărbia. Dar acum chiar toată lumea din bar asculta şi aproape toţi ochii se umeziseră.

— Doamne, Îţi mulţumim pentru această mâncare, pentru Davis şi pentru fratele meu, Reese. Te rog să-l binecuvântezi... să-l păstrezi... şi să faci ca Faţa Ta să strălucească deasupra lui. Amin.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Davis îngenuncheat în spatele lui Annie. Cu ochii închişi, se ruga, iar degetele lui pline de cicatrici şi muncite se mişcau purtate ca de nişte valuri uriaşe pe spatele subţirel al lui Annie. Ea şedea liniştită, cu ochii închişi, cu buzele mişcându-i-se încetişor. După încă un minut, Davis se ridică şi se întoarse calm la grătarul lui.

Cu colţul ochiului am observat un tânăr şezând de unul singur în colţ, fumând o ţigară şi privind insistent spre masa noastră. Termită se plecă înainte, din umbră, şi-şi stinse ţigara strivind-o în scrumiera de pe masa lui. L-am salutat cu capul; iar el îmi răspunse la fel, apoi eliberă fumul tras cu un expir prelung.

În timp ce noi ne savuram cina, *Sasquatch* s-au apropiat de instrumente şi începură cu un cântec, o melodie southern rock/country numită *Jump-start Me, Jesus, My Batt'ry's Runnin' Low.*[3]

Lui Annie şi lui Cindy le plăcu mult. Bătură din palme pe tot parcursul melodiei, cântând refrenul ori de câte ori chitaristul, Stephen George, revenea la el.

Davis lăsă nota de plată pe masă, la care Cindy se întinse după geantă. Charlie auzi mişcarea ei şi scuturâ vehement din cap.

— Nu, doamnă, nu aici. Sunteţi invitatele mele şi eu fac cinste cu cina. Dar nu înainte să mi se acorde un dans cu această domnişoară.

Se ridică, îşi croi drum spre colţul platformei şi îi şopti ceva la ureche lui Stephen.

Stephen dădu din cap, acţionă nişte butoane de pe un panou care se afla la picioarele lui, rezultatul fiind că se modifică ceva la amplificare, şi îşi lăsă chitara din mâini. Se puse la pian şi începu melodia *She's Got a Way* a lui Billy Joel.

Charlie o luă pe Annie de mână şi-şi croi din nou drum printre mese şi scaune până pe ringul de dans. Annie îl urmă, cu gura până la urechi. Charlie se lăsă pe vine, acum Annie fiind ceva mai înaltă decât el. Îşi

[3]*Jump-start Me, Jesus, My Batt'ry's Runnin' Low* – Isus, porneşte-mi motorul, bateria mi-e pe sfârşite (în engl., în original) (n.tr.)

puse un braţ pe după talia ei, iar cealaltă i-o puse sus, pe spate. Annie îşi puse o mâna într-a lui, şi cealaltă pe umărul lui, radiind toată în timp ce se învârtea pe ringul de dans.

La mijlocul dansului, toţi ochii celor din restaurant erau aţintiţi asupra celor doi. Când am privit în jos, am observat că Cindy mă ţinea de mână. Scutura iar şi iar din cap şi privea la toate şi la nimic.

Dansul acela a fost unul dintre cele mai frumoase privelişti pe care le-am văzut vreodată.

Căutând o scuză să-mi retrag mâna, i-am dat lui Davis banii lui Charlie şi mi-am încrucişat mâinile în poală. Cindy păru stânjenită şi începu să-şi găsească de lucru cu şerveţelul. De cealaltă parte a restaurantului, Termită îşi aprinse o nouă ţigară, lăsă să-i cadă ceva bani pe masă, îşi termină de băut sucul şi ieşi.

AM OPRIT MOTORUL ŞI ÎMPREUNĂ CU CHARLIE LE-AM CONDUS PE FETE LA intrare. Annie îl îmbrăţişă pe Charlie de picioare şi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule Charlie. M-am distrat excelent.

— Noapte bună, Annie.

Annie îşi puse degetul la buze şi-şi închise unul dintre ochi, de parcă ar fi stat pe gânduri dacă să întrebe ceva sau nu.

Charlie aşteptă, descifrând tăcerea, şi spuse:

— La ce te gândeşti?

— Domnule Charlie, mă întrebam... este greu... să nu poţi vedea?

Charlie se lăsă jos pe verandă în stilul indienilor şi îi luă blând mâinile într-ale sale. Ea se aşeză în faţa lui şi-şi lipi genunchii de fluierul picioarelor lui. Lumina de pe verandă era slabă, dar reuşea să ajungă până la ei, căzându-le ca un văl peste umeri.

— Annie, acum aproape două mii de ani a trăit un orb pe care-l chema Bartimeu şi care locuia într-un oraş numit Ierihon. În fiecare zi şedea la porţile oraşului, pentru că toţi treceau pe acolo. Dacă erai orb şi trebuia să cerşeşti bani sau doreai să atragi atenţia cuiva, acolo te duceai.

— Adică aşa ca şi cei care stau pe la semafor şi ţin tăbliţele alea în mâini?

— Cam aşa ceva, spuse Charlie zâmbind.

Îşi scosese o batistă roşie din buzunarul din spate şi tot plia la ea pe coapsă.

— Bartimeu era acolo de ani de zile, şezând aşa la poartă, orb ca un liliac. Aproape toţi îl ştiau şi pun pariu că se săturaseră să-l tot audă ţipând mereu. Dar ce altceva să facă un om orb? Dacă nu făcea puţină gălăgie şi ceva valuri, nu-i rămânea decât să moară.

Acum îşi puse batista tandru peste ochii lui Annie.

— Bun, tu ţine-o aşa, şi eu o s-o leg la spate.

Annie îşi puse degetele peste batistă, apoi îşi închise strâns ochii. Charlie se întinse în spatele ei şi îi legă cu grijă batista peste ochi. Îşi continuă povestirea.

— Aşa că iată-l pe bătrânul Bartimeu, cerşind, ţipând, pur şi simplu o belea în *tuchus*-ul altora.

Annie îl întrerupse din nou.

— Ce-i aia *tuchus*[4]?

Charlie râse.

— Păi, tocmai şezi pe el.

Am ascultat schimbul lor de replici şi am zâmbit: *Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.*

Cindy se apropie de mine şi îmi atinse umărul cu umărul ei.

— Într o zi, el aude apropiindu-se o mulţime de oameni. Acum, Bartimeu ştia cam tot ce se petrecea în zilele acelea. El şedea la porţile oraşului. Ai putea apune că e ca şi prezentatorul de ştiri de la FOX sau CNN. Aşa că atunci când mulţimea asta se apropie tot mai mult, Bartimeu se ridică în picioare, începe să dea din mâini şi să ţipe cât îl ţine gura.

Charlie făcu o pauză.

— Şi ştii ce zicea?

Annie scutură din cap că nu.

— Ei bine, şi aici vocea lui Charlie se stinse până când ajunse doar o şoaptă. Ştia că o mulţime atât de mare nu însemna decât un singur lucru. Aşa că a început să strige, „Fiul lui David, îndură-Te de mine! Fiul lui David, îndură-Te de mine!" Poate că ţie nu ţi se pare cine ştie

---

[4]*tuchus* – termen folosit în *slang*-ul american, împrumutat din yddish, fără echivalent în limba română, cu sensul de fund, dos, posterior (n.tr.)

ce, dar în zilele acelea, astfel de cuvinte îţi puteau aduce moartea. I
un semnal pentru toţi ceilalţi iudei care stăteau prin apropierea lui,
cel puţin o persoană credea că Omul care venea înspre ei, şi care
făcea că era Isus, era Mesia – Împăratul pe care-l aşteptau să vină. D
cum, bătrânul Bartimeu, sătul de porţile alea, sătul să tot fie orb,
mai are chef să mai aştepte. Aşa că începe să sară în sus şi să ţipe
poate.

Charlie gesticula amplu prin aer cu mâinile.

— Localnicii, care nu doreau ca Isus să-şi imagineze că oraşul lor
plin de nebuni şi ciudaţi, îi spun lui Bartimeu să tacă din gură! Dar
ai găsit!

Charlie îşi scutură capul.

— Oamenii îi tot spun de ani de zile să tacă din gură. Dar el nici gând
nu are. Între timp, Isus s-a apropiat destul de mult cât să-l audă,
opreşte mulţimea şi le spune „Aduceţi-l pe omul acela la Mine". I-l,
acum toată mulţimea s-a năpustit asupra lui Bartimeu, îl înşfacă şi
apun, „Haide". Imaginează ţi că hainele îi erau mizerabile şi zdrenţuite
şi e foarte probabil să fi avut nevoie şi de un duş sănătos.

Annie zâmbi şi-şi apucă nasul între degetul mare şi arătător.

— Aşa că l-au adus pe cerşetorul cel orb la Isus şi mi-l imaginez pe
Bartimeu căzând lat, cu faţa îngropată în ţărână, cu ochii la nivelul
tălpilor lui Isus. Adică, dacă chiar credeai toată chestia cu „Fiul lui
David", păi atunci numai cu faţa în ţărână mai puteai sta. Şi Isus îi
spune: „Ce vrei să-ţi fac Eu ţie?" Şi Bartimeu, cum zăcea acolo în
praful drumului, îşi ridică ochii şi spune: „Vreau să văd". Atunci Isus
îl scutură de praf, îi netezeşte hainele şi-i spune: „Du-te. Credinţa ta te-
a mântuit." Şi uite-aşa, pur şi simplu – moment în care Charlie
îndepărtă batista de pe ochii lui Annie, la care ea rămase clipind şi
încercând să se obişnuiască cu lumina de pe verandă – pur şi simplu,
Bartimeu a putut vedea.

Annie zâmbi, iar Cindy îşi acoperi gura cu mâna. După care Charlie
se ridică şi o ajută şi pe Annie să se pună din nou pe picioare.

— Şi asta e destul de tare, dar ce s-a întâmplat în continuare e partea
şi mai interesantă.

— Ce anume? întrebă Annie, frecându-se la ochi.

Majoritatea celor orbi pe care i-a vindecat Isus au alergat acasă şi le-au spus tuturor că puteau vedea. „Bingo! Salut, mamă! M-am întors la treabă!" O reacţie naturală. Dar Bartimeu se apropie de zidurile templului lângă care zăcea de ani de zile, îşi ia haina şi se duce după Isus, pe drum.

Charlie îngenunche şi-i puse mâinile şi degetele lui Annie peste ochii săi.

— Annie, cel mai bun şi mai frumos lucru din lume nu poate fi văzut şi nici măcar atins: trebuie simţit cu inima.

— Ăă, Barta... Bartimi... Bartimam..., şi Annie se lăsă păgubaşă.

— Bart, spuse Charlie.

Annie zâmbi.

— Bart a spus asta?

Charlie scutură din cap.

— Nu, alt erou de-al meu. O doamnă, pe numele ei Helen Keller.

La care Annie spuse:

— A, da, am auzit de ea.

Charlie îi întinse mâna.

— Annie, am avut un timp minunat împreună.

Annie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-l îmbrăţişă, atentă să nu-l lovească în cap cu manşonul ei tare din gips.

— O-i fi eu orb, dar tut pot vedea.

Se întoarse în direcţia mea.

— Uneori, văd chiar mai bine decât cei care au ochi.

Când Annie îi dădu drumul, cu gura spuse:

— Noapte bună, domnule Charlie, dar tonul vocii ei spunea *Mulţumesc*.

Charlie îi răspunse la ceea ce-i spusese ea printre cuvinte. Era foarte priceput la aşa ceva.

— Cu plăcere, Annie.

Cindy îl îmbrăţişă şi ea, o luă pe Annie de mână şi porniră spre uşa de la întrare.

Annie aproape trecuse de uşă când se întoarse şi se apropie de mine:

— Noapte bună, domnule Reese.

— Noapte bună, Annie.

Annie intră în casă şi o auzii închizând uşa de la baie.

Cindy ne privi pe amândoi şi ridică din umeri.

— Vă mulţumesc, băieţi. Ne vedem mâine, dar...

Privi înăuntru după care coborî tonul vocii.

— Ar fi bine să plecăm ceva mai târziu. Am sentimentul că Annie ar avea nevoie de odihnă.

Charlie o sărută pe obraz şi spuse:

— Noapte bună.

Şi ne urcarăm în maşină.

Când mi-am pus mâna pe cheie, Charlie îşi puse mâna peste a mea.

— Stai puţin.

Îşi lipi arătătorul de buze şi coborî geamul. Georgia stătea la picioarele lui, ghemuită pe jos în maşină. Coada din care dădea scoteau un sunet ritmic cum lovea carpeta de pe jos. Charlie îşi ridică puţin capul ascultând, iar când mi-am pus din nou mâna pe cheie, mi-a smuls cheile din contact şi şi le-a pus în poală.

Un minut mai târziu, Cindy stinse lumina în camera lui Annie şi auzirăm o uşă scârţâind. Apoi Annie tuşi. O tuse guturală, puternică şi din piept. Era tot mai rău. Trecură câteva secunde şi tuşi din nou. De data asta mai spastic, de douăzeci de ori la rând.

Charlie privi în direcţia mea şi spuse:

— Tu o auzi pe fetiţa asta cum tuşeşte?

Ştiam ce mă întreba de fapt.

Scutură din cap şi mă lovi cu putere în piept cu palma deschisă.

— Te-am întrebat dacă o auzi pe fetiţa asta cum tuşeşte.

M-am lăsat pe spate, am privit în gol prin geamul parbrizului şi am luat adânc aer în piept.

— Da, Charlie, o aud.

Charlie doar dădu din cap şi-mi întinse cheile.

— Sper că o auzi.

Îşi întoarse capul spre geamul lateral şi-şi încrucişă braţele la piept.

— De dragul tău, de dragul fetiţei ăsteia, de dragul Emmei, sper că o auzi.

Capitolul 34

Sunetul de sticlă spartă mă făcu să sar din pat.

— Emma?!

Am privit spre bucătărie, spre direcţia din care venise zgomotul.

— Emma?!!

Am auzit un foşnet, apoi un geamăt surd. Emma zăcea cu faţa în jos pe podeaua bucătăriei, cu cămaşa de noapte răsucită în jurul ei. Ochii îi erau larg deschişi şi se ţinea cu amândouă mâinile de piept. Faţa ei îmi oferea o priveliştе îngrozitoare. M-am prăbuşit în genunchi, am căutat pulsul la carotidă şi la radială şi am ştiut că era la distanţă de trei minute de momentul când inima avea să i se oprească de tot.

— Charlie! am strigat eu de pe veranda din spate, în timp ce cotrobăiam prin sertarul cu ustensile din bucătărie.

— Charlie! Sună la 112! Charlie, sună la 112!

Dacă voiam să-i dau vreo şansă Emmei, trebuia să-i menţin nivelul presiunii sangvine la nivelul inimii. Singurul mod de a reuşi asta era să-i scot din sânge, şi singurul obiect de care mă puteam folosi era seringa pentru carne din sertarul cu ustensile de bucătărie. Am găsit acul de cincisprezece cm, de grosimea unui creion, l-am ataşat la seringă şi în tot acest timp continuam să strig după Charlie. Între timp Emma îşi închise ochii, iar pulsul de la carotidă îmi spunea că presiunea sistolică scăzuse sub 80. Era inconştientă, fie din cauza durerii, fie din cauza debitului sangvin scăzut, dar asta era bine pentru că nu voiam să-şi amintească ceea ce urma să fac. Am deschis butelia de oxigen la maxim şi i-am pus tubul la nas. Venele jugulare i se umflaseră, ceea ce însemna că presiunea începea să crească.

În acest punct, ceasul afectării cerebrale începuse să ticăie. Am întins-o pe spate, i-am ridicat braţele inerte deasupra capului, am încli-

nat acul şi l-am introdus în soţia mea. Vârful împunse pericardul, am deşurubat seringa şi am detaşat-o de ac, ceea ce a permis unui şuvoi de sânge sărac în oxigen să mă împroaşte pe mine şi tot peretele din cealaltă parte a bucătăriei. Aproape un litru de sânge ajunse pe perete şi pe podeaua bucătăriei înainte ca debitul să înceapă să scadă şi să fie repompat de inima Emmei, care îşi reluase bătaia regulată.

Pe măsură ce presiunea scădea şi sângele se îndrepta din nou spre gâtul ei, ochii Emmei se deschiseră. Asta nu înseamnă neapărat că era conştientă, cât faptul că oxigenul ajunsese la creierul ei. Dacă reuşeam să ajung la inima ei, să-i cos gaura ce se crease la acel nivel şi cei de la *Life Flight* reuşeau să ajungă la timp aici, atunci aveam s-o conectez pe Emma la aparate, care aveau să o menţină în viaţă timp de douăsprezece ore, timp în care trebuia să-i găsesc o inimă nouă. Şi toate astea erau posibile.

Nu m-am îndoit uicio clipă. O făcusem de sute de ori. Tot ce aveam nevoie erau suficiente lichide şi să-i păstrez un plămân funcţionabil şi inima pompând. Am privit-o în ochi şi i-am spus:

— Emma, sunt aici. Rămâi cu mine.

A dat din cap, şi-a închis ochii şi şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

Charlie intră repede în casă cu un telefon mobil lipit de ureche, iar ochii i se făcură mari cât cepele.

— Ce faci?

L-am întrerupt.

— Ea e bine, dar nu avem decât două minute la dispoziţie.

În timp ce cu ochii analiza priveliştea din bucătărie, ţipa din răsputeri la telefon la cei de la *Life Flight*.

Mi-am pus degetul la capătul acului, oprind scurgerea sângelui, sperând să reuşesc să introduc ceva lichide în corpul Emmei şi am spus cu o voce cât de calmă am putut:

— Charlie, lichidele pentru perfuzie şi trusa cu unelte din portbagaj.

El se uită la mine, nesigur dacă o ajutam pe Emma sau îi făceam rău.

Aşa că am spus din nou, calm:

— *Acum*, Charlie.

Charlie zbură pe uşa din faţă, goli portbagajul şi se întoarse în bucătărie, cu spatele înainte. După ce intră, călcâiele îi alunecară pe sângele

[illegible] de pe linoleumul din bucătărie, ceea ce-l aruncă în aer la [illegible] un metru înălţime. Picioarele îi zburară spre tavan, în timp ce [illegible] o luă direct spre pragul uşii. În loc să-şi protejeze capul, Charlie [illegible] în mod conştient de lichidele pe care le ţintea în braţe, aşa că [illegible] drept în cap. Ar fi trebuit să rămână lat, dar adrenalina îl ţinu [illegible] zmuţiri. Se ridică, îşi întoarse capul de parcă ar fi încercat să vadă cu [illegible] ochi, şi îmi întinse lichidele de perfuzat

Am apucat una dintre sticlele din plastic, i-am întins-o lui Charlie şi [illegible] spus:

Strânge asta cât poţi de tare.

Am scos un tub din trusa de urgenţă pe care o ţineam în casă şi i l-am introdus Emmei în gură şi apoi prin gât, eliberându-i căile respiratorii.

Charlie ţinea în mâinile lui vânjoase recipientul din plastic şi începu să introducă cu putere lichide în inima Emmei. Privirea îi era pierdută, undeva deasupra capului ei. În timp ce îi pompa lichid prin tubul din braţ şi, practic, în inima ei, lichidul care ieşea prin capătul acului deveni mai deschis şi apoi chiar complet curat.

— Lamă de ras şi foarfecele de tăiat sârmă, i-am spus lui Charlie.

Charlie îşi vârî o mână în trusă şi când o scoase ţinea în degete un Channel Lock imens de tăiat sârmă şi o cutiuţă cu lame de ras obişnuite.

Am întors-o pe Emma pe partea dreaptă, i-am ridicat braţul stâng deasupra capului pentru a-i depărta coastele între ele şi am schimbat sticla de Plasmalite din mâinile lui Charlie. Chiar înainte să fac incizia, m-am uitat la Charlie şi i-am spus:

— Uită-te în altă parte.

La care el mi-a zis:

— Fă ce ai de făcut.

I-am întins o sticlă de un sfert de litru cu betadină de pe bufet, mi-am întins mâinile către el şi i-am spus:

— Toarnă-mi.

Charlie a făcut ce i-am cerut şi mi-a făcut mâinile şi antebraţele maronii. Surplusul de betadină i l-am întins Emmei pe piept şi pe coaste, iar apoi l-am pus pe Charlie să-mi înmoaie şi lama de ras în soluţia iodată. Mi-am sincronizat mişcările cu ritmul respiraţiilor Emmei, i-am

palpat pulsul la radială. Dispărea complet când inspira, un simptom numit *pulsus paradoxus* – adică „puls paradoxal".

Mi-am scos săculeţul din buzunar, am tras aţă în ac, şi l-am pus pe pieptul dezgolit al Emmei. Apoi am făcut o incizie de douăzeci de cm orizontal, între coastele patru şi cinci, am tăiat o bucată de cincisprezece centimetri de coastă cu foarfeca de sârmă, şi am amplasat câte un prosop de bucătărie de fiecare parte, atât pentru a absorbi sângele cât şi pentru a menţine coastele depărtate. Am incizat pleura – sacul care ţine plămânul – drept urmare plămânul s-a colabat, golindu-se de aer. Mi-am vârât mâna înăuntru, am văzut pericardul, l-am atins cu vârful lamei şi din el ţâşni imediat sânge şi apă.

Despicarea sacului puternic expunea inima Emmei şi îmi arăta ceea ce căutam – o ruptură prin tot peretele cardiac. Mi-am vârât degetul în gaură, oprind scurgerea de sânge. Inima intrase în fibrilaţie ventriculară. Pe scurt numită FV, cu alte cuvinte nu mai bătea, ci doar palpita. Era şi rău şi bine. Rău pentru că se oprise din bătut, dar bine prin faptul că astfel îmi era mai uşor să o cos, şi nu avea să necesite prea multe intervenţii pentru a reporni.

Charlie golise deja al doilea recipient şi încerca să găsească o modalitate să-l monteze singur pe al treilea. Şi-a închis ochii şi a strâns palmele laolaltă, cu gâtul încordat de efort. Avea el însuşi dureri, sângera destul de tare la ceafă şi ţipa şi plângea în acelaşi timp. Nu-mi dădeam seama dacă avea dureri fizice, sau îl durea sufletul, sau amândouă.

Mi-am prins lanterna cu dinţii, am îndreptat-o spre interiorul toracelui Emmei şi am executat o sutură „în pungă", în opt puncte – o cusătură care face exact ceea ce spune. Când am tras firul, ţesutul se rupse în trei locuri, aşa că a trebuit să pătrund mai adânc în ţesutul inimii ei şi am luat-o de la capăt. Am tras din nou şi de data asta ţesutul rezistă.

Ceva din exterior îmi spuse că auzeam un elicopter, dar orice ar fi fost acel ceva, părea o himeră. Cum îmi încheiasem sutura, mi-am vârât mâna înăuntru şi am comprimat inima Emmei cu mâna, la început mai uşor, apoi mai puternic. Atunci am realizat că nu mai respira.

Nicio problemă, mi-am zis. *Uneori corpul are nevoie să i se aducă aminte ce are de făcut.* Cu mâna continuam să-i masez cordul şi am început să suflu cu putere în tubul de intubaţie, umplând plămânul func-

pulsul al Emmei. Inima îşi reluă funcţia, începând să bată singură. Mi-am scos mâna, Emma inspiră singură, şi i-am verificat pulsul la carotidă. Slab, dar prezent. Ceasul reîncepuse să bată. Aveam un avans de doar câteva secunde în faţa Doamnei cu Coasa, dar totuşi, un avans.

Charlie golise deja al treilea recipient şi eram încă departe de a ajunge la spital. Am ridicat picioarele Emmei, sperând să reuşesc să direcţionez orice fluid restant spre inima ei şi i-am verificat din nou pulsul. De data asta n-am mai simţit nimic. Am întors-o din nou, i-am masat pieptul şi am continuat să suflu prin tubul ce-i ieşea din gură.

Charlie era tot plin de sânge, ţipând cât îl ţinea gura şi privind spre mine. Nu ştiu ce o fi căutat, dar era evident că nu reuşea să găsească acel lucru. În sinea mea, ştiam că mai aveam timp.

Chiar când m-am aplecat să suflu din nou în tub, un paramedic tânăr îmbrăcat în albastru şi cu mănuşi de cauciuc pe mâini năvăli pe uşa de la intrare. S-a uitat la mine, a văzut vreo cinci litri de sânge şi lichid împroşcat prin toată bucătăria şi rămase cu gura căscată.

Am ţipat.

— Am nevoie de două padele şi încarcă la 200! Acum!

El scutura din cap, ca năuc.

— Încarcă la 200! Acum!

Paramedicul îşi lăsă geanta jos, scoase două padele ataşate la două cabluri lungi şi le lipi de pieptul şi spatele Emmei. Eu o masam, am respirat din nou, iar el încărcă maşinăria. Când lumina verde îi spuse că era pregătită, spuse:

— La o parte!

Mi-am luat mâinile, iar el îi aplică Emmei un şoc electric. Corpul ei se încordă, se relaxă, după care am căutat pulsul. Nimic.

Mi-am băgat mâna în geanta lui, am scos ce-mi trebuia şi am spus:

— Epinefrină în doză mare! Şoc la 300!

Paramedicul căruia între timp i se alăturase şi şoferul, conectase o nouă sticlă de lichid perfuzabil şi continua să o alimenteze în jet pe Emma. A făcut ceea ce i-am cerut. Am eliberat bulele de aer din seringă, am înfipt seringa în inima Emmei, am injectat toată doza şi mi-am luat mâna. Paramedicul urlă:

— La o parte!

Şi urmări pieptul Emmei care se curbă şi apoi se relaxă din nou.

Nimic.

— Doză mare de epinefrină şi şoc la 360!

— La o parte!

Nimic.

Charlie începu să ţipe.

— Emma! Emma! Emma!

M-am uitat la paramedic şi am strigat:

— Şoc la 360!

La care el spuse:

— Dar domnule...

— Şoc la 360! Acum! Şoc!

El îşi privi partenerul, care nu mai comprima recipientul din plastic şi care se uita acum şi el la mine.

Şoferul spuse:

— Domnule, pacienta este în asistolie. După protocol, suntem în algoritmul de FV şi...

L-am înşfăcat de gât şi am strâns cât am putut cu o mână.

— Pacienta e soţia mea! Încarcă şi aplică şoc la 360!

L-am îmbrâncit din calea mea, am încărcat singur aparatul, am tras încă o doză de epinefrină şi i-am aplicat încă un şoc de 360 Emmei. Ea se convulsionă o ultimă oară, cu braţele flextate, de parcă s-ar fi autoîmbrăţişat sau ar fi încercat să-şi ţină de cald, după care căzu la loc, inertă.

Tocmai încărcasem din nou aparatul şi mă lăsasem cu ambele mâini pe pieptul Emmei, când Charlie mă înşfăcă şi mă trânti deoparte de podea, şi veni şi el după mine alunecând pe linoleum, ţintuindu-mă la podea.

M-am luptat să mă eliberez din strânsoarea lui Charlie, dar orice-am încercat, nu am reuşit să scap de el. Îşi îngropase capul în mine şi ţipa:

— Opreşte-te! Opreşte-te, m-auzi?! S-a dus! Reese, Emma s-a dus!

Cuvintele îmi răsunau în cap fără uiciun înţeles.

Paramedicul ieşi din bucătărie, vorbind în staţia de pe umăr:

— Avem o problemă aici. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Cavitatea toracică a pacientei e larg deschisă...

Îşi coborî tonul vocii.

— ...cu unelte, ustensile de bucătărie... a despicat toracele. I-am administrat adrenalină în doză mare – intracardiac, am aplicat şocuri de 360 şi...

Făcu o pauză şi privi înapoi în bucătărie.

— Nu-şi revine.

Timp de câteva minute, Charlie şi cu mine am zăcut pe jos, cu capul Emmei pe pieptul meu. N-am ştiut că este ceva în neregulă cu Charlie decât în momentul când şi-a apropiat mult faţa de a mea şi a spus:

— Spune-mi cum arată totul. Vreau să ştiu.

Aceasta a fost ultima imagine pe care a văzut-o Charlie.

Un oftalmolog avea să confirme mai târziu că atunci când Charlie căzuse, retina ochiului drept i se dezlipise, iar cea din stânga era şi ea lezată. Dacă ar fi rămas acolo întins, ar fi fost în stare să vadă cu un ochi, dar în timp ce apăsa cu putere lichidul din recipientele acelea, pompându-le în corpul Emmei, a văzut cum îi cade o cortină şi peste ochiul stâng, în timp ce şi cealaltă retină se dezlipea complet.

Paramedicul a făcut un raport complet al încercării mele disperate de a salva viaţa Emmei. Câteva spitale au auzit despre asta şi au trimis medici care să-mi ia interviu şi să cerceteze totul în detaliu. În încercarea de-a mă exonera, specialiştii din domeniul meu au catalogat cele întâmplate în acea zi ca fiind procedura „Mitch". Acum trei ani citeam în *Chest* că un medic anonim din Atlanta, Royer fără îndoială, angajase avocaţi pentru a scoate orice descriere şi istorisire însoţitoare a procedurii Mitch din orice manual medical din viitor, pe baza unor dovezi neconcludente.

N-a avut succes.

Capitolul 35

Era miezul nopţii când începuse să plouă cu găleata. La început a pornise vântul cu putere, zguduind casa din temelii; apoi fulgerele luminaseră cerul nopţii ca o femeie furioasă ce-şi flutură pumnul prin aer. Eu stăteam pe verandă, cu faţa aplecată deasupra unei căni cu ceai, privind cum vântul zbuciuma copacii şi apa. Am privit în cealaltă parte a lacului şi sub lumina puternică a fulgerelor am zărit docul lui Charlie. Mi-am mijit ochii, chinuindu-mă să disting lucrurile cât mai clar prin ploaia ce acum cădea pieziş. Ceea ce am văzut nu m-a mirat câtuşi de puţin.

Charlie stătea pe doc, doar în boxeri şi cu faţa îndreptată în sus. Valurile se izbeau de stâlpul din colţul docului şi-l împroşcau de la mijloc în jos. Ploaia se îngrijea de restul. Dansa pe loc, fluturându-şi mâinile prin ploaie, cu faţa ridicată, scrutând cerul după fulgere. De fiecare dată când fulgerul lovea un copac, năpustind o flacără imensă apre cer, Charlie chiuia de bucurie, îşi arunca braţele în sus prin aer şi ţipa cât îl ţinea gura:

— Ha! Pe asta am văzut-o!

Tunetul cădea din nou, bubuind.

— Ha! Ha! Pot vedea! Pot vedea!

Fulgera din nou, de data asta mai prelung, câte cinci sau şase scăpărări o dată. Un alt copac din apropiere fu lovit, iar izbitura răsună atât de puternic încât traversă toată casa ca un cutremur de pământ. Charlie se opri mai aproape de marginea docului. Vântul bătea cu putere prin golfuleţul nostru şi îl zgâlţâia; se îmbrăţişă singur şi continuă să danseze în mijlocul furtunii.

Lacul Burton e faimos prin furtunile violente de aici care trec la fel

la fel de rapid cum apar. Furtuna se mai oţărî o dată, după care se îndreptă spre nord şi, ca o amantă geloasă, îl lăsă pe Charlie singur şi aproape gol pe docul lui. Georgia ieşi în fugă din casă scheunând, îl linse pe obraz pe Charlie goală şi cei doi se îndreptară spre casă. Dansul se sfârşise.

În liniştea care urmă, cântecele lente, de jale ale muzicuţei lui Charlie începură să se furişeze printre frunze şi să-şi plângă melodia solitară. Charlie era un optimist incurabil. Viaţa era întotdeauna însorită, întotdeauna paharul pe jumătate plin, dar uneori sufletul din el plângea. Iar când se întâmpla asta, o făcea prin acel instrument. Dacă doreai să ştii cum se simte de fapt, ce grăia inima lui, trebuia doar să-l asculţi cum transpiră prin muzicuţa aceea.

Am coborât pe doc, călcând peste crengi căzute şi mai multe frunze decât ar reuşi orice vânturător electric să strângă într-un singur rezervor. De cealaltă parte a lacului, ţărmul era împestriţat de luminiţele neregulate ale felinarelor caselor, sugerând că erau mai multe pene de curent pe ţărm. Apa revenise la starea ei de dormitare, o imensă suprafaţă neagră de sticlă. Norii se risipiseră şi zece miliarde de stele scăpărau de sus, iar spre est, deasupra umărului meu, îşi făcu apariţia o semilună somnoroasă. Arăta de parcă s-ar fi lăsat pe-o rână şi s-ar fi uitat la un meci.

M-am tolănit în scaunul meu preferat, un adirondack[1], mi-am ridicat picioarele pe un otoman[2] provizoriu – de fapt o etajeră pentru plante pe care nu se găsea nicio plantă – şi mi-am lăsat capul pe spate. Furtuna împrospătase aerul nopţii, dar nu era răcoare. Un fel de pătură caldă de vară în care nu aveai nimic împotrivă să te înveleşti.

M-am gândit la Royer, la bunătatea lui şi la cât de mult îmi lipsea. La timpul când lucram împreună în sala de operaţii, când discutam

---

[1]scaun adirondack – model de fotoliu din lemn folosit de obicei în exterior, ca mobilier de grădină. Precursorul scanului actual adirondack a fost conceput de Thomas Lee în 1903. Se afla în concediu în zona Westport, New York, în inima munţilor Adirondack, şi avea nevoie de câteva scaune pentru terasa casei sale de vacanţă. A testat primele modele pe propria familie (n.tr.).

[2]otoman – piesă de mobilier, reprezentând un scăunel tapisat sau o băncuţă, fără braţe sau spătar, adesea folosit ca şi scăunel sau suport pentru picioare şi, în unele cazuri, ca măsuţă de cafea improvizată (n.tr.)

cazurile, când împărtăşeam succesele. Împreună, eram extraordinari.

M-am gândit la Annie, la tusea ei, la bereta cea roşie care-i era prea mare, la rochia ei galbenă şi la pantofii *Mary Jane*, la recipientul din plastic pentru apă care era aproape plin şi la ochii ei blajini şi plini de încredere.

M-am gândit la Cindy, la povara ce-o purta pe umeri şi la faţada atât de fragilă care era atât de aproape să se facă toată fărâme. Nu ştiu cât mai putea să ducă în spate.

Apoi m-am gândit la Emma şi la cât de mult o regăseam în Annie.

— Fiul lui David, am şoptit, vreau să văd.

Capitolul 36

Ca şi bisturiul cu care eram atât de obişnuit să lucrez, şi moartea Emmei m-a rănit îngrozitor. Mi-am privit inima căzându-mi în ţărână, ca un fruct stricat de care nu mai era nevoie, bătând în afara corpului meu.

Toată viaţa mea, tot ce însemnase existenţa mea de până atunci, convergea într-un singur punct, dar acel moment venise şi trecuse şi mă lăsase singur. Toată pregătirea mea fusese zadarnică.

Nu mai voiam să am niciodată nimic de-a face cu medicina, cu chirurgia, cu trecutul meu sau cu oameni bolnavi şi îndureraţi. Am încercat să uit tot ce învăţasem, ceea ce devenisem, toate feţele şi inimile pe care le ajutasem să se vindece, să apăs tasta *Delete* şi să şterg toată banda de înregistrare care devenise între timp mintea mea şi apoi să plec unde ui vedea cu ochii.

După înmormântare mi-am împachetat o geantă, am scos casa noastră din Atlanta la vânzare printr-o agenţie imobiliară, am sunat la Veteranii războiului din Vietnam pentru a lua tot ce-şi doreau din casă şi am pornit spre nord. Undeva pe I-285, mi-am aruncat unul dintre pagere pe geam. După alţi câţiva kilometri, l-am aruncat pe-al doilea. Odată ce am ajuns pe autostrada 400, mi-am zvârlit primul telefon mobil pe contrasens, unde un tractor l-a făcut terci. Imediat după aceea i-a urmat telefonul Emmei, care în clipa în care lovi asfaltul se făcu ţăndări. Când am ajuns la lac, m-am dus până în capătul docului vechi şi şubred şi mi-am aruncat al doilea şi ultimul telefon mobil în apă.

Câteva ceasuri mai târziu, am intrat în casă şi am smuls din priză telefonul care suna întruna. Am privit în jur, am încuiat uşa şi am pornit la drum spre nord.

Opt luni mai târziu mă întorceam. Nu aş putea să vă spun unde m am dus. Nu că mi-ar fi ruşine, ci mai degrabă că nu-mi prea aminte Nu odată a trebuit să opresc şi să mă uit pe coperta unei cărţi de telef dintr-o cabină telefonică să ştiu în ce oraş mă găsesc. La un mom dat, după vreo două-trei săptămâni, mi-aduc aminte că m-am uitat l kilometraj, care tocmai trecuse de 5 000 de mile. Trei luni mai târz când m-a hotărât să mă întorc, am calculat kilometrajul la circa 15 0 de mile.

Sunt câteva lucruri care-mi vin în minte. Îmi amintesc că am văzu Atlanticul, îmi amintesc că am văzut munţii Rockies din Canada, îm amintesc că am văzut Pacificul şi îmi amintesc că am fost încurajat s mă întorc când am ajuns la graniţa cu Mexicul. În afară de asta, nu pr pot să vă povestesc prea multe. Cred că mai multe v-ar putea spu cartea mea de credit şi chitanţele mele de bancomat.

Când am ajuns în cele din urmă la lac, Charlie tocmai se întorsese de la „şcoala" unde adulţii orbi sunt învăţaţi cum să trăiască după ce-şi pierd vederea – de obicei în accidente brutale. Ne-am dat târcoale unul altuia preţ de câteva zile, ca şi polii de acelaşi semn ai unor magneţi, care mai degrabă se resping decât se atrag. Nu că n-am fi vrut să vorbim, doar că nu ştiam cum şi de unde s-o luăm. Adică, cum vorbeşti cu fratele soţiei pe care nu ai fost în stare s-o salvezi?

În cele din urmă, el a fost cel care a venit la mine, mi-a pus mâna pe umăr şi a spus:

— Reese, eşti cel mai bun doctor pe care l-am cunoscut vreodată.

Poate că asta m-a durut cel mai tare. L-am luat în braţe, am plâns puţin, niciodată nu am vorbit mai multe şi apoi am început pur şi simplu prin a culege resturile, care între timp se împrăştiaseră peste tot. Din când în când mai găseam câte ceva. Şi acum mai găsim. Uneori împreună, alteori separat. Construirea casei, a şopronului pentru bărci şi apoi bărcile au devenit terapia noastră de grup. Şi de atunci, participăm regulat la astfel de şedinţe.

Capitolul 37

Cindy m-a sunat şi mi-a spus că Annie era prea obosită pentru a face excursia până la sud de Macon.

— Şi-n plus, spuse ea, nu am reuşit nici eu să-mi iau o zi liberă.

M-am gândit puţin.

— Te-ar deranja dacă m-aş duce doar eu cu Charlie, fără tine?

— Deloc.

Cindy păru surprinsă.

— Dacă tu nu ai nimic împotrivă. Mie îmi convine

Mi-am notat ruta şi împreună cu Charlie am pornit cu o remorcă spre sud pe autostrada 400 şi apoi pe I-75. În Atlanta ne-am oprit la Varsity unde Charlie a mâncat un prânz nu chiar aşa de sănătos alcătuit din dui cârnăciori picanţi, rotocoale de ceapă şi o Cola, după care ne-am continuat drumul pe autostradă. Eu am băut nişte suc de portocale şi am mâncat o banană.

Am ajuns la proprietatea lui Cindy cam pe la ora două, şi avusese dreptate. Era un loc lăsat în paragină, care avea nevoie de vreo şase luni de îngrijiri intensive. Majoritatea dintre pomi se uscaseră, iarba crescuse din abundenţă, iar buruienile erau luxuriante, casa era dărăpănată şi cu vopseaua căzută, şi avea nevoie de sablaj şi de vreo trei straturi de vopsea. Dar şi într-o altă privinţă avusese dreptate. Şopronul era o bijuterie.

Eu şi Charlie am făcut o tură de recunoaştere pe afară; eu îi descriam totul, el dădea prelatele la o parte şi cerceta totul cu mâinile. Apoi am intrat în interior, unde l-am condus pe Charlie la stivele de lemn şi ochii au început chiar a-i luci.

— Asta-i o mină de aur, spuse el, zâmbind. N-o să ne-ntoarcem acasă cu mâinile goale.

Ne-am ridicat cortul lângă şopron – un cort mic, o masă extensibilă, un termos şi o butelie cu propan – am instalat rapid un atelier portabil care includea o rindea şi un fierăstrău electrice, şi ne-am apucat de lucru. Charlie smulgea scândurile, le îndepărta din construcţia veche de două sute de ani şi mi le întindea mie ca să scot toate cuiele rămase şi apoi să le iau la rindea, cu fierăstrăul sau ambele, după caz şi în funcţie de natura lemnului.

I-aş fi descris fiecare bucăţică, dar mâinile lui îi spuneau mult mai mult decât era în stare s-o facă gura mea şi nu vroiam să-i iau bucuria de a descoperi singur. Era mult prea încântat. Georgia ne urmărea din locul unde se întinsese, în remorcă. Niciodată departe de Charlie, sărea jos din când în când şi venea să vadă ce mai făceam eu.

Până la lăsarea întunericului, reuşisem să încărcăm treizeci sau patruzeci de scânduri în remorcă, toate late de douăzeci până la treizeci de centimetri şi poate groase de cinci sau şapte. Scândurile bune aveau să-i aducă bani frumoşi. Mă gândeam să mai stăm vreo două zile să dăm jos scânduri şi după aceea să trecem la cherestea, adevărata bogăţie.

După ora opt am sunat-o pe Cindy, când ştiam că Annie avea să se fi culcat deja. Ea răspunse prompt, de parcă ar fi stat permanent lângă telefon.

— Alo?

Am schimbat câteva cuvinte, am întrebat-o de Annie, ea m-a întrebat cum a fost drumul şi apoi i-am spus ce descoperisem.

— Şopronul tău e în stare bună. Eu şi Charlie ne gândim să mai stăm pe-aici câteva zile şi să putem aduce acasă ceva cherestea de aici. Poate chiar o încărcătură serioasă.

Ştiam că-i era frică să întrebe, dar probabil că se ocupase de ceva note de plată, pentru că simţeam că era în poatura omului de afaceri.

— Cât crezi că putem scoate de acolo?

Eu aveam o idee, după ce măsurasem cantitatea, şi aveam o idee destul de bună despre valoarea lemnului, dar nu vroiam să-i dau speranţe. Aşa că i-am prezentat o cifră rezervată:

— Poate vreo douăzeci şi cinci de mii.

După o tăcere stupefiată, urmă un:

— Uau.

— Da, am spus eu, dar depinde de ce găsim în cheresteaua aceea. Dacă e în stare bună, fiecare scândură poate valora oricât, de la o mie cinci sute la două mii bucata. Dar trebuie să vedem mai întâi. O să avem o grămadă de lemn de dat la o parte până să ajungem la cheresteaua dinăuntru.

— Aveţi nevoie de ceva anume, băieţi?

— Nu, am spus, în timp ce-mi spărgeam o băşică. Charlie tocmai îmi cântă o serenadă, aşa că suntem în formă destul de bună.

Am poa receptorul în furcă, iar Charlie încetă din a se preface că nu aude cu urechea.

— Hei, Stitch?

— Da.

— Cum arată pe-aici?

— Păi, am spus eu privind în jur, stăm în mijlocul unei pajişti imense, printre să zicem vreo sută sau aşa ceva de nuci pecani morţi, care au fost cândva imenşi.

— Rândurile de pomi sunt destul de drepte?

— Da, destul de drepte.

— Adică cât de departe poţi vedea pe cel mai apropiat rând?

— Vreo câteva sute de metri, asta-i clar.

Se ridică în picioare, îşi strânse cureaua, îşi strânse bine şireturile de la pantofi. Apoi întoarse capul în direcţia mea.

— Vreau să alerg drept înainte.

— Cum adică? l-am întrebat.

Charlie arătă în direcţia în care credea el că se afla rândul de pomi.

— Adică vreau să alerg cât pot de repede, cât de mult pot... până cad jos.

Eram obosit.

— Chiar acum?

— Da. Şi dacă nu vii cu mine, mă duc singur.

Ştiam că vorbea cât se poate de serios. M-am ridicat în picioare, am luat un băţ de aproape doi metri care avea să-i permită lui Charlie să rămână în contact permanent cu mine, i-am întins unul din capetele băţului şi am spus:

— Întoarce-te spre stânga, o jumătate de pas.

Charlie se întoarse.

— Dacă alergi drept înainte în direcţia aceea, n-o să dai de nimic în cale pe cel puţin 800 de metri.

— Şi după cei 800 de metri?

— Păi...

Am studiat peisajul.

— Dacă alergi destul de repede, cred că o să te faci bucăţi când o să dai peste un fel de gard.

— Sârmă ghimpată sau un gard simplu din plasă?

M-am uitat la el.

— Charlie, e la 800 de metri de aici.

Charlie zâmbi şi se linse pe buze.

— Crezi că poţi să te ţii de mine?

— Tu ce crezi, sau poate vrei să vezi că pot să te fac să intri în primul nuc care ne iese în cale?

Charlie dădu din cap.

— Bine, hai că stau după tine.

Stătea pe vârfuri, ca o pisică gata să sară.

— Ba nu, am spus, cot la cot cu el, aşteptându-mă în orice clipă să se năpustească înainte şi să mă tragă după el cu băţul care ne lega, după tine stăm.

Şi fără niciun avertisment, Charlie se aruncă înainte, făcând nişte paşi imenşi, plutind pe deasupra pământului de parcă gravitatea nu ar fi însemnat şi pentru el cam ce însemna pentru noi, ceilalţi pământeni. Mâna stângă i-o lua în sus şi-apoi în jos, ca un piston, în timp ce cu dreapta ţinea strâns băţul dintre noi. Sunetul pe care-l scoteau plămânii lui inspirând aerul şi apoi zvârlindu-l cu putere afară semăna tare mult cu cel al unei locomotive ce suie dealul.

Charlie era o siluetă neclară, iar când am reuşit să-l ajung îndeajuns din urmă ca să mă pot întoarce să-i privesc faţa, l-am văzut zâmbind cu gura până la urechi. Până la sfârşitul serii, făcuserăm opt curse până la gard şi înapoi.

Capitolul 38

A doua zi de dimineaţă ne-am apucat de lucru de cum răsări soarele. Până la prânz umpluserăm pe jumătate remorca cu două osii şi ştiam că estimaţia mea legată de valoarea lemnului pe care i-o oferisem lui Cindy fusese mult sub realitate. Inima de pin avea un preţ frumos pe piaţă, dar inima de pin care era atât de veche şi într-o stare atât de bună avea să scoată un preţ de excepţie. Până în după-masa următoare, dezgoliserăm şopronul, rămânând în picioare doar scheletul de rezistenţă. Ce nu am păstrat, am stivuit într-un morman uriaş în apropiere.

Acum, tot ce mai rămânea era cheresteaua. Şi aveam noroc. Nu numai că era curată, în afară de forma şi nuanţa care-i dădeau mai multă prestanţă şi care nu făceau decât să ridice preţul, dar de asemenea era de două ori mai mult lemn decât calculasem eu iniţial. Aveam probabil nevoie de o remorcă mai mare. Ne luă o zi în plus pentru că grinzile aveau pe secţiune 65 până la 75 de cm² şi unele aveau o lungime de până la cinci metri. Aşa un lemn era pur şi simplu imposibil de găsit pe piaţă. Şedeam pe un adevărat morman de bani.

În zorii zilei de miercuri, am sunat la serviciul de supraveghere a parcurilor şi a zonei respective şi am cerut permisiunea de a face un foc. Charlie fu cel care aruncă un chibrit în stiva de lemne şi ne-am retras la o parte. Lemnul luă foc în câteva secunde şi arse cu putere şi cu o flacără înaltă până aproape la amiază. Norul negru de fum se ridică la peste un kilometru în aer.

Charlie stătu destul de aproape cât să-şi pârlească părul şi m-a întrebat:

— Cum arată?

— Ca un meteorit care tocmai a aterizat pe pământ.

El dădu din cap şi-şi încrucişă braţele, iar focul îi lumină transpiraţia de pe faţă.

Am ieşit de pe câmp, cu motorul camionetei gemând sub greutatea remorcii care era incredibil de încărcată şi am pornit încet spre nord. Ştiam că Cindy prefera să nu aştepte după bani, aşa că la o oră spre nord de Atlanta, am intrat într-un depozit de cherestea unde Charlie îmi spuse că veneau să cumpere cherestea specială constructori de case la comandă din toată Georgia.

Am intrat şi am fost întâmpinaţi de un constructor, cu care am legat o conversaţie. Aproape că sări din bocanci când am dat prelata la o parte. Ştiind cât puteam scoate pe lemnul acela în Atlanta, el ne-a oferit un preţ bun şi noi i-am dat şi o mână de ajutor să descarce lemnul. Aveam peste 100 de m^3 de lemn, care făcea în medie aproape 300 de dolari per m^3, plus cele şaisprezece grinzi care aveau în medie aproape o jumătate de m^3 fiecare. Fiecare dintre ele ne-au adus mai bine de 2 000 $. După ce am descărcat totul, bărbatul ne-a făcut un cec pentru 58 000 $. Aş spune că nu era rău deloc pentru cinci zile de lucru, dar totul e relativ.

Am ieşit pe Burton Dam Road, drumul ce înconjoară lacul prin partea de sud şi am spus:

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Charlie dădu din cap şi zâmbi cu gura tot mai largă. Când am tras în faţa casei lor, ajunsese cu zâmbetul până la urechi.

Când am încetinit pe aleea pietruită, fetele tocmai luau cina. Cindy ne întâmpină la uşă îmbrăcată într-o pijama de flanel cu pantaloni scurţi, care arăta mai degrabă a haină de bărbaţi, nu de femei, şi cu o şapcă roşie de baseball. Charlie şi cu mine arătam ca doi mineri şi miroseam chiar mai rău de atât. Aveam nevoie disperată de săpun, aparat de ras şi vreo cinci sau şase uncii de aftershave şi de un deodorant puternic de tot.

Charlie îi întinse cecul lui Cindy. Ea se uită la el, iar ochii i se măriră considerabil. Îl privi a doua oară şi a treia oară, apoi izbucni. Sări în sus, se aruncă cu tot corpul spre mine şi mă strânse atât de tare că mă lăsă fără suflare.

Charlie auzi tot tămbălăul şi spuse:

- Dar cu mine cum rămâne? Şi eu am fost acolo.

Cindy, care acum îşi revenise cât de cât, îmi dădu drumul şi îl îmbrăţişă cu putere şi pe Charlie, căruia îi dădu şi un sărut umed pe obraz. Îi arătă cecul lui Annie, care înghiţi îmbucătura pe care o avea în gură, după care spuse:

— Uau, asta înseamnă o grămadă de limonadă şi de greieri.

Cu toate protestele noastre, Cindy ne servi pe fiecare cu câte un castron de fasole roşie şi orez, prin care se găseau ceva urme de carne de pui, aşa, de gust, în timp ce Annie ne turnă la fiecare câte un pahar cu lapte. Am şezut în jurul mesei din bucătărie un ceas întreg, timp în care Charlie le povesti istorioare de război din ultimele cinci zile.

Când am ajuns în dreptul uşii, luându-ne rămas-bun, Cindy dispăru în dormitor şi reapăru după câteva clipe cu un cec pe numele meu, pentru suma de 29 000 $.

Charlie auzi când rupse cecul din carnetul de cecuri şi îşi ciuli urechile.

— Ce-a fost asta?

Am citit cecul şi am privit-o pe Cindy.

— Charlie, nu prea cred că sunt eu la zi cu preţurile, dar cred că asta face cât vreo patru sau cinci zile de internare pe secţia de terapie intensivă.

I-am întins cecul lui Charlie care se prefăcu a-l citi şi spuse:

— Ca să vezi!

Am rupt cecul în două şi i l-am returnat lui Cindy.

Charlie zâmbi, scutură din cap şi spuse:

— Măi, da' scumpă s-a mai făcut îngrijirea medicală.

Cindy o luă în braţe pe Annie, care dintr-o dată păru mai înaltă, apoi se lăsară amândouă jos; legănând-o uşor pe Annie într-o parte şi-n alta, Cindy îşi îndepărtă părul ce-i intra în ochii obosiţi. Închise apoi ochii şi scutură din cap, sărutând-o pe Annie pe obraz.

— E-n regulă, spuse Charlie, fluturându-şi mâna. Uneori chiar şi eu reuşesc să mă las fără replică. Mi se întâmplă tot mereu. Mai ales cu câteva doamne de la bingo care pur şi simplu mă adoră.

Cindy reuşi cu greu să bâiguie în şoaptă:

— Nu ştiu ce să spun.

— Ce-ar fi să ne pregăteşti o cină mâine seară la Reese acasă? Îi place somonul. Mănâncă tot timpul peşte d'ăsta.

Cindy zâmbi şi dădu din cap. Încercă să spună ceva, dar ridică degetul în aer şi dădu iarăşi din cap.

Charlie zâmbi.

— Cindy, dragă, viaţa este fie o aventură plină de riscuri, fie nu este nimic.

Cindy îşi muşcă buzele.

Annie se uită la mine şi spuse în şoaptă:

— Şi el ştie Shakespeare?

Am dat din cap.

— Da, dar asta nu e din Billy. E Helen Keller.

I-am lăsat pe Charlie şi pe Georgia la intrarea în casa lor. După ce Charlie a închis portiera, şi-a croit drum până la geamul meu, mi-a pus mâna pe umăr şi mă bătu uşor.

— Mulţumesc, spuse el. Aveam nevoie de asta.

Am dat din cap.

— Da, şi eu.

Mi-am luat piciorul de pe frână, dar când Charlie s-a întors iarăşi spre mine, am frânat şi el se aplecă din nou în maşină. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi arătă spre direcţia vagă a feţei mele.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

— Nu.

Făcu o pauză şi se frecă în barbă.

— Păi ar trebui s-o faci.

— Şi ce să văd?

— Ceva ce n-a mai fost acolo de multă vreme.

Capitolul 39

Când sună telefonul câteva zile mai târziu, eram îngropat sub carlinga din mijloc a Hacker-ului, încercând să repar nişte contacte electrice. Am luat receptorul în mâna toată plină de vaselină şi am spus:

— Alo?

Ţipătul strident de la celălalt capăt al firului aproape mă lăsă fără timpan.

— Aaaaaahhhh! Oh –Vaaaaai de miiiiiine.... Aaaaaahhhhhhhh!

De două lucruri mi-am dat seama imediat: era Cindy şi era înnebunită.

— Cindy?

— Aaaaaaaaahhhh!

— Cindy!

Am auzit receptorul căzând, dar ţipetele ei nu se opriră.

— S-a întâmplat ceva cu Annie?

Niciun răspuns.

Am auzit în fundal tot felul de lucruri trântindu-se şi spărgându-se.

N-am mai aşteptat niciun răspuns. Am sărit din barcă şi am alergat bubuind de-a lungul docului.

— Charlie! Las-o la apă!

Cu maşina mi-ar fi luat cincisprezece, poate chiar douăzeci de minute, pentru că trebuia să înconjor lacul. *Podnah* m-ar fi putut duce în cinci minute, dacă apăsam serios pe acceleraţie. Am năvălit în birou, mi-am înşfăcat în fugă rucsacul pe care-l îndesasem pe raftul de sus din dulap şi mi-am vârât telefonul mobil în buzunar în drum spre ieşire.

Când am ajuns pe doc, Charlie o lăsase la apă, cu motorul pornit. Am sărit în barcă, am tras mânerul în marşarier şi l-am lipit pe Charlie de scaun cu o smucitură a propulsorului. Trântirăm ambele uşi când am

ieşit, lăsând urme adânci în lemn. Când am ieşit în larg, am împins maneta înainte, manevrând regulatorul de la unu pe cârmă până aproape la şase, unde se opri. Barca se opinti, vira şi ţâşni pe suprafaţa apei. În câteva secunde zburam deja şi eu formam 112 pe telefonul mobil.

Zgomotul făcut de vântul ce-mi vâjâia pe la urechi mă împiedica să aud prea bine, dar când am crezut că ridicaseră receptorul, i l-am întins lui Charlie, care începu să explice cât putea mai bine, dată fiind viteza şi izbiturile pe care le încasa. Intrarăm în trombă în golfuleţul lor, unde am reuşit să ne lovim de toate crengile ce atârnau deasupra apei, şi am virat puternic la dreapta. Am sărit rapid pe la prora, am prins barca cu o buclă de funie de primul stâlp la care am ajuns şi m-am aruncat spre scări, trecând pe lângă lada cu greieri.

La greieri era linişte. În casă însă nu

Uşa din spate stătea larg deschisă, iar în interior arăta de parcă ar fi pătruns un diavol tazmanian. Lucrurile zăceau împrăştiate peste tot. Pentru că dacă cineva se apucase să caute ceva, era clar că nu găsise ceea ce căutase. Mături, ustensile de bucătărie, oale, tigăi şi o mulţime de reviste şi de cărţi aflate prin spropiere erau acum împrăştiate peste tot pe podea. Cindy stătea cocoţată pe bufetul din bucătărie, ţinând o tigaie din fontă într-o mână şi o Annie îngrozită în cealaltă.

Am spucat-o pe Annie, am aşezat-o pe bufet şi am început să-i controlez ochii, căile respiratorii şi pulsul. Îmi luă cam trei secunde să-mi dau seama că în afară de un puls ceva mai accelerat, fata era în regulă. M-am apucat să-i fixez aparatul de monitorizat frecvenţa cardiacă pe piept, în timp ce ea se uită la mine de parcă aş fi fost nebun de legat, la fel ca mătuşa ei. Când aparatul îmi semnală că Annie era cât se poate de în regulă şi că nu avea nevoie de cel ce fusesem cândva, m-am uitat la Cindy, a cărei privire era lipită de celălalt colţ al încăperii.

Între timp, Charlie reuşise să îşi găsească drumul pe alee şi să ajungă până la intrarea din spate, cu telefonul mobil lipit de ureche. Când îşi vârî capul pe uşă, îmi spuse:

— Ce e, Stitch? Spune-mi, ajutoarele sunt deja pe drum.

— Cindy? am privit-o eu întrebător.

A trebuit s-o trag de unul din picioarele pantalonului.

— Cindy? Ce se petrece aici?

Nu arătă cu tigaia înspre colţ, dar tot nu-şi urni privirea dintr-acolo spre mine.

M-am întors spre Annie.

– Tu-mi poţi spune ce se petrece aici?

Annie îmi spuse în şoaptă:

– Este un şarpe în casă. E chiar acolo.

Mi-am ridicat privirile spre Cindy şi apoi înapoi la Annie.

– Şi m-a sunat pentru un şarpe?

Annie dădu afirmativ din cap.

– Deci, nu s-a întâmplat nimic cu tine?

Annie scutură din cap.

– Nimic mai mult decât de obicei.

M-am lipit de perete şi m-am scurs încet până m-am oprit pe covor, cu capul în mâini. Simţeam cum bătăile inimii mele încep să se apropie de ritmul cât de cât normal şi culoarea îmi reveni în obraji. M-am întors spre Charlie, care stătea privind aiurea, cu telefonul în mână, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, cum de altfel nici mie nu-mi venea să cred. I l-am luat din mâini, mi-am cerut scuze de la doamna de la celălalt capăt al firului şi am închis.

Cu două mâini, am luat cu grijă tigaia din mâinile lui Cindy şi am vârât-o într-un dulap. Apoi am luat o lopată din garaj, am păşit printre şi pe deasupra obiectelor pe care le zvârlise Cindy înspre direcţia imprecisă a unui colţ al sufrageriei şi am găsit un şarpe-taur de pin[1] de peste un metru, încolăcit, sâsâind speriat de moarte. L-am luat cu lopata, am ieşit pe uşa din spate şi i-am dat drumul în tufele de ferigă la vreo cincizeci de metri depărtare de casă.

Apoi am rezemat lopata de uşa din spate, am intrat din nou în casă, am ajutat-o pe Cindy, care era parcă îngrozită ca de bombe, să se dea jos de pe bufet şi apoi am aşezat-o pe canapea.

Charlie fu primul care spuse ceva.

— Nu vrea să-mi spună şi mie cineva ce se petrece aici?

Annie fu prima care izbucni în râs. Un chicotit înfundat, care destul de repede se transformă într-un hohot nestăpânit de râs. Şedea pe

[1]şarpe taur (bull snake) – *Pituophis melanoucus*, gen din care face parte şi subspecia şarpe taur de pin (pine snake) (n.tr.)

canapea, îşi lovea călcâiele între ele şi râdea cât putea.

— Nu e amuzant deloc, spuse Cindy. Chestia aia ar fi putut... ar fi putut să ne mănânce de vii.

— Charlie, am spus, începând şi eu să râd de-acum, intră, dar ai grijă pe unde calci, pentru că de curând cea mai mare parte din lucrurile din prin casă au fost aruncate în această zonă, pe jos.

Cindy înşfăcă o pernă liberă şi o aruncă înspre mine. Eu i-am aruncat-o înapoi şi după cinci minute casa era plină de pene care pluteau peste tot. Charlie se apropie târşâindu-şi picioarele, călcă peste câteva perne, îşi găsi drumul pipăind cu mâna de-a lungul bufetului, după care îl luă Annie de mână şi-l conduse la canapea.

M-am uitat în jur şi am spus:

— Deci, presupun că nu-ţi prea plac şerpii.

Cindy se uită înspre tavan, îşi închise ochii şi trase adânc aer în piept.

— Am nevoie de un concediu. Unul lung de tot. Undeva pe o plajă, într-un şezlong cu o umbreluţă în pahar şi câţiva omuleţi în fuste din iarbă umplându-mi la nesfârşit paharul.

Se uită în jur prin casă şi apoi la mine.

— Dar... uau! Ştii că ai ajuns repede aici!

— Da, păi..., am arătat spre Annie. Credeam că mă suni pentru ea.

Abia acum înţelese ce crezusem eu de fapt. Cindy îşi îngropă faţa în mâini şi-şi acoperi ochii. Trecură unul sau două minute până să-şi revină. Apoi spuse:

— Îmi pare rău, Reese, dar nu m-am gândit...

Arătă în jur prin cameră drumul pe care-l parcursese şarpele.

— Mă uitam la şarpele ăla. Şi el sâsâia una-ntruna, iar mie mi se terminau obiectele cu care puteam arunca după el.

Am pufnit din nou în râs.

— Evident.

— Nu-i amuzant. Am crezut că fac pe mine când am văzut creatura aceea cum începe să se târască prin cameră spre noi două, tot scoţându-şi limba aia mică şi cum îşi mişca mereu capul înainte şi înapoi şi tot sâsâia. Mie îmi semăna a anacondă, sau cam aşa ceva.

— Nu sunt sigur care din voi doi s-a speriat mai tare, el sau tu.

— Cred că am îmbătrânit cu zece ani.

Ştii, un şarpe-taur nu face niciun rău. De fapt, chiar îi-i dorim să fie prin preajmă. Pentru că ei se hrănesc cu alţi şerpi.

Ei bine, scuzaţi-mă, domn'le de la grădina zoologică, spuse Cindy zâmbind. Da' am uitat să-i cer actele şi cartea de identitate când a intrat pe uşă.

Le-am ajutat să facă curat, apoi ne-am îndreptat spre barca noastră, unde, din fericire, Charlie nu uitase să-i oprească motorul. Ne-am suit în ea, iar Cindy ne aruncă funia cu care o legasem. Îşi vârî mâinile adânc în buzunarele blugilor şi păru oarecum stânjenită.

— Îmi cer scuze, băieţi.

Mi-am fluturat mâna.

— Lasă, nu te mai gândi acum la asta. Ai făcut ce trebuia.

Am manevrat maneta, iar Charlie mi-o împinse intenţionat înapoi.

— Hei, avem de gând să pregătim un porc sâmbătă şi ne gândeam dacă n-aţi vrea şi voi, fetelor, să veniţi pe la noi.

M-am uitat la Charlie.

— Serios?

Mă împunse cu cotul, la care am zis:

— Adică, sigur că da. Chiar, plănuiam asta de multă vreme.

Cindy zâmbi.

— Cum adică pregătiţi un porc?

— Oooooo.

Charlie se linse pe buze, îşi trecu degetele peste cureaua pantalonilor şi îl imită cât putu mai bine pe Ray Charles.

— Păi înseamnă că luăm un porc întreg, de obicei unul de vreo cincizeci de kile şi-l prăjim o zi întreagă, la foc mic, încet, şi apoi ne petrecem seara devorând cea mai bună friptură de porc din câte aţi gustat vreodată. În esenţă, e vorba de un morman păcătos pe o farfurie şi cei mai mulţi care mănâncă aşa ceva nu mai au nevoie să mănânce nimic o săptămână întreagă după aceea.

— Cam ca şi Transplantul pe care m-aţi făcut voi să-l mănânc.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Charlie.

Cindy se gândi câteva clipe, cu siguranţă verificându-şi în gând programul de la serviciu.

— La ce oră să venim?

— Pe la prânz. Şi aduceţi-vă şi costumul de baie.

Cindy se uită la Annie, care dădea din cap.

— Ne vedem la...

Se lovi în frunte cu palma desfăcută, de parcă ar fi uitat ceva şi zise:

— O! Zbang!

Charlie auzi plesnitura, observă tonul schimbat al vocii ei şi spuse:

— Ce este?

La care eu am întrerupt-o:

— Nu îţi face griji. Vin eu să vă iau chiar de aici. La prânz.

Cindy zâmbi, îşi petrecu braţul pe după Annie şi se întoarseră pe alee înapoi în casă, cu un ochi la noi şi unul spre direcţia în care lăsasem şarpele în libertate.

Am pornit motorul, am ieşit uşor pe pârâul ce se vărsa în Tallulah, unde am ocolit zonele în care era interzisă folosirea ambarcaţiunilor. În timp ce trăgeam barca în şopronul bărcilor, Charlie îşi puse mâna pe umărul meu şi zâmbi.

— Se pare că ai face mai bine să dai o fugă în oraş acum şi să faci rost de un porc.

— Da, am spus, întorcând cârma, aliniind-o în rând cu elevatorul, apoi am oprit motorul. M-am gândit deja la asta.

— O, şi... Se întoarse spre mine cu un zâmbet larg pe faţă. Nu uita de fustele din iarbă.

Capitolul 40

Marţi după-amiază coboram pe Main Street cu o pungă din plastic plină de dădea pe deasupra cu cele două fuste din iarbă cumpărate de la magazin. Cum coboram trotuarul spre piaţa de carne a lui Vicker, am observat o doamnă cu şapcă de baseball îndreptându-se spre mine, însoţită de soţul şi de copiii ei. Când am văzut-o la faţă, ceva mă lăsă fără aer şi mă simţii de parcă toate oasele mi s-ar fi prefăcut într-o clipă în ceva moale şi maleabil.

Shirley. Fiul ei se înălţase încă o jumătate de metru. Era arătos şi avea muşchi puternici. Fiica ei avea părul lung, se făcuse frumoasă şi avea picioarele lungi ca tăticul ei. Harry avea un piept cât un butoi şi păşea ţanţoş pe stradă, avându-şi numele imprimat pe tricou.

M-am oprit, am căutat o portiţă de scăpare, dar n-am găsit niciuna. Strada era prea deschisă, magazinele din stânga prea mici şi era deja prea târziu să fac cale întoarsă. Ochii lui Shirley mă descoperiseră. Ceva se înregistră pe creierul ei, pentru că se uită din nou în direcţia mea. Dădu drumul mâinii lui Harry şi porni spre mine. M-am oprit lângă un aparat de autoservire cu ziare, mi-am tras cozorocul şepcii mai adânc peste ochi şi am început să mă scotocesc după două monede de 25 de cenţi, sperând să se caşte cumva pământul şi să mă fac nevăzut.

Shirley mă privi suspicioasă, se uită dincolo de şapcă, de părul lung şi de barbă, iar faţa i se lumină ca un bec.

— Dr. Mitchell? spuse ea în şoaptă.

Un pumn de monede îmi căzură din mână, împrăştiindu-se pe trotuar.

Mă atinse pe umăr, de parcă ar fi pus mâna pe o nălucă.

— Jonathan?

M-am întors încet, monedele învârtindu-mi-se la picioare ca nişte

titireze şi am privit-o pe Shirley în faţă – luase în greutate, ceea ce era bine – şi am văzut cum i se umplură ochii de lacrimi.

Mi-am scos ochelarii de soare şi şapca şi mi-am trecut mâna prin părul ce sproape că-mi cădea pe umeri. I-am luat mâna într-a mea, am simţit un puls periferic bătut cu putere şi am spus:

— Hei, Shirley. A... arăţi excelent.

Ea-şi petrecu braţele pe după gâtul meu, în timp ce restul familiei ei se strânse în jurul meu. Am dat mâna cu Harry şi m-am uitat uimit la fiul lor, care era mai înalt decât mine. Shirley îmi spuse:

— A fost chemat la un interviu la Academie.

Mă studie în timp ce tăcerea dintre noi vorbea cât tomuri întregi.

— Am auzit despre... despre Emma.

Îşi duse mâna la inimă în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Şi am auzit ce ai făcut. Pentru mine. Îmi pare atât de rău.

Mă luă din nou în braţe şi am simţit cât de puternic îi deveniseră spatele. Shirley reuşise. Era o supravieţuitoare. Şi după cum arătau lucrurile, avea să trăiască, avea să apuce să-şi vadă şi nepoţii.

Îmi dădu drumul, iar eu am încercat să reduc întru câtva tensiunea.

— Royer are grijă de tine cum se cuvine?

Harry spuse:

— Da, după tine, el e cel mai bun.

O privi pe Shirley, apoi din nou pe mine

— Nu, serios, are mare grijă de noi.

Shirley zâmbi şi-şi trecu braţul pe după mijlocul lui Harry.

— Pot să alerg sproape cinci kilometri fără să mă opresc.

Îl bătu uşor pe Harry peste abdomenul plat şi spuse zâmbind:

— Nu bat niciun record de viteză, dar suntem cu toţii sănătoşi şi..., îşi înghiţi cu greu emoţiile. Şi suntem bine.

Mă îmbrăţişă din nou, a doua oară, de parcă m-aş fi făcut nevăzut dacă nu ar fi făcut-o şi mă strânse cât putu de tare. Copiii ei se apropiară şi ei, mă cuprinseră şi ei în braţe şi în cele din urmă şi Harry se alătură îmbrăţişării de grup din chiar centrul Claytonului.

Harry îi întinse lui Shirley o batistă albă din buzunarul lui de la spate şi ea încercă să râdă.

— Nu ştiu a cui o fi fost inima asta înainte de a ajunge să bată în

pieptul meu, dar cred că a fost un mare plângăcios, spuse ea, pentru că nu era felul meu să fiu atât de emotivă.

Inima fusese a unui tânăr de douăzeci de ani, dar nu i-am spus niciodată asta lui Shirley. Trebuia să îşi vadă de viaţa ei, nu să înceapă să se simtă vinovată de faptul că trăia. Şi nu ştiu cum de a aflat de telefonul dintre mine şi Royer. Uneori e greu să ţii secret astfel de lucruri. Chiar şi în spitale.

Am privit spre fiica lui Shirley, care se întinsese să mă îmbrăţişeze. M-a sărutat pe obraz şi mi-a spus:

— Vă mulţumesc, dr. Jonathan... pentru că aţi salvat-o pe mama.

Numele meu îmi răsună în urechi, sunându-mi ciudat, băţos şi formal, deşi ştiam că era al meu.

Am dat din cap şi mi-am pus ochelarii de soare înapoi pe nas cât timp aveam încă controlul asupra ochilor mei.

Harry observă că mă aflam în dificultate, aşa că îi strânse pe toţi în faţa mea şi spuse:

— Bine, bine, I am stânjenit destul pe doctor pentru o singură zi. Haideţi să mergem. Rezervarea noastră n-o să ne aştepte o veşnicie.

Shirley mă sărută pe obraz şi în timp ce o făcu, lacrimile ei mi se prelinseră pe obraji. Erau sărate şi dulci totodată.

Cei patru se luară şi-şi continuară drumul pe trotuar în timp ce eu mă rezemai de un stâlp şi privii înăuntrul meu. După un minut, sau cam aşa, am simţit o mână pe umăr.

Sal Cohen stătea zâmbindu-mi cu o privire curioasă în ochi. Arătă spre trotuar şi zise:

— Nişte prieteni de-ai tăi?

O lacrimă mi se prelinse pe sub ochelari. Am privit spre Sal, am încuviinţat din cap şi am spus în şoaptă:

— Da. Prieteni vechi.

Sal îşi scoase pălăria, îşi şterse fruntea cu batista şi îi urmări cu privirea pe trotuar. Mă privi a-toate-ştiutor.

— E un sentiment straşnic, nu?

I-am urmărit şi eu cu privirea şi am dat din cap că da. Când mi-am dat seama că dădeam din cap, mi-am întors privirea spre Sal, dar el se făcuse nevăzut.

Capitolul 41

Am zăcut în cadă sproape două ore, muindu-mă, dormind, sorbind nişte vin roşu şi frunzărind ultimul număr din *Chest*. Se făcuse aproape 3 dimineaţa când m-am uscat, m-am îmbrăcat şi am intrat în birou, închizând uşa după mine. Charlie avea să iasă pe doc în mai puţin de trei ore şi, dacă parolele mele încă erau valabile şi-mi puteau oferi accesul de care aveam nevoie, aveam ceva de lucru. Exista întotdeauna posibilitatea să fi fost restricţionat, dar din câte îl ştiam pe Royer, el avea să se fi asigurat că îmi păstram conturile şi codurile active. Probabil aveam să las o urmă care avea să-l conducă pe Royer drept la uşa mea, dar îmi asumam acest risc.

MI-AM FĂCUT TURA DE VÂSLIT DIN ZORI CU CHARLIE, CEEA CE MĂ LĂSĂ istovit, dar cu un sentiment temporar de curăţie, după care l-am lăsat pe Charlie zbenguindu-se pe doc cu Georgia şi m-am întors în casă să-mi fac o cafea. Pe telefonul meu pâlpâia beculeţul care mă anunţa că aveam un mesaj vocal. Chiar şi până să acţionez butonul de *Play*, cam aveam idee cine ar fi putut fi. Banda fu derulată şi apoi porni înainte. Zgomotul de fond se făcu auzit, iar vocea lui Royer năvăli în casă fără niciun fel de introducere sau salut.

— Hei, doctore, cu toate că, dacă sunt cinstit, folosesc într-un sens cam larg termenul ăsta. Oamenii noştri de la IT m-au sunat destul de devreme azi-dimineaţă şi mi-au spus că cineva şi-a vârât nasul prin fişierele mele confidenţiale. Mi-au spus că oricine a fost acel cineva, îmi cunoştea toate vechile coduri şi majoritatea scurtăturilor. A cotrobăit puţin pe-acolo, a citit câteva fişiere active, şi apoi a plecat fără să fure sau să modifice ceva.

Mă rog, sproape. Persoana asta a făcut o chestie tare interesantă. A introdus o notă în dosarul lui Annie Stephens prin care cere o ETE[1]. Acesta a fost primul indiciu pentru mine că nu aveam de a face cu cine știe ce hacker șmecheraș care să-și fi pus în cap să se joace cu fișierele mele. Dar oricine ar fi cel care sugerează o ecografie transesofagiană pentru Annie, știe două lucruri: faptul că riscurile sunt prea mari și că nu poate plăti pentru o asemenea investigație.

Apoi, chiar când eram pe cale să dau un telefon și să încerc să negociez prețul unui test pentru a-i da o șansă dintr-o mie unei fetițe, am primit un alt telefon ciudat de tot. Minunea minunilor, cei de la biroul de finanțe m-au sunat și mi-au spus că datoria lui Annie, care depășea cu puțin 18 000 $ a fost achitată în întregime. Și mai mult, oricine ar fi fost cel care achitase, plătise și pentru o ETE în avans. Iar ei voiau să știe dacă cerusem o astfel de investigație.

Jonny, ai fost plecat ceva vreme și sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi. Annie e destul de cunoscută pe-aici. Pe majoritatea dintre noi ne face să zâmbim mai mereu și ori de câte ori cineva începe să se joace prin fișierele ei, ne cam sare mușchiul.

Tonul pe care-l folosea Royer era aspru. Și nici nu mă așteptasem la altceva. Un urs poate fi ursuleț de pluș, dar și grizzly, în funcție de context.

Luă adânc aer în piept și continuă:

— Prin urmare, firește, a trebuit să inventez ceva, așa că am spus să îmi dea cinci minute. Am verificat datele din dosar și erau în regulă – aveai dreptate – așa că am programat-o pe Annie. Dar știi la fel de bine ca și mine că pentru a o putea realiza, Annie trebuie sedată și nu-i va plăcea deloc așa ceva, iar Cindy este și ea la capătul puterilor, se poate prăbuși în orice moment. Și când pui toate astea într-o oală, ai o rețetă destul de reușită și garantată pentru un dezastru.

Royer îi mulțumi unei asistente care evident îi adusese o cană cu cafea. Luă o gură sănătoasă în timp ce aparatul continua să înregistreze.

Înghițind zgomotos, spuse:

---

[1]ETE – ecografie transesofagiană, procedeu de vizualizare a inimii prin intermediul unui transductor introdus în esofag, prin cavitatea bucală a pacientului (n.tr.)

— Testul e programat pe vinerea viitoare – adică peste zece zile de acum, în caz că nu-ţi găseşti calendarul. Acum, de vreme ce tu ai pornit jocul, uite care-i înţelegerea. O să fac testul, dar dacă nu te văd aici vineri dimineaţă, dacă nu te văd personal în spatele căruciorului cu rotile în care se va afla Annie, afacerea pică. Şi Jonny, nu sunt vorbe goale.

Urmă o altă pauză şi îl puteam auzi realmente pe Royer deliberând.

— Presupun că asta îţi lasă ceva timp să-ţi rumegi dilema. Aşa că în timp ce rumegi – şi, să fiu sincer, sper să te îneci cu autocompătimirea ta – aş vrea să te întreb un lucru...

Am apăsat pe *Stop* şi m-am dus spre bucătărie, unde am dat peste Charlie care se rezema de tocul uşii, cu Georgia la picioare, ambii privind spre mine.

— Nu vrei să auzi întrebarea? mă descusu el, cu palmele deschise întinse spre aparat, de parcă tocmai ar fi poftit pe cineva să-i intre în casă.

Am trecut pe lângă el spre veranda din spate şi m-am întrebat cât de departe puteam ajunge până la lăsarea nopţii dacă săream acum în maşină şi porneam la drum.

— Ei bine, eu vreau.

Charlie lovi din palme şi-apoi şi le frecă între ele.

— Nu vreau să-mi scape partea asta pentru nimic în lume.

Devenea tot mai sarcastic.

— Tii, chiar mă întreb ce-o fi vrut bătrânu' să te-ntrebe!

Charlie îşi găsi drumul de-a lungul peretelui şi se spropie de aparat. Îşi plimbă degetele pe deasupra butoanelor şi-l apăsă pe cel mare din mijloc, iar vocea lui Royer se făcu din nou auzită. Pătrunse în toată casa, suindu-se pe căpriori, târându-se pe deasupra podelelor, şi apoi năvăli prin uşa cu arcuri ce dădea spre veranda din spate. Mă găsi pe debarcader, în capul scărilor, unde stăteam strângând cu putere balustrada în pumni, pregătindu-mă de lovitură.

— Jonny, spune-mi ceva, dacă nu te superi.

Vocea îi sună spart

— Dacă ai putea-o suna pe Emma şi să-i povesteşti despre Annie, tu ce crezi că ţi-ar spune ea?

Charlie opri aparatul şi apoi îşi găsi drumul prin hol spre bucătărie. Începu să cotrobăiască printre cănile de cafea, turnă cafea în două

dintre ele şi-şi croi drum afară din bucătărie şi apoi pe veranda din spate, unde mă găsi cu genunchii moi şi cu încheieturile albe în capul de sus al scărilor. Îmi întinse o cană şi eu i-am luat-o din mână.

— Mersi.

Am stat tăcuţi câteva minute, lăsând aroma boabelor de cafea să se amestece cu mireasma apei lacului şi cu cea de mentă.

În cele din urmă, Charlie arătă cu capul spre aparat şi mă întrebă:

— Despre ce vorbea?

Gustul cafelei proaspete coborî prin gât şi-mi încălzi stomacul rece. Faţa lacului începea să se încreţească sub vântul uşor ce adia, şi undeva se auzi o barcă apropiindu-se parcă cu viteză mică. Undeva în spatele ei, câţiva copii chiuiau şi râdeau.

— O ETE este atunci când introduci un tub prin gură până în apropierea inimii unui... pacient sedat. Se folosesc ultrasunete pentru a obţine imagini ale camerelor cardiace.

Mi-am ridicat cana cu ambele mâini, întrebându-mă dacă inima lui Annie chiar putea face faţă stresului şi dacă obţinerea informaţiei merita într-adevăr asumarea acelui risc.

Am continuat.

— Inima este împărţită printr-un perete pe mijloc, perete care se cheamă sept. Înainte să ne naştem, avem un orificiu numit *foramen ovale*. Datorită faptului că mamele noastre respiră în locul nostru, nu este nevoie ca sângele să treacă prin plămâni. Cel puţin nu atunci. Aşa că orificiul acesta permite sângelui să scurtcircuiteze plămânii. După naştere, se descarcă prostaglandine care determină închiderea orificiului şi ne obligă plămânii să înceapă să lucreze pe cont propriu.

Cuta de deasupra sprâncenelor lui Charlie se adânci şi mai mult.

— Şi dacă nu se închide?

— Sângele ocoleşte inima în loc să treacă prin ea.

— Şi ce înseamnă asta... pentru Annie?

— Înseamnă că mai tot timpul ea se simte de parcă ar fugi ultima sută de metri la proba de 400 de metri şi niciodată nu-i ajunge aerul.

Charlie se spropie de mine şi „privi" peste lac.

— La fel ca sora mea cea mare?

Trecură câteva secunde şi eu nu ziceam nimic. În cele din urmă, îşi

puse mâna pe faţa mea şi îmi pipăi trăsăturile feţei. Ceva ce nu mi-a făcuse de când murise Emma. Mă întrebă din nou:

— Ca şi Emma?

Am dat afirmativ din cap.

Charlie îşi luă mâna de pe faţa mea.

— Se poate repara?

— Dacă este surprinsă la timp. Dacă nu, efectele invalidante sunt multiple şi permanente. Mă gândeam că dacă Royer descoperea un orificiu, ar fi putut închide gaura aceea cu un cateter cu balonaş. Ar fi o rezolvare pe termen scurt, un fel de leucoplast, dar Annie nu ar şti nimic, şi asta ar putea-o ajuta să mai câştige ceva timp. Şi chiar acum... mi-am coborât tonul vocii, timpul este duşmanul ei.

— Cât mai are?

Vântul ce adia dinspre lac era răcoros. Câteva raţe sălbatice ţipară deasupra capului, se rotiră prin aer, apoi aterizară în apă lângă docul lui Charlie, unde un gânsac se ascundea sub un rododendron. Georgia coborî rapid scările, gata de distracţie.

— Nu prea mult.

Charlie îşi găsi drumul spre uşă şi se întoarse înapoi în casă. Rămase înăuntru câteva minute. Îl auzii în biroul meu, scotocindu-mi prin dulap. Fără-ndoială căuta ceva, dar uneori era mai bine să-l laşi pe Charlie să facă ce poftea.

După câteva minute se întoarse cărând lada cea veche de unelte. Apăru în bucătărie ţinând ambele mânere ale lăzii. Lăsă să-i cadă lada în mijlocul bucătăriei şi arătă spre ea.

— Soarbe tot până la fund!

Îşi găsi drumul spre uşa din spate şi folosi balustrada pentru a coborî scările. După alte două minute, era în mijlocul apei, urmând ghidajul „pe uscat" de sârme ce-l ducea acasă ocolind golful.

Am intrat în bucătărie şi m-am aşezat pe jos lângă ladă. Capacul scârţâi când am început să scotocesc prin douăzeci de ani de istorie. Într-un anumit moment al vieţii noastre, Emma citise fiecare carte de aici de câteva ori, multe dintre ele mi le citise şi mie cu voce tare.

La prânz, capul stătea să-mi plesnească. Cu fiecare pagină pe care o întorceam, imaginea pe care o aveam în minte cu ea făcând acelaşi lucru

devenea tot mai vie şi mai clară. Înconjurat de cărţi, m-am întins pe podeaua din bucătărie şi mi-am trecut unghia peste nervurile lemnului. La adâncime, în nervurile şi crăpăturile lemnului se aflau imprimate pete minuscule, de mărimea vârfului de ac, de roşu

Viaţa nu este decât o umbră plutitoare, un actor sărman ce timp de un ceas se preumblă ţanţoş şi plin de nelinişte pe scenă, şi-apoi vocea i se stinge; este o poveste relatată de un prost, gălăgioasă, plină de furie şi care nu reprezintă nimic.

Capitolul 42

Joi dimineaţă devreme eram deja pe drum, fără să-mi fi luat rămas bun de la careva. Se luminase de zi când mă găseam la doar câteva ore de Hickory, Carolina de Nord. La unsprezece fără un sfert am tras într-o staţie de benzină şi am parcat în faţa unei cabine telefonice. Lăsând motorul pornit, am frunzărit cartea de telefon umflată de ploaie până am găsit numărul pe care-l căutam.

După ce sună de trei ori, mi-a răspuns. Vocea îi rezona prin telefon, prietenoasă şi încrezătoare, doar că acum era ceva mai slabă. Trecuseră mai bine de zece ani de când vorbiserăm ultima oară. Poza din ziarul absolvenţilor îl prezenta alături de soţia lui, braţ la braţ, în casa în care se „retrăsese" la pensie, în Hickory. Purta o vestă ecosez, cu pipa cu bărită în palma dreaptă, arăta sigur pe el, trăind ce-i mai rămăsese din viaţă împreună cu soţia lui, care asemeni multor soţii de doctori, îşi petrecuse majoritatea vieţii împărţindu-l mai întâi cu spitalul şi apoi cu universitatea. Acum venise rândul ei. El i-o promisese.

— Alo? spuse el.

— Alo... ă, domnule?

Tăcere. Zece secunde, sau mai bine. L-am auzit cum îşi trecu pipa dintr-un colţ în celălalt al gurii, şi apoi clănţănitul uşor al dinţilor când reuşi să înghită.

— M-am gândit adesea la tine, spuse el în cele din urmă. Mă întrebam cum te descurci. Dacă te descurci.

— Da, domnule, ei bine... eram în Hickory şi mă întrebam dacă nu am putea lua prânzul împreună.

Luleaua se plimbă din nou, iar tonul vocii lui îmi spuse că zâmbea.

— Adică vrei să spui că ai bătut tot drumul de oriunde-ai fi trăind

acum doar pentru că ai vrut să stai de vorbă cu mine?

Am zâmbit. Slăbise, vocea lui îl trăda, dar un trup vlăguit nu era echivalent cu o minte istovită.

— Da, domnule.

Cincisprezece minute mai târziu parcam maşina în faţa casei lui. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi mi-am dat seama că era posibil să nu mă recunoască. De fapt, era chiar posibil să se sperie când avea să mă vadă. Fusese o idee bună să-l sun înainte.

Mi-am băgat ochelarii de soare în buzunarul de la piept, am traversat gazonul şi am sunat la uşă. Curând am auzit un sunet târşâit ca al bătrânilor care poartă pantofi de casă până după-masa târziu.

Îmi deschise uşa şi rămase o clipă până ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui de afară. Îşi scoase pipa dintre buze şi dădu din cap.

— Doctore, spuse el şi-mi întinse mâna.

I-am întins-o şi eu pe-a mea.

— Domnule.

Ne-am aşezat pe veranda din spate, iar doamna Trainer ne turnă ceai în timp ce noi o urmăream pe pisica lor jucându-se cu un ghem de aţă roşie. Amesteca ceaiul, aruncându-mi când şi când câte-o privire, dar fără a zice nimic. Eu venisem la el, iar el rămânea eternul profesor, aştepta după mine.

— Da, domnule, ei bine...

Îmi făceam de lucru cu pliculeţul de ceai şi în cele din urmă l-am pus în farfurioară, după ce l-am trecut, picurând, pe deasupra poalei mele.

— Ă... domnule, cum spuneam, treceam pe aici şi ştiam din buletinul absolvenţilor că v-aţi retras eici la pensie.

Am sorbit din ceai, căutându-mi cuvintele.

— Cum vă place să fiţi la pensie?

Scutură din cap.

— O urăsc.

Arătă cu luleaua spre bucătărie, unde cineva spăla vasele.

— Amândoi o urâm.

— Cum aşa? l-am întrebat.

El îşi răsuci pliculeţul de ceai în jurul linguriţei, scurse sucul negru din el folosind aţa, apoi îl puse cu grijă, împreună cu linguriţa, pe

farfurioară. Se lăsă pe spate, privi peste curtea din spate şi spuse:

— Toată viaţa mea, nu am făcut decât un singur lucru. Nu ştiu să fiu altceva decât doctor. Ăsta sunt eu. Iar faptul că am ieşit la pensie nu schimbă lucrurile. Aşa că acum am consultaţii trei zile pe săptămână mai jos, la clinica săracilor.

— Deci aţi rămas activ?

Mă privi şi în ochii lui am surprins o licărire, aproape ca o flacără.

— Jonny, nu vorbi cu mine de parcă aş fi un moşneag. Poate că fizic sunt slăbit, iar umerii nu-mi mai sunt la fel de laţi ca altădată...

Îşi trecu degetele peste vesta lui ecosez.

— Halatul nu-mi mai stă la fel de strâns ca până acum şi iau mai multe medicamente decât am luat vreodată, dar un lucru mi-a rămas.

Dădu din cap, privind pe deasupra curţii, spre trecutul lui şi al meu.

— Poţi să mă scoţi din medicină, dar nu vei putea scoate niciodată medicina din mine.

Am rămas tăcuţi, sorbindu-ne ceaiul, în timp ce pisica îşi continua hârjoneala. În cele din urmă, îşi lăsă ceaşca din mână şi spuse:

— Ţi-am urmărit povestea. Am citit-o din ziare. Unii chiar m-au sunat să-mi ia interviu, dar..., îşi ridică mâna. Am refuzat.

Se lăsă pe spate, iar scaunul de sub el pârâi.

— Adesea mă întrebam ce s-a ales de tine, pe unde-ai ajuns.

Îşi umplu luleaua şi o aprinse. Parfumul aerului pe care-l expiră prin lulea ne învălui dulce. Îmi aminti de şcoală, de zilele interminabile de studiu, de el şi de Emma. Am inspirat adânc şi mi-am ţinut respiraţia îndelung.

Se întoarse să mă privească din nou, cu ochii întredeschişi în mijlocul fumului. Îşi scoase o batistă albă din buzunarul din spate, îşi suflă nasul, apoi şi-o împături la loc şi şi-o vârî la loc în buzunar.

— Bun, şi-acum ai de gând să-mi spui ce cauţi aici?

— Domnule, am spus, întorcându-mi scaunul cu 90 de grade spre el, făcând mai uşor contactul vizual pentru amândoi. Am o problemă.

— Aşa...

Îşi ridică şi apoi îşi coborî la loc bărbia, scărpinându-se în barba nerasă de-o zi. Pisica îi sări în poală, îşi cuibări capul pe coapsa lui şi începu să toarcă. El mă privi, îşi ridică ambele sprâncene şi dădu din

...p. Învăţasem şmecheria asta de la el. Acel gest făcut cu capul era modul în care-i spuneam unui pacient să continue fără să o rostesc, practic.

— El bine,... domnule... am bâiguit eu.

— Jonny, mă întrerupse el, la vârsta mea, niciodată nu mai ştiu cât timp mai am. Ai face bine să-ţi spui povestea acum, cât te mai pot auzi şi cât mai pot şedea suficient de mult, ca să-ţi pot răspunde inteligent.

Zâmbi şi se lăsă pe spate.

Am luat adânc aer în piept, m-am scărpinat în vârful capului şi am început. Cuvânt cu cuvânt. Am început cu momentul din care am părăsit facultatea, trecând prin perioada mea de rezident, şi prin specializarea în transplantologie, prin Nashville şi apoi am ajuns la decizia noastră de a ne îndrepta spre Atlanta. I-am povestit despre clinica noastră, despre Royer, despre declinul Emmei, şi apoi despre ultimul nostru sfârşit de săptămână la lac. De asemenea, i-am povestit şi lucrul pe care nu-l mai împărtăşisem nimănui până atunci.

După ce am terminat, rămase o vreme tăcut, pufăind într-o lulea care între timp se stinsese. Ochii i se îngustaseră şi fruntea i se umpluse de riduri. Pisica torcea, mâinile îi dezmierdau blana ei neagră şi mătăsoasă, iar picioarele îi erau cuibărite în pantofii de casă îmblăniţi. Arătă spre un portocal care se întindea peste gardul său.

— Am cunoscut odată un fermier, începu el, cu privirea îndreptată spre gard. Cred că James îl chema. Avea un portocal, care semăna cu cel de colo. Câţiva ani la rând portocalul nu a înflorit şi nici nu arăta prea bine. Mai avea totuşi ceva frunze verzi pe el, da' nu prea multe. Într-o dimineaţă l-am întâlnit stând lângă el, măsurându-l cu privirea de jos şi până sus şi mormăind în barbă. Într-o mână ţinea un ciocan, iar în cealaltă avea trei piroane de 30 de cm. Când l-am întrebat ce face, mi-a spus să stau deoparte, apoi a bătut unul dintre piroane în trunchiul pomului, cam la înălţimea genunchiului. Cuiul a pătruns uşor prin scoarţa fragedă a acelui copac şi cu cât pătrundea mai adânc, tot mai multă sevă se scurgea pe lângă capul cuiului. Pe al doilea l-a bătut la înălţimea taliei şi pe-al treilea cam pe-aici.

Îşi ridică mână la înălţimea claviculei.

— De ce? am întrebat eu.

— Exact asta l-am întrebat şi eu. Şi ştii ce mi-a spus?

Am muşcat momeala.

— Ce?

— Mi-a spus aşa: „Uneori pomii uită că sunt meniţi să înflorească şi trebuie doar să li se aducă aminte." M-am uitat la cele trei piroane şi l am întrebat: „Da' atunci n-ar fi mai bine să baţi zece piroane?" El doar a dat din cap şi s-a uitat la pom. „Nu, trei sunt de-ajuns. Nu vreau să-l omor, doar să-i aduc aminte."

Am rămas împreună aproape o jumătate de oră, lăsând vântuţelul liniştit să foşnească prin frunzele copacilor, zburlind blana pisicii şi făcând ghemul de aţă roşie să se rostogulească de-a curmezişul verandei. El aţipi o dată, apoi se trezi doar pentru a aţipi la loc. În cele din urmă, începu să sforăie încetişor.

M-am ridicat făcând suficient zgomot pentru a-l trezi, dar nu atât de tare încât să-l sperii. S-a ridicat şi el împreună cu mine, şi-a petrecut braţul pe după al meu şi ne-am îndreptat spre ieşire braţ la braţ.

El se sprijinea de mine, iar eu de el.

Am ieşit pe uşa de la intrarea din faţă şi m-am întors să-mi iau rămas-bun, dar el m-a întrerupt. M-a bătut în piept cu două degete.

— După mai bine de şaizeci de ani de medicină, tot nu contenesc să rămân uimit în faţa acestui organ micuţ. Cât un pumn, şade acolo, în miezul făpturii noastre şi nu se opreşte niciodată, să mai ia şi ea o pauză. Atât de simplă, dar atât de complexă şi atât de cu desăvârşire necunoscută.

Îşi ridică mâinile înaintea lui, aproape ca şi când tocmai ar fi terminat să-şi săpunească mâinile în faţa sălii de operaţie şi aştepta ca asistenta să-i întindă mănuşile, iar el să-şi vâre degetele în ele.

— Am ţinut peste o mie de inimi în mâini. Artere îngroşate, plăci de aterom, pâlpâiri uşoare, toate semne ale bolii. Până şi astăzi, pot să-mi închid ochii şi să-mi trec degetele de-a lungul artere din stânga şi din dreapta şi să-ţi spun dacă sunt bolnave sau nu.

Îşi închise ochii şi-şi frecă uşor ambele arătătoare de vârfurile degetelor mari.

Făcu o pauză şi-şi suflă din nou nasul.

— În toată viaţa mea ca profesor, în toată practica mea şi în toţi aceşti

ul, nu am întâlnit un alt medic atât de înzestrat ca tine. Talentul tău, personalitatea ta şi etica au contribuit la crearea unei combinaţii excelente, dar nimic din toate astea nu mi-au atras atenţia în ziua când ai dat interviul acela în faţa comisiei noastre.

— Domnule?

— Tu aveai ceva ce foarte puţini candidaţi au.

I-am studiat faţa, fără să ştiu încotro bătea.

Şi-a pus mâna pe pieptul meu, cu palma lipită de stern.

— Dacă aş putea scăpa nepedepsit, te-aş lega de-o targă, aş încărca paletele la 1 000 şi ţi-aş aplica şocuri până ţi s-ar îmbârliga degetele şi ţi s-ar îndrepta părul.

— Domnule? am făcut eu şi mai derutat.

— Trebuie să ţi se aducă aminte, fiule.

Soţia lui se apropie din spate, îl cuprinse cu braţul pe la spate şi se cuibări la subsuoara lui. Asta îl făcu să pară din nou înalt. Şi continuă:

— Dacă a creat Dumnezeu vreodată un om pentru a face şi a fi ceva, ei bine, acela eşti tu.

M-am întors, mi-am scos ochelarii de soare din buzunarul de la piept şi i-am agăţat de nas.

— Domnule? am zis. Dar dacă... dacă am uitat cum se face?

El scutură din cap.

— Fiule, izvorul acesta nu seacă niciodată.

Capitolul 43

Sâmbătă dimineaţa ne găsi pe mine şi pe Charlie aplecaţi deasupra unui porc mort, frecându-i bine carnea cu condimente. Trei lucruri sunt necesare pentru o frigăruie straşnică: pregătirea, focul şi groapa însăşi. Pregătirea noastră implica un masaj intens cu un amestec de condimente cu reţeta secretă, dar pot spune că e bogată în sare, cu usturoi, piper şi boia. Am pornit focul pe la 7 dimineaţa şi aveam să-l întreţinem până spre sfârşitul zilei, dar secretul pentru o frigăruie reuşită este „focul mic şi încet". Trebuie să ai toată răbdarea din lume, să-ţi iei timp şi să prepari carnea încet, de-a lungul a zece până la douăsprezece ore, în funcţie de mărimea porcului – şi trebuie să fii cu ochii pe el. Dacă nu-ţi place aspectul sau întreţinerea constantă de care are nevoie focul, atunci mai bine să nici nu te-apuci.

Carnea perfect preparată o obţii într-un interval destul de îngust de timp. Recunosc, cel mai bun ingredient în tot spectacolul nostru îl reprezintă nasul îmi Charlie: el se pricepe să adulmece şi să stabilească dacă „încă nu-i gata", „e perfect" sau „l-am ars". E mai eficient decât cheiţele de acelea micuţe pe care producătorii le înfig în curcanii pentru *Thanksgiving* şi care încep să pocnească atunci când se presupune că e gata fript.

Am făcut focul într-o parte a gropii, ceea ce genera căldură şi fum, care mai apoi se ridica şi învăluia un grătar mare de fier de care era fixată carnea, ca apoi să se năpustească-n sus printr-un horn de doi metri şi jumătate. Am controlat curentul de aer prin două locuri: ușa dinspre groapa cu foc şi hornul. Atunci când curentul era prea intens, focul ardea prea iute şi carnea se întărea; dacă nu era curent suficient şi focul nu dădea suficientă căldură şi se stingea, carnea se acrea.

Şi pentru că Charlie nu vedea fumul ieşind, cumpărasem un termo-

metru de dimensiuni generoase, pe care-l fixasem de marginea grătarului şi îi îndepărtasem apărătoarea de sticlă din faţă. Charlie citea indicaţiile termometrului cu degetele şi putea ajusta curentul în consecinţă. Pentru că vorbim de temperaturi destul de joase, să spunem undeva între 80° şi 95° C, Charlie avea o oarecare libertate de mişcare. Am stricat câţiva purci până când am reuşit să facem o friptură cum trebuie, dar pe mine nu mă interesează un porc perfect pregătit. Să fiu sincer, dacă pe Charlie îl făcea fericit să se învârtă în jurul lui toată ziua, eu eram în stare să mănânc orice, de la carne crudă până la friptură carbonizată.

CINDY SUNĂ DE DIMINEAŢĂ ŞI SPUSE CĂ ŞEFA EI O CHEMASE LA LUCRU pentru o jumătate de zi, aşa că avea să fie la magazin până la prânz. M-a rugat să vin să le iau şi să le ajut să mute standul de limonadă al lui Annie după ce închidea magazinul la 12:30.

Am parcat la trei străzi mai încolo, în josul străzii, şi am pornit la pas domol pe Main. Era linişte, inclusiv la Annie. Strigătul ei „Limonaaaaadăăă!" fusese redus la un dangăt uşor de talangă, grav, profund şi dogit. Se putrivea cu Claytonul în general.

Annie nu mai făcea ture pe trotuar, solicitând clienţii, ci şedea în scaunul ei la umbră, învelită într-un jerseu uzat care era fără-ndoială al lui Cindy. M-am întrebat dacă lipsa ei de activitate avea să influenţeze dărnicia oamenilor. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că o influenţase, dar nu în sensul în care o anticipasem eu. Recipientul ei din plastic era plin de dădea pe dinafară.

— Salut, Annie.

— Hei, Reese, spuse ea, sărind de pe scaun, alergând spre mine şi îmbrăţişându-mă de picior.

Dar inimii grai nu-i trebuieşte...

Îşi petrecu braţul stâng – încă gros din cauza manşonului de gips – pe după mijlocul meu şi arătă spre vitrina magazinului de fierărie.

— Tuşa Cici vine într-un minut. Strânge nişte greieri pentru cineva care merge la pescuit.

De când organizase Charlie micuţa noastră întrunire acasă la mine, nu prea ştiam foarte bine ce aveam să facem ca să mai treacă vremea. Primirea de oaspeţi pur şi simplu nu se numără printre calităţile mele.

Dar la comentariul lui Annie îmi veni o idee.

Am privit în jos spre ea.

— Îţi place să pescuieşti?

— N-am pescuit niciodată.

Am mimat cuvintele spuse de ea, fără a scoate niciun sunet: „N-am pescuit niciodată."

Annie scutură din cap şi o auzii râzând cristalin şi blând, cum încep pusem s-o aud şi-n somn.

— Cu toţi greierii pe care-i ai în lada aia acasă la tine?

Annie îşi ridică sprâncenele şi scutură din nou din cap.

Am intrat în magazin şi am găsit-o pe Cindy aplecată peste cutia cu greieri.

— Aş vrea... ăăă... M-am uitat în cutie. Trei duzini de greieri, vă rog.

Ea-şi ridică privirea la mine, se sprijini cu un cot de cutie şi spuse

— Glumeşti, nu?

— Nu glumesc, am spus eu, studiindu-i faţa, sau ar trebui să glumesc?

Cindy îşi vârî mâna în cutie şi începu să vâneze greierii.

— Chestiile astea nu vor niciodată să stea locului atunci când încerci să le prinzi.

M-am uitat din nou în cutie şi apoi afară pe geam la Annie. De data asta am spus în şoaptă:

— Vreau cât de mulţi greieri sunt necesari ca să ne ţină ocupaţi cea mai mare parte a după-amiezii pe ea, pe tine, pe Charlie şi pe mine.

Cindy zâmbi, dădu din cap şi-mi întinse un tub făcut din plasă deasă de sârmă şi închisă la capete cu două capace de carton.

— Uite, ţine de asta.

Am ţinut tubul în timp ce ea se războia cu greierii. Din când în când îşi ridica mâna din cutie, eu ridicam capacul, iar ea lăsa să-i cadă câţiva înainte ca ceilalţi aflaţi deja înăuntru să apuce să iasă. Era un dans delicat, dar am reuşit să ne încadrăm în timp şi am reuşit să n-o calc deloc pe picioare. Am plătit, ea a întors tăbliţa din vitrină, am mutat standul lui Annie în magazin şi am băgat banii în seif, apoi ne-am dus spre maşină.

Eu le-am deschis uşa şi ele s-au suit în maşină. Când am intrat şi eu, Cindy se uită la mine şi mă întrebă:

— Soţia ta te-a învăţat asta?

— Ce anume?

Arătă cu cotul spre uşă.

— Să ţii uşa. De fiecare dată când mergem undeva cu tine, întotdeauna ne ţii uşa. Nu sunt sigură dacă începe chiar să-mi placă sau e ceva în neregulă cu mine, da' îmi vine să alerg spre următoarea uşă, să mi-o ţii.

Am stat şi m-am gândit puţin şi mi-am dat seama că undeva în reziduurile a ceea ce fusesem cândva eu, nu eram chiar atât de diferit de Annie. Poate că emoţiile mele interioare puteau fi încă exprimate, poate că încă reuşeau să ajungă la suprafaţă şi să năvălească afară. Poate nu eram încă mort de tot.

— Da, cred că ea m-a învăţat asta. Nu m-am gândit niciodată la asta. Şi nu, nu cred că e ceva în neregulă cu tine.

Cindy zâmbi, iar Annie se apropie mai mult de mine, lipindu-se cu umărul şi cu piciorul de mine.

Pentru că nu era un ocol prea mare, am trecut şi prin port, unde l-am găsit pe Termită făcându-le plinul la războinicii de weekend. Arăta dezgustat.

— Hei, Termită.

Aproape că sări în sus, dar se stăpâni înainte să pară prea bucuros că mă vede. În schimb, mă salută cu capul, şmechereşte, ca un tip *cool* care spune: *Mă simt foarte bine aici, izolat pe insula mea privată şi mă descurc foarte bine şi cu tine, şi fără tine. Prezenţa ta nu schimbă cu nimic lucrurile.*

Termită nu era un mincinos prea versat. Avea mare nevoie de prieteni.

— La ce oră termini? l-am întrebat.

— Peste câteva ore.

— Şi ai ceva planuri pentru cină?

Mă privi suspicios, chiar făcu un pas înapoi.

— De ce?

Am dat din cap şi am zâmbit.

— Tu chiar n-ai încredere în nimeni, nu-i aşa?

— Nu.

Se uită în jur prin port şi aşteptă ca eu să reiau conversaţia. Se juca cu bricheta lui Zippo lovind-o mereu de picior, pe blugii lui tăiaţi, irosindu-şi energia şi timpul.

L-am strâns cu uşa.

— Pentru că eu şi Charlie pregătim un porc şi mai avem câţiva invitaţi. M-am gândit că ţi-ar plăcea.

— La ce oră?

— Oricând. Nimic formal. O să fie gata oricând crezi că poţi ajunge. Şi dacă n-o să fie gata, n-o să mai fie mult până la masă.

Termită se uită din nou prin port.

— Poate mă opresc pentru câteva minute.

— Măi, dacă ne poţi înghesui şi pe noi pe undeva prin programul tău stufos, ia-o spre nord, spre pod şi apoi întoarce-te vreo şase case. Noi suntem pe partea de sud-est. Ia-te după miros.

Un jet-ski era parcat în apropiere, cu flăcări pictate pe el. În lateral, cineva scrisese cu graffiti *Racheta*.

— E a ta?

Dădu afirmativ din cap.

— Tu ţi-ai făcut-o?

Dădu iarăşi din cap.

L-am bătut pe umăr, ceea ce-i făcu părul de pe ceafă să i se zburlească precum la un pitbull.

— Ne vedem, Termită.

Se uită spre maşina mea şi dădu cu ochii de Cindy şi de Annie. Spuse:

— Hei, doctore, şi ele vin?

Întrebarea lui mă paralizează. M-am întors.

— Ce-ai zis?

— Te-am întrebat dacă vin şi ele.

— Şi de ce mi-ai zis „doctore"?

Termită ridică din umeri şi-şi îndesă bricheta în buzunar.

— Nu ştiu. Cred că pentru că tot timpul le pui întrebări oamenilor şi mi-ai amintit de doctorul meu de-acasă.

M-am uitat spre maşină şi apoi din nou la Termită.

— Da, vin şi ele.

- Bun.

Termită dădu din cap aproape pentru sine. Am ieşit din parcarea portului, iar Cindy mă întrebă:

— Nu-i ăsta puştiul care-a fost în seara aceea la *The Well*? Şi şedea singur la bar?

Am dat afirmativ din cap.

— Îl cheamă Termidus Cain.

— Ce?

— A-ha, de acolo vine Termită.

— Nu sunt sigură care-i mai rău.

— E nou prin împrejurimi. Fuge de ceva. Are nevoie de prieteni şi poate şi de o masă caldă. Şi-apoi, am adăugat arătând cu degetul mare peste umăr şi spre geamul din spate, sper să-şi aducă şi jet-ski-ul.

Cindy mă privi de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi. Următorii kilometri am condus în tăcere.

Am ieşit de pe drum pe aleea pietruită şi apoi în pădure, unde se afla ascunsă casa mea, pe marginea lacului. Charlie şedea lângă foc când am ajuns cu maşina. Scaunul i se rezema de un copac, şapca lui Atlanta Braves îi acoperea ochii, iar Georgia era întinsă la picioarele lui, cu nasul îndreptat spre porc.

Fetele s-au schimbat în casă, în timp ce Charlie şi cu mine am pus mai mulţi cărbuni pe foc. Greblasem plaja aflată în dreptul casei mele şi pe mal am amplasat două şezlonguri cu faţa spre sud.

Cindy le-a văzut şi s-a dus aţă într-acolo, lovindu-şi pocnit şlapii de călcâie în timp ce traversa nisipul răcoros. Avea un costum de baie din două piese. Bikiniul arăta ca unul obişnuit, în timp ce sutienul arăta mai mult ca un maiou scurt. Dacă ar fi vrut să facă plajă, nu ar mai fi fost nevoită să-şi ungă cu loţiune spatele şi abdomenul, pentru că erau acoperite. Când şi-a întins prosopul pe unul dintre şezlonguri, am observat o cicatrice orizontală de zece centimetri, chiar deasupra taliei. Cam prin regiunea unde se afla rinichiul ei. Sau se aflase cândva.

Annie zburdă până la lac, îmbrăcată într-un costum de baie pentru fetiţe, din două piese. Era un amestec de portocaliu şi verde fosforescent

şi îi era prea mare, atârnându-i larg pe lângă coapse şi pe piept. Arăta ca şi acele costume pe care le poartă fetiţele dorindu-şi să fie mari de

Incizia de la piept i se vindecase frumos. Găurile agrafelor puteau părţile laterale ale cicatricii, care era roşie şi ieşită puţin în relief. Dar în esenţă, cicatricea lui Annie se vindecase bine. Ceea ce era un lucru bun. Şi faptul că nu se temea să se lase văzută de oameni însemna că nici înăuntru nu rămăsese cu cicatrici importante. Ambele aspecte aveau să facă următoarea operaţie mai uşoară, pentru oricine ar fi fost cel care avea s-o execute, avea să-i ia mai puţin timp s-o deschidă şi să o coasă ca să nu mai zicem de faptul că avea să fie mai puţin conştientă de ea tot restul vieţii ei.

Cindy citea în timp ce Annie începu să clădească un castel din nisip, dar rezerva ei de energie era scăzută. Aşa că am instalat o umbrelă, în ea se culcă vreo două ore, în timp ce Cindy termină de citit un roman.

Când îi puse pe nisip, lângă ea, am întrebat-o:

— E o carte bună?

Ea ridică din umeri.

— Pe ici, pe colo.

— Ţi-ai mai adus vreuna?

Cindy îşi aranjă prosopul în spatele umerilor şi spuse:

— Nu. Tu ce cărţi ai pe-aici?

— Nu cine ştie ce. Majoritatea autorilor sunt morţi sau sunt atât de plictisitori, că-s ca morţi.

— Dar cei pe care-i tot citezi?

— Eşti sigură?

Ea ridică din nou din umeri.

— De ce nu?

Am fugit în casă, am luat *Robinson Crusoe* de pe măsuţa de lângă patul meu, mi-am scos semnul de carte şi am pregătit o cană mare cu sirop de zmeură în drum spre ieşire. Când am trecut pe lângă Charlie care era lângă groapa de barbecue, el şi-a întins doar mâna către mine. I-am dat un pahar, la care el şi-a pus cealaltă mână pe umărul meu şi mi-a şoptit ceva la ureche.

Când am ajuns împreună lângă lac câteva minute mai târziu, îmbrăcaţi în fustele din iarbă şi cu băuturile răcoritoare ornate cu umbreluţe,

Cindy se tăvăli pe jos de râs.

S-a apucat de citit şi-şi sorbea băutura în timp ce eu am întins o sârmă de rufe de pe plajă până la groapa de barbecue. Charlie obiectă puţin de ceea ce făceam, dar sârma îi era de folos. Annie şi cu mine lucrarăm încă puţin la castelul ei de nisip – care nu prea era atât din nisip cât era din pietre – şi pe la ora patru am auzit un jet-ski apropiindu-se dinspre nordul lacului. Termită, călare pe înflăcăratul lui jet-ski de două persoane, ţinea în mână o funie şi trăgea după sine un al doilea jet-ski – unul de trei persoane – unul pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Ajunse la mal şi sări pe uisip, adulmecând aerul.

— Ai avut dreptate. Miroase chiar bine.

Acneea de pe faţa lui Termită erupsese din nou şi cele câteva tatuaje risipite pe braţe şi pe spate îl făceau să pară murdar, ca şi când i-ar fi prins bine un duş sau aşa ceva. Era numai piele şi os şi arăta ca unul din câinii aceia jigăriţi pe care-i vezi pe lângă orice om al străzii de pe vreo alee dosită. Crescuse în condiţii grele şi aşa şi arăta.

În ciuda acestui lucru, nu mă îndoiam de curajul lui. Puştiul acesta era un adevărat exemplar de frunte pentru motoul *Nu mă dau bătut*. Dacă viaţa îi fusese plină de necazuri încă de când se născuse, tupeul îl ajutase să ajungă până aici. După ce ajungi să transplantezi suficiente inimi, începi să fii capabil să recunoşti aşa ceva.

Termită nu aşteptă să facem prezentările, se luă după miros şi merse spre groapa unde Charlie dădu la o parte capacul şi îi explică tot procesul. Când se întoarse pe plajă, stomacul îi chiorăia. L-am prezentat lui Cindy şi lui Annie, după care Termită studie cu atenţie cicatricea lui Annie. Apoi se uită la mine, dar nu scoase nicio vorbă.

Ştiam că aştepta să-l întreb despre al doilea jet-ski, aşa că m-am simţit obligat.

— Întotdeauna cari încă un jet-ski după tine?

— Noo, spuse Termită într-o doară, jucându-se nervos cu bricheta în buzunar. Nişte tipi din Atlanta şi-au prăjit motorul acum câteva săptămâni şi l-am înlocuit. L-am adus cu mine, pentru că trebuie puţin rodat înainte să vină după el săptămâna viitoare şi să se apuce să-l prăjească şi pe ăsta.

— Dar cum îl prăjesc? întrebă Cindy.

— Au scos uleiul ca să economisească niscai parai cu schimbul de ulei şi după aia au uitat să bage alt ulei la loc înainte să iasă pe lac cu surle şi trâmbiţe.

Cindy dădu din cap.

— Aha, înţeleg că lucrurile se strică în condiţiile astea.

— Păi da, da' şi-au bătut joc de câteva mii de dolari. Îţi spun, doctorii sunt ei deştepţi, dar nu-s întotdeauna şi luminaţi. Majoritatea dintre ei se pricep la cărţi, da' le lipseşte bunu'-simţ.

Termită scuipă înspre lac.

Limba îi arăta ca şi când era gata să pornească la pescuit după vreo ţigară. Se uită la mine şi arătă cu cotul spre jet-ski fără prea mult entuziasm.

— L-am adus cu mine, pentru că m-am gândit că poate aţi vrea să faceţi vreo tură cu el, sau cam aşa ceva.

Era prima crenguţă de măslin pe care mi-o întidea Termită de când ne cunoscusem. Am acceptat-o.

— Îmi arăţi cum funcţionează?

Termită mă instrui cum să umblu cu jet-ski-ul, oferindu-mi mult mai multe informaţii decât aş fi avut nevoie, dar mi-am ţinut gura. Ascultam cuminte în timp ce el îmi explica totul, de la secvenţa cu combustia, de la bujii şi până la supapa de admisie. Când terminá, eram în stare să mă duc şi să le ţin altora un curs întreg.

L-am împins spre larg şi l-am pornit, iar maşinăria începu să toarcă precum o pisicuţă. În timp ce eu îi legam lui Annie o pungă de plastic în jurul braţului gipsat, Cindy se ridică şi intră în apă, lăsându-l pe Termită cu gura căscată. Ea se sui pe jet-ski şi se aşeză pe locul din spate. Am ajutat-o pe Annie să se urce pe locul din mijloc, după care m-am aşezat pe locul din faţă. Termită sări pe jet-ski-ul său după care se uită la mine, arătând spre Charlie.

— El nu vrea să se dea?

— E orb, nu surd sau mut. Întreabă-l pe el.

Termită privi spre Charlie şi înapoi spre mine.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Charlie.

— Hei, ăă, Charlie, nu vrei să vii şi tu?

Charlie zâmbi şi-şi întoarse şapca cu cozorocul înapoi.

— Numa' dacă mă laşi pe mine să conduc.

Termită păru derutat, în timp ce Cindy şi Annie chicotiră.

— Dar, ăăă...

Se uită la mine şi-mi spuse în şoaptă:

— Dar e orb.

— Mda, ştiu, am spus. Da' te rog să nu-i spui şi lui.

Termită trecu pe locul din spate şi-l ajută pe Charlie să se urce la bord.

Prin definiţie, adulţii care orbesc trebuie să devină, dacă nu sunt deja, oameni extrem de sensibili. Aşa reuşesc să se descurce prin lume. Aşa că atunci când Charlie s-a suit la bordul jet-ski-ului, şi-a pus mâinile pe ghidon, apoi s-a lovit peste burtă, ca şi când se aştepta ca Termită să se ţină de el. Termită tresări. Se uită la mine, apoi la Charlie.

Charlie simţi ezitarea lui Termită şi spuse:

— Termită, dacă nu vrei să merg tot în cerc cu chestia asta, ca o raţă fără-un picior, atunci ai face bine să te gândeşti cum m-ai putea ajuta să cârmesc.

Termită se apropie puţin de el, aflându-se acum la vreo treizeci de centimetri de Charlie.

Charlie spuse:

— Uite care-i treaba. Mă tragi de braţe când vrei să virez. Mâna dreaptă înseamnă la dreapta. Mâna stângă, la stânga. Mă tragi o dată, înseamnă să virez uşor, mă tragi de două ori, să virez mai tare şi dacă mă tragi o dată şi tare este simplu – drept înainte. Cât despre viteză, mă strângi de braţe în timp ce tragi de ele. Cu cât mă strângi mai tare, cu atât merg mai tare. Ne-am înţeles?

Termită dădu din cap, iar Charlie îl întrebă din nou:

— Ne-am înţeles?

Termită dădu din nou din cap, când îşi dădu seama de greşeală.

— Da, ne-am înţeles. Dar mie tot fetele îmi plac.

Charlie zâmbi şi spuse:

— Şi mie.

Termită îşi aprinse o ţigară, apoi începu să tragă de Charlie. Arăta ca

un puşti care mulgea pentru prima oară în viaţa lui o vacă – un efort imens fără rezultate spectaculoase. Îi luă cam zece minute până să înveţe cum să-l cârmuiască pe Charlie. Dar odată ce prinse mersul lucrurilor, reuşiră să nu aterizeze pe plajă şi să se ţină departe de docuri.

Toţi cinci ne-am îndreptat spre nord, pe sub pod şi după aceea în sus, dincolo de tabăra YMCA. Mergeam încet, având grijă ca Annie să nu se simtă prea incomod la hopuri.

După câteva minute, mă bătu pe umeri:

— Nu văd nimic.

— Vrei să vii tu în faţă?

Dădu din cap, se căţără peste mine, se aruncă în scaunul din faţă şi se prinse cu mâinile de partea interioară a ghidonului. Asta nu m-a deranjat cât partea care urmă. Cindy veni pe locul din spatele meu, îşi trecu braţele pe după mijlocul meu şi îşi lipi uşor pieptul de spatele meu. Îşi sprijinii capul de umărul meu şi spuse:

— Dă-i bice, James.

Nu sunt sigur cine era mai stânjenit, eu sau Termită, dar cu tatuajele lui Termită, orbirea lui Charlie, cicatricea lui Annie şi fustele noastre de iarbă, sunt convins că eram o privelişte pe cinste.

Ne-am plimbat pe lac mai bine de o oră. Ne îndreptam oriunde dorea Annie şi de fiecare dată când treceam pe lângă o barcă, Termită îi spunea lui Charlie, care începea să le facă cu mâna, de parcă ar fi fost preşedintele în persoană, la vreo paradă sau ceva de genu'. În cele din urmă, începu şi Termită să le facă cu mâna. Imaginea aceea, cu Charlie care zâmbea cu gura până la urechi şi făcea cu mâna şi cu Termită care dădea sceptic din cap, a fost una dintre cele mai nostime imagini pe care le-am văzut în ultima vreme. Am râs până m-a durut burta.

La şase şi jumătate, ni se făcuse la toţi foame rău, aşa că am tras jet-ski-urile la mal. Cindy şi Annie se duseră să caute nişte farfurii din carton în bucătărie, în timp ce Charlie, Termită şi cu mine întorceam porcul. I-am dat lui Termită o pereche de mănuşi izolatoare şi am început să tragem fâşii lungi de carne de pe coastele porcului, apoi de pe pulpe şi de pe spate. Termită făcu ceea ce făceam şi eu, iar când am muşcat în cele din urmă dintr-o bucată, făcu şi el la fel.

Sosul îi mânji gura, mustindu-i la colţurile gurii şi începu să i se prelingă pe bărbie în jos.

— Doamne, ce bun e.

— A-ha, am spus.

— Nee, vreau să zic, chestia asta chiar îi buuuună de tot. Ar trebui să vă apucaţi de o afacere sau ceva.

— Ei, asta n-ar mai fi distractiv deloc, spuse Charlie.

Am dus o tavă pe terasa de deasupra şopronului de bărci, unde fetele întinseseră o faţă de masă cu pătrăţele roşii şi albe pe masa de picnic. După ce toţi au fost serviţi, Charlie se puse în capul mesei şi îşi întinse mâinile. Termită, care era pe punctul de a-şi îndesa în gură o îmbucătură cât trei, îşi lăsă furculiţa din mână, trase adânc aer în piept şi-şi închise ochii. Ne-am luat unii pe alţii de mâini şi Charlie începu:

— Doamne...

Annie îl întrerupse.

— Domnule Charlie?

Charlie îşi ridică creştetul.

— Pot să mă rog eu?

Charlie dădu din cap, îşi plecă fruntea şi aşteptă.

Annie nu pierdu vremea.

— Doamne, a fost o zi frumoasă. M-am distrat. Şi cred că şi ceilalţi s-au distrat. Îţi mulţumesc că ne-ai lăsat să ieşim pe lac, că ai avut grijă de noi şi Îţi mulţumesc pentru noul meu prieten, Termită. şi pentru cele două jet-ski-uri ale lui. Doamne...

Annie făcu o pauză.

Mi-am deschis ochii şi am văzut-o cu capul uşor înclinat, de parcă se gândea dacă să spună sau nu ceea ce gândea.

— Oricine are inima aceea pe care Tu mi-o vei da mie, ei bine... dacă are mai multă nevoie de ea decât mine, atunci lasă-l să o păstreze. Dar dacă eşti pregătit să-l iei acolo sus la Tine, ei bine, atunci Te rog să-l ajuţi să aibă grijă de ea până când dr. Royer va găsi pe cineva care să mi-o pună în piept.

Eram gata să spun *Amin*, dar ea nu îşi încheiase încă rugăciunea.

— Şi Doamne, oricine ar fi acel om, Te rog...

Annie se opri din nou, căutându-şi cuvintele.

— Te rog, fă-l să ştie că am mare nevoie de el. Amin.

Charlie spuse „Amin", dar nu-mi dădu drumul la mână. Când am încercat să o trag uşor din strânsoare, el mi-o trase înapoi, apropiindu-mi faţa de a lui. Ochii lui Charlie erau pierduţi undeva deasupra capului meu, iar când clipi, o lacrimă i se prelinse pe obrazul drept şi ateriză pe mâinile noastre.

Mă rugă să-i torn un pahar cu ceai, apoi m-a rugat să-i dau coşul cu pâine, care era plin cu felii de pâine unse din belşug cu unt usturoiat. El o dădu mai departe spre stânga, spunând:

— Cindy, ia şi tu şi dă-l mai departe.

Cindy puse coşul lângă ea, îşi desfăcu şervetelul, la care sări cât colo, vărsându-şi ceaiul şi ţipând cât o ţinea gura.

Toţi în afară de Charlie ne-am blocat; el începu să râdă cu atâta poftă, că se prăbuşi cu scaun cu tot pe spate.

Cindy se uită la Charlie, se uită precaută din nou în coş, realizând că nu era decât un şarpe din plastic, şi îl plesni cât putu de tare peste umăr.

— Charlie! Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta!

Între timp, Charlie reuşise să iasă din scaunul lui şi să ajungă pe podea. Annie era toată numai zâmbete, plină pe faţă de unsoare, cam ca şi Termită.

Charlie se ridică singur, scoase şarpele cauciucat din coş şi spuse:

— Voi ştiaţi că ăsta e un şarpe chinezesc?

Îşi plimbă degetele pe toată lungimea lui şi arătă pe cuvintele imprimate pe burta lui.

— Uitaţi-vă, *Made in China*.

Repriza aceea de râs fu binevenită. Şi după rugăciunea lui Annie, toţi aveam nevoie de asta.

TRANŞATUL UNUI PORC ESTE O TREABĂ APROAPE LA FEL DE LABORIOASĂ ca şi preparatul cărnii, dar cum eram cinci, am reuşit să facem treaba bine şi carnea care a rămas am împachetat-o în pungulițe în aproape o jumătate de oră. Apoi, în timp ce Charlie îi arăta lui Annie şi lui Termită atelierul nostru şi şopronul bărcilor – unde Termită analiză cu deosebită atenţie Hacker-ul – Cindy şi cu mine am rămas împreună pe terasa de deasupra şopronului, privind soarele care începuse să se

rostogolească încet după dealurile verzi din dreapta noastră.

Cindy şedea într-un balansoar, citind, în timp ce eu mă legănam în hamac. După ce mi-am luat inima în dinţi, i-am pus întrebarea care mă urmărise toată ziua.

— De unde ai cicatricea aceea?

Cindy îşi ridică privirea din carte, la care eu am arătat spre spatele ei.

— Aceea din zona rinichiului.

— O.

Privi în jos şi păru că îşi reia cititul.

— I l-am dat cuiva care avea nevoie de el.

Am râs şi am spus:

— Ce? L-ai vândut pe *E-bay*? Şi ai câştigat rapid vreo zece, cinşpe mii?

— Nu.

Scutură din cap, fără a-şi ridica privirea.

Mi-am dat seama că nu glumea.

— Chiar l-ai donat?

Cindy dădu din cap şi-şi ţinu ochii în carte.

— Cui?

Cindy se uită în jos spre Annie, care îl conducea pe Charlie ţinându-l de mână, pe scări în sus. El n-avea nevoie de mâna ei, dar ea nu ştia asta, iar el era suficient de amabil să nu i-o spună.

— Stacey, sora mea... Mama lui Annie. Când eram mult mai tinere

Zâmbi.

— Cred că s-ar putea spune că donarea de organe este o poveste de familie la voi.

L-am ajutat pe Termită să-şi încarce pe jet-ski-ul lui suficientă carne cât să-i ajungă pe o săptămână întreagă. Poate şi două. Sări pe banchetă, îmi întoarse spatele, îşi atinse bărbia cu degetul, iar apoi se aruncă pe râu, trăgând al doilea jet-ski după el ca un catâr de rezervă. Cred că asta era modul lui de a spune mulţumesc.

Le-am dus pe fete acasă şi am cărat-o pe Annie în pat în timp ce Charlie a rămas să mă aştepte în maşină. Lângă patul ei era un aparat de emisie-recepţie folosit la bebeluşi, genul la care se aprind o mulţime

de beculeţe roşii când cel mic începe să scâncească sau se foieşte. Am de zile, părinţii Emmei avuseseră un monitor asemănător lângă patul ei.

Am acoperit-o, după care am ieşit, în timp ce Cindy îi spunea noapte bună lui Annie. Am stat în bucătărie, devenind puţin stânjenit de ideea că începeam să mă simt tot mai în largul meu lângă Cindy. N-aş merge chiar atât de departe încât să spun că mă simţeam chiar confortabil, dar chiar nu avea importanţă. Oricum, sentimentul trădării pe care-l simţeam devenea tot mai acut.

M-am rezemat de bufet şi m-am lovit de o chestie ce semăna cu un difuzor şi care fusese conectată la priza din perete. Celălalt aparat al monitorului de bebeluş. Difuzoarele se mai schimbaseră de pe vremea Emmei. În primul rând, acesta era mai mic şi în al doilea rând, recepţia era mult mai bună.

Mai întâi am auzit vocea lui Annie.

— Tuşă Cici, te-ai simţit bine astăzi?... Îţi place Reese?

Cred că Cindy a dat afirmativ din cap la întrebarea ei, pentru că nu am auzit niciun răspuns.

Annie o întrebă altceva.

— Crezi că şi lui îi place de tine?

De data asta Cindy răspunse.

— Scumpo, nu sunt sigură de asta. Oamenii mari au tot felul de probleme în inima lor şi... cred că inima lui Reese este rănită.

— Ca şi a mea? întrebă Annie.

— Nu, răspunse Cindy, nu ca şi a ta. Mai degrabă cred că a dat-o cuiva acum multă vreme şi când soţia lui a murit, a luat şi inima lui cu ea.

— O, spuse Annie în şoaptă. Şi nu o mai poate lua înapoi?

— Nu ştiu, spuse Cindy. Nu ştiu dacă vrea. Uneori amintirea iubirii este atât de puternică, încât împinge la o parte orice altceva.

Se scurseră câteva secunde.

— Mă aşteaptă, scumpo, aşa că mai bine începi tu să te rogi şi închei eu.

— Doamne drag, începu Annie. Îţi mulţumesc pentru ziua de azi. Îţi mulţumesc pentru toţi acei oameni care au cumpărat limonadă azi dimineaţă, Îţi mulţumesc pentru Reese şi Charlie şi Termită şi pentru că ai îngăduit să mai trăiesc o zi.

Annie se opri.

— Te rog, fii cu Reese şi... vindecă locurile rănite din inima lui.

Cindy îşi trase nasul şi spuse:

— Noapte bună.

Dar Annie protestă:

— Dar tu nu ai încheiat.

— Uneori, pur şi simplu spui tu tot ce trebuie spus. Acum, noapte bună şi culcă-te.

Cindy ieşi din dormitorul lui Annie, iar eu am redus volumul monitorului. Ne întâlnirăm la ieşire şi am văzut că plânsese. Părea stânjenită.

— Uneori, copila asta se roagă cele mai chinuitoare lucruri.

Am dat afirmativ din cap şi am ieşit.

Ea mă apucă de mânecă şi mă opri.

— Aş putea să te întreb ceva?

Gura şi inima mea reacţionară complet diferit, însă gura mea apucă să grăiască înainte ca inima mea s-o poată opri.

— Sigur.

— Dr. Morgan ne-a sunat azi şi ne-a spus că ar vrea să facă un alt test, cândva săptămâna viitoare. Va trebui sedată. Probabil vom rămâne în spital cea mai mare parte a zilei, şi mă întreba dacă...

Am oprit-o.

— Da.

Răspunsul meu sună repezit, aproape medical. M-am mai înmuiat puţin.

— Sigur. Pot să vă duc eu cu maşina. Când?

— Nu sunt sigură. Aş putea să te anunţ?

Am încuviinţat din cap şi m-am îndreptat spre maşină.

— Noapte bună.

Ea veni din nou după mine şi-şi puse mâna pe umărul meu. Când m-am întors, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz. Dar a fost un sărut dublu. Prima parte ateriză pe obraz, iar ce-a de-a doua ateriză mai mult spre colţul gurii mele.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de azi, spuse ea.

— N-a fost ni... am început eu.

Dar ea-mi acoperi buzele cu mâna şi spuse:

— A fost totul pentru fetiţa asta de aici şi din cauza asta a fost mult mai mult decât nimic. Pentru amândouă... şi pentru ea, şi pentru mine. Îţi mulţumesc, Reese.

Am dat din nou din cap.

— Noapte bună.

Eu şi Charlie am ieşit pe alee. N-am ajuns prea departe, înainte ca el să se hotărască să-şi spună părerea.

— Aparatele astea pentru monitorizat bebeluşii chiar sunt o chestie deşteaptă, nu-i aşa?

Se întoarse puţin în scaunul lui şi-şi aranjă centura.

— Se pare că pot să surprindă orice sunet, cât de mic şi... frate! Pot chiar să şi proiecteze.

Eu scuturam doar din cap.

— Nu-ţi scapă chiar nimic, nu?

— Când vine vorba de sunete, nu, nu-mi scapă.

— Asta spun şi eu. E o chestie bionică.

Charlie se întoarse, zâmbi spre mine şi spuse:

— Uite, ştii ce, hai să facem schimb.

Ne-am continuat o parte din drum în tăcere, câteva serpentine la deal, urmate de o coborâre uşoară şi apoi o porţiune destul de lungă la deal, în linie dreaptă. Am băgat într-o viteză inferioară şi Suburban-ul începu să urce cu dificultate. Când drumul se îndreptă, am tras pe dreapta.

— Charlie, am spus, luptându-mă cu trecutul nostru, şi căutându-mi cuvintele. Dacă aş putea, ţi-aş da ochii mei, sincer.

Charlie rămase tăcut o clipă, jucându-se cu primele două degete de la mâini, căţărându-le la nesfârşit unul peste celălalt.

— N-am nevoie de ochii tăi, spuse el, cu faţa îndreptată înspre înainte, dar ţie nu ţi-ar strica urechile mele.

Când m-am suit în pat, cândva după miezul nopţii, am recapitulat în minte evenimentele zilei. Charlie fusese neobişnuit de tăcut, ceea ce, încă o dată, îmi spuse mai multe decât cuvintele lui, iar Termită se simţise bine – cred că ne lăsase chiar să aruncăm ancora undeva în apropiere de insuliţa lui. Cum stăteam aşa, la un moment dat mi-am dat seama că nu fusesem la pescuit. Cumva, timpul se scursese fără să fi apucat eu să-mi bat prea mult capul.

Prizonieri în tubul lor de sârmă, greierii ţârâiau şi sunau ca un marfar ce trecea drept prin podeaua sufrageriei. Am scos tubul afară, am scos capacul şi i-am urmărit cum sar, rând pe rând, în libertate. În câteva clipe, tubul era gol. M-am întors în pat, mi-am închis ochii şi am ascultat. Nu se îndepărtaseră prea mult.

Capitolul 44

Oglinda lacului, netulburată de toţi cei ce se scăldau, de toţi schiorii şi cei cu diferite board-uri, se întindea din nou liniştită la picioarele dealurilor şi cimitirelor. Cu un secol în urmă, când s-a aflat că Burtonul avea să fie acoperit de ape adânci de câteva sute de metri, localnicii au început să-i îngroape pe cei dragi la înălţime, pe dealuri, unde marginile apelor ce aveau să devină Lacul Burton nu aveau să-i ajungă niciodată. Alţii i-au dezgropat pe cei îngropaţi şi le au mutat coşciugele subţiri în căruţe trase de catâri. Soldaţi confederaţi, copii seceraţi de cine ştie ce epidemie, femei care se stinseseră la naşterea copiilor lor, tuturor li se redăduse odihna în aerul răcoros şi sub razele soarelui de pe creste.

Drept urmare, curentul care luase naştere reuşise să umple toate denivelurile şi lacul era acum înconjurat în mare parte de cimitire, ceea ce făcea dificil drumul în jurul lacului – pe barcă sau cu maşina – fără să treci prin dreptul mai multor cimitire. Am întors leneş barca, dând curs curiozităţii şi, oriunde mă duceam, raţele păreau să mă găsească. Apa verde şi sticloasă se împrăştia într-o parte şi-ntr-alta a pintenului bărcii ca şi picăturile ce se prelingeau de pe frunzele de magnolie ce atârnau aplecate peste veranda unde crescusem.

Când eu şi Emma aveam treisprezece ani, am întrebat-o pe mama ei dacă îmi dădea voie s-o duc să ne dăm cu rolele.

Doamna Nadine şi-a pus mâna în şold, s-a uitat pe geamul bucătăriei spre locul din care Charlie trăgea în toate personajele negative cocoţat cum era în cuibul de ciori al fortăreţei lui, apoi şi-a dus degetul la gură.

— Dar n-o lăsa să se obosească prea tare, a zis ea în cele din urmă.

Acesta era modul ei de-a spune: „Ai grijă de ea şi n-o lăsa să-şi cheltuiască energia mai mult decât ar trebui."

Uneori mă gândesc că de fiecare dată când Emma privea la viaţa ei, o făcea prin zăbrelele închisorii şi prin baricadele pe care ceilalţi le înălţau în jurul ei. *N-o lăsa să...* era un text de zi cu zi, folosit pentru a o apăra, de parcă ar fi fost pe cale să se spargă. Nu vreau să acuz pe nimeni în particular, pentru că toţi simţeam la fel. Ne temeam că s-ar putea lovi sau s-ar putea sparge, ca o ceaşcă străvezie de porţelan chinezesc, aşa că am aşezat-o pe un raft şi acolo îşi trăia ea viaţa. În cele mai multe zile, mă întreb dacă nu am uitat cumva să-i punem apă.

Mama ei ne-a lăsat la patinoar şi ne-am cumpărat bilete, ne-am pus rolele şi am aşteptat pe bancă până când DJ-ul a schimbat muzica ritmată cu o melodie mai lentă, genul la care sunt invitate cuplurile pe ringul de dans. Apoi am condus-o pe Emma pe ring. Ea făcu o piruetă, apoi se întoarse cu faţa la mine, puţin nesigură pe picioarele care o purtau pe role. Mi-a pus mâinile pe umeri, temându-se să se lase condusă de mine şi zâmbi pe tot parcursul celor opt ture de sală, în timp ce din difuzoare se revărsa cântecul de dragoste.

Când se încheie melodia dedicată perechilor, tempoul muzicii crescu ameţitor şi puştii kamikaze năvăliră înapoi pe ring. Am condus-o pe Emma la o bancă şi ea luă loc, suflând greu, dar zâmbind cum n-o văzusem decât arareori. Era epuizată, avea nevoie de o porţie bună de somn şi era terminată pentru ziua aceea. Dar privirea din ochii ei îmi spunea că speranţa ei nu se stinsese, ci clocotea la foc mic, în adâncuri. În timp ce i-am desfăcut rolele de pe picioare, ea m-a bătut uşor pe umăr şi apoi mi-a cuprins obrajii cu palmele. Mi-a ridicat faţa lângă a ei şi m-a sărutat. Nu mă refer la pupicul acela gen „ciocănitoare", cum o pupi pe mama ta când pleci la şcoală; Emma mi-a vorbit. Buzele îi erau umezi şi moi, iar mâinile îi tremurau uşor.

Ne-am returnat rolele la ieşire, ne-am cumpărat un suc şi am aşteptat-o pe mama ei afară. Îmi aduc aminte de ziua aceea din două motive. Mai întâi, sărutul. Dacă îmi închid ochii, îl simt şi acum. Chiar şi după ce ne-am căsătorit, Emma nu a lăsat să treacă o singură zi în care să nu-mi cuprindă obrajii în palme, silindu-mi ochii obosiţi şi îngrijoraţi să-i întâlnească pe ai ei şi apoi să-şi lipească buzele de-ale mele.

Şi în al doilea rând, am învăţat ceva ce nu au reuşit să mă înveţe toată lectura mea, tot studiul şi toţi profesorii pe care i-am avut. Speranţa nu

este produsul medicinii sau ceva ce să-ţi poată oferi ştiinţa. Ea este o floare ce răsare şi creşte atunci când alţii o udă. Cred că uneori am petrecut atâta timp îngrijorându-mă cu privire la modul în care trebuie să protejez şi să întăresc floarea – chiar mergând până acolo încât să o altoiesc într-o altă tulpină şi la un alt sistem de rădăcini – încât pur şi simplu uitasem s-o mai ud.

CÂND AM INTRAT ÎN GOLFUL ÎN FORMĂ DE DEGET CE DUCEA LA CASA MEA Cindy şi Annie şedeau pe plajă, unde îşi ocupaseră locul în şezlonguri. Annie arăta de parcă ar fi fost între două reprize de somn, privind printre zăbrelele ce-i îngrădeau viaţa, urmărind pasivă activitatea de pe lac, în timp ce Cindy stătea cu nasul îngropat în *Robinson Crusoe*. După viteza cu care dădea paginile şi la cât de puţine îi mai rămăseseră de parcurs, era pe sfârşite.

Când am ieşit şi m-am îndreptat spre şopronul bărcilor, ea se ridică în picioare şi strigă către mine:

— Sal a trecut să o consulte pe Annie, aşa că l-am rugat să ne aducă cu maşina până aici când a plecat. N-o să te deranjăm – dar pur şi simplu n-am putut lăsa să treacă o zi ca asta – şi îşi întinse braţul spre lac – fără să şedem în nişte şezlonguri ca astea.

— Simţiţi-vă ca acasă. Eu am de lucru la Hacker toată după-amiaza. Luaţi-vă ce vă trebuie; casa e a voastră. Strigaţi după mine dacă aveţi nevoie de ceva.

Am urcat la etaj să mă schimb în nişte haine de lucru şi să mă asigur că biroul era încuiat. Astea fiind făcute, m-am strecurat înapoi în atelier. Câteva minute mai târziu, o pereche de picioare desculţe se apropiară târşâind prin rumeguşul din spatele meu. Tocmai făceam ultimele finisări la masa lor, dar încă nu eram pregătit ca ele să o vadă. Speram să le fac o surpriză.

Annie studie uneltele puternice aliniate pe perete şi, fără să-şi dea seama, începu să-şi plimbe degetele în sus şi în jos pe cicatricea verticală de pe piept.

— Reese? spuse ea, aproape şoptit.

Am aruncat o prelată peste masă, am înconjurat bancul de lucru şi m-am postat în cadrul uşii, unde briza îmi atinse obrajii.

— Da?

Costumul de baie i se făcuse parcă şi mai mare.

— Tu ai fost sedat vreodată?

Mi-am scuturat capul şi m-am aşezat pe o găleată de douăzeci de litri întoarsă cu gura în jos.

— Nu, n-am fost, dar, am asigurat-o eu. am auzit că nu simţi nimic şi nici nu-ţi aminteşti prea multe.

Ea făcu câţiva paşi, privind la maşinile de şlefuit şi la cele de găurit.

— Eu am fost, spuse ea plat.

Pe perete, deasupra ei, atârna un fierăstrău Bosch şi un Sawzall Milwakee. Ambele erau fierăstraie speciale, create pentru a executa tăieri complicate în lemn, în locuri strâmte – foarte asemănătoare cu fierăstrăul folosit în deschiderea sternului înainte de amplasarea unui depărtător care să deschidă larg cutia toracică a pecientului.

— Şi-mi amintesc foarte multe.

— Probabil că doar visai, am spus eu, încercând să îi îndepărtez temerile şi să schimb subiectul. Oamenii pot avea tot felul de vise în timpul anesteziei.

Annie îşi continuă plimbarea prin faţa şirului de unelte, studiindu-le rând pe rând şi spuse:

— Da, doar că eu n-am visat.

Tonul ei mă făcu atent, iar de data asta am început să o ascult cu mai mare atenţie.

— Înainte să-l întâlnim pe dr. Royer, am fost la un alt doctor în Atlanta. Era deja destul de ocupat. A trebuit să aşteptăm mult până să ne poată primi, şi chiar şi atunci, era mai mereu pe fugă. Nu nu-a plăcut prea mult de el.

Annie vorbea ca un pacient versat, nu ca un copil. Undeva departe, în amintiri, fetiţa în rochie galbenă care vindea limonadă fusese luată pe sus de acelaşi vânt care-i vărsase vasul din plastic melaminat.

— El m-a operat ca să mă ajute să mai pot aştepta câţiva ani după o inimă. Nu ştiu câte operaţii aveau de făcut în dimineaţa aia, dar mă simţeam ca la frizeria unde mergem eu şi tuşa Cici să ne tundem. Clienţii stau întotdeauna la coadă.

Începu să-şi frământe medalionul de la gât.

— În timpul operaţiei, anest... aneste... ane...

Annie scutură din cap.

— Persoana care m-a adormit alerga între două sau trei operaţii diferite şi probabil a uitat să mai vadă de mine. Cel puţin nu s-a întors când trebuia, iar eu m-am trezit.

Era cât pe ce să cad de pe găleată. Tot mai multe bucăţi din puzzle se adunau, iar zidul emoţional pe care-l ridicasem pentru a mă proteja se surpa precum zidul Ierihonului. Dacă Annie bătuse la poarta celor mele în ziua aceea la standul de limonadă, atunci reuşise să-mi spulbere zidurile cu trâmbiţa inimii ei.

— Îmi amintesc că eram puţin cam ameţită şi nu vedeam decât albastru în faţa ochilor. M-am gândit că poate m-am trezit în cer, dar apoi m-am uitat mai atentă şi mi-am dat seama că albastrul era de la pânza pe care mi-o puseseră peste faţă. Nu ştiam unde eram şi de ce îmi ieşeau toate tuburile alea din gură şi din nas sau de ce nu-mi puteam mişca braţele şi picioarele. Vedeam multe lumini şi cineva stătea aplecat deasupra mea şi vorbea cu altcineva, dar nu înţelegeam ce spun, şi îmi amintesc că am simţit o apăsare mare în piept şi după aceea mi s-a făcut rece de tot.

Şedeam nemişcat, amintindu-mi de oroarea unor asemenea poveşti despre care citisem, sau despre care îmi povestiseră unii pacienţi de prin ţară. Pentru fiecare dintre ei, cel mai negru coşmar devenise realitate. Şi pentru fiecare dintre ei, a se întoarce sub bisturiul cuiva era cel mai dificil lucru care li se putea cere să-l facă. Şi nu puţini refuzau.

— Apoi s-a uitat o asistentă la mine sub pânza aia, cred că verifica ce fac, şi eu eram acolo şi mă uitam drept la ea. Nu ştiu cine s-a speriat mai rău, eu sau ea.

Annie ieşi pe doc, unde razele de soare îi luminau silueta firavă, făcând-o să arate ca un înger care zburase prea aproape de sol. Se întoarse de bună voie şi spuse:

— Dr. Royer vrea să mă duc să-mi facă un test vineri. Vrea să afle ceva despre inima mea şi singurul mod în care poate şti sigur este să mă adoarmă şi să îmi bage o cameră mică de filmat prin gât până aproape de inima mea.

Am dat din cap. Veni lângă mine şi se aşeză în poala mea. Picioarele

Îi erau netede, de parcă le-ar fi ras de curând, dar ştiam că nu făcuse [illegible] ceva niciodată.

Se uită din nou spre lac, spre docul lui Charlie şi spre casă, apoi la mine.

— Crezi că ar trebui să-l las?

Pentru o fetiţă care literalmente se topea chiar sub ochii mei, nu se păru grea. Greutatea piciorului ei îmi ţintui piciorul în pământ şi mă imobiliză, ca un piron din cele cu care se fixează corturile.

— Da, am spus, fără a mai adăuga altceva.

Ea privi înapoi spre doc şi apoi la cele două furnici uriaşe care se învârteau pe lângă piciorul ei.

— Tu ai face-o? întrebă ea, în timp ce cu privirea urmărea furnicile, iar cu degetul mare freca fără să-şi dea seama partea din spate a medalionului ei de aur ce-i atârna în jurul gâtului.

Am tras adânc aer în piept.

— Nu ştiu, Annie. La asta nu-ţi pot răspunde.

Îşi trecu braţul pe după gâtul meu, cam cum ar fi făcut-o cu un coechipier dintr-o echipă ipotetică de baseball, în timp ce ar fi privit ultima linie, aşteptând cu sufletul la gură să vadă dacă pierdeau sau câştigau. Dădu din cap şi făcu un balon de mărimea unei mingi de base-ball din cocoloşul de gumă de mestecat care-i umplea obrazul drept. În cele din urmă se uită la mine.

— Ai putea să vii cu noi?

Se nită afară pe uşă în direcţia lui Cindy, apoi înapoi la mine.

— Nu ştiu cât mai poate suporta tuşa Cici. Ultima bancă tocmai i-a refuzat cererea de împrumut.

Am dat din cap.

— Da.

Sări jos de pe piciorul meu şi se îndreptă spre treptele ce duceau sus la hamacul meu.

— Pot să dorm puţin în hamacul tău? N-o să fac nimic rău.

Am dat din cap o ultimă dată, după care ea începu să urce, încet, spre terasa de deasupra şopronului. La jumătatea primei rampe, se opri pentru a se uita la peştii de dedesubt şi pentru a-şi trage sufletul. I-am dus sus o pătură de lână şi o pernă, dar când am ajuns acolo, ea

adormise deja. Am acoperit-o, i-am ridicat uşor capul, şi i-am verificat pulsul accelerat şi ritmic al inimii prin artera carotidă de pe gât. După ce i-am luat pulsul şi i-am ascultat respiraţiile rapide şi scurte care umpleau doar parţial plămânii, m-am întors la găleata scăldată în razele soarelui.

Nu ştiu cât am rămas acolo şezând, privind în depărtare pe apă. Oricât să fi fost, a fost destul cât Annie să adoarmă, norii să acopere soarele şi Cindy să termine de citit *Crusoe*. Când mi-am ridicat privirea o şopârlă se căţăra pe fluierul piciorului meu. Cindy stătea în faţa mea rezemată de cadrul uşii, cu braţele încrucişate, privind în depărtare peste lac.

Prea slabă, cu ochii cufundaţi mult prea adânc în cap, Cindy începea să dea semne de epuizare, dar nu putea ascunde faptul că frumuseţea pândea dincolo de aparenţe. Am fost şocat să descopăr că gândeam despre altcineva astfel în afară de Emma. Gândul în sine mă îngrozi.

Cindy avea un prosop legat în jurul mijlocului, dar se părea că se simţea cât se putea de în largul ei să umble în costum de baie prin preajma mea. Cum e felul costumelor de baie, deşi şi acesta era unul conservator, acelaşi sutien-maiou şi aceiaşi bikini, totuşi – rămânea un costum de baie. Şi costumele de baie şi lenjeria de corp sunt în fond acelaşi lucru; doar că le purtăm în contexte diferite. Dar în esenţă, totul e chestie de locaţie în spaţiu.

Nu se uita la mine, ci stătea nemişcată, ca şi când acest lucru o consola şi începuse să-i fie uşor s-o facă. Chiar şi asta mă îngrozi. În cele din urmă vorbi.

— Ai spus să mă simt ca acasă, aşa că m-am dus să caut nişte aspirină. Am găsit-o în baia de la etaj. Ador cada. Îmi închipui că şi soţiei tale i-a plăcut.

Am dat din cap, iar gândul îmi fugi la biroul meu încuiat.

— Am terminat cartea de la tine.

Arătă spre scaun, apoi îşi întoarse privirea spre lac.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru el.

Scutură din cap şi îşi îndreptă degetul mare de la picior spre o furnică ce se învârtea prin jurul picioarelor ei.

Nu o urmărisem.

— Poftim?

— Crusoe.

— O!

— Acum e pe mare, fără nicio grijă pe lume, iar în secunda următoare, corabia lui se scufundă, iar el se trezeşte în apă, cam ca şi Iona, şi apoi... insula.

Îşi strânse mai tare braţele în jurul trupului.

M-am ridicat de pe găleată şi am agăţat-o de peretele din spatele meu. Modul meu de-ai semnala că eram pe punctul de a încheia conversaţia aceea. Nu ştiu motivul pentru care am spus în continuare ceea ce am spus, altul decât faptul că avusesem suficient timp pentru a mă gândi la asta şi poate pentru că începeam să mi aduc aminte.

— Cindy?

Ea mă privi.

— Toţi am eşuat. Toţi suntem nişte naufragiaţi.

Am făcut câţiva paşi înainte, spre locul de lansare a bărcilor şi spre marginea doculni. Mi-am vârât mâinile în buzunare, apoi m-am întors, întâlnindu-i privirea.

— La un moment dat, toţi ne trezim pe plajă, cu capul îngropat în nisip, cu ochii orbiţi de spuma mării, cu crabii ciupindu-ne de nas şi cu buzele acoperite de sare.

M-am întors puţin, privind spre umbra siluetei subţiri a lui Annie care se legăna uşor în hamac, legănată de vânt.

— Şi, fie că ne place, fie că nu, acela este locul în care ne dăm seama că avem cu toţii nevoie de Vineri care să vină să ne salveze de pe insulă, pentru că nu cunoaştem limba şi nu putem citi mesajul din sticlă.

M-am apropiat de colţul doculni, cel mai apropiat colţ de casa lui Charlie şi m-am aşezat pe margine, scufundându-mi picioarele în apă. Trecură câteva clipe până să vină şi Cindy lângă mine. Se aşeză aproape de mine, lipindu-se cu umărul şi coapsa de mine. Îmi invada spaţiul personal, sugerând că, cel puţin în clipa aceea, era un spaţiu pe care-l împărţeam. Un spaţiu care devenise mai mult *al nostru* decât al meu sau al ei. Atingerea ei era prietenoasă şi tandră, nu incisivă. Dar tot terifiantă rămânea.

Îşi şterse ochii, care-i erau roşii şi umezi, şi nu se uită la mine, ci

rămase cu ochii pironiţi în jos, studiind apa de sub noi. Picioarele mi se arătau verzi şi distorsionate. Sub ele, o plătică trecu în viteză, urmată de doi bibani de dimensiuni considerabile.

— Soţia ta te-a învăţat asta? mă întrebă ea încetişor.

— Nu, am spus, scuturând din cap, lipsa ei a făcut-o.

Capitolul 45

Vineri dimineaţa m-am trezit devreme, am ieşit pe apă cu Charlie mult înainte să răsară soarele şi i-am lăsat lui Royer un mesaj vocal prin care-l anunţam că aveam să fiu la spital. I-am mai spus şi alte câteva lucruri. De fapt, i-am adresat câteva rugăminţi.

L-am rugat să efectueze investigaţia lui Annie într-una din saloanele de lângă ieşire şi nu la secţia de cardiologie – preferabil la etajul pediatric, unde pereţii erau desenaţi pentru a arăta mai mult a camere de copii decât a saloane de spital. Cu cât stresul pe care avea să-l resimtă Annie avea să fie mai mic, cu atât mai bine.

Exista un beneficiu evident şi pentru mine, dar m-am referit la fondul acestuia în următoarea mea rugăminte. L-am rugat să folosească asistente şi alt personal care nu mă întâlniseră niciodată. Oamenii lui, oamenii noştri, erau loiali şi, potrivit fişierelor în care îmi vârâsem nasul, îi cunoşteam şi acum pe majoritatea după nume. În ciuda înfăţişării mele sălbatice, aveau să mă recunoască în acelaşi mod în care mă recunoscuse şi Shirley în oraş. Nu eram pregătit pentru asta şi ştiam că el avea să mă înţeleagă. În fine, l-am rugat să verifice la contabilitate, spunându-i că avea să înţeleagă de ce imediat ce o făcea.

Le-am luat pe Cindy şi pe Annie de la casa lor imediat ce se lumină de zi. Amândouă dormiră în drum spre Atlanta. Când am intrat pe la Starbucks şi am comandat un *café latté*, Cindy îşi ridică mâna şi făcu semnul păcii cu două degete ridicate sus. Mi-am modificat comanda şi am cerut două.

Royer ne întâmpină personal în parcare. Stătea zâmbind în spatele unui cărucior cu rotile. Pe scaunul cărucior ului se aflau trei animale din pluş: Winnie the Pooh, Tigger şi măgăruşul Eeyore. Annie ieşi din

maşină şi-l îmbrăţişă spontan, o imagine care mă făcu să-mi amintesc de faptul că Royer întrupa toate calităţile unui doctor excepţional.

Cindy îşi luă poşeta şi mă prezentă. Am dat mâna cu el, mâna lui înghiţind-o pe-a mea şi am schimbat câteva politeţuri. Apoi ne-a condus spre intrarea de serviciu, la lift, şi spre secţia de pediatrie, unde am fost întâmpinaţi de pereţi luminoşi, fluturaşi şi un hol ce semăna întocmai cu poteca pietruită cu cărămizi galbene[1]. Ochii lui Annie se luminară.

Royer ne conduse pe un hol micuţ şi apoi într-un salon mare, aflat în colţul clădirii spitalului. Era perfect: o canapea, un scaun, un televizor cu telecomandă şi un geam ce dădea spre partea de nord-vest a Atlantei. Camera fusese pictată să arate ca şi Pădurea de o sută de acri şi casa ursuleţului Winnie the Pooh.

Annie sări în mijlocul patului şi luă ceva.

— Uite, spuse arătând spre Cindy, o telecomandă numai pentru noi.

Cindy se uită la noi, stânjenită, şi ridică din umeri.

— Micile plăceri ale vieţii.

Royer o trase pe Cindy spre uşă şi îi spuse ceva în şoaptă, dar suficient de tare să aud şi eu, acoperind sunetul desenelor animate pe care le alesese Annie:

— Asistentele vor veni imediat şi îi vor găsi o venă şi îi vor lua sânge pentru analize. Mă întorc peste vreo treizeci de minute, să-i injectez în venă ceva de adormit.

Cindy îşi încrucişă braţele şi începu să se scarpine nervoasă pe partea exterioară a lor.

Royer continuă:

— Procedura poate dura cu totul vreo cincisprezece minute; după aceea o s-o lăsăm să doarmă şi îşi va petrece restul zilei parcată în faţa televizorului ăluia.

Îi puse mâna pe umăr şi spuse:

— Nu-ţi face griji. Găseşte-ţi ceva de făcut pe-aici.

Cindy dădu din cap şi începu să-şi facă de lucru cu puloverul pe care şi-l adusese de la maşină.

---

[1]poteca pietruită cu cărămizi galbene - element din povestirea *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum. Ecranizarea din 1939 a denumit astfel această potecă, denumire care nu apare ca atare în lucrarea originală (n.tr.)

Nu am luat o revistă, încercând să fac pe prostul şi mi-am păstrat ochelarii pe nas până când am fost sigur că n-o mai văzusem niciodată pe asistenta care intrase în salon. Pe măsură ce alte şi alte asistente intrau pe uşă, îmbrăcate în haine de spital imprimate cu clovni şi încălţate cu pantofi din cauciuc colorați, fiecare povestea puţin cu Annie. Dacă Annie ar fi avut emoţii, ar fi arătat-o. Au îmbrăcat-o într-o pijama, au ajutat-o să-şi pună pantofii ei de casă mari şi roşii, şi i-au fricţionat braţul cu alcool.

Ea gemu când i-au introdus acul în venă şi o lacrimă i se prelinse din ochiul stâng, rostogolindu-i-se pe obraz. Cindy, muşcându-şi buza, i-o şterse şi se aşeză de cealaltă parte a patului ţinând-o pe Annie de mână. Eu am rămas rezemat de peretele cel mai îndepărtat al salonului, lăsându-mă greu cu spatele pe geam, de teamă că aş putea să mă reped de cealaltă parte a salonului şi să încep să mă comport ca acela care fusesem cândva.

Au pornit o perfuzie cu o soluţie care să o menţină hidratată şi i-au adus un pahar de îngheţată, spunându-i că-l putea mânca, dacă dorea. Nu s-a atins de el, ci privea tăcută la televizorul de deasupra noastră. După câteva minute de desene animate, stinse televizorul cu telecomanda, apoi activă butonul aflat într-o parte a patului ei, pentru a-şi ridica partea de la cap a patului. Mecanismul o ajută să se ridice până în poziţia şezândă, apoi se uită la mine.

— Reese?

— Da, am spus, dezlipindu-mă de perete şi trăgându-mi un scaun lângă patul lui Annie.

— O să fii aici când mă trezesc?

Am dat din cap, temându-mă să vorbesc, de teamă că vocea mi s-ar putea frânge.

Ea-şi întinse mâna, şi mi-am pus mâna într-a el. Se aplecă mai aproape de mine şi îşi ridică creştetul, trăgându-mă mai aproape, ca şi când ar fi vrut să-mi spună un secret. M-am aplecat şi eu, iar ochii lui Annie priviră în direcţia lui Cindy.

— N-o lăsa să stea aici şi să îşi facă griji cât o să fiu plecată. Este o cafenea foarte bună la etajul al treilea, du-te şi i-ai o felie de prăjitură cu ciocolată şi cu zmeură, cu sosul acela excelent de zmeură.

Am încuviinţat din cap şi am zâmbit.

— O, şi...

Îşi duse mâinile la gât şi-şi scoase lănţişorul cu medalion. Îl desfăcu şi-l dădu jos de la gât şi mi-l puse în palma deschisă. Mâinile îi tremurau.

— Ai grijă de el până mă-ntorc.

Am privit în jos şi am luat medalionul în mână. Mi-am trecut unghia peste marginile literelor şi am fost furios pe torentul de lacrimi ce dădea pe deasupra barajului ce fusese ridicat în sufletul meu. *Vă voi da o inimă nouă...*

— Ştii ce mi-a spus mama când mi l-a dat?

Am scuturat din cap că nu.

— Mi-a spus că a avut un vis în care a văzut operaţia mea şi l-a văzut pe doctor punându-mi o inimă nouă şi puternică în piept. În visul ei ploua afară, iar ceasul de pe perete arăta ora 11:11, iar doctorul avea un leucoplast pe partea interioară a cotului.

— Ţi-a spus cum s-a sfârşit? am întrebat eu.

Annie zâmbi.

— Nu. A spus că s-a trezit înainte să ajungă la partea aia.

Royer intră, se aşeză de cealaltă parte a patului, în faţa mea, şi o luă pe Annie de cealaltă mână.

— OK, eşti o fetiţă mare, uite care e treaba.

A ridicat o seringă şi s-a uitat la tubul perfuziei intravenoase.

— O să-ţi injectez chestia asta care o să te adoarmă. După aceea, când o să dormi adânc şi o să sforăi, noi o să te ducem pe lul, în timp ce mătuşica ta şi şoferul tău cel amabil te vor aştepta aici.

Lui Annie îi plăcu faptul că mă numise şoferul ei. De asemenea îi plăcu şi partea cu sforăitul.

— Apoi o să arunc o privire la inima ta. Când am terminat, te aduc înapoi aici şi te las să te trezeşti în tihnă.

Scoase din buzunar un clopoţel micuţ, argintiu, care arăta ca şi acei clopoţei din care zornăie Armata Salvării de Crăciun când vin cu colindul şi i-l lăsă în poală.

— Dacă ai nevoie de mine înainte, după sau în timpul investigaţiei, sună din el. Ne-am înţeles?

Annie luă clopoţelul şi sună de câteva ori din el. Royer se ridică şi se apropie de partea mea de pat, aşa că m-am ridicat, m-am dus în colţul salonului şi m-am rezemat de perete. Royer goli seringa în tubul ce intra în vena lui Annie.

— Bine, acum aşteptăm.

Royer tocmai se pregătea să iasă din salon, când Annie spuse:

— Dr. Royer?

El se întoarse.

— Ai uitat ceva.

— O, da, da.

Royer se întoarse lângă ea, îngenunche lângă patul lui Annie şi o luă de mână. Îşi închise ochii, ea şi-i închise pe-ai ei, iar Cindy se aşeză la capătul patului şi o ţinu pe Annie de picioarele care-i erau cuibărite sub pătură.

După o clipă de tăcere, Annie îşi ridică privirea spre Royer şi spuse:

— Vrei să dai tu telefon şi eu să pun receptorul în furcă?

Royer dădu din cap.

— Tu dai telefon.

— Doamne? spuse Annie, ca şi când El ar fi şezut pe marginea patului ei. Te rog ajută-l pe dr. Royer să înţeleagă ce trebuie să facă. Ajut-o pe tuşa Cici să nu-i fie frică şi ajut-o să fie sigură că mă întorc imediat... şi...

Făcu o pauză, iar vocea ei îmi spuse că zâmbea cu gura până la urechi.

— Îţi mulţumesc pentru şoferul meu personal.

Becul unic de deasupra capului el arunca o lumină albă, monitorul de lângă ea avea nişte luminiţe albastre şi roşii, iar Royer părea uriaş aşa îngenuncheat cum era lângă patul ei.

Se uită la Royer şi îi spuse în şoaptă:

— E rândul tău.

Royer luă mâna minusculă a lui Annie şi-o cuibări între mâinile lui ca nişte labe imense. Îi sărută mâna, şi-o lipi de frunte şi spuse:

— Doamne, Tu eşti singurul de aici care ştii ce faci, aşa că Îţi predăm toate lucrurile, fii Tu în control. I-ai promis lui Annie ceva şi Te rugăm să-Ţi împlineşti promisiunea. Iartă-ne dacă suntem prea îndrăzneţi, dar

acum nu mai este timp de sfială. Am sentimentul că încă nu Ţi-ai terminat lucrarea cu micuţa aceasta, nici pe departe – ci că eşti abia la început, aşa că... pe scurt, avem nevoie de Tine. E timpul să intervii. Lasă-mă să văd ceea ce trebuie să văd şi...

Royer făcu o pauză, iar vocea îi deveni gravă şi mai sigură pe ea.

– Dă-i fetiţei acesteia vise plăcute în tot acest timp.

Am rostit un „Amin" în şoaptă şi l-am urmărit pe Royer sărutându-l pe Annie pe frunte.

– Ne vedem într-o oră, sau cam aşa.

Annie dădu din cap; pleoapele i se îngreunaseră şi încercă să vorbească, dar cuvintele i se contopiră unele într-altele, suprapunându-se. După încă un minut, adormi.

Mi-am încercat norocul.

– Ce-ai zice de o prăjitură cu ciocolată?

Cindy dădu din cap, îşi vârî mâinile şi mai adânc subsuoară şi ieşi răm pe hol. Când mi-am tras şapca pe ochi şi mi-am pus ochelarii de soare pe nas, ea ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Ea şi Annie se obişnuiseră cu ciudăţeniile mele, în parte din amabilitate, în parte pentru că avea prea multe ea singură pe cap pentru a-şi mai bate capul cu altcineva. Am intrat în cafenea şi mi-am ţinut ochii în pământ.

Peste zi, un spital este un loc foarte agitat. Este un creuzet de emoţii, tensiuni şi oameni ajunşi la capătul răbdării, care nu prea mai au alternative. Un loc intens populat cu asistente, medici, pacienţi, asistenţi sociali, administratori şi membrii familiei, toţi se ciocnesc între ei, ca nişte atomi într-un aparat de centrifugă, aflaţi în tranziţie rapidă dintr-un loc într-altul.

Dar noaptea, deşi în fond nu se schimbă nimic, o linişte plină de seninătate se aşterne pe holuri, o linişte ce pare să fie legată nu atât de gravitatea vieţii şi a morţii, cât de iminenţa lor. Nu mai puţin critică, dar cumva mai uşor de administrat. Întotdeauna am preferat să lucrez noaptea.

În timp ce parcurgeam holul alături de Cindy, spitalul era plin de viaţă, pulsând de mirosul de soluţii dezinfectante, de străduinţa de a menţine liniştea, de râsete înfundate şi de sentimentul posibilităţilor fără limite. Îmi plăcea asta, sentimentul unui optimism etern şi absolut,

sentimentul că indiferent cât de rele sau indiferent cât de cumplite erau circumstanţele sau diagnosticul, că până în clipa în care se declara decesul, până când se trăgea cearşaful peste ochii pacientului, că până chiar şi dincolo de apariţia liniei izoelectrice pe EKG, totul era posibil. Undeva, în faţa chiar şi a celui mai înspăimântător diagnostic, exista speranţă. Se furişa de-a lungul coridoarelor, atârna prin toate ungherele saloanelor şi coboara năvalnic peste fiecare targă, în căutarea unui suflet care să fie în nevoie.

Mi-am trecut degetul de-a lungul marginii tapetului şi mi-am amintit de o după-amiază în care Emma făcuse o serie de investigaţii şi analize şi era întinsă în patul ei, odihnindu-se. Mă opream la fiecare zece minute să văd ce făcea şi pe la ora două dimineaţa, am întrebat-o cum se simte.

Şi-a deschis cu greu ochii, şi-a înclinat capul şi a spus:

— Reese, speranţa locuieşte aici, iar moartea nu o poate ucide.

CINDY SE CIOCNI DE MINE CÂND TRECU O ASISTENTĂ PE LÂNGĂ NOI. Am luat o gură de aer, una mai adâncă decât luasem de multă vreme şi mi-am umplut fiecare colţişor din mine cu mirosul a ceea ce era atât de bun şi de familiar. Aerul acesta mă umplu, şi am cunoscut în parte ceea ce nu avusesem de multă, foarte multă vreme — beţia medicului. Tensiunea a tot ceea ce-mi lipsise, a tot ce ajunsesem să cunosc şi să iubesc, mă străfulgeră ca un trăsnet la ivirea zorilor. Apoi îmi apăru înaintea ochilor imaginea Emmei, rece, inertă şi fără suflare, întinsă pe podea în bucătărie. Imaginea îmi inundă inima, în vreme ce în minte nu mai aveam decât un singur gând: Annie.

Cindy mă apucă de braţ şi încercă să mă susţină în balansul meu şi mă rezemă cu umărul de peretele ce ducea spre cea mai apropiată sală a asistentelor.

— Te simţi bine?

Nu i-am răspuns.

Mi-a luat faţa în mâini, silindu-mă să o privesc în ochi.

— Reese? Te simţi bine?

Interfonul de deasupra capului chemă un doctor. I-am auzit numele. Am auzit că era nevoie de el în sala de operaţii şi am auzit:

— Urgent!

Când toate astea mi se imprimară în minte şi piesele căzură la locul ei, ca-ntr-un joc uriaş de *Tetris*, ceva în adâncul sufletului meu se dizlocă.

— Da.

Am dat din cap.

— Cred că mi-e foame, atâta tot.

Am făcut conversaţie în drum spre cafenea, dar minţile ne erau aiurea. Cindy, ştiam, încerca să nu se gândească la Annie, care era întinsă undeva pe o masă, cu nişte instrumente care-i examinau inima. Eu nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Ştiam ce avea să caute Royer, ştiam cum şi unde avea să privească şi ştiam de cât timp avea nevoie. Şi din câte-l ştiam pe Royer, avea să facă un film cu toată procedura şi, sub pretextul că îi arată lui Cindy ce văzuse, eu aveam să văd totul, ca din întâmplare.

Cafeneaua era ticsită de oameni. Mi-am ridicat gulerul cămăşii mele de fianel, mi-am tras şapca pe ochi şi ne-am aşezat undeva în colţ. Dacă cumva Cindy mă credea un ciudat, nu mi-o arăta deloc. Am comandat prăjitură cu ciocolată şi am început fiecare să ciugulim din ea.

La ultima internare a Emmei în spital, pentru nişte analize de sânge de rutină, veniserăm aici, ne-am aşezat cu două mese mai încolo şi comandaserăm câte un *shake* de lapte. Es sorbise cu guri mici dintr-al ei. Eu nu băusem deloc; şi povestiserăm despre cum avea să arate viaţa noastră după transplant. Ea râsese liniştit, îmi ţinuse mâna pe deasupra mesei, arăta slabă în hainele ce cândva nu-i fuseseră atât de largi şi încercă să-şi ascundă ochii care-i erau atât de afundaţi în orbite şi atât de încercănaţi.

La fiecare câteva minute, doctori şi asistente care ne cunoşteau pe amândoi veneau la masa noastră, urându-ne toate cele bune. O băteau uşor pe umăr, iar mie îmi dădeau mâna. Toţi ştiau pur şi simplu că peste câteva luni conversaţia noastră avea să fie plină de râsete şi voie bună. Nimic nu era mai drept, mai meritat, mai potrivit – o imagine scoasă dintr-o pictură de Norman Rockwell – Emma avea să trăiască şi aveam să trăim împreună, cum şi trebuia să fie.

— Reese? mă zgâlţâi Cindy. E cineva acasă?

Ha?

- De zece minute vorbesc cu tine, dar nu cred că ai auzit vreo vorbă din tot ce-am spus.

Prăjiturile se făcuseră nevăzute; cumva, se pare că le topiserăm.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

- Spuneam că dacă dr. Royer nu-şi poate găsi vechiul partener sau dacă nu găseşte un alt chirurg care crede că ar putea face treaba, nu mai contează ce găseşte astăzi.

— Şi unde este acest fost partener al lui? Ce-a păţit?

— A dispărut á la Houdini. Tot ce a fost dispus Royer să-mi spună a fost că a suferit o tragedie personală şi s-a lăsat de medicină. Royer crede că dacă Jonathan Mitchell şi-ar putea reveni din durerea pe care i-a produs-o tragedia care l-a îndepărtat de medicină, ar fi unul dintre cei mai buni chirurgi cardiologi care au existat vreodată.

Sunetul numelui meu mă cutremură ca un duş rece.

— Annie se roagă de mai bine de un an să ne ciocnim de el pe stradă. Ne roagă să apară pe trotuar şi să cumpere un pahar de limonadă de la el. Ea e convinsă că el o să ştie care este nevoia ei de cum o s-o vadă şi că va fi dispus s-o ajute.

Ne-am ridicat şi ne-am împins scaunele înapoi.

— I-am tot zis că uneori oamenii mari au motivele lor de a face sau a nu face anumite lucruri, motive pe care copiii nu au cum să le înţeleagă. Dar o ştii pe Annie. E încăpăţânată.

Am traversat bufetul şi i-am ţinut uşa la ieşire.

— Şi aşa face în fiecare seară, continuă Cindy, în timp ce mergea pe hol, se roagă pentru Jonathan Mitchell. Şi cu toate că nu l-am întâlnit pe tipul ăsta, îl iubesc deja, pentru că i-a dat lui Annie ceva ce niciun alt doctor în afară de Royer nu a reuşit să-i ofere.

Am privit-o derutat.

— Ce anume? am întrebat-o.

Cindy îşi ridică privirea spre mine şi-şi ridică sprânceana sigură pe ea.

— I-a dat speranţă.

— Dar ce se întâmplă dacă nu apare? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri şi-şi puse geanta pe umăr.

— Nu depinde de mine, dar un lucru ştiu – dacă există cineva care să aibă legătură directă la Dumnezeu, ei bine, Annie e aceea. Şi n-am văzut-o numai o dată, am văzut-o de zeci de ori. Dar...

Îşi ridică degetul în aer şi îşi scutură capul cu subînţeles.

— Dacă îi va răspunde la rugăciunea asta, ar face bine să Se grăbească, pentru că încet-încet nisipul din clepsidra Lui se termină.

Capitolul 46

Nu am avut mult de aşteptat până când o asistentă o aduse înapoi în salon pe Annie, care se afla în patul ei cu rotile. Era liniştită, iar când au reconectat-o la toate aparatele de la capul patului ei, a continuat să doarmă sub lumina alburie a becului fluorescent.

Royer o urmă câteva minute mai târziu. Verifică cifrele afişate pe ecranul monitoarelor, apoi îi verifică leucoplastul care-i fixa tubul perfuziei de piele, după care îi atinse obrazul şi fruntea cu mâna. Unul dintre lucrurile pe care le admiram cel mai mult la Royer era felul aproape imperceptibil în care trecea de la postura paternă la cea de doctor. De când l-am cunoscut, s-a întâmplat rareori să stau pe marginea patului unui pacient şi să nu mă întreb, conştient sau nu, *Cum ar proceda Royer în situaţia asta?*

În cele din urmă, se întoarse spre Cindy.

— E bine. În afară de un sughiţ uşor, testul a decurs excelent.

Îi dădu la o parte lui Annie părul de pe frunte şi i-l aranjă după urechi.

— O să se trezească peste câteva ceasuri. Nu am nimic împotrivă să o reţin peste noapte, ca o măsură de precauţie, aşa că...

Cindy îşi ridică mâna şi am ştiut că partea economică a creierului ei era cea care preluase controlul în ceea ce avea să spună în continuare. Termenul *peste noapte* se traducea într-o notă de plată mai consistentă, iar ea încerca cu disperare să ţină cheltuielile în limite cât mai scăzute.

— Dar, doctore...

— Nu, o întrerupse Royer şi scutură din cap.

Sorbi din cafeaua lui şi continuă:

— Iată ce am văzut...

Eu stăteam în umbră, lipit de perete, ascultând la ecourile aducerilor aminte care răsunau amplificate într-o inimă găunoasă. Eram captiv în locul acela îngrozitor, un loc pe care-l cunoşteam prea bine – această creastă îngustă şi lunecoasă a speranţei care răsare peste văile disperării ce sălăşluiesc de-o parte şi de alta a ei.

E o cale rapidă şi-n spirală ce te duce în jos.

— Mai întâi, DSA. Defect septal atrial. Pe scurt, din cauza faptului că inima a fost nevoită să lucreze atât de greu pentru atât de multă vreme, s-a mărit. Inima este un muşchi. Asta fac muşchii. Şi asta a făcut şi inima ei, chiar şi de la ultima ei operaţie încoace. Iar acest lucru are mai multe consecinţe. Adaugă o presiune suplimentară asupra inimii, determinând-o să lucreze mai puţin eficient.

Royer începu să vorbească cu mâinile.

— În timp ce inima poate creşte mai mare drept răspuns la exerciţiu, cutia toracică nu este decât uite-atât de mare. Aşa că încearcă să găsească o cale de compromis. Atriul drept se lărgeşte şi trimite semnale multiple către ventricul. În mod normal, nodul sinoatrial trimite semnalul în raport de 1:1 din partea de sus a inimii spre partea de jos. Asta duce la apariţia bătăilor, acest tic-tac al inimii. E ca un sergent de instrucţii, care stabileşte cadenţa marşului. Atunci când atriul ajunge uite-atât de mare, toate acele celule de tot felul nu mai pot auzi semnalul şi atriul devine ca un fel de radio cu bruiaje pe fiecare canal. Pentru a compensa, atriul începe să trimită semnale multiple. Ventriculul le aude pe toate, aşa că în mod natural preia fiecare semnal şi apare câte o bătaie.

Royer îşi ridică arătătorul drept în aer.

— Dar atunci când inima se măreşte foarte mult şi devine laxă, muşchiul, în întregul lui, nu mai ştie ce face o parte din el. Altfel spus, inima nu se mai aude pe sine.

Zâmbi.

— Iar atunci când noi spunem că Annie are o inimă mare, nu glumim deloc.

Cindy se chinui să afişeze un zâmbet de forţat şi-şi strânse şi mai tare braţele în jurul pieptului în timp ce se pregătea de veştile proaste.

Royer continuă.

— Şi atunci, doar pentru siguranţă, diferite porţiuni ale muşchiului îşi trimit proprille semnale. Ventriculul le primeşte pe toate şi astfel avem o inimă derutată. Pentru fiecare bătaie a atriului, am putea avea două sau trei bătăi ale ventriculului. E ca şi când am avea un bărbat şi o femeie care dansează împreună, dar unul ascultă Dean Martin – şi se uită la mine – în timp ce celălalt ascultă Elvis.

Lui Royer îi place Elvis.

– Pur şi simplu nu sunt sincronizaţi. Şi ca problema să fie şi mai complicată, Aunie mai are şi ceea ce se numeşte un DSV, sau un defect septal ventricular. Ventriculul se măreşte şi devine flacid, ceea ce-l transformă într-o pompă ineficientă. Pe scurt, inima e epuizată şi are nevoie de o pauză. Odată ce ventriculul ajunge astfel, atriul se dilată, trimite mai multe semnale pentru fiecare bătaie, nu doar câte unul odată, iar atunci ajungem la ceea ce experimentează Annie în fiecare clipă a fiecărei zile, o tahicardie atrială multifocală. Cu alte cuvinte, dacă frecvenţa ta cardiacă în repaus este de 60 de bătăi pe minut, a ei este undeva pe la 130.

Înăuntrul meu, zâmbeam. Royer era în continuare cel mai bun. Îmi lipsiseră explicaţiile pe care le oferea pe marginea patului, grija cu care transmitea informaţiile. Am luat adânc aer în piept şi m-am relaxat.

— Acum, ar mai fi ceva.

Cindy îl privi de parcă ar fi ştiut dinainte toate lucrurile pe care el tocmai i le explicase.

— Ştii orificiul acela despre care îţi spuneam că e deschis când suntem în pântecul mamei şi care se închide când ne naştem?

Cindy dădu din cap că da.

— Ei bine, orificiul lui Annie a rămas deschis şi cu toate că probabil nu se va mai mări, nici mai mic nu se va face. Acest lucru determină o presiune mai mare la nivelul valvelor de ieşire din inimă decât la cele de intrare, ceea ce determină inversiunea sensului de scurgere. Este un fenomen rar, care se numeşte sindromul lui Eisenmenger.

Faţa lui Cindy păli şi mai mult, devenind la fel de albă ca şi cearşaful de lângă ea. Ştiam că Royer nu-i spunea totul. Îmi dădeam seama după limbajul trupului său şi ştiam că delibera dacă să-i ofere toate informaţiile sau doar câte ceva. Cred că prezenţa mea acolo influenţa balanţa.

Royer îşi duse degetele la buze, făcu o pauză şi-şi coborî tonul vo
— Am mai găsit ceva.

Apăsă pe butonul interfonului care apela camera asistentelor şi spu
— Jan? Ai putea să-mi transmiţi pe televizor ultimele cincispreze
secunde din ETE-ul lui Annie?

O doamnă îi răspunse imediat,

— Da, vedeţi pe canalul 3.

Royer schimbă canalul şi curând, ceva ce aducea cu o ecografie d
copil mic apăru pe ecran. Royer îşi luă un pix din buzunar şi atinse c
el ecranul, dar eu deja văzusem.

Făcu nişte cercuri pe ecran cu capătul pixului şi spuse:

— Acolo, chiar acolo este o regiune de-a lungul liniei de cusătură d
la operaţia precedentă care s-a slăbit. Ţesutul s-a subţiat, a devenit mai
friabil. Dacă, şi spun „dacă", Annie va suferi un stres intens sau corpul
ei va suferi un impact, acea regiune s-ar putea flaura.

Cindy îşi acoperi gura cu ambele mâini, se uită la Annie şi spuse:

— Ce înseamnă asta?

Royer inspiră adânc.

— Situaţia lui Annie se agravează exponenţial. Nu este tot mai rea pe
zi ce trece, ci cu fiecare minut.

Cindy se aşeză pe-un scaun aflat lângă pat şi-şi acoperi faţa cu pal
mele, suspinând încetişor.

Royer continuă.

— Asta înseamnă că mai avem ceva timp, dar... nu prea mult. Cu
medicamentul potrivit, îngrijirea potrivită şi tot ce trebuie, Annie ar mai
putea avea... Royer îşi lipi buzele strâns între ele şi se gândi îndelung
Trei luni în principiu. Dar mai probabil două.

Cindy se cutremură de suspine înăbuşite, iar lacrimile începură să i
se prelingă printre degete şi pe părţile laterale ale palmelor.

M-am apropiat un pas, apoi m-am oprit şi am făcut alţii doi înapoi.
Royer se uita la mine, dus pe gânduri, apoi se întoarse la Cindy.

— Trebuie să o trecem pe listă, să-i găsim un donator şi să o trans-
plantăm.

Arătă spre pieptul lui Annie.

— Dacă ţesutul acela se rupe înainte ca Annie să primească o inimă

două, va avea cam douăzeci de minute la dispoziţie până când sângele îi va umple pericardul şi... nu va reuşi să ajungă la spital. Nu sunt sigur dacă chiar vechiul meu partener ar mai putea face ceva în acest caz.

Nu se uită la mine, ci, cu tact, îşi menţinu privirea asupra lui Cindy, care şedea ghemuită în tăcere lângă Annie. Îşi ştergea ochii cu cearşaful, reuşind să-şi întindă rimelul peste cuvântul *Spital* ce fusese imprimat pe tivul acestuia.

— Cindy.

Tonul lui Royer se schimbă din cel patern în cel de doctor.

— Trebuie să mă asculţi. Ţi-am spus acum doi ani că suntem angrenaţi într-un maraton, nu într-un sprint. Adună-ţi toate puterile, pentru că înainte să avem parte de lucruri mai bune, va fi mai rău.

Cindy îşi ridică privirea.

— Ştiu un doctor în Macon. Recunosc că el este a doua alegere, dar am lucrat cu el, e un om bun şi are succes cu copiii. Am vorbit deja cu el.

Cindy îşi întinse restul de rimel pe faţă şi spuse:

— Nu e vorba de mine, ci de Annie. Ea a avut un vis şi e convinsă...

— Cred că speranţa lui Annie ar putea muta munţii, dar nu sunt sigur că asta va fi destul pentru a-l scoate pe Jonathan Mitchell din pustnicie. Date fiind opţiunile şi ceea ce am văzut în dimineaţa asta, cred că am face bine să alegem varianta B. Timpul este deja un lux pe care nu ni-l mai putem permite.

Cindy o privi pe Annie şi dădu din cap.

— Dr. Royer, eu, ăăă... noi am fost refuzate de ultima bancă şi...

Royer o întrerupse, iar tonul patern reveni.

— Asta nu mai este o problemă.

Cindy îşi ridică ochii la el, mânjindu-şi mâneca cu nasul care-i curgea.

— Cum adică?

— Adică, spuse Royer zâmbind, un sponsor... sau mai mulţi sponsori anonimi – Royer ştia foarte bine despre cine era vorba, dar adăugă partea asta de la el – au creat un fond de binefacere în numele lui Annie. Cei de la contabilitate m-au sunat chiar înainte să ajungeţi. Voiam să vă spun chiar azi-dimineaţă, dar mă gândeam la operaţie. În prezent, contul deţine suficienţi bani pentru a vă acoperi notele de plată de

spitalizare pe următorii câţiva ani. Inclusiv transplantul.

Cindy se uită la podea, la Annie, la mine, apoi înapoi la Royer

– Cine?

Royer ridică din umeri.

– Nu ştiu. Nu şi-au dat numele.

Zâmbi.

– De asta se zice că-s anonimi. Atlanta este un oraş destul de bun. Oamenii aud despre nevoile altora şi nu e neobişnuit să ne trezim într-o dimineaţă şi să aflăm...

– Da, dar...

Cindy începu să acţioneze febril tastele calculatorului din minte.

– Toate astea? Şi un transplant întreg? Asta-i aproape 150 000 $

Royer zâmbi şi o bătu uşor pe Annie pe degetele ei de la picioare

– De fapt, suma este mai aproape de 200 000 $. Oricine a făcut o ştia că Annie va avea nevoie de îngrijiri şi în continuare, în anii ce vor urma. Sunt şanse mari să nu mai vezi nicio notă de plată în următorii zece ani, să zicem.

Cindy îşi lăsă capul pe pat şi îşi strecură mâna sub cea a lui Annie

Royer înconjură patul şi-şi puse mâna pe umărul ei, stând cu spatele la mine.

– Hei, chiar acum, Annie are nevoie să fii aici pentru ea. Petrece ziua asta cu ea. Ţine-o de mână când se trezeşte. Mă gândesc să o reţin aici, aşa, de siguranţă. De fapt, chiar asta o să şi fac.

Mă privi peste umăr.

– Se pare că voi fi aici la noapte şi unde pui că nimic nu se compară cu o noapte la spital. În timp ce tot restul lumii doarme, aici se întâmplă foarte multe încruri. Şi-apoi, cu cât îi putem oferi mai multă odihnă aici, cu atât mai multă energie va putea acumula în rezervele ei musculare. O să mai trec pe aici ceva mai târziu.

Când sunetul paşilor lui Royer se stinseră în depărtare, pe coridor, m-am apropiat de Annie, am scos lănţişorul din buzunar, i l-am prins după gât şi i-am aranjat medalionul pe pieptul ei care tocmai se ridica odată cu o nouă respiraţie.

Cindy îşi petrecu cea mai mare parte a zilei şezând în tăcere lângă patul lui Annie, mângâindu-i părul şi vorbindu-i în şoaptă. La ora 3:47

după-amiază, Annie îşi deschise leneşă ochii şi privi în jurul salonului. Înainte să scoată o vorbă, mâna ei dreaptă apăru de sub pătură şi căută în mod inconştient medalionul. Apoi dădu cu ochii de Cindy, care adormise pe marginea patului. Annie mătură cu privirea restul încăperii, iar când mă văzu, îi închise la loc şi dormi până la 4:32, când se trezi din nou şi spuse în şoaptă:

— Nu m-am trezit.

Cindy încercă să zâmbească şi spuse:

— Ştiu, scumpo, ştiu.

Cindy apropie de gura lui Annie un pahar cu apă, cu un pai în el.

Când Annie înghiţi, ceea ce îi provocă durere şi avea s-o mai doară încă câteva zile, spuse schiţând un zâmbet:

— Hei, chiar mă întrebam dacă nu cumva în timp ce eu dormeam, voi v-aţi dus şi nu-aţi găsit vreo inimă pe undeva şi mi-aţi pus-o în piept fără să-mi spuneţi nimic. Aşa, am fi sărit peste toată partea cu aşteptarea ce ne stă înainte.

Ea şi Cindy îşi petrecură seara urmărind nişte filme, trimiţându-şi şoferul personal după uişte mâncare din afara spitalului şi moţăind în timp ce eu stăteam şi le priveam.

Cam pe la miezul nopţii, m-am ridicat din colţul încăperii şi am ieşit pe culoar. Cindy dormea pe sofaua extensibilă, iar Annie aţipise de ceva vreme. Schimbul de tură se făcuse cu o oră înainte, dar nu asta mă scosese din salon.

Cam cu opt minute înainte, un elicopter aterizase pe spital, pe zona special destinată. După toate schimburile de cuvinte la interfon şi agitaţia asistentelor, ştiam că în acele momente Royer se afla deja în plină acţiune.

Am coborât pe scările de serviciu – „ieşirea dîn spate" pe care o foloseau doctorii când nu voiau să fie reţinuţi – am tastat data de naştere a Emmei în dispozitivul care bloca uşa şi am aşteptat să văd dacă se făcea lumina verde. Când aşa se întâmplă, nu-am dat seama că Royer continua să spere. Am deschis cu putere uşa prin care jurasem să nu mai păşesc. Aerul era rece, coridorul era liber, iar la capătul îndepărtat al holului se afla camera de supraveghere a asistentelor şi un gardian pe jumătate adormit pe care nu-l cunoşteam.

Sala 2 de operaţii se afla la celălalt capăt al holului, unde holurile erau pline de asistente şi alt personal de la terapie intensivă. Camerele de filmat aveau să-mi înregistreze orice mişcare, dar ei aveau să revadă casetele doar în cazul în care cream un incident. Însă dacă nu atrăgeam nimeni că eram acolo, nu exista uiciun motiv pentru care să rele casetele şi să le revadă.

M-am strecurat prin câteva uşi glisante, am traversat un hol, am înşfăcat un halat alb de doctor de pe spatele uşii unei magazii, mi-am legat o bonetă de chirurg pe după cap şi mi-am luat o pereche de pantofi albaştri de sală şi o pereche de acoperitori pentru pantofi, şi mi-am luat şi o mapă de oţel inoxidabil. Am trecut prin uşa din spate până într-un coridor micuţ pe care treceau doar medicii şi din nou am tastat data naşterii Emmei în dispozitivul de lângă uşă. Se făcu verde, am coborât o singură rampă de trepte şi am intrat în sala de observaţii de deasupra sălii 2 de operaţie. Peretele din capătul sălii fusese făcut din sticlă oglindă, care servea drept geam doar dintr-o direcţie. M-am apropiat de geam, am privit în jos la echipa de nouă medici de jos şi am început să privesc peste umărul lui Royer.

Tocmai îndepărtase inima veche, bolnavă şi o pusese într-un bol din oţel inoxidabil pe care-l ţinea un alt doctor în mâini, care părăsi imediat sala de operaţii pentru a studia acea inimă următoarele zile, poate chiar săptămâni, pentru că inimile moarte ne spun multe. Un alt doctor, pe care nu-l cunoşteam, stătea lângă geanta frigorifică Igloo alb cu roşu. La comanda tăcută a lui Royer – o palmă deschisă şi un gest din cap – doctorul îşi vârî mâna înăuntru, apucă inima rece, lipsită de viaţă, o scoase din punga de plastic şi o puse în palma lui Royer.

Royer o introduse în toracele pacientului şi se apucă de treabă. Două zeci şi şapte de minute mai târziu îl scotea pe pacient de pe pompa automată, pentru a verifica o serie de cusături; apoi, satisfăcut de ceea ce vedea, ceru reintrarea pe pompă, în timp ce se apucă de ligatura unei alte artere. După cincizeci şi unu de minute, Royer se uită la doctorul din faţa sa, care dădu din cap, iar cei doi cerură din nou ca pacientul să fie scos de pe pompă. Royer eliberă o ultimă pensă de clampare, sângele năvăli în inimă, colorând-o într-un roşu aprins, iar apoi adevăratul miracol se produse.

Inima începu să bată de una singură.

În toți anii pe care i-am petrecut reparând inimi, nu am încetat niciodată să rămân uimit de modul în care o inimă lipsită de viață, inertă, o inimă rece care fusese în afara unui torace de om mai bine de patru ore, putea fi scoasă din apă cu gheață, introdusă în pieptul altei persoane și, odată ce se umplea de sânge, să reînceapă să bată, de parcă nu ar fi fost oprită niciodată.

Viața există acolo unde sângele se află în mișcare.

Un minut mai târziu, cu inima pompând perfect și cu pacientul revenit pentru încă o dată la viață, Royer făcu un pas îndărăt, își scoase mănușile și-i făcu un semn celuilalt doctor, care începu să închidă pacientul. Pentru Royer, aceasta nu era nimic altceva decât o altă zi de muncă.

M-am așezat pe scaunul din spatele meu și am absorbit totul în mine. Încă un om avea să-și vadă copiii mari, avea să-și cunoască nepoții, avea să facă dragoste cu soția lui, avea să meargă la pescuit, să se uite în un film sau să iasă pe lacul Burton într-o barcă veche din lemn.

Partea uimitoare în ce privește transplanturile, în afară de faptul că funcționează, este aceea că le permite oamenilor să simtă din nou. Lucrul care îmi plăcuse cel mai mult la viața mea de dinainte era acel prim zâmbet pe care-l afișa pacientul odată ce se trezea. Pentru că odată cu acel zâmbet, știam că nu-i oferisem persoanei aceleia doar o nouă pompă. Îi oferisem o pompă nouă care-i permitea acelei persoane să trăiască, să-și exprime sentimentele. Acel zâmbet, mai mult chiar decât cea dintâi bătaie a inimii, era cel care-mi transmitea că reușisem.

Inima nu pompează doar sânge, ea este sursa sentimentelor noastre. Din ea, și din cauza ei, oamenii râd, plâng, se mânie, cresc și cunosc bucuria, empatizează, trăiesc o gamă foarte variată de sentimente.

Da, drumul ce trebuie parcurs după transplant nu este lipsit de provocări. Acestea sunt multe și complexe. Pacientul trebuie să respecte pentru tot restul vieții un regim medicamentos alcătuit din câteva zeci de medicamente pe zi, care au menirea de a forța organismul să accepte organul străin. Iar doctorul trebuie să țintească sistemul imun pe care trebuie să-l slăbească, încât acesta să nu respingă inima cea nouă. Dar cu toate astea, cu toată durerea legată de intervenție, cu toată agonia

revenirii, cu tot drumul lung ce trebuie parcurs până la recuperarea sănătăţii şi cu toate schimbările ce trebuie făcute pentru tot restul vieţii continuăm mereu să întâlnim oameni care ar da orice pentru a li se oferi şansa să se întindă pe mesele noastre de operaţie şi să ne lase să le scoatem inimile afară.

Când m-am întors să plec, am observat hârtiuţa galbenă de notiţe ce fusese lipită de sticlă. Doar patru cuvinte, aşternute pe hârtie cu scrisul lui Royer, foarte citeţ din cauza faptului că folosea doar litere mari: *MAI PRESUS DE ORICE...*[1]

M-am întors tiptil înapoi în salonul lui Annie şi-l găsii pe Royer aplecat peste patul ei, controlând-o. Cindy era întinsă şi dormea pe canapeaua extensibilă lipită de perete. În şosete, m-am tras repede în penumbră, privindu-l. Royer era meticulos. Făcu câteva adnotări pe fişa ce se afla la picioarele patului ei.

Când se ridică şi dădu să plece, Cindy tresări, se ridică în capul oaselor şi spuse repede:

— E bine?

— Foarte, spuse Royer în şoaptă. Am trecut să văd ce face înainte să mă duc acasă. Culcă-te la loc.

Ea-şi lăsă capul jos, îşi ascunse ambele mâini sub pernă şi adormi la loc.

Royer se ridică, cu stetoscopul şi tot felul de notiţe de peste zi îndesate în buzunarele halatului alb, cu hainele de spital albastre boţite şi murdare. Însurat cu meseria lui, îşi sacrificase dragostea vieţii pe altarul acestui spital Continua să meargă la întâlniri, dar la cincizeci şi patru de ani, locuia practic în spital şi dădea doar arareori pe acasă, care nu era nimic mai mult decât un simplu apartament la câteva străzi depărtare, ticsit cu mobilă pe care nu o folosise niciodată.

Modul în care ştia să se apropie de pacienţi, profesionalismul său, mâinile lui imense, zâmbetul prietenos şi vocea tandră – el reprezenta tot ce exista bun în doctori. În tot timpul cât lucrasem aici, în tot timpul cât stătusem de cealaltă parte a mesei de operaţie, nu avusesem niciodată o discuţie în contradictoriu, nici vorbă de aşa ceva. Royer şi cu mine lucrasem cam în acelaşi mod în care vâsleam împreună cu

[1]trimitere la Proverbe 4:23 (n.tr.)

Charlie. Într-un unison desăvârşit. Şi pentru prima oară de când murise Emma, îmi lipsea acel unison.

Ieşi afară, iar eu mă strecurai încet după uşă, după care m-am aşezat pe scaunul de lângă Annie şi mi-am dorit să fi avut scrisoarea Emmei la mine.

Am căzut într-un somn agitat, pentru că visul meu nu mă lăsa să dorm cum trebuie. Oricât de mult încercam să torn apa aceea, pur şi simplu nu reuşeam să ţin cana de unul singur în mâini. Se făcea mult prea grea.

Când primele dâre de lumină începură să pătrundă prin sticlă şi îmi luminară faţa, dându-i o strălucire albă, mi-am dat seama în cele din urmă care era gândul care mă ţinea treaz noapte de noapte. Ceva ce ştiusem şi uitasem, ceva simplu, dar totodată atât de profund, ceva ce-i promisesem Emmei că nu aveam să uit niciodată.

Deşi inima este un organ uimitor, transplantul nu-ţi permite să alegi emoţiile pe care le doreşti. Nu ai de-a face cu o jucărie gen Mr. Potato Head[2]. Alegi să mergi înainte, să efectuezi transplantul şi trebuie să accepţi tot pachetul. Asta înseamnă că pe lângă o bucurie imensă, ai parte şi de o tristeţe imensă. Nu e ca un antricot, unde poţi tăia jos toată grăsimea pe care n-o doreşti înainte să-l înfuleci.

Pacienţii care au suferit un transplant sunt norocoşi într-o privinţă. Garantat nu vor mai simţi niciodată durerea de inimă. Atunci când transplantezi o inimă, lezezi toate terminaţiile nervoase ce ajung la ea. Cu toate tehnicile şi cunoştinţele medicinii moderne, este imposibilă ligaturarea acelor terminaţii nervoase. Arterele da, nervii nu. Astfel, în timp ce pacienţii cu transplant de cord au parte de toată varietatea de sentimente, nu mai primesc şi povara durerii asociată acestora.

Dacă vor mai avea vreodată un infarct, nu o vor simţi. Ar putea suferi un blocaj complet şi total al întregii inimi, cel mai masiv infarct suferit vreodată de un om şi nu ar şti că li se întâmplă ceva până când n-ar mai

---

[2]*Mr. Potato Head* – jucărie americană constând dintr-un model de cartof din plastic care poate fi decorat cu o varietate de piese ataşabile din plastic, cum ar fi urechi sau ochi, pentru a obţine o faţă. Jucăria a fost inventată şi dezvoltată de George Lerner în 1949, şi apoi preluată de distribuitorul Hasbro în 1952 (n.tr.).

putea respira şi ar muri. Cam ca un motor care rămâne fără benzină. Niciun semnal, în afară de ultima zdruncinătură şi apoi linişte. De aceea transplantarea copiilor este un subiect atât de delicat – pentru că dacă ei nu recunosc semnele şi dacă nu le sunt suficient dezvoltate capacităţile de comunicare, nu vor şti niciodată dacă ceva e în neregulă şi probabil că nici tu, ca doctor al lor, nu o vei afla, pentru că nu ţi-o pot comunica.

Cum stăteam aşa, fără să dorm, lăsând razele soarelui să-mi încălzească faţa, m-a frapat realizarea faptului că folosisem ultimii cinci ani în încercarea mea de a-mi leza terminaţiile nervoase ale propriei inimi. Luasem un bisturiu şi scrijelisem cu grijă un şanţ de jur împrejurul ei, secţionând toţi nervii, în timp ce arterelor le permisesem să rămână intacte.

Autodiagnosticul este în cel mai bun caz dureros. Sau, să-l citez pe dr. Trainer, „Doctorul care se tratează pe sine este un pacient neghiob şi un doctor neghiob totodată".

Iar în timp ce medicina este incapabilă să regenereze nervii, inima însăşi îi poate autogenera, făcând din nou să crească acele terminaţii legate de emoţii în literalmente câteva milisecunde. Pentru ca aceste terminaţii să prindă din nou rădăcini, să înmugurească şi să-şi regăsească drumul înapoi în jurul inimii mele împietrite şi bolnave, tot ce fusese necesar să se petreacă fusese să stau de vorbă împreună cu Royer pe marginea patului unui pacient, să o privesc pe Annie cum îşi primeşte cu mult curaj anestezia şi apoi cum respiră simplu, ajutată cu greu de o inimă obosită şi să o ascult pe Cindy cum se îngrijeşte de oricine altcineva în afară de ea însăşi.

Şi acolo, nu departe de suprafaţă, pluteau amintirile despre Emma şi Charlie. După ce studiasem inima mai bine de treizeci de ani, după peste o sută de transplanturi şi nenumărate alte operaţii, nu reuşeam să-mi scot propria inimă din piept. Am privit în jos, am văzut lacrimile care-mi umezeau acum cămaşa şi mi-am dat seama că nu fusesem nici măcar pe aproape s-o fac.

Capitolul 47

Micul dejun sosi devreme, iar Annie mâncă de parcă n-ar fi văzut mâncare de o săptămână. Asistentele din tot spitalul auziseră că era internată şi că se trezise şi începură să se perinde prin salon neanunţate. Asta se dovedi prea riscant pentru mine, aşa că i-am spus lui Cindy că mă duc să-mi iau un ziar şi am rămas departe până când m-a sunat pe telefonul meu mobil şi m-a rugat să aduc Suburbanul lângă spital.

Mike Ramirez o însoţi pe asistenta care o aduse pe Annie afară. Am deschis sistemul automat de blocare a portierei şi am rămas, nepoliticos, în spatele volanului în timp ce Mike o ajută pe Annie să coboare de pe cărucior şi să se urce în maşină. Cindy luă noua provizie de animale de pluş a lui Annie şi îl îmbrăţişă pe Royer, care îi urma. Mike duse cărucior ul înapoi în spital, o uşurare pentru mine, iar Royer se rezemă de geam. Se nită în Annie, apoi la Cindy şi faţa lui trecu din nou de la trăsăturile paterne la cele de doctor.

Schimbarea o anunţă pe Cindy că trebuia să se pregătească. Se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept.

Royer spuse:

— Diseară o s-o trec pe Annie pe listă.

Îi puse mâna pe umăr şi spuse:

— E timpul.

Cindy dădu din cap şi spuse:

— Veţi mai încerca o dată să-l găsiţi pe Dr. Mitchell?

Royer dădu afirmativ din cap.

— Am şi făcut-o deja. Să zicem că... i-am lăsat un mesaj. Dacă nu am nicio ştire de la el până mâine, o să sun la Macon. În fond, odată

ce o trecem pe listă, putem intra-n acţiune în orice clipă. Ar putea fi mâine, ar putea fi luna viitoare sau peste trei luni.

Îi întinse lui Cindy o pungă din plastic care conţinea două pagere şi un telefon mobil.

— Să le ai întotdeauna cu tine, 24 de ore pe zi. Ţine-ţi mobilul la îndemână şi nu uita să-l încarci la timp.

Zâmbi.

— Telefonul este echipat cu GPS, aşa că dacă trebuie să dau de voi cu elicopterul, avem toate şansele să vă găsim. În câteva cuvinte, dacă pagerul ţi se stinge, dar mobilul ţi e deschis, o să ştiu imediat unde sunteţi. O, şi ce faci dacă se stinge pagerul? Trebuie să te gândeşti să ajungi cumva la spital.

Cindy ţinea punga în mâini, ca pe o hartă ce-o ducea la comoara pierdută din Sierra Madre.

Royer arătă spre ele amândouă.

— Nu uita, nu pleci nicăieri fără pager. Chiar şi când eşti sub duş, vreau să-ţi fie suficient de aproape să poţi ajunge la el.

Cindy îl bătu uşor pe Royer pe încheietura mâinii şi mimă un cuvânt: *Mulţumesc.*

— Cum să nu. Acum, duceţi-vă acasă, las-o să se odihnească, dar nu te purta cu ea de parcă ar fi invalidă. Las-o să iasă pe-afară. Soarele i-ar putea prinde bine. E cât se poate de vie încă. Haide, poartă-te cu atare cu ea.

Nici nu apucarăm să ieşim din parcare, când Annie spuse:

— Reese? Ai auzit că testul meu a mers bine şi că nu m-am trezit?

— Da, am spus, privind-o în oglinda retrovizoare. Am auzit.

Cindy îi întinse lui Annie pagerul ei şi amândouă şi-l prinseră în talie, de haine. Cindy petrecu câteva minute acomodându-se cu telefonul mobil. În cele din urmă îl băgă în geantă şi schiţă un zâmbet timid.

— N-am avut niciodată un telefon mobil până acum. Sper să-mi dau seama cum se foloseşte înainte să am nevoie de el.

NE-AM OPRIT LA *THE WELL* PENTRU PRÂNZ. LE-AM DAT SĂ MĂNÂNCE CÂT ŞI-AU DORIT, APOI LE-AM DUS ACASĂ.

Când am intrat pe aleea ce ducea la casa lor, ceea ce ne văzură ochii

nu era deloc o imagine plăcută. Condensul se prelingea pe faţa interioară a geamurilor şi un şuvoi de apă se revărsa continuu pe sub uşa de la intrare, scurgându-se peste veranda de ciment din faţa casei. Cindy îşi acoperi gura cu mâna, iar eu am spus:

— Voi staţi aici.

Am deschis uşa, ca să găsesc toată casa mustind de apă din tavan şi până în covoare. Am înaintat cu greu până în bucătărie, trezindu-mă sub un adevărat duş ce se revărsa din tavan şi am descoperit că o ţeavă din perete se fisurase. După multiplele găuri apărute prin încovoierea căpriorilor ce susţineau tavanul, am dedus că o fisură mică a ţevii emisese iniţial un şuvoi mic şi cu debit redus, până când ţeava se despicase de tot, inundând spaţiul de deasupra tavanului. Torentul din pod căutase un loc prin care să se scurgă şi-n cele din urmă îl găsise. În dormitor, apa avea aproape zece centimetri şi nici în sufragerie nu era mai bine. Animalele de pluş ale lui Annie arătau de parcă fuseseră invitate la o petrecere la piscină. Am reuşit să închid apa, dar uscarea locuinţei avea să necesite aproape o săptămână şi până atunci un mucegai negru şi plin de spori avea să acopere pereţii într-un strat compact.

Am ieşit.

Cindy întrebă:

— Oare vreau să intru şi să văd ce-i înăuntru?

— E destul de rău, am spus. Ascultaţi la mine, haideţi să ne batem capul cu asta mâine. Acum, să mergem mai bine la mine acasă.

Am închis ţeava de apă ce ducea la casă şi am lăsat uşile larg deschise. Restul trebuia să aştepte.

Le-am dus la mine să se instaleze, apoi m-am întors la casa lor şi am strâns cele câteva lucruri de care îmi spuseseră că aveau nevoie. Am deschis geamurile şi am petrecut următoarele trei ore scoţând toată apa pe care am reuşit s-o adun cu mopul, apoi am instalat trei ventilatoare pe podea, să pună în mişcare aerul din toată casa.

Privind toată nebunia din casă, am sunat-o pe Cindy şi am întrebat-o:

— Nu vrei să-l contactezi pe agentul tău de asigurări şi să-l rogi să trimită pe cineva până sunt eu alci?

— Nu-i nevoie.

— De ce nu?

— Hai să spunem că... am fost autoasigurate.

Cindy făcu o pauză şi am avut impresia că o aud rozându-şi o unghie.

— Ei bine, oricum nu prea aveam noi cine ştie ce, aşa că dacă pierdem tot ce-i acolo nu ne va afecta prea mult, cum s-ar fi întâmplat dacă am fi avut mai multe lucruri şi mai mulţi bani.

ANNIE DORMI TOATĂ DUPĂ-AMIAZA, ÎN TIMP CE CINDY UMBLA NELINIŞTITĂ de colo-colo pe terasa de deasupra şopronului bărcilor, gândindu-se la alternative. Eu trebăluiam cu tot ce-mi cădea în mâini prin atelier, ceea ce nu era cine ştie ce. Le-am terminat masa, şi băncuţele, dar nu aveam niciun chef să lucrez la Hacker. Aşa că m-am apucat să curăţ uneltele, am ceruit caiacul nostru şi am urmărit-o pe Cindy printr-o crăpătură a uşii glisante.

Când coborî scările, odată cu soarele ce se apropia de asfinţit, m-am hotărât să încerc să o binedispun.

— Hei, vreau să-ţi arăt ceva.

Cindy intră şi am condus-o la masă, după care am îndepărtat prelata ce o acoperea. Am scos şi băncile şi am arătat spre ea cu palma desfăcută.

— Sunt pentru tine şi Annie.

Rămase cu gura căscată şi se aşeză cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu se rupă ceva sub greutatea ei.

— Nu te teme, e destul de solid. Ar fi nevoie de o tornadă să mai desfacă toate astea.

Îşi trecu mâna peste tăblia mesei, urmând direcţia fibrelor, apoi spuse:

— Tu le-ai făcut?

— Ăăă... da. Nu-i...

— E incredibil, mă întrerupse ea. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Din ce e făcut?

— Este inimă de pin. Acum vreo doi ani, eu şi Charlie l-am scos dintr-un şopron vechi ca şi al tău, doar că lemnul era ceva mai vechi, de prin 1840.

Ochii lui Cindy se măriră şi în colţuri i se iviră lacrimi.

— Am îmbinat scândurile între ele. Cu alte cuvinte, nu există niciun cui în ea. Toate componentele sunt într un anume fel îmbinate între ele.

Îşi plimbă degetele de-a lungul marginilor, reţinându-şi lacrimile cât putea mai bine. Dar în cele din urmă, un le mai putut zăgăzui. După un minut sau două, umerii i se zguduiau şi un amestec de teamă şi mânie se revărsă din sufletul ei.

Am şezut lângă ea, nesigur dacă să stau nemişcat sau să-mi pun braţul pe după ea. Dar ea-mi căzu în braţe şi-şi îngropă faţa la pieptul meu.

– Reese, spuse ea printre suspine, nu-mi pasă de lucrurile mele, serios nu-mi pasă. Oricum nu am mare lucru. Dar fetiţa aceea de colo abia se mai ţine în viaţă...

Se îndreptă de spate.

– De ce? Dumnezeu ştie toate câte se petrec aicea jos. El nu e în necunoştinţă de cauză. Dar de ce se întâmplă toate astea? De ce?

Nu am făcut nicio încercare să-i răspund.

Zece minute mai târziu, când cămaşa mi-era udă leoarcă şi lacrimile ei secaseră, se îndreptă de spate şi scutură din cap.

— Am încercat să fiu tare, atât de multă vreme. Mai întâi sora mea, apoi Annie. Acum casa. Pur şi simplu nu ştiu cât mai pot duce.

Cindy începea să prezinte semnele clasice ale tuturor membrilor de familie care suferă alături de un pacient, în aşteptarea unui transplant. O mai văzusem înainte. Singura diferenţă era că Cindy avea dreptate. Purtase povara asta singură şi pentru mult timp. Avusese două slujbe, uneori chiar trei, sacrificase tot ce-şi dorise pentru a avea grijă de Annie, iar acum, la capătul poveştii ăsteia, se simţea de parcă dăduse greş. Sau tocmai dădea greş. De asemenea lua în considerare şi posibilitatea de a rămâne singură.

Am ieşit împreună pe doc, unde Charlie şedea ud leoarcă, cu Georgia întinsă în poala lui, la fel de udă.

— Hei, amice, am spus.

Îmi făcu cu mâna.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar am auzit un zgomot pe-aici pe care nu l-am mai auzit înainte... cel puţin nu de multă vreme... şi cred că m-am panicat puţin.

M-am întors spre Cindy.

— Cât timp a trecut de când n-ai mai fost mai departe de treizeci de metri de Annie?

Cindy se uită la mine, puţin nesigură, apoi spuse:

— Mult timp. De ce?

— Ai avea ceva împotrivă dacă Charlie ar rămâne să vadă puţin de Annie, o oră sau cam aşa?

Cindy continua să se uite spre casă, apoi înapoi la Charlie, apoi la mine:

— Fără supărare, dar dacă...

La care am întrerupt-o.

— Va fi pe mâini bune. N-o să păţească nimic astăzi; şi aş vrea să-i arăt ceva. Nu o să lipsim prea mult şi nici nu ne ducem prea departe.

Cindy se uită înapoi spre casă, apoi spuse:

— Ei bine...

— Aşteaptă-mă aici, am spus.

Am urcat la etaj, am luat-o pe Annie de pe canapeaua unde stătea întinsă şi citea şi am adus-o jos, unde am pus-o în hamacul meu.

Aşa că în timp ce Charlie şi Georgia o întreţineau pe Annie pe acoperişul şopronului bărcilor, eu am lăsat caiacul la apă şi am ajutat-o pe Cindy să se vâre în locul ei. Am ieşit uşor din golf şi am intrat în Tallulah. Umerii lui Cindy se încordară odată ce casa ieşi din câmpul ei vizual. Am bătut-o uşor pe umăr şi am spus:

— OK, să ştii că nu-i pe degeaba.

Ea-şi apucă vâslele, le lăsă în apă sincrouizându-se cu mine şi am suit în amonte împreună, împotriva curentului uşor şi nu prea rapid. După zece minute, o parte din încordare îi dispăruse. Încă cinci şi Cindy transpira. După alte cinci, începuse să zâmbească şi să observe lumea din jur.

Am alunecat pe sub pod, am apucat pe unul din pâraiele mai mici şi după o jumătate de oră s-a întors, a privit în jur şi şi-a fluturat mâna spre peisaj.

— N-aveam nici cea mai mică idee.

Se uită înapoia bărcii, la cercurile perfecte ce apăreau şi apoi dispăreau în urma ei.

— Îmi place asta.

După o oră, spuse:

— Reese, e extraordinar. Serios, dar...

Am dat din cap.

— Ştiu.

Eu am întors barca şi am spus:

— O să ajungem înapoi mult mai repede dacă mă ajuţi.

Ea zâmbi şi-şi lăsă vâslele în apă, iar eu o urmării cum vâslea. Când am ajuns la şopronul bărcilor, Charlie se străduia din răsputeri să îşi execute cât mai bine reprezentaţia lui de bărbat nevăzător făcând balet, iar Annie râdea atât de tare că se ţinea cu mâinile de burtă.

Am pregătit o supă şi nişte salată rece cu ton şi am întins masa pentru cină pentru noi patru pe verandă, în timp ce Annie făcea duş.

Cindy strigă de sus:

— Reese? Aş putea să folosesc cada ta?

Întrebarea ei mă blocă. Charlie, care stătea lângă mine şi amesteca uşor prin supă, se întoarse spre mine şi dădu afirmativ din cap. Şi mi-am dat seama, în timp ce mă gândeam ce să-i spun, că Charlie avea dreptate. Emma ar fi vrut să o las.

— Sigur! am spus. Prosoapele sunt în dulapul din spate.

După o oră, după ce Annie, Charlie şi cu mine terminaserăm de mâncat, Cindy coborî pe scări, cu picioarele străvezii şi stafidite. Părul îi era ridicat într-un coc, avea broboane mari de sudoare îngrămădite încă la tâmple şi era îmbujorată la faţă.

— Asta, spuse ea şi arătă înspre etaj, e cea mai fantastică vană în care am făcut bale vreodată.

Charlie zâmbi, iar eu i-am pus o farfurie lui Cindy.

Toţi patru am urmărit soarele dispărând la asfinţit, apoi Charlie şi cu Georgia s-au dus acasă înot. Când Annie adormi pe canapea în jur de ora zece, am dus-o sus, iar Cindy îndepărtă cearşafurile protectoare din camera mea de oaspeţi. M-am dus spre uşă, iar ea mă urmă.

Se opri, rezemându-se de uşa pe jumătate închisă şi mă opri chiar înainte să cobor scările.

— Reese?

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Îţi mulţumesc pentru astăzi. Pentru că m-ai ascultat. Mâine o să fiu mai bine.

Am încuviinţat din cap.

— Ştiu. Încearcă să te odihneşti puţin.

M-am aşezat pe verandă, zăbovind deasupra unei ceşti de ceai rece şi ascultam la Cindy cum se mişca prin cameră şi cum stinse lumina ceva mai târziu.

La miezul nopţii am descuiat biroul, am luat scrisoarea din sertarul de sus al biroului meu şi am ieşit afară, scăldat în razele lunii. Se făcuse răcoare. Un vânt uşor bătea pe deasupra lacului şi făcea frunzele să foşnească, frunze care începuseră să îşi schimbe uşor culoarea, îmbrăcând diferite nuanţe de roşu şi galben. Stelele erau o puzderie, iar luna îmi proiecta umbra de-a lungul treptelor. Am luat o lumânare din şopron, m-am culcat în hamac şi i-am aprins fitilul.

Am ridicat scrisoarea sus, în lumina stelelor, spre lună, iar apoi deasupra lumânării. Fără să reuşesc să discern nimic, mi-am strecurat degetul pe sub faldul îndoit şi lipit al plicului şi mi l-am ţinut acolo. Iarăşi ajunsesem la punctul acesta.

La etaj, dinspre geamul camerei de oaspeţi, am auzit-o pe Annie tuşind. A tuşit o dată, apoi a doua oară şi o făcu de aproape douăzeci de ori până să se oprească. Annie se linişti, lumina se stinse şi se lăsă din nou tăcerea.

O clipă mai târziu, Charlie şi Georgia îşi făcură apariţia pe docul lui, de cealaltă parte a lacului. Se opri şi ascultă, apoi privi spre locul în care mă legănam.

Spuse încetişor:

— Ai auzit?

Am privit spre casă, apoi spre Charlie.

— Da.

Rămase multă vreme cufundat în tăcere, apoi spuse:

— Faci ce cred eu că faci?

Mi-am coborât privirea la scrisoare. Lângă mine lumânarea pâlpâia şi ceara se împrăştia peste tot, pe lemn.

— Mda.

Charlie dădu doar din cap şi aşteptă un moment prelung, plin de greutate. Chiar când mă gândeam deja că avea să se întoarcă şi să intre înapoi în casă, îşi ridică din nou privirea şi spuse:

— Stitch?

Nu i-am răspuns. Ştiam ce vroia.

Charlie aşteptă, apoi vorbi din nou:

— Johnny?

Trecuse multă vreme de când Charlie îmi spusese astfel. M-am ridicat şi m-am apropiat de balustradă; apa lucea întunecată sub mine.

— Da, Charlie.

— Te rog... te rog citeşte scrisoarea.

Charlie se întoarse, o bătu uşor pe cap pe Georgia, care o luă la fugă înaintea lui, apoi sui scările, ţinându-se de balustrada de funie drept călăuză.

M-am aşezat în hamac, mi-am strecurat degetul pe sub pliu şi l-am împins spre lipiciul care-şi îndeplinise rostul de atâta vreme. În cele din urmă am tras, iar hârtia se desfăcu. Am scos scrisoarea, şi am apropiat lumânarea de ea. Un vânt uşor se ridică de pe lac şi-mi stinse lumânarea. Nu m-am sinchisit să o reaprind. Lumina lunii îmi era suficientă.

Dragă Reese...

După moartea Emmei, începusem să mă prezint folosindu-mi al doilea nume, pentru că, unu la mână – îmi permitea să mă ascund, şi doi – era numele pe care ea-l folosea când mi se adresa atunci când eram singuri.

Adu-ţi aminte, eu nu sunt singura. Mai sunt şi alţii. Şi cu toţii strigăm: „Fii alături de mine când lumina se stinge, când sângele mi se scurge şi toţi nervii încep a mă furnica, când inima mi-e bolnavă şi toate rotiţele Fiinţei încep a se domoli. Fii alături de mine când simţurile-mi sunt vlăguite de chinuri ce speranţa mi-o pradă; şi Timpul, un colb ce nesăbuit se împrăştie, şi Viaţa, o flacără ce-n jurul său revarsă Furie."[1]

Te rog, Reese. Fă-o pentru mine, dar, şi mai important, fă-o pentru ceilalţi ca mine care plâng precum acea pasăre-cardinal de pe pervazul camerei noastre. Te iubesc. Te voi iubi mereu.

A ta, Emma.

---

[1]primele două strofe din poezia *Be near me when my light is low* de Lord Alfred Tennyson (1809 - 1892) (n.tr.)

M-am ridicat din hamac, am coborât treptele şi mi-am luat cele necesare din atelier. Am construit micuţa mea bărcuţă, am ridicat catargul la locul lui, l-am stropit cu gaz lichid de încărcat brichetele şi i-am dat drumul. A plutit uşor, împinsă de briză, iar când ajunse la curentul râului Tallulah, a apucat-o spre miazăzi şi apoi înspre lună. Câteva sute de metri mai încolo, lumânarea arse de tot, aprinse combustibilul, iar velea luă foc. În depărtare, flacăra crescu, sfârâi, apoi dispăru în adâncul sumbru de dedesubt.

Sunt doar cenuşă, când eu ardeam cândva în flăcări.

Am stat în picioare pe ţărm, înfipt în fâşia îngustă de uscat pe care îmi construisem căminul. M-am întors, fără să ştiu cu adevărat unde mergeam sau ce făceam şi am văzut-o pe Cindy scăldată în razele lunii iar cămaşa de noapte uzată, ce-i ajungea până la glezne, părea aproape translucidă în lumina aceea. Nu spuse nicio vorbă, dar pe faţa ei am văzut o durere nemărginită.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, am spus.

Înghiţi greu şi dădu încet din cap.

— O să te superi, dar trebuie să-ţi arăt.

Am luat-o de mână, am dus-o sus la etaj şi am descuiat uşa biroului meu. Am aprins lumina şi m-am dat la o parte, lăsând-o să intre.

Pe pereţi atârnau diplomele şi distincţiile acordate lui Jonathan Reese Mitchell. Pe toţi pereţii, pe rafturi şi pe birou se aflau o mulţime de poze ale Dr. Jonny Mitchell şi ale pacienţilor lui – fiecare zâmbind, fiecare în viaţă. Pe birou se afla un stetoscop, o cheie a unui orăşel din sudul Georgiei care-mi fusese acordată de primarul de acolo, a cărui operaţie de by-pass decursese cu brio, diferite pace-makere ieşite din uz sau inimi mecanice pe care le foloseam ca şi *presse-papiers*. Sub geam se afla un model didactic al unei inimii, cam de mărimea unei mingi de fotbal. Şi printre toate astea, se aflau strecurate poze ale Emmei cu mine. Charlie apărea şi el în multe dintre ele. Şi răsfirate peste tot biroul meu, erau fişele şi documentele medicale ale lui Annie Stephens pe care le obţinusem de pe internet.

Cindy făcu înconjurul camerei, cu gura căscată, plimbându-şi degetele pe marginile ramelor şi pe liniile pervazului. În cele din urmă, se aşeză la biroul meu, văzu fişele, rezultatele muncii mele şi brusc, ca o

lovitură de trăsnet, toate piesele puzzle-ului căzură la locurile lor.

Pe faţă i se citeau valurile de emoţie care treceau prin sufletul ei, precum aurora boreală: derută, mânie, durere, trădare. Fiecare apărea, dispărea, trecea pe nesimţite în cealaltă.

— Cum ai putut? spuse ea în şoaptă.

— E o poveste lungă.

Cindy se ridică de pe scaun, se duse lângă unul dintre pereţii cameiului, se lăsă să alunece jos şi-şi ridică genunchii la piept. Nu mai scoase nicio vorbă, dar limbajul trupului ei care era foarte rigid îmi spuse cam tot ce trebuia să aud.

Am luat aer adânc în piept şi am început de la pozele cu mine, Emma şi Charlie când eram mici. I-am povestit despre copilăria noastră, despre medicamentele Emmei, despre vindecătorii religioşi, despre frământările părinţilor ei, despre facultatea de medicină, despre dr. Trainer, Nashville, despre fascinaţia mea faţă de transplanturi, despre călătoria spre Atlanta, despre agravarea sănătăţii Emmei şi despre cina noastră cu Royer. I-am povestit despre munca mea, despre cum alcătuisem echipa, şi apoi despre ultimul nostru sfârşit de săptămână la lac. Şi când am ajuns la partea asta i-am spus aproape tot.

Ora patru dimineaţă ne găsi epuizaţi, îndureraţi, neştiind ce să mai spunem.

După o tăcere ce păru că nu se mai sfârşea, Cindy începu să vorbească, cu vocea frântă.

— Reese, nu o să te întreb decât o singură dată. Dacă vei spune nu, o să te rog frumos să ne duci acasă. Dar dacă spui da, aş vrea să o spui din toată inima. Nu vreau jumătăţi de măsură, pentru că Annie are nevoie de tine în întregime. Şi vreau să ştiu chiar acum, o vei salva pe Annie?

Cum şedeam acolo pe podea, sub umbra a tot ce fusesem cândva şi a tot ce sperasem cândva să fiu, am spus da. Cuvântul luă naştere încet şi apăru de undeva din adâncuri, dintr-un loc retras din spatele sufletului meu, acolo unde terminaţiile nervoase ce ajungeau la inima mea palpitau de senzaţii.

Cindy luă adânc aer în piept, privi în jur prin încăpere şi scuturâ din cap. Şi multă vreme, tot ce am făcut a fost să şedem acolo, lăsând

adevărul să ne pătrundă sau să se scurgă în afară, în funcţie de locul în care te aflai. Nu amvorbit aproape o jumătate de oră.

În cele din urmă,m-am ridicat şi am spus:

— Mai am un lucru de făcut. Trebuie să-i spun lui Charlie.

Ea păru derutată.

— Dar el nu ştie?

— Nu ştie chiar tot

— Eu ştiu tot?

— Nu, dar mai înâi trebuie să-i spun lui.

Ea dădu din cap şi în timp ce m-am dus spre doc, m-am întors şi am văzut că ea mă urmărse afară, iar acum rămase pe verandă, cu braţele încrucişate, dar cu umerii relaxaţi. Ea spuse încetişor:

— Te superi dacă- sun pe Royer?

— Nu, nu mă supăr. Spune-i că iau eu legătura cu el.

Am privit peste lac, apoi m-am întors spre ea.

— Poate mai târziu, după-masă.

Am sărit în apă, am ieşit pe docul lui Charlie şi am fost întâmpinat de Georgia care mă linse peste tot. Dădu din coadă, apoi fugi înapoi la Charlie, care şedea pe treptele de jos, cu muzicuţa în mâini, cântând încet, doar pentru sine. Mă auzi cum am ajuns pe doc, cum m-am scuturat de apă şi apoi că m-am aşezat lângă el.

El vorbi cel dintâi.

— I-ai spus?

— Mda.

— Şi cum a luat-o?

M-am uitat printre copaci şi am văzut-o cum se legăna încet, pe verandă, privind pe deasupra lacului.

— Nu sunt sigur... Adică, e şocată şi supărată, dar cred că a luat-o destul de bine.

Charlie dădu din cap şi îşi roti muzicuţa între degete.

— Deci în sfârşit ai venit la mine să-mi spui lucrul care-ţi stă pe suflet de cinci ani încoace şi n-ai avut curajul să mi-l spui încă?

Am rămas ca trăsnit.

Charlie se rezemă de balustradă şi se întoarse cu faţa spre mine. Îşi trecu degetele peste faţa mea şi apoi îmi ţinu faţa în mâini.

— Stitch, sunt eu orb, da' nu-s prost.

Își retrase mâinile și așteptă.

— Am început să le iau cândva în facultate, am spus, privindu-mi rușinat mâinile. Nu am nicio scuză pentru asta, dar în zilele în care nu dormeam, în mijlocul tensiunilor și a responsabilităților, am găsit ceea ce-mi trebuia în câteva madicamente. Diferite. Ele m-au ajutat să rămân treaz multe ore, să lucrez mai concentrat și apoi să dorm foarte puțin.

Am făcut o pauză.

— Datorită lor, chiar dacă veneam acasă mort de somn, mai puteam totuși să mă întind în pat lângă Emma și să îi ascult inima bătând.

Mi-am închis ochii și mi-am trecut degetele pieptene prin păr.

— Am vrut... voiam să știu că e vie. Medicamentele m-au ajutat să ajung dincolo de limitele de care era capabil trupul meu. Ele m-au ajutat...

Am scuturat din cap.

Charlie luă adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul, încetul cu încetul.

— Și asta a durat toată perioada cât am fost rezident și apoi toată perioada de specializare în transplantologie. Îmi spuneam mereu că odată ce terminam cu operația, aveam să mă las, să renunț de tot la ele, să mă duc undeva pentru recuperare, dacă era necesar, că o făceam pentru Emma, pentru noi. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. În noaptea în care a murit Emma, am... luasem mai multe doze în acea zi... mai multe decât luasem vreodată, să mă ajute să duc la capăt transplantul la doamna aceea pe care o chema Shirley. Când am ajuns acasă, eram terminat... până în momentul acela, nu închisesem un ochi timp de aproape patru zile. Apoi m-am întins în pat și nu am mai reușit să îmi țin ochii deschiși. M-am prăbușit.

Când m-am trezit și am auzit bufnitura din bucătărie, eram atât de... ei bine, nu mai fusesem atât de obosit de multă vreme. În toată ultima săptămână încercasem să alcătuiesc echipa, să plănuiesc totul, să mă asigur că aveam toate cele ce-mi erau necesare...

Am tăcut o clipă.

— Cred că a încercat să mă trezească, probabil mai bine de treizeci de minute. La început mai încet, apoi tot mai... tot mai violent, pe măsură ce durerea ei devenea tot mai intensă.

Charlie îşi trecu vârful degetelor peste braţul meu şi simţi cicatricile subţiri pe care mi le lăsaseră unghiile Emmei.

— Charlie, dacă ar fi reuşit să mă trezească... nu am fi avut conversaţia asta acum.

Charlie se ridică în picioare, se duse până la marginea docului, îşi cufundă mâinile în apă şi-şi stropi faţa. Apoi se aşeză jos, rezemându-se de un stâlp, şi-şi ridică genunchii chiar în momentul când primele raze de soare îşi făcură apariţia deasupra copacilor.

— Stitch, spuse el, nu m-am aşteptat niciodată să o văd pe sora mea absolvind liceul, darămite să mai ajungă şi la cea de-a douăzeci şi unu aniversare a zilei ei de naştere. Şi dacă mi-ai fi spus când eram copii că o să apuc să fiu domnişor de onoare la nunta ei, ţi-aş fi spus că te-ai scrântit la cap. Emma a reuşit să trăiască până la treizeci de ani, pentru că tu i-ai oferit speranţa că ar putea trăi mai mult de atât.

Charlie scutură din cap.

— Fata aceea te-a iubit, frate. Tu i-ai dat douăzeci de ani peste câţi i-ar fi putut da oricine altcineva de pe planeta asta. Şi asta nu are aproape nicio legătură cu abilităţile tale de doctor, ci aproape în totalitate cu ceea ce eşti tu ca persoană. Tu i-ai dat o inimă nouă Emmei acum mult timp, doar că nu în felul în care ţi-ai imaginat tu.

Chicoti de unul singur.

— Speranţa este un lucru uimitor. Am văzut-o la Emma. Am văzut-o cu ochii mei.

Charlie se ridică, se apropie de mine şi se lăsă pe vine.

— Chiar azi mă gândeam la Helen Keller şi la ziua când Annie Sullivan a dus-o la sala pompelor şi i-a vârât mâna sub apa care curgea, apoi i-a scris a-p-ă în palmă. Atunci când Helen a realizat că acel lichid răcoros care-i curgea printre degete era a-p-ă, s-a întâmplat ceva inexplicabil. A spus, parafrazez, „Cuvântul vieţii mi-a trezit sufletul, mi-a dat lumină, speranţă, bucurie şi m-a eliberat".

Charlie se ridică şi se întinse după mâna mea. I-am dat-o şi m-a condus până la marginea docului, a îngenuncheat, mi-a scufundat mâna în apă şi şi-a apropiat faţa la doar câţiva centimetri de faţa mea. I-am simţit răsuflarea pe faţă şi am văzut încordarea din spatele ochilor lui în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cuvintele lui Charlie

erau pline de durere.

— Închide-ţi ochii.

Am făcut ce mi-a cerut.

Mi-a plimbat mâna prin apă şi a spus:

— Tu ai fost acea apă pentru Emma.

Charlie se apropie şi mai mult de mine.

— Mi-ar plăcea să îmi primesc ochii înapoi, Reese, dar între timp nu stau să-mi plâng de milă. Trăiesc. Şi tocmai asta e. Tu nu. Eu sorb viaţa în mine, trăiesc fiecare minut, însă tu eşti moartea în persoană.

Îmi apucă faţa cu o mână hotărâtă şi îmi îndreptă bărbia spre casa mea.

— Emma a murit. Nu nu. Dar pe cuvântul meu, te porţi de parcă ai fi murit şi tu. Unii oameni nu au niciodată şansa de a fi izbăviţi, dar...

Îmi dădu drumul şi scutură din cap.

— Izbăvirea ta e chiar acolo, dormind.

M-am apropiat de marginea docului şi am rămas în picioare, privind înapoi spre Charlie.

— Charlie... eu...

— Tu eşti unul din cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată, dar uneori nu te prinzi prea repede.

— Cum adică?

— Te-am iertat din noaptea în care s-a întâmplat totul. Cum altfel crezi că aş fi putut trăi aici, de cealaltă parte a golfului, la o aruncătură de băţ de tine? Dacă aş fi fost furios pe tine, crezi că aş fi putut trăi aici, zi de zi, vâslind ca prostu' pe lacul ăsta? Şi când te gândeşti că nici nu-mi place să vâslesc.

— Nu-ţi place?

— Nu. Charlie râse. E cât se poate de plictisitor, dar nu că peisajul ar lăsa de dorit.

— Da' cum de nu mi-ai spus asta niciodată?

Charlie ridică din umeri.

— Eşti cel mai bun prieten al meu. Şi-apoi, aşa mai ies şi eu din casă şi-mi ţin inima antrenată. Şi asta-i important, spuse el râzând şi lovindu-se cu palma peste piept, pen' că Domnul ştie că nu am niciun chef să ajung pe mâinile tale.

Arătă înspre casă în timp ce Georgia se rezema de piciorul lui.

— Haide, du-te. Ai niște explicații de dat, iar fetița aceea nu va înțelege la fel cum a făcut-o femeia.

— Mda, am spus, privind înapoi spre casă, știu.

Capitolul 48

Annie stătea cuibărită într-un fotoliu rabatabil, înconjurată de perne şi acoperită cu o pătură; parcă era Emma de acum zece ani.

M-am aşezat lângă ea, iar ea se ridică uşor.

— Annie, vreau să-ţi spun o poveste.

Cindy stătea pe-aproape, cu coatele sprijinite pe genunchi şi palmele cuibărite sub bărbie.

— Când aveam patru ani, m-am îndrăgostit de o fetiţă a cărei inimă semăna foarte mult cu a ta.

— Cum? Adică era bolnavă?

— Nu, am dat din cap zâmbind. Plină de dragoste.

Annie zâmbi şi ea, intrând în jocul pe care se pare că-l jucam.

— Pe măsură ce am crescut mai mari, am descoperit că inima ei semăna mult cu a ta şi în altă privinţă. Şi inima ei era bolnavă. Foarte bolnavă.

— La fel de bolnavă ca a mea?

— Într-un fel, chiar mai rău. În alt fel, nu chiar atât de rău. Pe o scală de la unu la zece, voi amândouă vă situaţi la capătul maxim al scalei.

Annie dădu din cap, de parcă ar fi ştiut asta deja.

Am continuat.

— Deci, m-am gândit că aş putea să o fac bine, aşa că mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă studiind cum să fac asta. Până la urmă... am ajuns doctor... şi am ajuns destul de bun la reparat inimile bolnave.

Annie păru derutată, dar continuă să mă asculte cu atenţie.

I-am luat mâna şi i-am ascuns-o într-a mea.

— Chiar am luat inimi sănătoase din oameni aflaţi în moarte cerebrală şi...

Faţa lui Annie se făcu albă ca varul.

— ...le-am pus în oameni care aveau nevoie de ele.

Privirea neîncrezătoare din ochii ei se intensifică.

Am dat din cap.

— Dr. Royer a fost partenerul meu şi...

Annie mă întrerupse.

— Tu eşti făcătorul de minuni?

Privi în jur prin cameră în timp ce cuvintele mele i se învârteau prin minte.

— Haide să-ţi arăt ceva.

I-am întins mâna şi am condus-o în biroul meu. Ea făcu încet încon jurul camerei, privind totul cu atenţie. Am dat să spun ceva, dar ea mă opri.

— Cum de nu... de ce...

Am luat o poză de-a Emmei, pe care o făcusem doar cu o săptămână înainte să moară.

— Pentru că am făcut câteva greşeli şi... nu am încetat niciodată cu adevărat să plătesc pentru asta.

Annie se uită la poză, apoi la mine.

— Soţia ta a murit din cauză că ai făcut tu ceva?

Am stat câteva clipe, în timp ce întrebarea ei îşi croi drum până în sufletul meu.

— Da

— Ai greşit ceva?

Am dat din cap că da.

Annie se aşeză pe jos şi privi câteva minute toată încăperea pe îndelete. În cele din urmă, se ridică, veni în braţele mele şi-şi cuibări capul pe umărul meu. Era palidă, obosită, respirând greu, superficial.

Am dus-o afară pe verandă şi am aşezat-o pe un scaun. Cindy o înveli într-o pătură. În cele din urmă, Annie îşi deschise ochii şi mă privi. O privire transparentă şi profundă, care mă îngrozi dar mă mângâie totodată. În cele din urmă spuse:

— Vrei să fii doctorul meu?

Pentru întâia oară după mai bine de cinci ani, am reuşit să iau o gură suficient de mare de aer, care să-mi sature plămânii.

— Da.

Capitolul 49

Trecu o lună. O lună de zile lungi, de nopţi liniştite, şi fiecare minut încărcat de posibilitatea de a auzi sunetul vibrat al unui pager aflat pe masă. Pentru a ne simplifica vieţile noastre ale tuturor, Cindy şi Annie au rămas la mine acasă. În lipsa igrasiei, starea lui Annie se amelioră uşor, chiar reuşise să-şi câştige ceva din puteri. Şi Cindy la fel. Se relaxa, dormea ceva mai mult şi în obraji prinsese ceva culoare – pe faţa ei care niciodată nu pregeta să mă întâmpine cu un zâmbet. Charlie păru încântat de noile sale vecine, pentru că în majoritatea nopţilor ne încânta cu poveştile lui hazlii din trecut şi cu muzicuţa lui.

I-am dat lui Termită de lucru şi l-am pus să-nu rindeluiască lemnul pe care-l aveam în magazia de pe deal şi să ne ajute pe mine şi pe Charlie cu lucrul la Hacker. Era harnic, şi priceput pe deasupra. Iar când Annie, stând pe terasa de deasupra atelierului, i-a spus că aveam să fiu doctorul ei, şi-a vârât o ţigară în colţul gurii, şi-a lovit Zippo-ul de coapsă şi după ce trase un fum prelung, suflă fumul în altă direcţie şi se uită la mine, cu ochii umezi.

— Asta-i bine.

Uneori cred că iadul are de fapt două locaţii: una este locul în care poţi sfârşi, dar în acelaşi timp există şi un alt loc pe care-l experimentezi înainte să ajungi de fapt acolo. Nu ştiu dacă diavolul are coarne şi o coadă în formă de suliţă, dar nu cred că asta are vreo importanţă. Ideea este că iadul înseamnă să trăieşti fără dragoste. Dacă Lucifer ştie ceva, atunci ştie acest lucru. Şi de când plecase Emma, aflasem şi eu asta. Şi pot să spun că e un loc al izolării, dezolant.

Cu Annie şi Cindy trebăluindu-mi prin casă, făcând tot felul de

lucruşoare drăguţe, plângându-se de chestiuni care nu mă preocupaseră niciodată, ceva în mine se urni din loc. Ceva cu o mireasmă dulce. Un sentiment minunat. Şi în fiecare noapte, în timp ce ele dormeau în camera de lângă a mea, eu ieşeam pe doc şi mă lăfăiam în căldura acestei realităţi.

Pentru că Cindy învăţase să economisească bani din orice, m-am trezit într-o după-amiază şezând pe un scaun pe terasa de deasupra şopronului bărcilor şi beneficiind de o tunsoare. Una adevărată. Mi-a scurtat părul până la nivelul urechilor şi al cefei. Emmei i-ar fi plăcut.

Charlie îşi trecu mâinile peste capul meu şi spuse zâmbind:

— O, mi-amintesc de tine. Cred că ne-am mai întâlnit cândva.

Mi-am atârnat şi o oglindă în baie şi m-am ras. Iar când am coborât la parter, unde fetele puneau masa pentru cină, am observat-o pe Cindy studiindu-mă cu colţul ochiului.

Charlie deveni din nou cel de pe vremuri şi, în ciuda mărturisirii pe care mi-o făcuse cu privire la vâslit, venea în fiecare dimineaţă la întâlnirea noastră pe doc. Nicio zi nu trecea în care să nu ne trezim că năvălea la noi neanunţat şi neinvitat. Renunţă la serile lui de bingo şi de lecţii de dans; într-o după-masă îl văzui fluturându-şi bastonul de pe docul lui. Era îmbrăcat în costumul lui albastru cu alb, cu pălăria pe cap, cu fracul cu aripioare de pinguin şi cu părul pieptănat peste cap.

— Ei, da' ce mişto îţi stă părul, am zis. N-ai vrea să te ajut să-ţi schimbi uleiul?

Zâmbi şi făcu o piruetă ca un manechin la o prezentare de modă.

— Nu, mi-l schimb tot la cinci mii de kilometri, şi dacă trebuie, şi dacă nu.

Mâncam de câteva ori pe săptămână la *The Well*, unde Davis crease un meniu nou pe care-l intitulase Annie Special: pui la grătar, muştar, baghetă, cu un castron de salată de varză şi o cupă de îngheţată de ciocolată.

Intram şi ieşeam din biroul meu fără ca măcar să-l mai încui şi foloseam pagerul şi telefonul mobil de parcă n-aş fi renunţat niciodată la ele.

Royer venea o dată pe săptămână la noi la masă, o consulta pe Annie, şi – probabil chiar şi mai important – mă „consulta" pe mine. După

Vreo trei săptămâni, când l-am condus la maşină, m-am uitat la el, şi am spus:

— Royer, eu sunt. Sunt în regulă.

— Eşti sigur? spuse el.

— Ei bine... am ridicat din umeri. Ţinând cont de toate câte s-au întâmplat, nu sunt dependent de niciun drog, nici nu am nevoie, şi... în afară de un vis care îmi tot revine, dorm nopţile.

Asta era suficient pentru el.

Capitolul 50

Pacienţii mei obişnuiau să mă întrebe de ce se efectuau cele mai multe transplanturi noaptea. E simplu. În timpul zilei, cei dintâi aşteaptă rezultatele analizelor şi ale testelor care sunt efectuate de obicei peste zi. Când acele teste arată faptul că trupul pacientului nu răspunde la concentraţiile tot mai mari de dioxid de carbon care se acumulează în organism şi creierul nu mai răspunde la stimulii fundamentali, abia atunci se declară „moartea cerebrală" a pacientului. Diagnosticul acesta este adesea dificil de acceptat, dar atunci când membrii familiei sale îl văd pe cel drag menţinut în viaţă doar prin intermediul unei maşinării reci şi greoaie, ajung să ia decizia definitivă.

Acea decizie este luată de obicei noaptea, după ce agitaţia din spital se potoleşte, iar cei din familie rămân în linişte cu gândurile lor, rămân să-şi evalueze alternativele de viitor. Atunci trag linie şi iau legătura cu doctorul lor, spunându-i că sunt dispuşi să doneze. Apoi spitalul efectuează propriul set de teste, determină dacă pacientul este un donator acceptabil sau nu şi, dacă da, îl înregistrează pe listă. Până când se fac toate astea, se apropie de miezul nopţii.

Rareori am primit un telefon să vin după un organ la nouă dimineaţa. Pur şi simplu nu se întâmpla aşa. Aşa că atunci când pagerul şi telefonul meu sunară simultan la 2 dimineaţa, nu am fost surprins.

— S-ar putea să avem o inimă. În Texas. O femeie de douăzeci şi şase de ani. Soţul spune că au avut un accident de maşină. Ea nu şi-a legat centura. EEG-ul e plat de azi-dimineaţă, dar echipa de aici mi vroia să o declare în moarte cerebrală decât după ce au pregătit familia pentru această posibilitate. Coordonatorul a vorbit cu soţul ei. Şi e dispus să doneze.

— Ei ştiu cum dorim să pregătim corpul? am întrebat. Nimeni nu se atinge de nimic până când eu sau tu nu ajungem acolo, da?

Royer chicoti; era de parcă nu trecuseră cinci ani fără să continuăm să ne telefonăm şi să ne pregătim de o cursă de la miezul nopţii ca în noaptea asta.

— Da, dar cred că mai bine mă duc eu. Annie are nevoie de tine să fii lângă ea. Ultima faţă pe care o vede înainte ca anestezia să-i stingă luminile trebuie să fie faţa ta.

— Da, ţinem legătura.

— Le-am spus ce antibiotic să-i administreze şi cum vreau să folosească lichidele. Aştept acum să-mi comunice diureza şi presiunea venoasă centrală. Te sun în cinci minute.

Am închis telefonul şi mi-am scos o pereche de haine de spital vechi şi albastre din dulap. Erau ceva mai largi decât îmi fuseseră ultima oară când le îmbrăcasem.

Cindy intră şi mă văzu cum mă holbam la propria-mi imagine reflectată de oglindă. Pijamaua ei bărbătească din flanel părea călduroasă şi confortabilă. Se uită la telefon, apoi la mine.

— Royer era, am spus, dar mi-am ridicat mâna drept avertisment. Nu avem încă suficiente informaţii. S-ar putea să fie alarmă falsă. Ori de câte ori sună telefonul acela, există mai multe şanse ca inima să nu fie compatibilă decât invers. Ţine minte asta.

Cindy îşi încrucişă braţele şi arătă cu capul la uniforma mea.

— De asta te-ai îmbrăcat în astea?

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Sigur, e posibil şi să fie compatibilă.

M-am uitat spre telefon, aproape dorindu-mi să sune, iar cinci secunde mai târziu chiar sună.

Cindy sări, iar eu am răspuns.

— Ce ai aflat?

— Funcţia hepatică şi renală sunt normale. Serologia pentru hepatite şi SIDA sunt negative. Fata-i curată. Ne-apucăm de treabă.

— Dopamină?

Dopamina era un medicament extraordinar. La un donator, făcea ca inima să pompeze cu mai multă forţă, creştea tensiunea arterială şi

creştea debitul sangvin cerebral. Dar dacă era folosită în exces, putea avea efect negativ asupra inimii.

— În prezent e pe doză mică, dar pe măsură ce o rehidratează în următoarele ore, o vor scoate de tot de pe dopamină.

— La mine e...

M-am uitat la ceas şi mi-am scos rotiţa pentru a mi-l fixa după al lui

— 1:57 a.m. Chiar... acum.

Am auzit păcănitul rotiţei la ceasul Omega Seamaster al lui Royer. Ştiind că urma să vorbim cel puţin la fiecare jumătate de oră în următoarele şase ore, trebuia să avem precizie.

— Şi la mine, a spus.

— Ai tu grijă de tot la uşă? Nu vreau niciun fel de întârzieri când ajungem acolo. Nimic care să-i provoace vreun stres lui Annie. Am nevoie de un cărucior pe rotile şi un traseu rapid.

— S-a făcut, spuse Royer. Te vor aştepta la intrare.

— Banca de sânge?

— Au şaisprezece unităţi de masă eritrocitară.

— Şaisprezece? Păi niciodată nu ne-au trebuit mai mult de şase.

— Mda, râse Royer. Mi-aş dori să fie şi restul la fel de uşor ca asta. Oamenii de pe aici au început s-o îndrăgească pe Annie. Vor să se asigure că are toate şansele de care are nevoie. Acum o săptămână, asistentele şi doctorii au stat la coadă să doneze sânge pentru Annie.

— Fetiţa asta a reuşit să atingă o mulţime de inimi, am zis.

— Cam aşa ceva, fu şi Royer de acord. Haideţi cu toţii încoace, dar nu te apuca de tăiat până nu sunt sigur de ce avem în Texas.

— De acord.

Mă şi gândeam deja la călătoria noastră spre sud până în Atlanta.

— Şi *Life Flight*?

— Sunt pe drum. Au decolat acum şapte minute. Ar trebui să aterizeze peste vreo treizeci şi opt de minute, plus sau minus, în funcţie de vânt sau cine mai ştie ce.

— Acelaşi loc de aterizare ca şi înainte?

— Mda. Voi să fiţi gata, luaţi-vă câteva minute să vă obişnuiţi cu ideea, apoi porniţi într-acolo. Vorbim peste treizeci de minute.

Am ţinut telefonul şi mi-am dat seama că tocmai avusesem parte de

conversaţia pe care visasem toată viaţa s-o am. Sentimente amestecate – bucurie şi amărăciune – mă năpădiră în egală măsură.

Royer înţelese totul din ezitarea mea.

— Şi Reese?

— Da.

— Mi-aş fi dorit să fi avut convorbirea asta acum cinci ani.

Am privit afară pe geam, peste lacul care se întindea tăcut şi neted sub secera lunii. Vocea mi se stinse până ajunse doar o şoaptă.

— Şi eu.

El inspiră adânc şi am ştiut ce urma să zică înainte să spună:

— Hei, doctore?

— Da? i-am răspuns.

— E timpul să-ţi iei banderola chinezească, să ieşi din tribune şi să intri în joc.

Şutul părintesc pe care mi-l aplică în zona pantalonilor fu binevenit şi mă readuse cu picioarele pe pământ.

— Vorbim în treizeci de minute.

Am închis, iar în timp ce Royer se îmbarca într-un Learjet cu o geantă frigorifică Igloo alb cu roşu, eu am intrat în camera alăturată şi am scuturat uşor de umăr o fetiţă care vindea limonadă, care creştea greieri şi care cunoştea aproape un oraş întreg de oameni după numele

Capitolul 51

Mi-am luat geanta de prim ajutor. Cindy şi-a luat geamantanul lor cel mic şi eu am luat-o în braţe pe Annie, care era îmbrăcată cu o pijama roz şi pantofi de casă în formă de şosete şi am dus-o în Suburban. Apoi am aruncat o privire peste lac, spre docul lui Charlie, pentru că ştiam că auzise telefonul sunând.

Şi evident, Charlie, în pantaloni de pijama, se rezema de o vâslă de canoe şi o scărpina pe Georgia între urechi, ascultând cum ne suiam toţi în maşină. M-am strecurat printre copaci, ale căror crengi îmi zgâriau faţa, până am ajuns pe movilă.

Charlie îmi auzi paşii şi arătă cu bărbia înspre mine.

— Hei, amice, am spus eu.

— La ora asta?

— Poate că. Nu ştim decât peste o oră sau cam aşa ceva.

— Când ai noutăţi, dă-mi şi mie de veste. O să împrăştii eu zvonul.

Aşteptă să-mi audă paşii îndepărtându-se. Când nu auzi nimic, dădu din cap şi am stat aşa, amândoi cufundaţi în tăcere, despărţiţi de apă. În cele din urmă, el spuse în şoaptă:

— Reese?

— Da?

Charlie se şterse la ochi şi se scărpină pe unul dintre braţe.

— Tu poţi vedea?

Cuvintele lui răsunară pe deasupra apei, apoi se stinseră, urmând bărcuţa mea pe Tallulah în jos. unde se aprinseră, făcură flacără, apoi se scufundară.

Ştiam ce întreba de fapt.

— Lucrez la asta.

Charlie dădu din cap, o fluieră pe Georgia la el şi urcă treptele ce duceau la casa lui.

M-am urcat în maşină şi am pornit pe aleea pietruită spre drumul de unsprezece mile ce ne despărţea de locul unde avea să aterizeze elicopterul spitalului. Annie şi Cindy şedeau pe bancheta din spate, ghemuite una-ntr-alta, iar în ochi li se reflectau luminile farurilor prin oglinda retrovizoare. În minte am început să repet toată procedura, fiecare suturã, fiecare incizie şi fiecare nod. Fiecare detaliu, indiferent cât de mic, avea semnificaţie, pentru cã nu exista o a doua şansă.

M-am uitat la ceas. Royer se afla deja în avion, vorbind cu coordonatorul şi avea să ajungă la donator într-o oră. În două ore avea să fi recuperat inima şi avea să ajungă la spital în patru. Cu alte cuvinte, aveam timp suficient, dar nu prea mult timp de pierdut. Odată ce punea inima în geanta frigorifică, pornea ceasul ischemic. După patru ore de ischemie, inima avea să fie prea lezată pentru a mai fi viabilă. Am ajuns la marginea oraşului Clayton şi am tras în parcarea spitalului Rabun County. Life Flight se afla deja la locul de aterizare, luminat ca o pasăre uriaşă, albă, cu elicele rotindu-se lent. Pilotul, Steve Ashdale, pe care-l cunoscusem bine cândva, stătea lângă aparat, cu spatele drept şi cu hainele apretate. Un om care avea câteva mii de ore de zbor la bordul elicopterelor pentru Marină.

Am parcat şi am purtat-o pe Annie în braţe la elicopter. Steve dădu mâna cu mine şi zâmbi.

— Mă bucur să te văd. Royer m-a pus la curent. Haideţi să decolăm.

În mod normal, Life Flight nu au loc decât pentru doi angajaţi ai spitalului – dintre care unul este şi pilot – şi maxim doi pacienţi, în funcţie de severitatea leziunilor pe care le au. Datorită întinderii mari a regiunii Atlanta şi a necesităţii de a zbura pe distanţe mari, aparatul acesta a fost construit ceva mai încăpător decât modelele obişnuite. Încă ne rămânea şi ceva loc liber.

Am pus-o pe Annie pe targă pentru a sta întinsă în partea centrală a elicopterului, iar Cindy şi cu mine ne-am ocupat locurile de-o parte şi de alta a ei. Steve arătă spre centurile noastre de siguranţă şi spre căşti şi mi le-am pus pe ambele. Am decolat, am zburat puţin înapoi, apoi am ţâşnit înainte şi am zburat prin noapte. El a ridicat aparatul tot mai sus şi nu peste multă vreme Lacul Burton se întindea în întregime undeva sub noi.

Steve spuse:

— Nu-i aşa că-i frumos lacul noaptea?

Arătă spre păstrăvărie şi spre păşunea verde de lângă ea, care în rest erau cufundate în întuneric.

— Acum vreo trei ani am aterizat acolo. Nu-i un loc rău deloc.

Cindy se ţinu strâns de mânere, se uită la Annie, care se uita afară pe geamul aflat lângă capul ei şi respira intenţionat cât putea de adânc.

— E prima ta excursie cu elicopterul? am întrebat-o.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Şi ultima, sper.

Annie mă apucă de mână.

— Ce face dr. Royer chiar acum?

M-am gândit cum ar fi cel mai bine să-i răspund la întrebarea ei.

— E în zbor spre Texas, unde s-a dus să-ţi aducă o inimă.

Annie mă trase mai aproape şi vorbi încetişor în microfonul care îi înconjura faţa, întinzându-i-se de la ureche până la buze. Sunetul motorului şi elicele făceau un zgomot înfundat deasupra capului nostru.

— Nu, a spus ea, spune-mi exact ce face.

Inima aceea avea să ajungă în pieptul ei; aşa că m-am gândit că era dreptul ei să ştie.

— Eşti sigură că vrei să afli?

Se gândi câteva clipe, apoi dădu din cap că da.

— Chiar acum, dr. Royer zboară spre un spital din Texas. Odată ce ajunge acolo, va deschide pieptul donatorului, va injecta o soluţie în inimă, iar ea va înceta să mai bată, iar doctorul din faţa lui va declara ora decesului.

Annie înghiţi greu şi o lacrimă i se prelinse din colţul ochiului.

— Apoi va turna o grămadă de soluţie rece ca gheaţa peste inimă, ca să încerce să o răcească cât mai repede. Cam vreo cinci litri de lichid extrem de rece. Fie Ringer lactat, fie ser fiziologic obişnuit.

Detaliul păru să mai ia ceva din impactul personal şi emoţional pe care-l aveau informaţiile asupra lui Annie şi asupra lui Cindy, care nu se putu abţine să nu asculte.

— Nu-i va lua decât câteva minute să scoată inima. În clipa când ea va fi afară, începe timpul ischemic – atunci când nu mai curge sânge

pentru inimă. Din acel moment înainte, fiecare secundă contează. O să pună inima într-un bol steril, o va spăla cu grijă, pentru a o goli de orice sânge vechi, o va vârî în două pungi de plastic şi apoi într-o geantă frigorifică din plastic, colorată în roşu şi alb – la fel ca şi cele pe care le-ai văzut la plajă.

Annie schiţă o tentativă de zâmbet.

— Apoi va sări înapoi în acelaşi avion şi va ţâşni înapoi, până în Atlanta, unde tu şi cu mine îl vom aştepta.

Annie înghiţi greu.

— Şi cu mine ce-o să se întâmple?

— Te ducem la spital, te ducem în salonul tău, te adormim, şi în câteva ore, o să te trezeşti cu un nou motoraş în piept.

— Nu la asta mă refeream.

Am rămas puţin pe gânduri.

— Tu crezi în Zâna Măseluţă?

Annie scuturâ din cap că nu.

— Mai ţii minte când credeai în ea?

Dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, hai să spunem că eu încă cred în Zâna Măseluţă şi uneori cele mai bune lucruri se întâmplă în timp ce tu dormi.

Annie se uită afară pe geam, în noaptea care alerga pe lângă noi cu o viteză de peste 150 de kilometri la oră. Câteva minute mai târziu, mă întrebă:

— Ştii ceva despre persoana din Texas?

Am dat din cap că da.

Ochii lui Annie mă priviră în expectativă, în timp ce umerii i se încordară.

— Cineva care a avut un accident grav de maşină şi care nu se va mai trezi niciodată şi care trăieşte încă pentru că există un aparat care o ţine în viaţă şi cei dragi din familie au dorit ca tu să primeşti o inimă nouă.

Annie tuşi şi se încruntă, iar pielea ei palidă i se încreţi deasupra ochilor.

— E fată? întrebă ea. Câţi ani are?

Mi-am făcut un obicei să nu dau niciodată informaţii primitorului referitoare la donatorul său decât după ce-şi revenea, dar ceva din

privirea lui Annie îmi spuse că nu întreba de dragul ei. Întreba de dragul donatorului.

— Douăzeci şi ceva de ani.

Annie privi în jur prin fuzelajul elicopterului, studiind luminile, instrumentele de măsură şi amestecul ciudat de obiecte medicale şi de funcţii şi design aeronautic.

— Crezi că ea e în cer deja?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, Annie. Cred că în momentul ăsta doar ea ştie cu adevărat.

Annie rămase dusă pe gânduri un minut sau mai bine, îşi frecă medalionul cu degetul şi spuse:

— Dumnezeu ştie.

Am dat din cap.

— Cred că şi El ştie, da

Annie continuă să studieze instrumentele ce o înconjurau. Pulsul îi era rapid, dar culoarea era bună şi respiraţiile, deşi forţate, erau profunde şi controlate. Ochii i se opriră când îi întâlniră pe-ai mei.

— Reese?

— Da.

Chiar atunci, Steve spuse din carlinga pilotului:

— Johnny?

Am privit înaintea noastră şi am văzut luminile oraşului Atlanta spropiindu-se tot mai mult.

— Royer te apelează din Texas. Îţi dau legătura.

Am dat din cap, înţelegând că Steve putea să dea legătura în mod selectiv şi că aveam să-l aud doar eu în căştile mele.

— Johnny?

— Spune.

— Am aterizat şi am aruncat o privire pe-aici. Tensiunea donatorului nu s-a prăbuşit, ceea ce e bine, ţinând cont că au scos-o pe de dopamină. EKG-ul arată bine, frecvenţa cardiacă e-n limite normale şi, din câte-mi pot da seama, miocardul îmi a avut de suferit. Sigur, nu voi şti că absolut totul e-n regulă, până nu o deschid. Radiografia toracică e curată, niciun plămân colabat, uiciun semn de pneumonie. 90% avem o inimă.

Am luat câteva notiţe în minte şi am spus:

— Sună-mă când ştii.

— Te sun.

Royer închise şi fără îndoială se întoarse în sala de operaţii, unde ceilalţi doctori îşi făceau setul lor de teste pentru a determina dacă celelalte ţesuturi erau la rândul lor viabile. Secvenţa scoaterii organelor urmează cea mai logică ordine fiziologică, nu ordinea în care ajunge fiecare. Mai întâi inima, apoi ficatul, rinichii, corneea, osul şi apoi alte ţesuturi, cum ar fi pielea. Asta însemna că nimeni nu se atingea de donator până când nu-şi termina Royer treaba.

Annie mă strânse de mână din nou şi îmi abătu gândurile la est de Texas, târându-le peste podeaua bucătăriei de lângă lac şi înapoi în elicopter.

— Reese?

— Da?

— Nu îţi face griji. Bine?

Am dat din cap şi am privit peste umărul lui Steve cum Atlanta se mărea considerabil sub ochii noştri.

Annie mă apucă de braţ şi mă trase mai aproape de ea.

— Reese?

Faţa mea se găsea acum la doar câţiva centimetri de a ei. N-am scos nicio vorbă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse ea din nou.

Am încercat să zâmbesc şi să o liniştesc cumva, să mă port ca şi când trebuia să fiu atent undeva în faţă.

Ea mă bătu uşor pe mână şi se prefăcu că zâmbeşte.

— Ce ar spune Shakespeare despre toate astea?

M-am gândit o clipă şi am încercat să-i imit zâmbetul. Abilitatea mea de a-mi aminti cuvintele care îmi aduseseră atâta mângâiere dispăruse. Uitasem aproape cu desăvârşire orice pasaj pe care-l citisem vreodată. De parcă toate cuvintele acelea ar fi ştiut că nu mai era nevoie de ele, aşa că îşi luaseră zborul şi găsiseră pe undeva un alt suflet neliniştit. Am privit spre cer, încercând să-mi amintesc. Dar cum nimic nu-mi veni în minte, m-am simţit dintr-odată singur şi mi se făcu frig.

— Nu, nu în seara asta.

Ea îmi trase urechea lângă buzele ei, se bătu uşor pe piept şi şopti:

— Şi dacă mă mai trezesc, şi dacă nu... voi avea o inimă nouă.

Cindy îi acoperi gura cu mâna şi privi pe geam spre răsărit, spre luminile de pe Stone Mountain. Întunericul îi camuflă ochii, dar incandescenţa luminilor albastre de la panoul de control îi lumină dâre strălucitoare ce i se prelingeau pe obraji în jos. Înaintea noastră se întindea aglomeraţia urbană a Atlantei, care acum acoperea ţinutul cândva pârjolit al Shermanului.

Autostrada 400 se întindea sub noi, marcată de câte un semafor ocazional sau de farurile maşinilor ce veneau dinspre nord. Ne am rotit odată pe deasupra locului de aterizare, după care am coborât în mijlocul unei mări de lumini şi de personal medical ce forfotea de colo-colo dintre care mulţi erau nerăbdători să dea ochii atât cu Annie, cât şi cu mine. Zvonurile se răspândiseră rapid şi ştiam că viaţa mea de anonimat se încheiase.

La început le-a fost teamă să mă salute, dar când am pos-o pe Annie în cărucior şi cele două uşi electrice se închiseră înapoia noastră, m-am întors spre Mike Ramirez şi l-am întrebat:

— Ce mai fac ai tăi?

Mi-a dăruit un zâmbet cu gura până la urechi, spunând:

— Bine.

Pieptul i se umflă puţin, iar zâmbetul i se lăţi parcă şi mai mult.

— Băieţii sunt la şcoală şi avem şi două fetiţe acasă.

Rând pe rând, asistente şi doctori veniră să-i ureze toate cele bune lui Annie şi să dea mâna cu mine sau să mă îmbrăţişeze în tăcere. Neam suit în lift şi în timp ce uşile acestuia se închideau, mi-am amintit că deşi şi eu aveam nevoie de acele îmbrăţişări şi strângeri de mână, de data asta nu era vorba despre mine. Şi ceea ce urma să facem nu era o simplă operaţie de scoatere a amigdalelor. Urma să-i scoatem inima.

Capitolul 52

Am coborât două etaje cu liftul şi m-am gândit la Royer. Când inspecta prima oară inima, trebuia să fie absolut sigur. Ştiam că avea să caute orice semn de lezare. Avea să verifice rapid prezenţa unui fiutter – ca o apă care se scurge rapid printr-o ţeavă – care însemna că inima nu funcţiona cum trebuia. Apoi avea să-şi treacă degetele peste fiecare din cele trei artere coronare principale, vasele care se întind pe suprafaţa inimii, care o hrănesc cu oxigen şi substanţe nutritive. Va căuta prezenţa plăcii de aterom, orice semn de întărire a arterelor, primele semne de boală. Ca şi Charlie, Royer avea să „citească" inima cu mâinile.

Am dus-o pe Annie în salonul ei aflat la capătul unui coridor lung şi liniştit, în aripa de cardiologie a spitalului. Imediat, asistentele începură să mişune în jurul ei, luând o serie de teste. După câteva minute, o asistentă pe care nu o cunoşteam, îmi spuse în şoaptă:

— Doctore?

Cum nu m-am mişcat, ea spuse din nou, de data asta mai tare:

— Doctore!

În cele din urmă, Cindy îmi atrase atenţia şi arătă discret spre asistentă.

M-am întors şi am citit *Jenny* pe umărul uniformei ei de spital. Ţinea în mâini două lucruri: un halat alb, cu numele de *Johnny* brodat pe buzunarul de sus din dreapta, şi două seringi, ascunse de privirile lui Annie.

Mă aşteptam să apară seringile, dar nu un halat.

Mi l-a întins şi a spus în şoaptă:

— Royer îl ţinea atârnat pe spatele uşii de nu ştiu când. Mi-a spus să

ţi-l dau când ajungi.

Am dat din cap şi ea mă ajută să îl îmbrac, ca un croitor într-un magazin de haine bărbăteşti. În buzunar, am găsit un stetoscop. L-am scos, iar ea-mi şopti din nou:

— Şi stetoscopul l-a păstrat pentru tine. A spus că o să aştepte până o să-ţi vină iarăşi bine.

Mi-l atârnă după gât şi zâmbi.

Apoi îmi întinse seringile, o privi pe Annie şi spuse:

— Tu sau eu?

— Eu, am spus eu în şoaptă.

Era un gest plin de sensibilitate şi am fost recunoscător pentru oferta ei. Aceste injecţii reprezentau primul pas şi încă unul foarte dureros, în ceea ce avea să devină rutina pentru tot restul vieţii a tratamentului cu imunosupresoare. Injecţiile trebuiau administrate în coapsă, iar Annie nu avea să se bucure prea tare de asta.

Jenny rămase în spatele meu, gata să îmi sară în ajutor, dar fără să mă încurce, şi m-am întors spre Cindy.

— Te rog să ne laşi câteva minute singuri cu Annie.

Cindy scuturâ din cap, o apucă pe Annie de mână şi strânse din dinţi. M-am uitat la Annie şi ea dădu cu ochii de seringile din mâna mea.

— Dr. Royer mi-a povestit de ele.

Îşi ridică cămaşa de noapte, i-am fricţionat pielea cu alcool, iar ea mă apucă de mână. Îşi ridică privirea spre mine cu un zâmbet forţat şi spuse în şoaptă:

— *Am mare grijă de inima asta a mea. Îmi ţin ochii aţintiţi tot timpul la ea. Al meu eşti şi mai departe viezuiesc.*[1]

Versurile mă lăsară perplex şi ştiam că le mai auzisem undeva.

Annie îşi înclină capul.

— Mami a fost mare fan Johnny Cash.

Îşi închise ochii, strânse din dinţi, iar eu i-am injectat rapid medicamentele. Ea gemu şi pleoapele reuşiră să stoarcă afară lacrimile ce i se adunaseră dedesubt. I-am aranjat cămaşa de noapte, am sărutat-o pe

---

[1] *I keep a close watch on this heart of mine. I keep my eyes wide open all the time. Because you're mine, I walk the line.* Versurile strofei I din melodia *Walk the Line*, autor Johnny Cash; lipseşte versul al treilea.

frunte, iar ea mă privi, spunându-mi încă ceva în şoaptă, printre dinţii pe care continua să-i ţină încleştaţi:

— Cred că uneori trebuie mai întâi să doară înainte să înceapă să-mi fie mai bine.

Am dat din cap.

— Aşa se întâmplă în cazul inimii.

Jenny se întoarse cu un păhărel mic cu apă şi o pastiluţă, care avea să-i inducă lui Annie o stare de sedare. Nu avea chiar să o adoarmă, dar avea să o liniştească şi să îi ia orice temeri.

Annie înghiţi ascultătoare şi cineva îmi chemă numele prin interfon.

— Dr. Mitchell? Dr. Morgan pe linia 2.

Mi-am verificat ceasul. Suna cu trei secunde mai devreme.

Am ieşit pe hol şi am deschis telefonul.

— Spune.

— Sunt aici. Ceilalţi doctori o verifică acum. Eu o să ajung să arunc o privire înăuntru peste vreo zece minute sau cam aşa. Eu zic s-o adormi pe Annie şi să o pregăteşti. Femeia pare sănătoasă. Te sun în douăzeci de minute, când o să ştiu sigur.

Am închis şi m-am întors. Jenny fixa o perfuzie intravenoasă în braţul lui Annie. Medicamentele îşi făceau încet efectul, ceea ce ne punea la dispoziţie cinci minute. M-am aşezat lângă pat, iar Annie îşi strecură mâna sub a mea. În următoarele trei minute, o urmării cum pierdea lupta ce-o ducea cu pleoapele ce i se închideau. În tot acest timp, cu buzele nu spuse nimic, dar inima ei vorbea cât tomuri întregi.

Un minut mai târziu, dormea adânc.

Cindy rămase în salon în timp ce eu am coborât pe coridor până în sala de operaţii şi m-am întâlnit, sau mai bine zis m-am reacomodat cu echipa. Când am intrat în sala 4 de operaţii, începu să sune telefonul, iar asistenta responsabilă cu perfuziile, care era cel mai aproape de aparat, a răspuns. Se întoarse spre mine.

— E Royer.

Telefonul de la el însemna veşti proaste. Am luat receptorul în mână.

— Reese, inima are semne de boală. Începe să scârţâie deja. Acum nu e o problemă. I-o putem da lui Annie, dar apoi trebuie să îi spunem că va trebui iarăşi să treacă prin asta peste vreo cinci ani sau cam aşa

ceva. Tu cum crezi că o să primească vestea asta?

— Probabil nu prea bine.

— Tu ai petrecut mult timp cu ea. Zi de zi. Tu ce zici?

M-am rezemat de perete, mi-am închis ochii şi m-am gândit la Annie, care-mi încredinţase viaţa ei. M-am întrebat dacă avea puterea să mă trezească şi să audă că nu avusesem o inimă nouă pentru ea. De asemenea mă întrebam dacă aveam suficient timp pentru a găsi o altă inimă.

— Johnny, spuse Royer, în cel mai bun caz, inima asta e un fel de cârjă. Crezi că rezistă să o aştepte pe următoarea?

Unul din cele mai dificile aspecte ale transplantologiei este acela de a lua decizii cu privire la viaţa oamenilor, care îi pot ucide, dacă te înşeli. Şi totul este mult mai rău decă îi mai şi iubeşti pe deasupra.

— Da.

— Las-o să doarmă şi o să-i dăm vestea mâine. Odihna o să-i prindă bine.

— Ne vedem în câteva ore.

— Şi, Johnny? Acum îmi vorbea prietenul, nu partenerul meu. O să găsim o inimă.

— Ne vedem.

În aparenţă, Cindy primi vestea destul de bine. Când i-am sugerat să mergem la *Varsity* şi-să ne luăm un *shake* de ciocolată, ea dădu din cap, dar nu s-a prăbuşit până n-am ajuns la maşină şi departe de spital. Lacrimile începură să-i curgă dintr-odată. Plângea în hohote.

Am ieşit de pe autostradă şi am intrat pe străduţele dintre clădirile de la Georgia Tech. Când am găsit un loc liber de parcare, am oprit maşina, iar Cindy se rezemă de umărul meu. Tremura toată, îşi strânse pumnii, îşi îngropă faţa la pieptul meu şi ţipă cât o ţinu gura. Toţi anii de îngrijorare şi de rezistenţă se făcură ţăndări.

— Nu mai pot trăi aşa! Nu pot! Te rog! Ce fel de viaţă mai e şi asta?

Cindy începu să tragă de tricoul ei.

— Taie-mă pe mine. La inima mea. Nu o mai vreau. Şi dacă ea nu mai poate trăi, nici eu nu mai vreau.

Plângea şi scutura din cap ca şi când un roi întreg de albine năvălise pe obrajii ei.

Am ţinut-o strâns şi nu am spus nimic. Am simţit şuvoiul şi căldura

lacrimilor ei pe piept, chinul şi disperarea care creşteau şi scădeau constant.

De câte ori îmi dorisem şi eu să urlu aşa? Să mă eliberez şi să-mi descarc durerea din suflet. Dar nu ştiu de ce, nu reuşisem să o fac niciodată. Poate cei care se simt liberi să o facă sunt doar aceia care nu au sentimente de vinovăţie de a fi contribuit mai mult decât oricine la existenţa unei dureri.

Trecură minute în şir. În cele din urmă se şterse la ochi, se lăsă pe spate în scaunul ei, şi-şi ridică picioarele, proptindu-le de bordul maşinii. Am pornit maşina şi am mers încet prin campus, până la aleea ce ducea la *Varsity*. Am comandat un *shake* şi o CP: prescurtarea pentru „ciocolată pură". Nimic altceva decât nişte lapte cu ciocolată turnat peste nişte bucăţi de gheaţă fărâmiţată. Când am primit cele comandate, ne-am băut fiecare porţia în tăcere.

TRECU O SĂPTĂMÂNĂ, UNA LUNGĂ. ANNIE DEVENISE FOARTE TĂCUTĂ DE când se trezise, dar primi vestea aşa cum mă aşteptasem, relativ bine. În timp ce eu mă ţineam ocupat cu lăcuirea de suprafaţă a Hacker-ului şi cu lăcuirea de suprafaţă a inimii mele, Cindy şi cu Annie citeau câteva dintre cărţile din casa mea şi îşi îngropau degetele de la picioare în nisipul de pe ţărmul lacului.

Fără ca ele să ştie, Royer şi cu mine aduseserăm o maşină de perfuzat la Rabun County, împreună cu jumătate din cele şaisprezece pungi de sânge care fuseseră donate pentru Annie de către prietenii ei. Era o precauţie pentru orice eventualitate. Dacă Annie păţea ceva şi aveam destul noroc să ajungem cu ea la Rabun, maşina avea să ne ofere nişte posibilităţi pe care nu le-am fi avut altfel. De asemenea, cu ştirea lui Annie, i-am oferit doze crescânde de ceea ce se considera a fi antibiotice de ultimă oră. De vreme ce-i administrasem injecţiile acelea dureroase în coapsă, menţineam sângele lui Annie sub influenţa celor mai bune şi mai agresive antibiotice pe care i le puteam administra fără să o ucidem.

Într-o dimineaţă, după ce o pusesem să-şi înghită pastilele uriaşe ca pentru un cal, ea înghiţi, îşi făcu gura pungă şi apoi mă trase de piciorul pantalonilor. Am îngenuncheat pe podeaua din bucătărie şi mi-am coborât faţa la înălţimea feţei ei. Se întinse cu mâinile la ceafă, îşi desfăcu

lănţişorul cu medalion, îl privi prelung şi mă trase mai aproape de ea. Când am fost îndeajuns de aproape, mi l-a pus la gât.

— Acum e al tău.

Cindy se sprijinea de rama uşii şi privea, cu ochii la Annie.

Am scuturat din cap.

— Annie, nu pot...

Annie scutură şi ea din cap, îşi ridică mâna oprindu-mă, şi trase aer în piept.

— Nu, am vorbit despre asta.

Se uită la Cindy, Cindy se uită la mine şi Annie îşi întoarse privirea la mine.

— Şi-apoi ţi-am spus deja... N-o să mai am nevoie de el.

M-am uitat în jos şi am citit literele îndelung mângâiate de degetele ei de pe spatele medalionului.

Annie continuă.

— Dar cu o condiţie.

Mi-am ridicat privirea.

— Care?

Se ridică de pe scaunul ei şi mă trase şi pe mine în sus odată cu ea – aducându-mi ochii la înălţimea ochilor ei.

— Trebuie să-ţi aminteşti întotdeauna...

Îmi mângâie uşor inima cu mâna.

Inima mea ştia ce urma şi îmi absorbi toată puterea din mine, pentru a o lăsa să termine. Lacrimile mi se strânseră în colţurile ochilor, dar ea mi le şterse înainte să apuce să se rostogolească pe obraji.

— Şi dacă mă trezesc, şi dacă nu... spuse ea în şoaptă, voi avea o inimă nouă.

Am luat-o de pe scaun, mi-am petrecut braţele pe după gâtul ei şi am ştiut în clipa aceea că avea dreptate.

AJUNSESERĂM LA SFÂRŞITUL LUI SEPTEMBRIE, ACEL TIMP DIN AN PE CARE eu şi Charlie îl numeam luna cea mai umedă şi mai urâtă din an. Când uraganele de vară îşi terminau migraţiunea anuală peste statul Florida, aveau să spulbere orice oraşe se nimereau să le fie în cale, îşi depănau fuioarele nebune prin tot restul statului, iar apoi se îndreptau spre nord-

est şi se abăteau, sleite de puteri, asupra Georgiei şi chiar mai departe. Aveau să-şi continue astfel călătoria terorii, mai ales prin ploi abundente, înainte să cotească din nou spre Atlanticul de nord şi să se facă nevăzute.

Majoritatea dintre ele îşi domoleau furiile şi slăbeau de tot în intensitate până ajungeau în Atlanta, dar uneori, câte un uragan reuşea să se întâlnească cu un altul ce se îndrepta spre sud dinspre Canada. Când cele două uragane intrau în coliziune, aerul rece din Canada lovind curentul de aer cald din Golf, apăreau probleme. *Palm Sunday Killer* i-a luat pe toţi prin surprindere, din cauza perioadei din an şi a faptului că, potrivit cu informaţiile meteorologilor, niciun uragan nu era prognozat a se întâlni cu un altul. Cred că de asta a rămas în amintire cu numele de „ucigaşul".

Cel puţin cu uraganele, ştiam că trebuie să fim cu ochii în patru. Problema era că sâmbătă seara trăgeam tăcuţi cu urechea la telefoane şi la pagere, să nu cumva să înceapă să sune. În depărtare se auzi fluierul unui tren marfar care-şi căra încărcătura în partea de sus a lacului.

Nu există uicio cale ferată pe distanţă de câţiva kilometri buni de Lacul Burton. Uneori, noaptea, când este foarte linişte, se poate auzi fluierul locomotivei în depărtare, dar niciodată ziua. Tocmai de aceea fluierul unui tren mă făcu să ies în fugă din atelier.

Am văzut tornada ridicându-se deasupra copacilor şi am simţit aerul încărcat cu electricitate. Până am ajuns la Annie, văzuse şi ea tornada şi îngheţase de spaimă. Am luat-o în braţe şi împreună cu Cindy am alergat spre atelier. Am ajuns la uşă chiar în momentul când în apropiere de noi copacii începură să fie smulşi din rădăcini. M-am întors, iar tornada se ridica la o înălţime de un kilometru şi jumătate deasupra lacului şi se înclina într-o parte şi-n alta, ca un drapel unduit de vânt.

M-am lovit de o ladă de unelte, îndepărtând-o din cale, şi acoperişul începu să tremure tot. Când tabla începu să se desprindă şi geamurile să zăngăne ameninţător, am aruncat într-o parte masa din inimă de pin, acoperind jumătate de uşă cu ea, am împins şi lada de unelte înaintea ei, s-o ţină fixată la uşă şi ne-am tras mai în spate, înspre camera de piatră în formă de L unde ne-am retras în colţ.

În interiorul stâncii era linişte, umed şi foarte întuneric. Ne-am aşezat pe patul meu, ghemuindu-ne strâns unii în alţii, nereuşind să ne

desluşim mâinile ridicate înaintea feţei. Cindy o strânse pe Annie în poala ei înainte ca eu să le acopăr pe amândouă cu o pătură. Zgomotul şi lumina scăpărătoare de după colţ îmi spuneau că atelierul era smuls din rădăcini.

Peste toate astea, Annie vorbea în şoaptă. Nu auzeam decât frânturi

— ...să vindec pe cei cu inima zdrobită... cunună împărătească în loc de cenuşă... un untdelemn de bucurie în locul plânsului...

Timp ce aproape treizeci de secunde, ne-am pregătit continuu pentru coliziunea ce avea să dărâme stânca din jurul nostru. Brusc, la fel de repede precum apăruse, tornada dispăru fără urmă. O lumină albăstruie şi tăcerea ne înconjurară. Am rămas şezând în gaura întunecată, ascultând la sunetul respiraţiei noastre. Şi atunci m-a lovit ca un fulger.

Annie încetase să mai vorbească.

I-am palpat încheietura mâiuii, căutându-i pulsul şi n-am simţit nimic. Am palpat-o la gât şi am simţit fibrilaţia.

În întuneric, Cindy nu putea vedea ce făceam, dar nici nu era nevoie.

— Reese? spuse ea în timp ce panica creştea în inima ei.

Am luat-o pe Annie pe sus şi am început să mă împing în masă şi în lada de unelte care stăteau acum în drumul meu. Am ieşit afară, pe locul în care se aflase cândva atelierul meu şi m-am uitat în jur, dar pur şi simplu dispăruse. Unelte, cabluri şi aşchii de lemn zăceau împrăştiate peste tot, de parcă cineva ar fi intrat cu coasa electrică printre toate uneltele pe care le avusesem cândva. Singurul lucru care mai era la locul lui era podeaua de ciment. Pereţii, acoperişul, totul dispărose fără urmă.

Înaintea mea se întindea lacul, acoperit cu resturi care cândva alcătuiseră casele ce se înşiruiau kilometri întregi pe malul lacului. Am căutat cu privirea şopronul bărcilor, dar tot ce mai rămăsese acolo erau cei douăzeci şi patru de piloni pe care se sprijinise cândva. Fără pereţi, terasă sau hamac. Dacă era să îmi dau cu părerea, Hackerul nici nu atinsese pământul înainte ca uraganul să-i dea aripi şi să-l ridice la ceruri.

M-am uitat la Annie. Culoarea pielii îi era pământie, buzele i se albăstriseră, ochii i se afundau încet în orbite, în spatele pleoapelor închise, iar trupul era o combinaţie spasmodică de moliciune şi rigiditate convulsivă. Mai avea poate trei minute. Dacă reuşeam să ajung la casă, poate aş mai fi câştigat ceva timp. M-am întors, dar, în afară de

gemineu, şi casa dispăruse. Şi odată cu ea, tot ce-mi era necesar.

Am întins-o pe Annie pe jos şi am deschis lada cu unelte, aruncând cu unelte în jur. Înăuntru am găsit săculeţul cu unelte de fript carne la grătar ale lui Charlie. În săculeţ era şi acul de injectat. Am scos acul, am aprins bricheta din buzunar şi am trecut acul prin flacără.

În timp ce Cindy mă privea, eu i-am vorbit încet, fără să o privesc. I-am făcut cu capul spre încăperea din stâncă.

— Geanta de sub pat.

Ţineam o geantă de prim ajutor sub paturile noastre, în eventualitatea că vreunul dintre noi se rănea sau se tăia în atelier.

Cindy năvăli în încăpere şi se întoarse la fel de repede, aruncând geanta pe jos şi îngenunchind în faţa mea, aşteptându-mi ordinele.

M-am uitat la ea.

— Ai încredere în mine?

Ea dădu din cap şi-şi plasă mâinile de-o parte şi de alta a lui Annie, de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze, pregătind-o pentru orice aş fi avut de gând să-i fac. M-am gândit la corpul lui Annie şi la felul în care ceea ce urma să fac avea să-i expună în mod dezastruos organismul unor infecţii. Singura speranţă pe care o aveam era că dozele crescânde de antibiotic aveau să reuşească să ţină departe orice ar fi încercat să intre în organismul ei, până când reuşeam să o ducem într-un mediu steril.

Am îndepărtat sutienul costumului de baie al lui Annie, mi-am trecut degetele peste sternul ei, am găsit punctul pe care-l căutam şi am înfipt acul în pieptul ei. Când am pătruns în pericard, sângele lui Annie mă stropi din cap şi până-n picioare, eliberând presiunea din cavitate. Am arătat spre lada cu unelte şi am spus cât am putut de calm

— Al doilea sertar, patentul cu mânere albastre.

Cindy deschise sertarul cu o smucitură, începu să caute printr-o grămadă de opt sau zece patente, până l-a găsit pe cel curbat, de tăiat sârma de care aveam nevoie. Am întors-o pe Annie într-o parte şi i-am tăiat pielea de-a lungul coastei. Cred că pe-atunci a ieşit şi Charlie dintre sfărâmăturile de pe lac şi din apă. Era tăiat pe faţă, mai avea o tăietură undeva la cap şi braţul stâng îi atârna inert şi fără viaţă.

El spuse încetişor:

— Stitch, de ce ai nevoie?

Ştiam după cum arătau copacii din jurul meu că nu exista nicio posibilitate să scot Suburban-ul de pe alee sau să ajung cu el cumva la drumul asfaltat.

— Am nevoie de o barcă.

În depărtare am auzit şuieratul unui jet-ski care alerga pe suprafaţa lacului.

— Du-te la malul lacului şi fă cu mâna. Dacă e Termită, am nevoie de el.

Charlie se făcu nevăzut, iar teama întipărită pe faţa lui Cindy îmi spuse cam tot ce trebuia să ştiu. Annie începuse să respire, dar aveam cam un minut să cos gaura din inima ei înainte să pierd toată capacitatea inimii de a pompa. Am arătat spre sticla de betadină şi i-am făcut lui Cindy un semn cu capul.

— Toarnă-mi pe mâini.

Sunetul jet-ski-ului se apropie, se opri, apoi începu să se îndepărteze la fel de repede pe cât se şi apropiase. În zece secunde nu se mai auzea deloc şi cu toată probabilitatea Termită călătorea pe undeva cu o sută treizeci de kilometri la oră, pe lacul plin de gunoaie. Cindy îmi turnă din abundenţă betadină pe mâini, colorându-mi-le într-o nuanţă urâtă de maro-gălbui. M-am spălat cu betadină şi apoi m-am uitat la ea. Îmi întinse patentul şi dădu din cap.

Am deschis o trusă de sutură şi am tăiat aţa cu dinţii ca o croitoreasă. Am apucat cleştele, am tăiat coasta, am deschis cavitatea, am tăiat pericardul şi înaintea mea se afla inima bolnavă şi în agonie a lui Annie. Cu cerul albastru deasupra capului şi fără niciun alt acoperiş sau vreo creangă de copac care să mă încurce, aveam lumină la discreţie.

Am găsit orificiul mic, care nu îmi creă nicio problemă, am împuns în cinci locuri şi am strâns bine gura pungii. Spre deosebire de al Emmei, ţesutul lui Annie nu era friabil. Era posibil ca tocmai tinereţea ei să ne ajute să ajungem la spital.

Inima lui Annie fibrila, tresărea spasmodic şi se smucea, pompând fără vlagă, dar pompând totuşi. Cusătura ţinea. Dacă era să mă iau după sângele împrăştiat în jur, mai aveam la dispoziţie cincisprezece minute, după care Annie avea foarte probabil să moară din cauza pierderilor masive de sânge, asta dacă nu-i ceda inima mai repede.

Am arătat spre telefonul mobil pe care-l purtam prins de curea. Cindy îl luă şi formă numărul lui Royer fără să-i spun nimic. Trei secunde mai târziu, aveam legătura cu el. Ea dădu din cap şi-mi puse telefonul la ureche, pentru a vorbi cu el. Tonul vocii mele îi spuse cam tot ce era de spus.

— Royer, ruptură transmurală cu tamponadă pericardică.

În depărtare am auzit o barcă cu motor apropiindu-se rapid de noi.

— Nu avem nimic de perfuzat şi maximum zece minute la dispoziţie. Spune-le celor de la Life Flight că ne întâlnim pe păşunea de lângă păstrăvărie.

— Păstră... ce?

— Tu spune-le asta! Or să înţeleagă. Şi spune-le celor de la Rabun să pregătească pompa, să fie în stare de funcţionare.

Pierderea de lichide a lui Annie era pe punctul de a ne crea probleme şi nu aveam nicio sticlă de Ringer lactat. M-am uitat în jur. *Gândeşte, Reese, gândeşte!*

Charlie îşi refăcu apariţia, cu braţul stâng atârnându-i inert pe lângă corp. Imaginea lui, aşa rănit şi cum se ţinea de braţ, mi-a adus aminte. Am arătat din nou spre conţinutul trusei de prim ajutor care era acum aruncat pe jos în jurul lui Cindy.

— Punga de plastic de colo.

Ea o ridică, muşcă din colţul ambalajului şi scoase un tub de perfuzie din interior.

— Bun, am zis. Acum, ataşează câte un ac în flecare capăt al tubului.

Cindy luă două ace protejate cu capişon şi le ataşă de cele două capete ale tubului, apoi mi-l întinse. L-am scufundat în betadină, am inserat un capăt în braţul meu drept şi imediat tubul se umplu de sânge. Când începu să curgă în celălalt capăt, am cufundat şi celălalt capăt în betadină, şi l-am inserat în vena cea mare din plica inghinală dreaptă a lui Annie. Avantajul de a folosi o venă de calibru mare era acela că putea transporta cantităţi mari din sângele meu direct în inima lui Annie.

Mi-am scos ceasul de pe mână şi i l-am întins lui Cindy.

— Spune-mi când au trecut opt minute.

Am ridicat-o pe Annie de pe jos, m-am asigurat că tubul nu făcea

niciun plin pe nicăieri, care să împiedice alimentarea şi m-am îndreptat repede spre lac. Când am ajuns acolo, Termită tocmai trăgea la mal ceva ce semăna cu o barcă-trabuc. Avea probabil o lungime de 8 metri şi jumătate, cu două motoare în partea din spate şi arăta ca şi când ar fi fost în stare să zboare cu 160 de kilometri la oră. Şi după cum arăta faţa şi părul lui Termită, o şi făcuse deja.

M-am suit în barcă, Cindy şi Charlie mă urmară, iar Termită se uită la mine. Pe faţă i se citea panica şi neîncrederea.

— Termită, i-am spus, trebuie să ne duci la rampa de la păstrăvărie.

Se uită la Annie şi dădu din cap. Am întins-o pe Annie pe puntea bărcii, i-am sprijinit capul de cutia motoarelor şi am îngenunchem deasupra ei. Mă bazam pe gravitaţie şi pe unghiul pe care-l forma barca cu apa pentru a transporta sângele mai rapid în cavitatea ei toracică – şi la creier.

— Termită, am spus, luându-mi ochii de la Annie, *acum*.

Termită trase barca în marşarier, ne scoase cu spatele din golfol în formă de deget, apoi împinse maneta în faţă, fără să se mai oprească. Împinse maneta cât putu de mult înainte. Cindy şi cu Charlie se agăţară de scaunele de lângă mine, eu stăteam aplecat deasupra lui Annie, iar barca urla pe deasupra lacului sticlos. Când am privit la vitezometru, ne deplasam cu 140 de kilometri la oră.

Trei minute mai târziu, Termită luă colţul, încetini barca la circa cincizeci de kilometri la oră, opri motoarele şi le lăsă să se liniştească la nivelul apei. Când s-au oprit de tot, am lovit rampa pentru bărci drept în mijloc. Rampa ne catapultă în aer, pe tălpile căptuşite şi apoi în păşunea verde lângă locul de joacă de la păstrăvărie. Barca alunecă peste iarbă şi apoi prin nisipul fin al locului de joacă, unde se înfipse după ce se opri cu o zdruncinătură.

Am întins-o pe Annie pe iarbă şi am aşteptat să aud sunetul elicopterului. Cindy mă bătu pe umăr, muşcându-şi buzele. Îmi întinse ceasul. Trecuseră opt minute şi jumătate. Charlie îngenunche lângă noi, trecându-şi mâinile peste picioarele lui Annie. Când ajunse la acul înfipt în venă, îşi întinse mâna, urmărind tubul până pe braţul meu drept. Când ajunse cu degetele la leucoplastul de pe mâna mea, îşi îndreptă faţa spre mine.

— De când faci asta? mă întrebă el.

Începeam să am o senzaţie de gol în cap.

— De vreo zece minute.

Charlie îşi desfăcu cu o mişcare cămaşa şi-mi întinse braţul lui. Dacă vroiam ca Annie să aibă vreo şansă cât de mică, trebuia să-mi scot tubul din braţ. Am prins tubul, l-am scos din vena mea şi l-am înfipt rapid într-una din venele ce înconjurau antebraţele lui Charlie ca nişte vreji. Nici nu icni.

Ochii lui Annie priviră în jur ca prin ceaţă.

— Annie, scumpo. Rezistă.

M-am aplecat deasupra el, încercând să îi silesc ochii să-i fixeze pe ai mei.

— Trebuie să rezişti încă câteva minute. M-ai înţeles?

Înghiţi şi încercă să dea din cap, dar ochii i se rostogoliră înapoi, peste cap şi tuşi. I-am deschis cutiuţa cu medicamente pe care o purta în jurul gâtului, am golit pastiluţele pe pieptul ei şi i-am făcut un semn lui Cindy. Ea luă una între dinţi şi o ropse în jumătate, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, de data asta avem nevoie de toată pastila.

Puse o tabletă de nitroglicerină sub limba lui Annie şi în zece secunde faţa ei prinse din nou ceva culoare. În depărtare, auzii elicopterul. L-am privit pe Termită, care stătea holbându-se cu gura căscată deasupra mea. Apoi am arătat cu capul spre automatul de răcoritoare aflat la vreo sută de metri depărtare.

— Crezi că reuşeşti să scoţi câteva sticle de suc din aparatul ăla?

Termită dispăru, pentru a se întoarce cu două sticle de *Mountain Dew* cam odată cu elicopterul care ateriza în iarbă lângă noi. Charlie îi transfuzase lui Annie cam opt minute din sângele său când ajunse elicopterul la noi. Am luat-o pe Annie şi am urcat-o în elicopter, i-am scos tubul pentru a ataşa de acul din picior o perfuzie cu Ringer lactat care atârna deja agăţată în elicopter. Medicul începu imediat să strângă punga pentru a creşte presiunea şi debitul de lichid ce ajungea la inima lui Annie.

Uşa se închise în urma noastră, iar în timp ce pilotul ridica aparatul la înălţime, m-am uitat înapoi la ei trei, Charlie, Cindy şi Termită, cum

stăteau împreună lângă un petic de iarbă verde, o dâră din sângele lui Annie şi barca-trabuc de o sută de mii de dolari a nu ştiu cui, care era acum naufragiată ca o balenă care trăgea să moară. Chiar înainte să dispărem deasupra vârfurilor copacilor, Cindy îşi acoperi gura şi şi îngropă capul în umărul lui Charlie.

Capitolul 53

Am aterizat la Rabun în mijlocul unei armate de personal medical bine intenţionat, care însă avea prea puţină idee despre cum să se comporte într-o situaţie de traumatism de cod roşu. Singura care avea cât de cât o idee despre ce avea de făcut era doctoriţa care tocmai ne luase cu elicopterul.

M-am uitat la ea.

— Ai experienţă în traumatologie?

— Am lucrat la Grady Memorial, patru ani, în tura de weekend.

— Destul de bine. Vino cu mine.

Am dus-o pe Annie înăuntru, unde oamenii în halate albe şi în uniforme de spital multicolore alergau care încotro, ca nişte furnici într-un muşuroi peste care cineva turnase benzină. În mijlocul încăperii stătea Sal Cohen, strigându-le ordine ca un sergent de instrucţie.

Arătă spre singura sală de operaţii a spitalului. Am dat din cap, am împins-o pe Annie înăuntru şi am văzut o asistentă pregătind aparatul cardio-respirator. Când m-am întors, Sal tocmai îşi vâra mâna dreaptă într-o mănuşă de cauciuc şi mă privea pentru a-i da indicaţii.

M-am uitat la el şi la femeia medic din elicopter.

— Am nevoie de un fierăstrău pentru stern.

Medicul se întoarse spre perfuzionistă, care ridică un deget, dispăru după colţ, apoi reapăru purtând un fierăstrău antic şi care nu se mai folosea de ceva vreme în chirurgie. Sal o întinse pe Annie pe masa de operaţie şi începu să-i fricţioneze pieptul cu betadină. Pulsul radial al lui Annie era inexistent, iar pulsul carotidian era slab, în cel mai bun caz.

Timpul expirase.

Medicul anestezist apăru de nicăieri. Annie era deja în mare parte inconştientă, dar el îi făcu rapid o injecţie şi se asigură că nu avea să se trezească prea curând. Luă un capăt al unui tub prelung, al cărui celălalt capăt era ataşat la o maşină de ventilat, şi-l introduse în gura lui Annie, printre corzile vocale şi până în trahee. Maşina de ventilat pompa ritmic aer prin tubul ei endotraheal, respirând în locul ei.

Odată ce funcţia respiratorie a lui Annie fu asigurată şi primi aer bogat în oxigen, am tăiat pieptul de-a lungul vechii cicatrici, am despicat sternul până la baza gâtului şi m-am tras deoparte în timp ce medicul introduse depărtătorul şi deschise larg toracele lui Annie. Am dat la o parte pericardul înţepat şi m-am apucat imediat de lucru, îndepărtând ţesutul cicatricial care-l înconjura. Cu fiecare nouă smucitură, mă temeam că sutura mea în gură-de-pungă avea să cedeze. Dar n-a făcut-o.

Operaţia anterioară pe cord deschis pe care o suferise Annie o lăsase cu o grămadă de ţesut cicatricial, care îmi punea beţe în roate. Am aplicat o sutură în aorta ascendentă, apoi două suturi în atriul drept. Am injectat un medicament numit heparină direct în cord, pentru a împiedica coagularea sângelui în timp ce trecea prin oxigenator şi prin maşina de by-pass, apoi am introdus uişte tuburi numite canule prin aceste trei noi suturi în gură-de-pungă, pentru a o conecta pe Annie la maşina cardiorespiratorie de by-pass. Le-am conectat şi în acelaşi moment activitatea electrică a inimii lui Annie se aplatiză. I-am făcut semn perfuzionistei.

— E rândul tău.

Ea dădu din cap, deschise liniile şi imediat plasma umplu organul dezumflat al lui Annie. În câteva secunde, arterele şi venele i se umplură, oxigenul ajunse în cele mai îndepărtate cotloane ale trupului ei şi, cel puţin pentru moment, Annie era în viaţă.

Ceea ce nu aveam să ştiu o vreme era cât de mult timp fusese moartă, sau, atunci când avea să se trezească, dacă mai avea să se trezească vreodată, cât de mult avusese creierul ei de suferit. I-am îndepărtat părul umed de transpiraţie de pe frunte, am făcut un pas înapoi şi m-am clătinat sub propria stare de ameţeală. Aveam să mă îngrijorez de toate astea în zilele care urmau. În momentul acesta trebuia să fac rost de o inimă.

Sal instruia echipa de asistente şi de doctori să sterilizeze totul din exteriorul pieptului lui Annie. Am privit aparatele care monitorizau viaţa lui Annie şi mi-am dat seama că, deşi dormea, era mai plină de viaţă în acel moment decât fusese de ani de zile. În timp ce mă gândeam cum să găsesc o cale de ieşire pentru Annie şi pentru mine din toată beleaua aceea, o asistentă mă bătu pe umăr.

— Doctore? mi-a spus ea în şoaptă.

— Da.

Arătă spre un telefon aflat pe perete, chiar în afara sălii.

— Linia unu.

M-am uitat la Sal.

— Crezi că poţi să ţii lucrurile de aici sub control până mă întorc?

Dădu din cap şi continuă să le dea indicaţii medicilor şi asistentelor, care se uitau la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Am ieşit pe hol, mi-am spălat mâinile în chiuvetă şi am ridicat receptorul.

— Spune.

— Cum e fetiţa noastră?

Era Royer.

— În viaţă.

— Cât timp crezi că avem?

Am stat şi m-am gândit puţin.

— Avem ceva timp. Tocmai am pus-o pe pompă de câteva minute.

Îl şi vedeam pe Royer privindu-şi ceasul şi notându-şi ora în minte.

— Bun, ţine-o aşa. Eu am plecat la Nashville. S-ar putea să avem o inimă.

Sunetul acelor cuvinte, „s-ar putea să avem o inimă", răsunară prin mine precum plasma ce curgea acum prin corpul lui Annie. În minte, am şi văzut-o stând pe vârfurile degetelor, cu spatele arcuit, cu panglicile galbene unduindu-se în vânt şi strigând: „Limonaaadă!" s-o audă o lume întreagă.

— Ce informaţii ai?

— Nu cine ştie ce, dar te sun cum ajungem şi apuc să arunc o privire... să spunem, peste douăzeci şi şapte de minute.

M-am uitat în jur, la haosul aproape total al furnicarului de doctori

şi asistente din jurul meu.

— Eu unul nu mă mai mişc de-aici până nu apari cu o inimă sau..

M-am oprit, gândindu-mă pentru prima oară la alternative.

— ...sau nu.

Royer tăcu câteva clipe.

— Douăzeci şi şase de minute. Ţine linia liberă. Şi fii cu ochii în patru după echipa noastră. Ar trebui să ajungă acolo în scurt timp. O să aibă ei grijă de tot ce trebuie. Tot ce mai ai tu de făcut este să-i conduci la Annie.

— Aşa o să fac

Am pus receptorul în furcă şi m-am uitat la un tehnician din apropiere care scria furios în nişte foi.

— Eşti ocupat?

— Nu, domnule, nu sunt ocupat deloc.

— Bun. Aş vrea să te aşezi aici şi să te asiguri că nimeni, şi asta înseamnă că absolut uimeni, uici chiar preşedintele în persoană, nu pune mâna pe telefonul ăsta. Clar?

Se ridică, se postă în faţa telefonului, îşi încrucişă braţele ca un bodyguard şi spuse:

— Să trăiţi!

Chiar atunci am auzit o femeie ţipând în sala de aşteptare a camerei de primiri urgenţe. Auzii o încăierare, ceva trântit la perete şi-o văzui pe Cindy năvălind prin uşa dublă şi apoi pe coridor spre mine. Se îndrepta spre sala de operaţie când m-am pus în calea ei. Ne-am ciocnit, ea reuşi să ne trântească pe amândoi la pământ şi ne-am lovit rău de tot.

Ea-şi puse degetul pe faţa mea.

— Reese! Să-mi spui chiar acum! Spune-mi rapid!

Am tras-o lângă mine, i-am prins braţele într-ale mele şi mi-am trecut mâna prin părul care-i era ud leoarcă.

— Trăieşte.

Cindy mă lovi în piept, apoi se agăţă de cămaşa mea şi mă trase lângă ea şi pe sine lângă mine.

Mi-am dat seama că nu pricepuse ce-i spusesem, aşa că am arătat spre sala de operaţii şi am spus din nou:

— Trăieşte.

— Cum? întrebă ea.

Am scuturat din cap.

— Nu acum.

Am arătat spre telefon cu capul.

— Royer tocmai a sunat. Are o inimă. E pa drum şi va reveni cu un telefon peste..., mi-am căutat ceasul, dar acesta îmi lipsea de pe mână. În douăzeci de minute sau cam aşa ceva.

Cindy îşi îngropă faţa în mâini, se linişti şi atunci mi-am văzut ceasul meu Omega atârnându-i larg la încheietură. I l-am desfăcut cu blândeţe şi mi l-am prins la mână.

Se uită la mine.

— Ai nevoie de ceva?

M-am gândit pentru o clipă la mine. Am încercat să zâmbesc.

— Aş avea nevoie de nişte limonadă.

Cindy îşi plecă fruntea şi dădu din cap.

— Şi eu.

Ne-am aşezat pe jos şi am strâns-o în braţe în timp ce o mulţime de angajaţi ai spitalului roiau prin jurul nostru. Când se linişti cât de cât, am spus:

— Trebuie să-mi pun o perfuzie, să pun la loc ceva din lichidul pe care l-am pierdut şi apoi trebuie să mănânc ceva. Avem multe ore înaintea noastră şi voi avea nevoie de ceva mai multă energie decât am chiar acum.

Cindy se şterse la ochi şi porni spre cafeneaua spitalului.

Pe Charlie şi pe Termită i-am găsit în sala de aşteptare şi i-am dus înapoi în sala cu fotolii, unde medicul de pe elicopter ne puse două perfuzii, mai întâi lui Charlie, apoi mie. Am mâncat un baton energizant *Clif* în timp ce ea ne consultă pe amândui. I-a spălat şi i-a examinat tăieturile lui Charlie care erau adânci şi care continuau să sângereze, apoi s-a uitat la mine.

— Ai face bine să arunci o privire la asta.

Am studiat faţa şi capul lui Charlie şi am ştiut că încasase o lovitură zdravănă. Medicul se întoarse cu nişte fir monofilament nr. 3 şi i-a pus în total douăzeci şi şapte de fire în două locuri pe obraz şi pe scalp. Avea să se vindece, dar o vreme avea să se chinuiască cu astea. Ca să

nu mai vorbim de umărul stâng care-i era dizlocat.

După ce Charlie a fost pansat şi lichidele noastre readuse cât de cât la uivel normal, Cindy se întoarse cu nişte paste acoperite cu un sos roşu şi încadrate de patru chiftele imense. Am mâncat încet, privind telefonul şi implorându-L pe Dumnezeu să-l facă să sune.

Şi după câteva minute a şi sunat. Gardianul meu personal de la telefon îşi strecură capul pe uşă şi arătă spre telefonul de acolo.

— Linia doi.

Am ridicat receptorul, iar Royer vorbi înainte să apuc eu să scot vreo vorbă.

— Avem o inimă. O scot în zece minute, apoi mă întorc în avion după douăzeci, şi aterizez la voi în mai puţin de nouăzeci. Fii pe fază.

— Aşa o să fac.

— Crezi că rezistă până ajung eu cu Pepsiul?

M-am uitat de-a lungul holului spre sala de operaţii, unde ştiam că Sal suturase incizia pe care i-o făcusem lui Annie la uivelul coastei.

— Da, o să reziste.

Se scurseră câteva clipe.

— Royer?

M-am întors cu spatele la Cindy, împiedicând-o să mă audă.

— Acum ori niciodată.

Luă adânc aer în piept.

— Tu vezi de echipă şi ascute-ţi bisturiul.

Am pus receptorul în furcă, am văzut primii membri din echipa lui Royer năvălind în fugă pe uşă spre sala de operaţii şi am simţit medalionul de aur al lui Annie arzându-mi pe piept.

Am făcut un duş fierbinte, prelungit, mi-am schimbat hainele de spital cu unele noi şi am mai mâncat o porţie de spaghete. În minte, am executat toată operaţia, pas cu pas. Fiecare sutură, fiecare posibilă problemă, dintre care nu cea mai mică era aceea de a face un transplant unui pacient într-un spital care nu avea dotările necesare unei astfel de operaţii. Am scuturat din cap. Şansele nu erau în favoarea noastră. Nu erau chiar deloc în favoarea noastră.

În sala de operaţii, echipa lui Royer transformase spitalul orăşenesc într-un adevărat amfiteatru de operaţii de ultimă oră. Calmul şi ordinea

luaseră locul haosului. Profesioniști antrenați se ocupau acum de monitoarele lui Annie. Sal stătea pe hol, ținându-și luleaua neaprinsă și zâmbind, de parcă el ar fi fost responsabil de toate transformările.

Sala era perfect luminată, complet sterilă și dificil de descris, nu exista niciun tablou nicăieri, mese din oțel inoxidabil, acoperite cu șerveturi sterile de-un albastru-verzui, un amestec de instrumente ciudate întinse într-o anumită ordine, pe ceea ce părea a fi un câmp steril. Un perete întreg era ticsit de tuburi, aparate și elemente argintii sterile, ce păreau să fi aterizat de pe vreo navă cosmică. Toate aparatele prezentau pe monitoare informații diverse, dar în egală măsură importante asupra anesteziei, pompei de infuzie volumetrice, asupra ventilatorului și a diferitelor tuburi ce introduceau din niște recipiente din exteriorul încăperii heliu, oxigen și oxid de azot.

Când antestezistul îi indusese un somn profund lui Annie cu medicația pe care i-o injectase intravenos și în timp ce eu o puneam pa Annie pe pompă, chirurgul de serviciu i-a introdus un cateter într-o arteră de la încheietura stângă a mâinii – o linie arterială subțire care ne permitea să măsurăm presiunea arterială în fiecare clipă. Acestea fiind făcute, i-a introdus un alt cateter într-o venă toracică – pentru a-i administra medicamente și a-i măsura volumul de lichid intravascular.

O asistentă de la chirurgie i-a introdus un cateter subțire în vezica urinară pentru a-i putea evalua diureza. În mod normal, ar fi trebuit să bărbierim pielea păroasă a pacientului, dar cum Annie nu avea așa ceva, pur și simplu au spălat-o din cap până-n picioare cu apă și săpun.

Pe vremuri, aș fi stat deoparte și aș fi privit, respectând linia de demarcație trasată între doctori și asistente. Dar pentru prima oară de când îmi terminasem stagiatura, m-am dus la rezidentul-șef și mi-am onorat relația cu pacientul mai presus de orice altceva.

I-am spus:

— Îmi dai voie?

Puțin surprins, a dat din cap și s-a dat la o parte, lăsându-mă să stabilesc ritmul și atmosfera de lucru. În timp ce o ungeam cu betadină, am observat cât de mult i se subțiaseră brațele, cât de slabe și plăpânde îi deveniseră coapsele. La fel ca și în cazul Emmei în acele ultime zile de la marginea lacului, și pielea lui Annie devenise aproape translucidă.

Oamenii obişnuiau să mă întrebe, în mijlocul unei asemenea experienţe pline de groază, durere şi de greutăţi, cum reuşea un chirurg transplantolog să-şi păstreze o atitudine atât de optimistă. Atât de pozitivă. Ori de câte ori eram întrebat asta, îmi aminteam să privesc dincolo de ochii Emmei şi să răspund cu o altă întrebare — cum am fi putut fi altfel?

Am acoperit pieptul lui Annie cu echivalentul chirurgical pentru *Saran Wrap*[1] şi apoi am acoperit-o cu grijă cu câmpuri chirurgicale sterile, lăsând doar o fâşie îngustă de piele descoperită – pe piept şi etajul abdominal superior. În facultate învăţasem să numim acea suprafaţă „câmp operator", locul asupra căruia ne concentram toate energiile. În mod obişnuit, ne ajuta să ne distanţăm de persoana căreia îi aparţinea acea suprafaţă.

Poate de asta a trebuit să intervin şi să contribui la pregătirea lui Annie. Nu doream acea distanţare.

M-am apropiat de marginea patului, am atins-o pe Annie pe degetele reci de la picioare şi m-am întors spre o asistentă.

— Crezi că am putea găsi nişte şosete pe undeva?

Ea zâmbi şi se făcu nevăzută.

Drept urmare a operaţiei anterioare pe cord deschis, cavitatea toracică a lui Annie prezenta o acumulare de ţesut cicatricial gros sau aderenţe, care se formaseră între partea din spate a sternului şi inima ei. Ştiam că atunci când avea să ajungă Royer, va fi nevoie să separ în continuare cu mare atenţie locul vechii suturi şi să mă asigur că nu lezez sau creez o ruptură în cavitate mai mult decât o făcusem deja.

Majoritatea inimilor pe care le scosesem erau de două sau de trei ori mai mari decât dimensiunea inimilor normale, fiind bolnave de cardiomiopatie dilatativă. Asta însemna că erau nişte inimi mari, flasce, nişte saci umflaţi care nu mai funcţionau prea bine. Iar inima lui Annie nu făcea excepţie. Speram ca inima pe care o găsea Royer să se potrivească în spaţiul pe care-l aveam, pentru că nu doream să fiu nevoit să mă spuc să tai prea mult din ea. Şi inimile sunt capricioase, pentru că nu te lasă să iei prea mult din ele. Speram de asemenea că avea să se grăbească,

[1]*Saran Wrap* - brand pentru o folie de plastic

pentru că mii şi mii din celulele miocardului mureau în fiecare minut pe care-l petrecea în afara corpului. Fiecare secundă în care inima nu-şi făcea treaba de pompă, o îndepărta de posibilitatea de a mai porni din nou.

În momentul în care Annie a fost pusă pe aparatul de by-pass, tuburile i-au derivat sângele din inimă şi l-au dirijat înspre ceva ce părea o cruce întinsă între spatele unei orgi cu tuburi şi o aparatură ce părea că tocmai ieşise pe uşile laboratorului lui Frankenstein. Într-o parte a aparatului cardiorespirator de by-pass se afla un rând de canistre din sticlă pe care unii le-au comparat cu maşinile de ultimă generaţie de făcut îngheţată. Pe măsură ce sângele lui Annie intra în canistrele acelea, maşina îi administra oxigen şi apoi pompa sângele îmbogăţit înapoi în aorta ascendentă a lui Annie.

De cealaltă parte a aparatului de by-pass, perfuzionista urmărea cu atenţie o serie de aparate de măsură fin calibrate; la doar câţiva paşi mai încolo, anestezistul urmărea alte monitoare, verificând presiunile, cât de bine primea oxigenul şi cât dioxid de carbon producea pe de altă parte. Din momentul în care am pus-o pe aparat, erau două lucruri pe care nu doream să le aud de la anestezist: „Tensiunea scade" şi „Debitul s-a prăbuşit". Şi pentru a nu auzi aşa ceva de la el, trebuia ca el să fie cu ochii în patru. În acelaşi timp, nu îmi era de uicium folos să îl fac să se înfurie pe mine. Pentru că asta nu avea să-i fie de folos lui Annie. L-am prins în hul şi l-am tras la o parte

— Pot să-ţi cer o favoare?

Aşteptându-se să-i trântesc vreun ordin, întrebarea mea l-a luat prin surprindere. S-a uitat la mine prin ochelarii lui şi a ridicat din umeri.

— Sigur.

— La ultima ei operaţie, s-a trezit.

Înghiţi în sec, scuturâ din cap dezgustat, apoi dădu din cap înţelegător. Nu mai trebui să-i zic nimic altceva.

— Nu-ţi face griji. Am nişte vise dulci pregătite pentru fetiţa asta.

Anticipând o zi lungă şi faptul că, în mod normal, doctorii îşi predau pacienţii celor care intră în tură undeva la mijlocul dimineţii, l-am întrebat:

— Când ar trebui să ieşi din gardă?

El scutură din cap.

— Colega mea a ajuns de o oră. Ea se ocupă de ceilalţi şapte pacienţi pe care-i am.

Se uită la Annie.

— Dar... nu de ea. Rămân aici cât este nevoie de mine.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Mersi.

Am coborât pe coridor şi am trecut pe lângă geamul unidirecţional care le oferea medicilor posibilitatea de a arunca o privire în sala de aşteptare. Charlie, însângerat, dar teafăr, şedea ascultând şi adulmecând lumea din jurul lui, în timp ce Cindy stătea la un geam din apropiere, privind în depărtare, la vreo opt mii de kilometri de spital. Termită stătea rezemat de automatul de răcoritoare, evaluându-şi alternativele, dar fără a privi cu adevărat la oferta automatului, învârtindu-şi inconştient Zippo-ul în mână. În colţul îndepărtat, singur, cu ochii închişi şi fruntea acoperită de broboane de sudoare, cu buzele mişcându-i-se, Davis stătea îngenuncheat lângă un scaun, cu coatele sprijinite de o Biblie uzată.

Am închis uşa ce ducea la camera de odihnă a medicilor şi am privit pe geam, spre o păşune cu o duzină sau cam aşa de vaci de lapte, toate aşteptând nerăbdătoare să aibă şansa de a sta în mijlocul pârâului. Ugerele le arătau ca nişte baloane supraumflate, iar maxilarele li se mişcau ritmic, sincronizate între ele. Începu să plouă mărunt, molcom.

M-am lipit de geam, mi-am închis ochii şi în gând îmi apăru Emma. Felul în care îmi spusese să trag un pui de somn, privirea obosită din ochii ei, zâmbetul liniştitor pe care mi-l dăruise în timp ce am dus-o în braţe în pat. Îmi veni în minte somnul pe care nu-l mai puteam ţine departe. Mi-am privit braţele şi mi-am trecut vârful degetelor peste semnele fine de aducere aminte ale panicii ei. În fine, m-am gândit la durerea pe care trebuie să o fi cunoscut şi simţit în acea jumătate de oră în care eu nu m-am trezit.

Toată viaţa mea, avusesem o memorie aproape fotografică. Dar în timp ce priveam pe geamul acela, cu Annie respirând cu ajutorul unei maşinării chiar în spatele meu, cu Cindy devastată rău în sala de aşteptare de după colţ şi cu Royer gonind înspre noi, nu am reuşit,

oricât m-am străduit, să-mi amintesc nimic din ce a scris Shakespeare vreodată. Şi că veni vorba, nici de Tennyson, Milton sau Coleridge. Tovarăşii mei dispăruseră şi odată cu ei şi mângâierea pe care mi-o oferiseră.

Am atins lănţişorul lui Annie din jurul gâtului meu. Sub el atârna medalionul Emmei. Învăluit în amintiri, nu aveam nimic care să fi fost al meu. Mintea mea se simţea ca şi când s-ar fi apropiat cineva de tablă şi ar fi şters totul cu buretele. Am mângâiat din nou medalionul lui Annie, am simţit cu vârful degetului literele uzate şi am recăzut în visare. Tot ce puteam vedea era faţa Emmei, chiar înainte ca medicul să-şi întindă mâna deasupra feţei ei şi să-i închidă ochii.

Interfonul începu să sune deasupra capului meu.

— Dr. Jonathan Mitchell, linia unu. Dr. Jonathan Mitchell, linia unu. Royer.

M-am întins după telefon – o ultimă oară. Auzeam elicopterul în fundal.

— Johnny? Douăsprezece minute.

— Aşteptăm.

Am pus receptorul în furcă şi am rămas pe loc. Ştiam că dacă toată viaţa mea aşteptasem ceva, ei bine, tocmai clipa aceea era acel lucru.

I-am spus rezidentului-şef că Royer avea să ajungă acolo în douăsprezece minute, după care am păşit în sala unde toţi ceilalţi erau în aşteptare. Cindy îmi văzu faţa, ochii mei umflaţi, obosiţi şi plini de durere, se ridică, privindu-mă rece, cântărindu-mă parcă. Charlie o auzi ridicându-se şi făcu la fel.

— Nu mai e mult, am spus încetişor. Vă ţin la curent cât pot mai bine.

Cindy încercă să spună ceva, dar am scuturat din cap şi mi-am pus mâna pe umărul lui Charlie.

— Ţine-i tu companie, bine?

Charlie îşi trecu braţul pe după braţul lui Cindy şi dădu din cap afirmativ. M-am întors pe coridor, am trecut prin uşa dublă şi am acţionat butonul de deasupra chiuvetei. Nouă minute mai târziu, intram în sala de operaţie cu mâinile ridicate, o asistentă îmi întinse mănuşile, iar eu mi-am vârât mâinile adânc în ele. Apoi m-a ajutat să îmi îmbrac

halatul steril, mi-a legat masca după cap şi mi-a aprins lampa de pe frunte. Anestezistul şedea în spatele mesei, monitorizând şase maşini şi notând tot felul de numere în fişa pe care o avea în mână.

Elicopterul tocmai aterizã în faţa spitalului şi se auzi o alarmă, acompaniată de o serie de lumini roşii ce pâlpâiau de-a lungul holurilor până la ieşire. Royer năvăli pe uşă cu o geantă frigorifică roşu cu alb, cu calmul şi fermitatea unui om care livrează o pizza.

— E rândul tău, doctore.

În jurul nostru, echipa se organiză: un rezident pregătit în stânga mea, perfuzionista în spatele lui Royer, o asistentă de sală la masa de lângă el, alte câteva asistente aşteptând la picioarele patului, anestezistul la capul lui Annie. Toţi erau cu privirile aţintite la mine.

Niciodată nu mi-am dorit atenţia pe care o caută de obicei chirurgii transplantologi. Nu de asta îmi alesesem profesia aceasta. Dar în această privinţă, ceva era sigur, ţi se acorda atenţie fie că doreai, fie că nu. Dacă bâjbâiai, toţi o ştiau, iar dacă aveai o reuşită, de asemenea o ştiau cu toţii.

Mi-am întins mâna şi am rostit în şoaptă:

— Bisturiu... te rog.

În câteva clipe eram înăuntru şi-mi strecurai mâna pe sub inima oprită a lui Annie. Am făcut şase incizii precise, atent să nu ating tuburile de dedesubtul lor, apoi am tras uşor şi am scos inima.

Royer îmi întinse o tăviţă metalică, se uită la mine pe deasupra măştii şi îmi spuse în şoaptă:

— Este multă dragoste în inima asta.

Înainte să o las în tăviţă, el observă sutura în pungă pe care o făcusem în nebunia de la marginea lacului, pe pardoseaua fostului meu atelier. Îşi trecu degetele peste suturi şi se uită la mine.

— Aşa ai reuşit să ajungi cu ea până aici?

Am dat din cap.

— Şi a ajuns pe masa asta şi inima încă-i bătea?

Am dat din nou din cap.

Se întoarse spre asistenta de lângă el.

— Ai grijă să punem inima asta bine.

Se uită la mine.

— O mulţime de oameni din domeniul nostru s-au îndoit că sutura

asta se poate executa. Ei, acum s-ar putea să îi convertim pe câţiva. Anatomopatulogii cardiaci din următorii ani vor studia sutura asta şi, cine ştie, ar putea salva câteva vieţi.

Chiar şi moartă, inima veche a lui Annie era pe cale să pornească într-o nouă călătorie, care, odată ce se sfârşea, putea deschide uşile altor fetiţe ca ea.

Am pus-o cu grijă în tăviţă, în timp ce Royer se întinse după geanta frigorifică, îşi cufundă mâinile în gheaţa mărunţită, scoase inima donatorului care avea o nuanţă cenuşie şi mi-o întinse cu grijă. Căutând orice urmă de boală, mi-am plimbat degetele de-a lungul arterelor. I-am palpat muşchii, valvele şi am evaluat dimensiunile noii inimi comparativ cu cea de dinainte. Era mai mare decât normal, dar tonusul ei îmi spunea că dimensiunea mai mare se datora exerciţiilor şi nu bolii. Cineva antrenase bine inima aceasta şi, drept urmare, avea să ne prindă numai bine. De fapt, era aproape perfectă.

Royer vorbi cel dintâi.

— Ceea ce degetele tale nu au cum să-ţi spună este faptul că a fost o fată de liceu. O alergătoare de cursă lungă. Părinţii ei spun că a fost chiar bună la alergat.

Aspiră sângele în exces din cavitatea toracică a lui Annie şi făcu prima sutură în timp ce eu introduceam cu grijă noua inimă în pieptul lui Annie. Inimile sunt alunecoase, aşa că nu trebuie să le ţii prea strâns. Dar nici prea lejer. E oarecum ca şi când ai ţine în mâini un căţeluş. Trebuie să ai o priză fermă, dar sunt nişte limite şi pentru asta.

Ţineam simbolul vieţii în mâini şi eram la fel de uluit precum fusesem întâia oară la cursul de anatomie. *Aceasta este inima. Izvorul vieţii.*

Royer îşi puse mâna peste a mea şi îmi zâmbi din priviri pe deasupra măştii.

— Vezi să nu uiţi. Partea care trebuie în sus.

Un transplant de cord este o operaţie destul de simplă, cuprinde patru anastomoze – o derivaţie a unui termen grecesc care înseamnă „să îmbini gură la gură". Mai întâi am conectat cavitatea atrială stângă a inimii donatorului la ceea ce mai rămăsese din atriul stâng al lui Annie, creând o cavitate cu totul nouă. Apoi am cusut cele două cavităţi atriale drepte laolaltă. Am luat apoi aorta donatorului şi am ataşat-o la aorta lui

Annie, cap la cap. În fine, am ataşam şi arterele pulmonare.

Eu coseam, în timp ce Royer poziţiona inima şi menţinea tensiunea la nivelul materialului de sutură pentru a asigura o bună aliniere a ţesuturilor. În ciuda felului în care îmi lăuda calităţile mele de chirurg, se implica şi el total, pentru că transplantul este în mare măsură lucru în echipă.

Royer turnă dintr-o cană soluţie salină rece ca gheaţa asupra inimii în timp ce eu continuam să cos, pentru a menţine temperatura cât mai scăzută posibil în timpul expunerii la căldura incandescentă a becurilor din sala de operaţie. Se uită la ceasul de pe perete.

— Ne încadrăm în timp. Mai avem destul timp la dispoziţie. Acum e 10:07.

— Timp ischemic? am întrebat

— Mai avem aproape o oră.

Suturile necesare religaturării inimii aveau să-mi ia cam o oră, fără câteva minute. Între timp, asistenta făcea mai multe drumuri pentru a lua noi produse de hematologie sau pentru a duce rapid o analiză a gazelor sangvine la laborator. Când se întoarse, cu braţele pline de pungi din plastic transparent pline cu plasmă, fu întâmpinată de anestezist care verifică eticheta fiecărei pungi.

Când aveam nevoie de sânge, anestezistul lega o pungă la unul dintre tuburile ce intrau în corpul lui Annie şi-l agăţa sus în aer de un stativ. În timp ce Annie era pe by-pass, pompa în formă de acordeon a ventilatorului se oprea dezumflată pentru că aparatul cardiorespirator respira în locul ei.

Royer verifică tuburile şi spuse fără să se uite la mine:

— Am auzit că ai donat sânge azi.

Era doar o introducere. Am dat din cap fără să-mi ridic privirile.

Suturile necesare într-un transplant sunt largi şi intră mult în ţesut, luând în considerare toată grosimea peretelui cardiac şi grăsimea înconjurătoare. În contrast cu suturile minuscule necesare într-o operaţie obişnuită de by-pass, unde o lupă este foarte utilă, suturile acestea par gigantice.

Royer turnă încă o cană de soluţie salină rece, iar eu am executat încă câteva suturi mari pentru a preveni orice posibilă sângerare. El trase de

țesuturi pentru a se asigura că erau suficient de strânse pentru a rezista la presiunile care aveau să se modifice de peste o sută de mii de ori pe zi într-o inimă care avea să funcționeze încă patru sau cinci decenii. Mereu pedagog, se întoarse spre rezidentul din stânga mea.

— Suturi mari ca și acestea garantează o anastomoză sigură și ne permit să obținem o hemostază bună.

Rezidentul dădu din cap.

Am terminat cu atriul stâng, apoi am făcut o incizie în cel drept. Mi-am repetat în gând că era important să fac incizia departe de nodul sinusal, regiunea din inimă care generează toată activitatea electrică. Dacă fiecare inimă are ritmul ei, și așa și este, atunci nodul sinusal este toba care i-l determină.

Am terminat și anastomozele de la nivelul atriului drept, nu-mi mai rămăseseră decât conexiunile finale dintre cele două aorte și dintre arterele pulmonare. Asta însemna că eram cam la o oră distanță de momentul când o puteam scoate de pe aparatul de by-pass. M-am întors spre o asistentă.

— Vrei te rog să-i spui lui Cindy că totul este în regulă aici?

Am verificat toate cifrele afișate de monitoarele din jurul meu.

— Annie e bine. Ies și eu ceva mai târziu.

Ea dădu din cap și se făcu nevăzută.

Am pregătit aorta de pe inima donatorului. De pe noua inimă a lui Annie. Dacă Dumnezeu mă înzestrase cu ceva, atunci o parte din acel ceva se regăsea tocmai în asta. În inciziile astea. Era vital, atât pentru acum cât și pentru deceniile ce urmau să vină, ca cele două capete să se potrivească perfect. Manualele nu te pot învăța așa ceva. E ca și în sculptură; un medic fie este capabil să le potrivească una la cealaltă, fie nu.

Când am plasat arterele lângă cele ale lui Annie, Royer zâmbi și scutură din cap. Am cusut cele două artere între ele și m-am întors spre perfuzionistă.

— Haide s-o încălzim acum.

Făceam asta nu pentru a porni inima, cât pentru a-mi verifica suturile și a-mi da seama dacă nu aveam vreo scurgere pe undeva – o pornire de verificare.

În timpul operației, răceam sângele în aparatul cardio-respirator cu mai bine de douăsprezece grade Celsius pentru a încetini metabolismul lui Annie. Îi scădea necesarul de oxigen al corpului și îi păstra energiile pentru celulele miocardice. Cum am terminat de anastomozat aortele între ele, încălzeam sângele oxigenat și, pe măsură ce curgea prin aparat și apoi în arterele coronare care hrăneau inima, aceasta începea încet încet să se încălzească. Odată cu încălzirea i se schimbă și culoarea din cenușiu inert prinse viață, devenind de un roșu tot mai aprins. Mi am trecut degetele cu grijă în jurul inimii care începu să crească în volum, am simțit cum se umplu toate cavitățile cu sânge și am simțit cum viața umple golul.

Am aplicat ultima sutură la nivelul arterelor pulmonare și sângele bogat și cald începu să curgă prin inima cea nouă, hrănindu-i milioanele de celule care începuseră să moară încet în urmă cu trei ore și petruzeci și opt de minute. Am tras ușor de inimă și am observat o anastomoză care nu ținea așa cum ar fi fost necesar. M-am întors spre perfuzionistă și i-am spus:

— Conecteaz-o din nou pe aparat și mai dă-mi cinci minute.

Am făcut ajustările necesare, m-am întors din nou spre ea și am dat doar din cap. Din nou, inima se umplu de sânge și începu să tremure, ca un ceainic pe punctul de a ajunge la punctul de fierbere a apei. Mi-am ținut respirația.

M-am întins după padelele defibrilatorului din apaiele meu, folosit adesea pentru a porni o inimă transplantată sau pentru a-i administra un șoc care o făcea să intre în ritm sinusal – ritmul regulat. Am masat inima odată, pentru a-i readuce aminte că fusese o vreme când bătuse regulat.

Bătu o dată, o smucitură puternică, bubuită. Se răsuci, se goli și se umplu din nou. Linia izoelectrică ce piuia de pe monitorul de deasupra capului meu tresări odată. În jurul mesei, eram toți în așteptarea celei de-a doua, a treia și...

Nimic.

Fața lui Royer se încruntă de îngrijorare. M-am întins după padele și am spus liniștit:

— Încărcați la 100.

Asistenta aşteptă să se aprindă lumina verde şi dădu din cap către mine. Am poziţionat padelele de-o parte şi de alta a inimii lui Annie şi am spus:

— Liber!

Inima se contorsionă, aproape scuturându-se de curentul care o traversă şi apoi recăzu la loc, inertă.

Am spus din nou:

— Încărcaţi la 200.

Royer mă studia în timp ce eu priveam concentrat inima lui Annie. Aceasta sări din nou, şi căzu la loc nemişcată, flască, inertă. M-am oprit, m-am gândit, verificând toţi paşii pe care-i făcusem. *Totul a decurs perfect. De ce nu porneşte?*

Am scuturat din cap şi am spus în şoaptă, ştiind că avea să fie ultima oară.

— Încărcaţi la 300.

Lumina verde se aprinse şi am administrat un nou şoc inimii lui Annie, făcând-o să se zguduie, smucind violent de suturile care nu cedară. Am scos padelele şi am aşteptat, dar inima lui Annie nici măcar nu tresări. Mi-am întins mâna în pieptul ei, mi-am trecut degetele pe după inima ei şi am început să o masez, pompând eu în locul ei. Încercam să transmit viaţa din mâna mea în inima ei. O simţeam cum se umple şi se goleşte cu fiecare nouă apăsare. Am masat-o timp de câteva minute, până când am început să am crampe musculare la pelmă şi braţ. După zece minute, braţul mi se blocă cu totul.

Royer îmi puse mâna pe braţ şi scutură din cap. În jurul nostru, asistentele începură să plângă. Rezidentul-şef se întoarse de la masă, perfuzionista îşi îngropă faţa în mâini. Royer se uită la ceas. Vocea îi era răguşită.

— Ora decesului, 11:11 p.m.

Lacrimile veniră greu. Mai întâi un pârâiaş, apoi o Talhulah în toată regula. Pentru prima oară de când murise Emma, am dat drumul şuvoiului. Ani întregi de durere acumulată, de supărare nemărturisită şi de tristeţe înăbuşită mă copleşiră şi mă purtară până spre baraj. Când am ajuns lângă el, apa năvăli peste marginile lui, crăpă pereţii groşi de beton şi inundă valea din apatele lui.

Am căzut pe spate, trăgând după mine toate instrumentele de pe masă care se împrăştiară în toată sala. M-am agăţat de masa din oţel inoxidabil, după care am căzut pe jos, mi-am tras genunchii la piept şi n-am mai putut respira. Mi-am deschis ochii minţii, m-am smucit, dar n-am reuşit să ajung la suprafaţă. Sub mine se întindea vechiul oraş al Burtonului, se agăţa de gleznele mele şi mă trăgea în jos, în întuneric şi amorţeală. Mă luptam, mă trăgeam spre suprafaţă, strigam după Charlie, urlam la medici să „încarce la 300" şi Emmei îi strigam „Trezeşte-te!", „Rezistă!" şi „Nu pleca!" Apoi îmi apăru în minte o rochie galbenă, cu o panglică galbenă unduită de vânt, o fetiţă ce striga „Limonaaaadă!" cât o ţinea gura şi ceva se urni în mine din clipa când am văzut-o.

Tremuram din toate mădularele. Am urlat, acoperindu-mi cumva toată durerea. Cu fiecare hohot, plăteam penitenţa pentru vina sufletului meu, pentru suferinţa care nu avea sfârşit şi pentru ruşinea care era în mine. Acolo mi-am dat seama că existau anumite păcate pe care nu aveam să le pot plăti niciodată.

Acolo jos, în răceala verde şi de nepătruns de pe fundul lacului, am văzut-o pe Emma. Venea înot spre mine şi pe pieptul ei nu am văzut nicio cicatrice. Mi-a atins pielea, m-a sărutat pe obraz şi m-a ridicat până m-a adus lângă Annie, care zăcea nemişcată, rece şi moartă pe masă. La fel de repede pe cum apăruse, a şi dispărut.

Annie zăcea nemişcată, cu pieptul tot numai o rană deschisă, rece, care conţinea o inimă lipsită de viaţă. Pe masa de lângă mine se afla o cană cu apă. Din mai multe crăpături, găuri şi fisuri, apa se scurgea pe masă, pentru a se prelinge peste mine pe jos. Am încercat să-mi ridic o mână, dar era prea grea. M-am ridicat, am luat cana de pe masă şi am turnat-o peste Annie. Pe măsură ce turnam, sângele se spăla din rană. Cu cât turnam mai mult, cu atât devenea mai curată, dar cu atât şi cana din mâinile mele se făcea tot mai grea. Cu fiecare clipă ce trecea, inima lui Annie se umplu cu sânge, pieptul începu să i se închidă singur – nici urmă de cicatrice.

Cana atârna mult prea greu în mâinile mele. Am alunecat, mi-am regăsit echilibrul şi am reuşit să menţin şuvoiul deasupra lui Annie. Încet-încet nu mai reuşeam să o ţin cu mâinile, ţipam sub greutatea ei.

Totul era greu. Nu o mai puteam ţine. Am ridicat cu o ultimă sforţare cana şi am turnat apa peste noi amândoi. În cascada aceea, am fost spălat. Şi pentru o secundă efemeră, am fost curat. Apoi degetele mele dădură drumul cănii care căzu cu o bubuitură pe jos, făcându-se ţăndări pe pardoseaua de piatră de sub noi.

Sunetul acela mă şocă. Mi-am deschis ochii, mi-am smuls masca de pe faţă şi aerul umed îmi umplu plămânii. Am inspirat cu nesaţ aerul în piept, am tuşit şi am văzut toată încăperea scăldată în lumină. Din depărtare, Emma îmi vorbea în şoaptă. Ecoul părăsea vidul în care fuseserăm şi îmi vorbi; şi chiar atunci, acolo, cuvintele s-au reîntors la mine. Am stat aplecat deasupra lui Annie, lacrimile îmi căzeau pe inima ei rece şi cenuşie şi am început să-i vorbesc acelei inimi în şoaptă – singurul lucru pe care încă nu-l făcusem.

Dacă viaţa există acolo unde sângele se află în mişcare, atunci moartea este acolo unde sângele s-a oprit.

Capitolul 54

Au trecut şase săptămâni de-atunci. Invazia de vară a celor care căutau liniştea revenise la normal, iar inginerii dăduseră drumul la baraj, scăzând nivelul lacului cu câţiva centimetri. Liniştea pe care o lăsară în urma lor se întinse peste tot lacul şi aduse odată cu sine şi promisiunea rece a unei ierni lungi. Pe măsură ce iarna se apropia şi creştea nevoia de apă de la Burton spre Atlanta, nivelul avea să scadă şi mai mult, până primăvara următoare, când ploile aveau să-l readucă la nivelul iniţial.

Cu casa distrusă şi cu stilul de viaţă pe care îl dusesem schimbat pentru totdeauna, m-am întors, am stat în picioare în mijlocul dărâmăturilor şi am căutat prin moloz. Nu rămăsese prea mult. Desigur, nimic de valoare. Am găsit câteva poze, câteva ustensile de bucătărie, dar cam atât. Din câte îmi puteam eu da seama, tornada aceea luase pe sus tot ce fusese cândva al meu şi-l făcuse bucăţi-bucăţele, după care aruncase totul pe o întindere de câteva ţinuturi vecine, sau în partea de nord a lacului. Priveliştea răvăşită a tuturor obiectelor pe care le îndrăgisem cândva mă lăsă împietrit.

În speranţa de a mai găsi câte ceva din ce-mi aparţinuse, am început să mă plimb prin jurul casei şi am petrecut trei zile căntând prin pădure. Majoritatea copacilor erau rupţi în jumătate, la vreo zece metri înălţime, şi toate vârfurile fuseseră aruncate prin împrejurimi, ca nişte scobitori, ceea ce-mi îngreuna explorarea. La câteva sute de metri de acasă, am găsit cada Emmei căzută într-o parte, cu trei din cele patru picioare lipsă. Mi-am plimbat degetele pe marginea ei, amintindu-mi-o pe Emma cum îşi sprijinea capul de margine şi cum îmi zâmbea în timp ce de pe faţă i se ridicau aburi. Am lăsat-o acolo. După încă o zi m-am

oprit din căutările mele. Lada cu cărţi nu am mai găsit-o niciodată.

După o săptămână, am privit peste lac – acum curat de orice resturi – şi am savurat priveliştea aceea. Poate că trebuia să înţeleg ceva din asta. Mi-am privit imaginea reflectată de apa de sub mine şi am hotărât că, fără îndoială, aşa era.

Am mers cu maşina prin jurul lacului, spre magazia mea, am dat prelatele la o parte, am strănutat în mijlocul norului de praf pe care l-am iscat şi mi-am încărcat remorca. Până la sfârşitul după-mesei, făcusem câteva drumuri şi mi-am umplut iarăşi mâinile de băşici.

Termită se oferi să mă ajute, aşa că în fiecare după-masă, după ce termina lucrul în port, striga peste lac, sărea pe jet-ski-ul lui şi mă trezeam cu el la mine. Prima zi când a apărut, mi-a întins câteva reviste. Şi-a scuturat capul şi a privit în altă parte.

— N-o să mai am nevoie de astea. Am văzut destul.

În majoritatea serilor lucram până spre miezul nopţii. Eram neobosiţi, iar Charlie îl învăţă şi pe el, la fel cum mă învăţase şi pe mine, cum să folosească lemnul ca să scoată din el cât mai mult posibil.

În timp ce Charlie şi Termită lucrau la reconstruirea atelierului şi ridicau scheletul pentru un nou şopron de bărci, eu eram ocupat să fac curăţenie. Îmi luă aproape o lună. În cele din urmă, am închiriat un buldozer şi am strâns toate resturile într-un morman imens. Am primit un permis de ardere, am anunţat departamentul de pompieri (care au trimis o maşină, aşa, pentru orice eventualitate) şi apoi Termită dădu foc mormanului cu Zippo-ul lui.

Focul continuă să ardă trei zile încheiate. Singurele particule ale trecutului care mi-au mai rămas erau cămaşa de pe mine şi ce aveam atârnat la gât.

Hacker-ul nu l-am mai găsit niciodată. Am găsit motorul şi o parte din cârmă pe fundul lacului, sub locul unde se aflase cândva docul, dar cala, pintenul şi aproape tot restul dispăruseră în tornadă. La fel s-a întâmplat şi cu cea mai mare parte din uneltele noastre. Am găsit cablori, câteva şurubelniţe şi cam tot ce se aflase depozitat în lada cea roşie de unelte, dar în total, o grămadă de aparatură în valoare de 15 000 de dolari se spulberase în vânt.

Destul de ciudat, caiacul de două persoane pe care-l restaurasem

pentru Emma şi în care împreună cu ea şi apoi cu Charlie petrecusem multe ceasuri, se oprise în crengile unui tufiş de corn de pe deal. Terminu mă ajută să-l trag jos de acolo. I-am cârpit o gaură din carcasă, l-am lus truit cu şmirghel, i-am aplicat câteva straturi de lac şi l-am pus la uscat

Casa lui Charlie nu prea avusese de suferit. Fusese construită pe un versant al dealului, iar tornada a ricoşat din deal, năvălind drept peste casa mea. El reuşise să se rănească în timp ce alerga afară pe uşă pentru a striga la noi, dar fusese aruncat înapoi de vânt.

Din ziua când inima lui Annie s-a oprit, dormeam într-un sac de dormit în „peştera" din spatele atelierului. În majoritatea nopţilor, când închideam lanterna care-mi lumina micul univers, Georgia îşi făcea apariţia din întuneric, mă adulmeca pe la nas, apoi dispărea înapoi lângă Charlie. Am auzit că submarinele aflate în adâncurile oceanului trimiteau un fel de semnale sonore pentru a se „adulmeca" între ele. Între mine şi Charlie, Georgia este acel *ping* sonor.

Sutura „în pungă" pe care i-o făcusem inimii lui Annie crease destul de multă vâlvă în lumea medicală. Telefonul lui Royer nu mai contenea să sune, dar îl rugasem să nu-mi divulge numărul. La care el mi-a spus:

— E timpul să te sui înapoi în spinarea armăsarului care te-a zvârlit la pământ.

.

E VINERI. AM IEŞIT DIN SACUL MEU DE DORMIT ŞI AM PĂRĂSIT VIZUINA ÎN care trăiam. Soarele noii zile frânsese linia orizontului şi îşi arunca fasciculele de *sunkist* incendiar pe toată bolta. Stăteam cocoţat pe movila mea, privind plăticile şi bibanii săgetând pe sub mine şi-mi priveam umbra întinzându-se peste apa dinaintea mea.

Am sărit în apa rece a lacului, m-am spălat, şi eram în costumul lui Adam uscându-mă cu prosopul când Sal coborî treptele şi-şi goli lulelaua. Mi-am luat repede hainele pe mine şi i-am ieşit în întâmpinare pe movilă.

Nu se uită la mine, ci studie lacul, înfundându-şi tabacul metodic în luiea. Şi-o aprinse şi pufăi din ea dus pe gânduri. Suflă fumul pe gură şi spuse:

— Acum că secretul tău nu mai e un secret pentru nimeni, aş vrea să-ţi spun ceva.

Am ridicat din sprâncene şi am aşteptat să continue.

— Am fost singurul doctor de pe-aici pentru... ei bine, multă vreme. Probabil prea multă vreme.

Se uită la mine.

— E timpul să predau ştafeta. Dar...

Dădu din cap ferm şi arătă spre mine cu capătul lulelei.

— O predau cuiva care e în stare s-o ducă mai departe. Cineva care înţelege medicina noii generaţii şi care o poate dărui oamenilor de pe-aici.

Înconjură lacul cu privirea, cu pipa-i fumegându-i în colţul gurii.

— Vorbesc despre chestii de înaltă clasă aşa cum există în locuri precum Atlanta, Nashville şi New York.

Făcu o pauză.

— Te plătesc atât cât câştig şi eu. Şaizeci de mii. Royer spune că e cam a zecea parte din cât câştigai în Atlanta, dar aia-i mult. Eu n-am câştigat niciodată mai mult de şaizeci şi în plus, cei de pe-aici nu prea au mulţi bani. Şi din câte mi-am dat eu seama, tu n-ai făcut medicina pentru asta.

Se întoarse şi începu să urce scările, scanând din nou lacul. Apoi se uită la mine.

— Oamenii de prin zonă au nevoie de un doctor bun şi tu, băiete, eşti un doctor bun. Unul din cei mai buni din câţi am avut eu ocazia să văd. Aştept să primesc veşti de la tine. Oferta rămâne deschisă până o închizi tu.

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi se şterse la ochi cu ea.

— Am văzut ce ai făcut cu Annie. Eram acolo, în colţul sălii de operaţie.

Scutură din cap.

— Nu lăsa îndoielile să pună stăpânire pe tine.

Mă bătu cu degetul în piept.

— Pe mine aproape m-a dărâmat, dar... ei bine, dacă vrei să fii doctor şi vreau să spun *să fii* doctor, trebuie să îţi rezolvi problema asta acum. Pentru că niciodată nu va fi mai uşor de-atât.

Se opri cât să-şi tragă sufletul.

— Dar aşa stă treaba în doctoricit. Nu e vorba despre tine. E vorba despre ei.

Aruncă o nouă şi prelungă privire peste lac, apoi privi la casa nelocuită a vecinului de lângă mine şi la căsuţa lui Charlie de cealaltă parte a lacului.

— Şi ei, continuă, merită tot efortul.

Mi-am lăsat picioarele să-mi bălăngănească de pe movilă şi m-am uitat dincolo de golfuleţ, la Georgia care stătea întinsă la soare, chiar în faţa uşii lui Charlie. Felul în care se lăbărţase pe preşul de la intrare era echivalentul tăbliţei cu *NU DERANJAŢI* care se agaţă de uşile camerelor de hotel. Charlie se bucura de compania Georgiei, dar nu chiar în felul în care anticipasem eu. Mi-era dificil să mă obişnuiesc cu noul lui program de somn şi asta ne încurca şi mai mult antrenamentele pentru întrecerea Burton Rally de săptămâna următoare. În unele zile eram norocoşi dacă reuşeam să ajungem pe lac înainte de amiază. Din când în când ieşeam şi de unul singur. Deşi, nu sunt sigur dacă am fost vreodată cu adevărat singur pe lac.

În jur de ora zece, Cindy coborî în vârful degetelor pe malul lacului şi-şi lăsă picioarele să bălăngănească alături de picioarele mele. Stătea într-o casă ceva mai sus pe drum, la câteva sute de metri distanţă. Vecinul meu, un broker din New York, mi-o închiriase pentru următoarele luni. Cel puţin până puteam găsi pe cineva care să poată garanta pentru o ipotecă pentru Cindy, să poată cumpăra un loc undeva. Lucrurile evoluaseră mult mai uşor de când sunasem la bancă şi le spusesem că eram dispus să semnez şi eu pentru ea.

Din ziua operaţiei, venea zilnic aici, cam pe la ora asta, să vadă ce fac. Într-un anume sens, venea să-mi ia pulsul – mă verifica şi se asigura că mai trăiam. Rareori spunea câte ceva, dar uici eu nu vorbeam mai mult. Rămânea lângă mine câteva minute, se încălzea la soare, respira adânc şi apoi dispărea. Împărtăşeam ceva ce puţini alţi puteau împărtăşi. Adesea o vedeam şi noaptea aici, plinubându-se pe movilă. Cred că liniştea de aici o consola. Amândoi aveam nevoie de aşa ceva.

După câteva minute, se întoarse spre mine şi spuse:

— Al cui e rândul, al tău sau al meu?

— Al meu, am spus zâmbind, ştiind prea bine că şi ea ştia al cui era rândul.

Ea dădu din cap, îşi înăbuşi zâmbetul şi îşi lăsă capul pe spate,

închizându-şi ochii după ochelarii pe care îi ridicase pe cap. Am suit aleea pietruită ce ajungea până la locul în care fusese cândva casa mea şi avea să fie din nou cândva.

La intrarea casei din vecini mi-am scos pantofii şi am intrat încet pe uşa ce ducea la dormitorul principal de la etajul întâi. Toate geamurile din casă erau deschise, un curent uşor aducea aer proaspăt în casă. Am deschis uşa, şi acolo, sprijinită în pet, cu ochii închişi şi faţa îmbujorată de prea multele pături care o acopereau, dormea Annie.

Am îngenuncheat lângă pat, iar ochii i se deschiseră.

— E timpul? întrebă ea.

Am dat afirmativ din cap.

Îşi deschise gura, i-am pus cele două pastile pe limbă şi i-am întins paharul cu apă să le înghită. Ea clipi leneş şi spuse şoptit:

— Am avut un vis.

M-am apropiat mai mult de ea.

— Am întâlnit-o pe soţia ta. Se plimba pe malul lacului.

Am dat din cap.

— Era unul din locurile ei preferate.

— Şi-atunci a făcut un lucru tare ciudat.

— Ce anume? am întrebat-o în timp ce-i măsuram temperatura şi-i luam pulsul.

— A îngenuncheat lângă apă, a luat o bărcuţă ce plutea acolo şi mi-a întins-o mie.

— Asta nu-i ciudat.

— Nu, nu asta-i partea ciudată. Ci pânza de pe catarg. Era făcută dintr-o scrisoare. Una pe care ţi-a scris-o ţie.

Nu-i povestisem niciodată lui Annie despre scrisorile Emmei. Nimeni altcineva în afară de Charlie nu ştia de ele.

I-am verificat lui Annie bandajele, am acoperit-o bine până la gât şi am cuibărit-o în pat. Am sărutat-o pe frunte, m-am strecurat afară şi am închis uşa după mine. În timp ce coboram pe scările din spate, m-am ciocnit de Charlie care venea să-i citească lui Annie. Ţinea *Eloise*[1] într-o mână şi cu cealaltă îşi găsea drumul pe scări în sus.

---

[1]Eloise este numele protagonistei unei serii de cărţi pentru copii scrise de Kay Thompson şi ilustrată de Hilary Knight (n.tr.).

Când mă auzi, se dădu la o parte din drum şi spuse:

— Te căutam.

— Serios? am spus neîncrezător, ştiind după felul în care-i stătea părul că numai ce se trezise.

— Serios, spuse el.

Se întinse şi-mi verifică trăsăturile feţei cu degetele, le opri puţin pe faţa mea, apoi mă strânse de obraji, încercând să-mi îndrepte faţa şi ochii spre el. Când a fost sigur că beneficia de toată atenţia mea, deschise cartea pe care o ţinea în mână şi scoase un plic din interior.

— Mi-a spus că o să ştiu când e timpul să ţi-o dau pe asta. Din câte îmi dau seama, cred că acum e timpul.

Scrisul de mână al Emmei era inconfundabil. I-am smuls-o din mână.

— Ea ţi-a dat asta ţie? am spus eu neîncrezător.

Charlie dădu afirmativ din cap.

— Când?

— Cam atunci când m-am dus cu ea în oraş şi am închiriat cutia aceea de depozite la bancă.

— Ai ştiut tot timpul?

— Da.

— Şi când aveai de gând să-mi spui?

Charlie ridică din umeri.

— Nu aveam de gând.

M-am uitat la plic.

— Mai ai şi alte taine de care ar trebui să ştiu?

Charlie zâmbi.

— De data asta nu, dar te ţin la curent.

Am deschis repede cu o smucitură plicul şi am despăturit scrisoarea din el.

Dragă Reese, dacă Charlie ţi-a dat scrisoarea aceasta, înseamnă că ai întâlnit pe cineva.

M-am uitat neîncrezător la Charlie.

L-am rugat să o păstreze până când te va vedea că doreşti să oferi altcuiva inima aceea plină de sensibilitate pe care o ai. Nu-ţi fie teamă. Există destulă dragoste acolo pentru două femei şi,

când ajungi aici, Îl lăsăm pe Dumnezeu să descurce toate lucrurile. Oricine ar fi ea, e binecuvântată. Reese, nu uita niciodată că ai fost născut şi trimis... să îi vindeci pe cei cu inima zdrobită. Ştiu asta. Întotdeauna am ştiut.

Am privit peste lac şi am auzit vocea şoptită a Emmei.

Reese, nu o ţine în tine. Te rog nu-ţi petrece tot restul vieţii în durere şi chin. Adu-ţi aminte, eu sunt bine acum. Sunt eu, întreagă. Atunci când vei veni încoace, vei vedea. Dar între acum şi atunci, dăruieşte harul pe care-l ai în tine.

Mă gândeam ieri la felul în care arăta apa când mergeam cu barca. Dâra din urma bărcii dispărea, undele făcute de vâslele noastre se îndreptau spre mal şi apoi dispăreau fără urmă pe veci. Viaţa pe apă nu are nicicând trecut. Şi înainte, tot ce vezi e viitorul.

Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Moartea nu poate stinge asta. Acum, du-te. Şi trăieşte acolo unde viaţa palpită.

A ta, mereu, Emma

Charlie se uită la mine.

— Ei bine?

Îşi ridicase sprâncenele şi se uita spre cer, încercând să distingă o licărire de lumină. Mişcându-şi mereu capul înainte şi înapoi, mă întrebă:

— Ce zice?

Am zâmbit, am băgat scrisoarea în buzunarul de la cămaşă, i-am ridicat mâna şi i-am pus-o pe faţa mea, unde degetele lui descoperiră trăsăturile care-mi erau transformate de un zâmbet şi simţi făgaşele alunecoase lăsate în urma lor de lacrimile ce-mi curgeau obraji. I-am spus în şoaptă:

— Charlie... pot să văd.

Am sărit de pe verandă, aterizând pe o pătură de ace de molizi şi am luat-o la fugă. Am zburat prin pădure, crengile copacilor se agăţau de mine, am sărit peste trunchiurile căzute de copaci de parcă ar fi fost o

nimica toată. Am alunecat la vale pe un dâmb, simţind pământul cedând sub greutatea mea. Undeva deasupra capului, un porumbel îndoliat[2] se sperie şi zbură glonţ printre vârfurile copacilor. Am ajuns la locul unde se aflase căudva docul, şi avea să fie din nou, şi am lăsat caiacul în apă. Mi-am închis cămaşa, am pus mâna pe scrisoare, care era aproape de mine, mi-am vârât picioarele şi am tras cu putere de vâsle.

Caiacul ţâşni înainte. Am tras din nou. Încă trei vâsle şi am atins curentul râului Tallulah. Am continuat să vâslesc, arcuindu-mi spatele deasupra apei. Apa mă împingea înapoi, dar am vâslit cu şi mai multă îndârjire şi mă împingeam cu putere în picioare. Fiind mai uşor fără cea de-a doua persoană în caiac, am plutit la suprafaţa apei ca o frunză. În câteva minute, transpiraţia îmi lipi scrisoarea de piept.

Încordându-se ca un arc, genunchii mi se înfigeau în piept, braţele îmi erau întinse, luam aer cât de mult îmi intra în plămâni – şi mă repezeam înainte. În momentul când mă împingeam cu picioarele şi începeam lunga cursă cu braţele, expiram. Complet întins, cu corpul încărcat de acid lactic, sorbeam tot aerul care-mi încăpea în plămâni. La capătul unei curse, ridicam vâslele şi îmi aduceam genunchii înapoi la piept, din nou sorbind cât de mult aer puteam pe toată cursa pe care-o parcurgeam până în capătul bărcii. Cu fiecare vâslă, expiram complet, iar şi iar şi iar.

Pe lac împreună cu Emma, o ultimă oară.

În spatele nostru, apărură unde circulare. Ele creşteau tot mai mult în afară, se suprapuneau, apoi dispăreau cu totul. Soarele ne încălzea spatele, ochii mă usturau de la sudoarea care-mi intra în ei, iar vântul ne bătea împotrivă. Peste umărul meu, apa se întindea neagră ca abanosul. Vedeam tot viitorul şi un trecut tot mai neclar, dar tot mai plin de iertare. Iar în aer, am auzit ecoul şoptit al Emmei râzând şi am simţit pe faţă atingerea blândă a degetelor ei.

M-am întors când am ajuns la baraj, cu capul plin de broboane de

---

[2]*Zenaida macroura* – denumirea ştiinţifică a porumbelului îndoliat – foarte cunoscut datorită strigătului său. Este vorba despre un sunet moale, tânguitor, asemănat cu un bocet de cei care i-au spus astfel. Poate fi găsit în America de Nord, America Centrala şi în Caraibe, are aripi maronii, trupul roz-maro şi coada lungă şi ascuţită (n.tr.).

sudoare ce-mi curgeau pe faţă, îmi înţepau ochii şi mi se opreau, sărate, pe buze. Soarele nu se ridicase încă şi strălucea orbitor. *Niciun om nu e o insulă.* Am tras împotriva curentului şi mi-am împins spatele în curentul care mă încetinea. Trei ore mai târziu, m-am întors, epuizat şi curăţit.

Annie – purtând o pălărie, cu panglica cea galbenă ca o trenă după ea – cobora dealul ajutată de Charlie. S-au oprit pe plajă, cu atenţia îndreptată asupra lăzii ei de greieri. După operaţie, Charlie şi Termită o aduseseră şi i-o puseseră pe verandă, chiar în faţa geamului ei. Ţinând cont de durerea provocată de operaţie şi de atmosfera neobişnuită din noua casă şi de patul cel nou, ne-am gândit că poate asta avea s-o ajute să doarmă mai bine.

Acum, la cererea lui Annie, Cindy şi cu Charlie mutaseră lada pe plajă. Annie se opri lângă ladă, în timp ce Charlie aplecă lada într-o parte. La început încet, apoi toţi de-a valma, greierii începură să sară, năpustindu-se afară. Rapid, lada se goli, iar în jurul nostru tot pământul păru să se mişte ca nişte picături de apă sfârâind pe o sobă încinsă, în timp ce greieri nenumăraţi ţâşniră spre siguranţa pe care le-o ofereau copacii.

Am stat şi am ascultat cu atenţie, la fel şi Annie. Se uită la mine, zâmbi şi îmi spuse şoptit:

— Sssssst.

În câteva clipe, greierii se cocoţaseră prin copaci şi-şi începură serenada. Annie îşi închise ochii, zâmbi, apoi începu să danseze ca o balerină, foarte atentă pe unde păşea. Când am privit în jos pe plajă, am văzut urmele paşilor ei imprimate lângă cele ale paşilor mei.

Charlie se ridică şi se îndreptă spre Suburban.

— Care-ajunge ultimul la maşină face cinste la cină!

Annie îşi petrecu braţul pe după al lui Cindy în timp ce toţi trei încercau să ajungă care mai de care la Suburban. Asta însemna că eu aveam să achit nota de plată la cină – cinci Transplanturi. Am spus cinci, pentru că eram destul de sigur că şi Termită avea să îşi facă apariţia cam pe când apucam să dăm comanda.

Charlie strigă de pe geamul copilotului.

— Haide, Stitch! Grăbeşte-te odată, că de nu, conduc eu!

Stăteam şi priveam peste lac, fără să fiu gata să-mi iau adio. O clipă

mai târziu, am simţit cum mă trage cineva de mână. Era Annie.

— Reese? Vii?

Am dat din cap că da. Un minut întreg am stat amândoi privind apa încreţindu-se sub bătaia vântului.

Am dat din nou din cap şi le-am strigat lui Charlie şi lui Cindy că veneam şi noi într-o clipă.

Annie mă trase de mână şi ne-am aşezat pe movilă, bălăngănind din picioare.

— Şmecheria cu transplantul inimilor, am spus, este să le faci să înceapă din nou să bată.

M-am oprit puţin, gândindu-mă cum să-i spun ceea ce doream să-i spun.

Annie mă bătu cu degetul pe picior.

— E în regulă, poţi să-mi spui. Acum sunt fată mare. Săptămâna viitoare împlinesc opt ani.

O inimă de tigru într-un trup de păpuşă de porţelan.

— Oricât am studiat, oricât m-am pregătit sau oricât de bun doctor ar spune lumea că sunt, partea grea e că ştiu că, de fapt, nu am nicio putere să o fac să pornească iar. E... un miracol... pe care nu-l înţeleg.

Annie se cuibări lângă mine şi asculta atentă. Razele soarelui se reflectau de pe suprafaţa apei, aurind puful blond de pe picioarele ei şi zâmbetul ce-i împodobea faţa.

Am arătat peste umăr, spre spitalul Rabun County.

— În noaptea aceea... nu am fost în stare să-ţi fac inima să pornească. Am făcut totul, medical vorbind, tot ce ştiam că era de făcut. Royer, acel *teddy bear* cât casa, şi-a scuturat capul şi a citit cât era ora, 11:11 p.m.

Annie dădu din cap, amintindu-şi de visul mamei ei.

— Aştepta ca eu să-i confirm decesul. E un obicei pe care-l au doctorii atunci când moare cineva. Dar eu n-am putut. Sau n-am vrut. Pur şi simplu ştiam că nu trebuia să mori. Mai bine muream eu în locul tău.

Am bătut-o uşor pe Annie peste piept.

— M-am aplecat deasupra ta şi i-am vorbit în şoaptă inimii tale, i-am spus cu voce tare acel lucru pe care nu-l mai spusesem de multă, multă vreme. Şi, când l-am spus, inima ta m-a auzit.

Annie zâmbi şi îşi apăsă mâinile peste inima ei.

— Era ca şi când ea a stat aşa, aşteptându-mă pe mine să vin şi să-i spun cuvintele, să-i aduc aminte. Pentru că atunci când i le-am spus, din motive pe care nu le voi putea explica niciodată, ea s-a umplut precum un balon, s-a umflat, un roşu aprins şi sănătos, şi apoi, ca şi când nu s-ar fi oprit niciodată, a început să bată. Tare, cu putere şi ritmic.

Annie se uită în depărtare peste lac, având toată viaţa înainte.

— Crezi că o să se mai oprească din nou?

Am dat din cap.

— Da... dar nu înainte ca tu să-ţi fi terminat treaba pe-aici. Toate inimile se opresc, Annie. Dar ceea ce contează este ceea ce faci cu ea până mai bate.

Annie îşi trecu braţele pe după mijlocul meu şi îşi lipi strâns obrazul de pieptul meu. Braţele îi erau mai puternice, fiind mult mai expresive pentru vulcanul dinăuntrul ei

— Cât timp am?

M-am uitat la ea, la ochii ei mari şi rotunzi, la zâmbetul care te topea, la toţi mugurii fragezi ai speranţei ce răbufniseră de prin toate colţurile fiinţei ei. I-am îndepărtat de pe faţă părul care începuse să-i crească, arătând mult mai sănătos acum şi am spus:

— Destul de mult până să încărunţeşti.

Annie se uită peste umăr la Suburban, apoi se cuibări uşor sub braţul meu.

— Reese? Ce i-ai şoptit?

Era timpul. Mi-am luat medalionul Emmei de după cap, l-am privit cum se învârte, cum se leagănă, oglindind reflexia soarelui din apă. L-am ţinut în palmă şi mi-am trecut degetele peste gravura uzată. Când lacrima ce-mi atârna în colţul ochiului reuşi în sfârşit să se desprindă, rostogolindu-se pe obrazul meu, am întins lănţişorul, l-am atârnat la gâtul lui Annie şi l-am urmărit cum se linişteşte, treptat, până se opri de tot chiar deasupra cicatricii ei de pe piept.

Mulţumiri

Vă mulţumesc tuturor celor care mi-aţi citit cărţile, le-aţi dat mai departe prietenilor voştri sau v-aţi oprit să schimbaţi câteva vorbe cu mine. Poveştile voastre m-au atins şi, în zilele când nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele – şi au existat astfel de zile – le-am purtat asupra mea. Vă sunt recunoscător.

Multe mulţumiri lui:

Allen Arnold – editorul meu. Jenny Baumgartner – cea care mi-a corectat mereu manuscrisele cu atâta răbdare. L. B. Norton - editorul meu secund, care are un dar special. Heather Adams, Caroline Craddock, Amanda Bostic şi tuturor celor de la Thomas Nelson - îmi ridic pălăria în faţa voastră. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să povestesc tot ce freamătă în sufletul meu.

Carol Fitzgerald – îţi mulţumesc pentru spiritul, entuziasmul şi încântarea pe care o manifeşti faţă de povestirile mele. Eşti o mare încurajare pentru mine.

Steve şi Elaine – unele din cele mai frumoase amintiri pe care le am vă includ şi pe voi. Dacă aţi sperat vreodată să schimbaţi ceva în mine, aţi reuşit.

John Trainer, MD – prieten şi doctor. Nu aş fi putut scrie această carte fără tine. Îţi mulţumesc pentru grija cu care ai abordat povestirea mea, familia mea şi pe mine. Tu eşti adevăratul secret – un adevărat vindecător. Îţi mulţumesc că ai renunţat la facultatea de drept.

Dave – tu ai avut o contribuţie mai importantă la această carte decât vei fi dispus să recunoşti vreodată. Îţi mulţumesc pentru telefoane. Şi pentru vitalitatea ta.

Charlie, Todd, Jon şi Terry – vă mulţumesc pentru că mi-aţi ţinut

oglinda sus, că aţi privit în ea împreună cu mine şi apoi m-aţi ajutat să scot ceva din asta.

Familiei mele – sunteţi o binecuvântare pentru mine. Nu aş fi ajuns niciodată aici fără voi.

Charlie, John T. şi Rives – Mai presus de orice...

Christy – ...tu le întreci pe toate.

Doamne – Îţi mulţumesc pentru această carte – din nou, pentru persoanele de mai sus şi pentru că mi-ai schimbat inima mea de piatră.

Un om cu un trecut marcat de o durere ce l-a devastat.
Un copil cu un viitor ce stă sub semnul incertitudinii.
Şi o călătorie pe care amândoi o fac spre vindecarea inimilor lor...

Totul începe în piaţa adumbrită a unui orăşel de provincie din sudul Americii. O fetiţă dezgheţată face bani serioşi vânzând limonadă la standul ei amplasat pe trotuar. Dar rochiţa galbenă a fetiţei poate ascunde foarte bine cicatricea urâtă de pe piept. Străinul înţelege mai mult cu privire la cicatrice decât ar recunoaşte. Furgoneta de pâine care apare de după colţ cu radioul la maxim le va schimba amândurora traiectoria vieţii. Înainte ca experienţa lor împreună să se termine, amândoi vor şti că greşesc plâng pentru un motiv dureros, şi că miracole se pot întâmpla atunci când te aştepţi mai puţin.

CHARLES MARTIN a cucerit laudele criticilor pentru romanele *The Dead Don't Dance* şi *Wrapped in Rain*. El şi soţia sa, Christy, locuiesc la o aruncătură de piatră distanţă de râul St. John din Jacksonville, Florida, împreună cu cei trei băieţi ai lor: Charlie, John T şi Rives

FICŢIUNE
ISBN: 978-973-896-126-8
9 789738 960268